

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΕΧΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΕΙΚΟΣΙΟΚΤΩ

Ἡ (ΒΙΣΕΚΤΟΥ ΟΝΤΟΣ) ΕΙΚΟΣΙΕΝΝΕΑ

ΤΗι Α΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τὰ Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα..., ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμοια Στιχηρά.

Τῶν Προεορτίων.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἡ σεπτὴ εὐτρεπίζεται, Ἐκκλησία εἰσδέξασθαι, ἐν αὐτῇ τὸν Κύριον ὡσπερ νήπιον, ἐπιδημοῦντα καὶ χάρισι, νοητῶς φαιδρύνοντα, τὸ πιστότατον αὐτῆς, καὶ φιλόθεον σύστημα· ᾧ καὶ κέκραγε· Σὺ εἶ δόξα καὶ κλέος καὶ ὁ κόσμος, τοῦ πληρώματός μου Λόγε, ὁ νηπιάσας σαρκὶ δι' ἐμέ.

Ἡ παστὰς ἢ πολύφωτος, καὶ σκηνὴ ἢ ὑπέρτιμος, καὶ ναὸς ὁ ἅγιος καὶ εὐρύχωρος, ἔνδον θαλάμων εἰσάγουσα, τοῦ Ναοῦ τὸν Κύριον, προμνηστεύεται αὐτόν, τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἰκετεύουσα· ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς κυρίως Θεοτόκον, ταύτην ἀπαύστως δοξάζοντας.

Συμεῶν ἱερώτατε, τὴν ἐλπίδα ἦν κέκτησαι, τὸν Χριστὸν θεάσασθαι δεῦρο πρόσελθε, ἐν τῷ ναῷ καὶ ὑπόδεξαι, ἀγκάλαις καὶ βόησον· Νῦν ἀπόλυσον Σωτήρ, ἐκ τῆς γῆς με τὸν δοῦλόν σου· καὶ συγκάλεσον, τὴν προφήτιδα Ἄνναν τοῦ δοξάσαι, μετὰ σοῦ τὸν Εὐεργέτην, σαρκὶ φρικτῶς νηπιάζοντα.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τρύφων παναοίδιμε τρυφῆς, ἀκηράτου μέτοχος, ἐν οὐρανοῖς ἐχρημάτισας, διαφανέστατα, γενικούς ἀγῶνας, διαθλήσας ἔνδοξε, καὶ Μάρτυς ἀληθείας γενόμενος, Χριστὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παναοίδιμε φωτός, αἰδίου λάμψεσι, φωτοειδῆς ὅλος γέγονας, καταστρεψάμενος, τὴν ζοφώδη πλάνην, καὶ τοὺς κοσμοκράτορας, τοῦ σκότους καθελῶν θεία χάριτι· διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τρύφων παμμακάριστε χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιᾶσεως, Ἀγγελικῆς κατηξίωσαι, ἀπαρνησάμενος, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου, καὶ ψυχῆς στερόροτι, τὰ πάντα παρ' οὐδὲν ἡγησάμενος· καὶ καρτερώτατα, διανύσας τὸ Μαρτύριον, νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος β'. Κυπριανοῦ.

Ὑπερφρονήσας τῶν τῆδε γεηρῶν, παμμακάρο Τρύφων σεβάσμιε, πρὸς τὸ σκάμμα ἀνδρείως ἔσπευσας· καὶ τῇ πάλη δι' αἵματος, σὺ ἐντέχνως Μάρτυς τὸν ὑπερήφανον καθελῶν, ἐκομίσω τῆς νίκης στέφος. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκλιπαρῶν δι' ἡμᾶς, μὴ ἐλλίπτῃς Ἀθλοφόρε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Σήμερον Συμεὼν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια Προεόρτια.

Ἦχος πλ. β'. Τὴν Ἀνάστασίν σου.

Σέλας τὸ τρισήλιον ἐμφανῶς, λάμπαν ἐκ Παρθένου καινοπρεπῶς, ἀσπραπαῖς τῆς ὑπερφώτου Θεότητος, ἐφαίδρυνε τὴν σύμπασαν ἀρρήτως.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Τὴν ἐκ παραβάσεως τοῦ Ἀδάμ, πτῶσιν ἐνυπάρξασαν τοῖς βροτοῖς, ὁ Χριστὸς ἐπανορθῶσων ἐπέφανεν, ἀτρέπτως νηπιάσας ἐκ Παρθένου.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νόμον τὸν ἐν Γράμματι ἐκπληρῶν, ὁ τοῦ νόμου Κύριος καὶ δοτήρ, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ νῦν προσάγεται, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου βρέφος θεῖον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Γερμανοῦ· οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὸν Ἱερὸν ἢ ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεὼν, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ἀπολυτικά.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο, τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθείλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἱκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Οὐράνιος χορὸς, οὐρανίων ἀψίδων, προκύψας ἐπὶ γῆς, καὶ φερόμενον βλέπων, ὡς βρέφος ὑπομάζιον, πρὸς ναὸν τὸν πρωτότοκον, πάσης κτίσεως, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου, προεόρτιον, νῦν σὺν ἡμῖν μελωδοῦσι, φρικτῶς ἐξιστάμενοι.

Καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δούλόν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, χερσὶ γηραλείας σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεὼν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξης· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ μὲν Προεόρτιος μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς η΄, ὁ δὲ τοῦ Μάρτυρος εἰς δ΄.

Κανὼν ὁ Προεόρτιος.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄισομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ὠδήγησας

» λαόν, ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἐκάλυψας δέ ἄρματα,

» Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν.

Ἄισομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου, τῷ νηπιάσαντι σαρκί, καὶ νόμῳ ὑπακούσαντι, καὶ σώσαντι τὸν ἄνθρωπον, δι' ὃν γέγονας ἄνθρωπος.

Αγκάλαις δεξάμενος ὁ Πρεσβύτες, τὸν ζωοδότην καὶ Θεόν, τῆς ζωῆς ἀπελύετο, βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με· κατείδον γὰρ σε σήμερον.

Τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπακούεις, καὶ τοῦ Γράμματος θεσμοῖς, κατὰ νόμον ὑπέεικας Χριστέ, ὁ πρὶν ὑπαγορεύσας μοι, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ.

Θεοτοκίον.

Ἄισομαί σοι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι ἐτέχθης ἐκ Μητρός, Παρθένου ἁγίας, καὶ ταύτην ἀνέδειξας, ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, φέρων Ἀκροστιχίδα·

Τρυφῆς μεθέξειν ἀξιώσόν με Τρύφων.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Τῆς ὄντως ἐνθέου ἐν οὐρανοῖς, τρυφῆς ἀπολαύων, ὡς ἀήττητος Ἀθλητῆς, ταῖς σοῖς ἰκεσίαις τὴν ψυχὴν μου, τῆς τῶν παθῶν ῥῦσαι συγχύσεως.

Ῥημάτων τῶν θείων ἐνηχηθεὶς, ἐτέλεσας ταῦτα, Παναοίδιμε πρακτικῶς, τὴν ἀγιωσύνην ἀγαπήσας, καὶ σωφροσύνην ἀσπασάμενος.

Ὑπῆρξας τῷ ὄντι ποιμαντικός, ποιμαίνων ψυχῆς σου, ἐν σοφίᾳ τοὺς λογισμοὺς, ψυχὰς ἐπιστρέφων πλανωμένας, καὶ τῷ Θεῷ προσάγων Ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Φωτίσαις με φέγγει τῷ νοητῷ, ἀπαύγασμα δόξης, ἢ τεκοῦσα τὸ πατρικόν, πανάμωμε Κόρη καὶ τὸν ζόφον, τῆς ἀμαρτίας διασκέδασον.

Προεόρτιος. Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν Κυρίῳ Θεῷ μου, ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου·

» διὸ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο δύναμιν.

Ἀνοιγέσθω ὁ ναός· ὁ τοῦ Θεοῦ γὰρ νῦν ἐπέστη ναός, ναοὺς ἡμᾶς ποιῆσαι, τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πνεύματος.

Νῦν παρῆλθεν ἡ σκιά, καὶ ἀντεισιχθη ἡ ἀλήθεια, τῆς χάριτος ἐλθούσης· νῦν ὑποδέχου τὸν Χριστὸν Συμεών.

Χήρα Ἄννα σώφρων, ἡ μεμονωμένη καὶ γνωστὴ τῷ Θεῷ, νῦν ἀνθομολογεῖται, τῷ νηπιάσαντι σαρκὶ δι' ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Τὴν Θεομήτορα Παρθένον, ὀρθοδόξως ἀνυμνήσωμεν· πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ἦμβλυνας τὴν δύναμιν, τὴν ὑπερήφανον ἔνδοξε, Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ἐκ τοῦ Ὑψίστου, ἐνδυσάμενος δύναμιν.

Σάρκα περικείμενος, ὄφρὺν τὴν ἄσαρκον ἔσβεσας, τοῦ δυσμενοῦς, καὶ σεσαρκωμένον, Θεὸν Λόγον ἐκήρυξας.

Μόνη φυγαδεύονται, τῇ παρουσίᾳ σου πνεύματα, τὰ πονηρά, Πνεύματος Ἁγίου, διωκόμενα χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἔχων σε βοήθειαν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι Πάναγνε, Μήτηρ Θεοῦ· ἔχων σε προστάτιν, τῆς ζωῆς μου σωθήσομαι.

Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῶν πόνων μακάριε, κατατρυφῶν τῆς σαρκός, τὴν θείαν καὶ ἄπονον, ἐν Παραδείσῳ τρυφήν, ἀξίως ἀπειλήφας, στέφος ἀθανασίας, ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος· ὄθεν καὶ ἰαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς πόθῳ καταφεύγουσι, Μάρτυς τῆ σκέπη σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Προεόρτιον.

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου·
ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, ἵνα πάντας
ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ·
δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλάνθρωπε.

Προεόρτιος. Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ σου κατεκάλυψε, καὶ ἡ

» γῆ ἐπληρώθη τῆς σῆς δόξης Χριστέ· διὸ ἀπαύστως

» κράζομεν· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων ἐξεπλάγησαν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου
θεασάμεναι, τὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ὑμνούμενον ὡς Υἱὸν καὶ Θεὸν ἡμῶν.

Τὸ ἡμῶν ἀτελὲς οἰκειούμενος, ὁ παντέλειος Θεὸς τῇ κατὰ νόμον προσαγωγῇ, τὸ
τέλειον τῆς χάριτος, ἡμῖν ἔδωρήσατο.

Ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις δεχόμενος, καὶ Θεὸν τῷ πνεύματι θεώμενος, ὁ Συμεὼν
σωτήριον, τοῦ κόσμου τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυττε.

Μωσέως τιμιώτερος γέγονας, τοῦ δεξαμένου νόμον ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ· ὅτι Χριστὸν
τὸν Κύριον, ἀγκάλαις σου Πρεσβύτα ἐβάστασας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἄννα προφητεύουσα τὸ μέλλον, τὸν ἐκ τῆς μήτρας σου Θεὸν προανηγόρευσε·
διὸ ἀπαύστως πρέσβευε, σωθῆναι Θεομητορ τοὺς δούλους σου.

Τοῦ Μάρτυρος. Εἰσακήκοα Κύριε.

Θεωμένους κατέπληξας, τῆς σῆς καρτερίας μάκαρ στερόρότητι· τὰς βασάνους γὰρ
ὑπέμεινας, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ πάσχων σώματι.

Ἐνετρύφας μακάριε, τοῖς τῶν ἀλγηδόνων πόνοις νυττόμενος· νῦν τρυφᾶς δὲ
καθαρώτερον, αἰδίου δόξης ἐμφορούμενος.

Ξεομένου τοῦ σώματος, ταῖς τῶν σιδηρῶν ὀνύχων ὀξύτησιν, ἐνευροῦτό σου
θεσπέσιε, τῆς ψυχῆς ὁ τόνος θεία χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ τὴν ἐλπίδα μου, πᾶσαν ἀνατίθημι Μητροπάρθενε· τὴν ψυχὴν μου
διαφύλαξον, ἡ Θεὸν τεκοῦσα τὸν Σωτήρᾶ μου.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἀνατείλας τὸ φῶς, καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον,

» καὶ δείξας τὴν ἡμέραν, δόξα σοι Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ

» Θεοῦ, φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ἐν τῇ τοῦ νόμου σκιᾷ, τὸν τῆς χάριτος λόγον, τρανῶς ἐχρηματίσθη, Συμεὼν ὁ δίκαιος, σωματικῶς, τὸν Χριστὸν δεξάμενος.

Οὗτος εἰς πτῶσιν φησί, καὶ ἀνάστασιν κεῖται· εἰς πτῶσιν τῶν ἀπίστων, καὶ πιστῶν ἀνάστασιν, ὁ Συμεὼν, ἄρτι προεφήτευσεν.

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Ἀγνή, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, λυτρώσασθαι κινδύνων, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς σὲ δοξάζοντας, Θεοτόκε ἄχραντε.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Ἰνδάλματα τῆς πλάνης κατήργησας, Ἀθλοφόρε· εἰκόνι λατρεύειν γάρ, Θεοῦ τοῦ ὄντως ἠγάπησας.

Νενίκηκας γενναίως τὸ φρόνημα, τοῦ τυράννου, τὸ ἄθεον πάνσοφε, Χριστοῦ τῇ πίστει νευρούμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀνέκφραστος ἡ σύλληψις γέγονε, σοῦ Παρθένε, ὁ τόκος ἀπόρρητος, διαμεμένηκεν ἄχραντε.

Προεόρτιος. Ὡιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς Ἰωνᾶν τὸν Προφήτην, ἐλυτρώσω τοῦ κήτους

» Χριστὲ ὁ Θεός, καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων,

» ἀνάγαγε καὶ σῶσόν με, μόνη φιλάνθρωπε.

Ἐχρηματίσθη Πρεσβύτης, μὴ θανεῖν πρὶν ἰδεῖν τὸν Δεσπότην Χριστόν· ἀγκάλαις δὲ σήμερον φέρει, καὶ τοῦτον προσδεικνύει, παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

Τὸν Ποιητὴν τῶν αἰώνων, ὁ Πρεσβύτης ὡς βρέφος δεξάμενος, Θεὸν προαιώνιον ἔγνω, καὶ φῶς ἐθνῶν καὶ δόξαν, τοῦ Ἰσραήλ τὸν Χριστόν.

Νῦν Συμεὼν προφητεύει, νῦν ἡ Ἄννα ἀνθομολογεῖ τῷ Θεῷ· ὁ μὲν τῇ Μητρὶ καὶ Παρθένῳ, ἡ δὲ τῷ ἐκ Παρθένου, ἀναδειχθέντι σαρκί.

Θεοτοκίον.

Ὡ μακαρία κοιλία, πόθεν ταύτην τὴν δόξαν ἐβλαστήσας; Θεὸς τὸ τεχθὲν ὦ Παρθένε, καὶ φῶς ἐθνῶν, καὶ δόξα καὶ ἀπολύτρωσις.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἐηράνας τὰς μυσαράς, σπονδὰς καὶ κνίσσης μιάσματα, μανίας εἰδωλικάς, σοῖς αἵμασιν ἔνδοξε, κατήρδευσας ἅπαντα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας εὐγενῆ Τρύφων βλαστήματα.

Ἰχῶρες μαρτυρικοί, ὡς μύρον εὐωδιάζουσι· τὸ αἷμα τῶν ἀθλητῶν, πηγάζει ἰάματα· ἢ κόνις τοῦ σώματος, ψυχὰς ἀγιάζει τῶν πιστῶς θεραπευόντων αὐτούς.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔμψυχος κιβωτός, ἐδέξω Λόγον τὸν ἀναρχον· ὡς ἅγιον ἱερόν, τὸν Κτίστην ἐχώρησας· ὡς θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τὸν Δεσπότην Θεομητορ πάσης κτίσεως.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἰ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη

» ρίας μου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ΄. Ὡς ἀπαρχάς.

Τριαδικῇ στερόρῳτητι πολυθειῖαν ἔλυσας, ἐκ τῶν περάτων ἀοίδιμε τίμιος, ἐν Κυρίῳ γενόμενος· καὶ νικήσας τυράννους, ἐν Χριστῷ τῷ Σωτήρι, τὸ στέφος εἴληφας τῆς μαρτυρίας σου, καὶ χαρίσματα θείων ἰάσεων, ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος. Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῆ μαρτυρήσαντες.

Ἰερὰν πανδαισίαν προτίθεται, φιλεόρτων τὸ σύστημα σήμερον, Προεόρτια σύμβολα φέρουσιν, τοῦ Κυρίου τεσσαρακονθήμερον τὴν ἐκ Παρθένου φρικτὴν γέννησιν, καὶ Πρεσβύτου σεπτοῦ ἐναγκάλισιν, καὶ σεπτοῦ Ἀθλοφόρου μνημόσυνα· δι' αὐτὸν γὰρ τὸν Χριστόν, τελειοῦται νικητικῶς, ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον.

Μὴν Φεβρουάριος, ἔχων ἡμέρας κη΄,

εἰ δέ ἐστι Βίσεκτος, κθ΄.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ια΄ καὶ ἡ νύξ ὥρας ιγ΄.

Τῆ Α΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

Στίχ. Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.

Καιρὸς δὲ τίς σου τοῦ τέλους; Νουμηνία.

Ἐν Φεβρουαρίοιο Τρύφων πρὸ τομῆς θάνε πρώτη.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐκ Λαμφάκου τῆς κώμης, τῶν Φρυγῶν ἐπαρχίας, ἐπὶ τῆς βασιλείας Γορδιανοῦ, ἐν τῷ διακοσιοστῷ ἐννενηκοστῷ πέμπτῳ ἔτει ἀπὸ τῆς Αὐγούστου βασιλείας. Ἔτι δὲ κομιδῇ νέος ὢν, καὶ τῆ ἡλικία κατάλληλον ἐπιτήδευμα μετιών, (χῆνας γὰρ ἔβοσκειν, ὡς φασι) Πνεύματος ἁγίου ἐπλήσθη, καὶ ἦν πᾶσαν ἰώμενος μαλακίαν, καὶ δαίμονας ἐξελαύνων. Ἐθεράπευσε δὲ καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως θυγατέρα, ὑπὸ τοῦ δαίμονος κρατουμένην· ἔνθα λέγεται ὑποδειῖναι τὸν δαίμονα τοῖς παροῦσιν, ὡς κύνα μέλανα, τὰς πονηρὰς πράξεις αὐτοῦ διαγγέλλοντα, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τῷ θαύματι πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μεταγαγεῖν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως Δεκίου, ὃς Φίλιππον διεδέξατο, τὸν κρατήσαντα μετὰ Γορδιανόν, διεβλήθη Ἀκυλίνῳ τῷ ἐπάρχῳ τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι μὴ λατρεύει, φησί, τοὺς δαίμονας. Ἀχθεῖς δὲ πρὸς αὐτὸν ἐν Νικαίᾳ, καὶ ὁμολογήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, πρῶτον σπαθίζεται· εἶτα ἵπποις δεσμεῖται, καὶ ἐλαύνεται, χειμῶνος ὥρα, κατὰ δυσβάτων καὶ δυσπροόδων χωρίων· καὶ μετὰ τοῦτο, γυμνὸς ἐπάνω σιδηρῶν ἥλων σύρεται. Ἔτι δὲ μαστιχθεὶς, καὶ λαμπάσι πυρὸς τὰς πλευρὰς ἐκκαεῖς, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν δέχεται, ἣν προφθάσας, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετω. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτοῦ, τῷ ὄντι ἔνδον τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς Ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ.

Στίχ. Ἦσκει τελευτῆς Πέτρος ἄχρι Γαλάτης

Λόγοις ἀλειφθεὶς Παύλου τοῖς πρὸς Γαλάτας.

Οὗτος παρὰ Γαλάταις τοῖς πρὸς τῆ Ἀγκύρα τραφεῖς, ἐν ἑπτὰ μὲν ἔτεσι τοῖς γονεῦσι συνῆν· ἔπειτα δέ, ἱστορίας ἕνεκα, τὰ Ἱεροσόλυμα καταλαμβάνει. Ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ἀντιόχειαν παραγίνεται· καὶ τάφον εὐρών, ἐν αὐτῷ εἰσέδου, ὑπερῶν ἔχοντα, καὶ δρύφακτον προβεβλημένον, δι' οὗ τοὺς ἀνιόντας ἐδέχετο δι' ἡμερῶν δύο, ἄρτου βραχέος, καὶ ὕδατος γευόμενος μετρίου. Ἰάσατο δὲ πρῶτον διὰ προσευχῆς δαιμονῶντά τινα, ὃν καὶ σύνοικον ἐποίησάτο. Ἄλλὰ καὶ τὴν μητέρα τοῦ μακαρίου Θεοδωρήτου, Ἐπισκόπου Κύρου, εὐλαβεστάτην οὔσαν καὶ θεάρεστον, ὀφθαλμῶσαν ἰάσατο· καὶ ὀσποπιόν τινα, ὑπὸ δαίμονος ὀχλούμενον, ἐθεράπευσε· καὶ ἕτερον ἀγροῖκον τοῦ αὐτοῦ ἠλευθέρωσε πάθους· καὶ τὸν

στρατηγὸν τῆς πόλεως, παρθένον τινὰ βιάσασθαι βουλόμενον, τῆς ἐγχειρήσεως διεκώλυσε πηρώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ· καὶ τὴν προῤῥηθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδωρήτου, δυστοκοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν, τοῦ θανάτου ἐλυτρώσατο. Ἐπὶ ἑννενήκοντα οὖν καὶ δύο χρόνους θεαρέστως βιώσας, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Κυρίῳ παρέθετο, τὰ τῶν πόνων ἔπαθλα κομισάμενος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμιανοῦ.

Στίχ. Βενδιμιανός, δένδρον ἀρετῆς μέγα,

Φυτευθὲν εἰς γῆν καὶ μεταχθὲν εἰς πόλον.

Οὗτος μαθητῆς γέγονε τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου· καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν, εἰς ῥαγάδα πέτρᾳ ὑποδύς, ἐκεῖ κατεσκεύασεν οἰκίσκον τινὰ σμικρότατον· καὶ ἐν αὐτῷ ἐπὶ δύο καὶ τεσσαράκοντα χρόνους διαβίους, ἐν τῷ μέλλειν πρὸς Κύριον ἐκδημεῖν, τὸ γόνυ προσερείσας τῇ γῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου, Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὀρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

Στίχ. Ὁρθῶς λαὸν σόν, Βασίλειε ποιμένας,

ὄντως ἐβασίλευσας ἐκ τῶν πραγμάτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Τιμόθεος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμόθεος μετέσχε τιμῆς τῆς ἄνω,

Μὴ τι προκρίνας τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεῖων, μετὰ δύο παίδων, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θνήσκουσι παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους,

Ὅλη Θεῖων εἶπετο προθυμία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καρίων, τὴν γλώτταν ἐκτμηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Φωνῆς στερήσει γλωττότμητος Καρίων,

Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὑθλοφωνίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Περπετούας, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σατύρου, Ρευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου καὶ Φιλικητάτης.

Στίχ. Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,

Ἦμειψε συσφαγεῖσα πρὸς τὴν ἑξάδα.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Περπετούα ἦν ἐκ πόλεως Θουβριτανῶν τῆς Ἀφρικῆς· συνελήφθη δὲ ὑπὸ τῶν ἀπίστων καὶ ἤχθη τῷ Χιλιάρχῳ μετὰ τῶν εἰρημένων νεανίσκων, κατηχουμένων. Τῇ δὲ Ἁγία Περπετούα, ἅμα τῇ Φιλικητάτῃ, ἀφίεται δάμαλις ἀγρία, ἣτις ἐπιδραμοῦσα διεσπάρραξεν αὐτάς. Οἱ δὲ λοιποὶ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ ὄχλου μαχαίραις ἀναιροῦνται.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ναυπλιεύς, ὁ ἐν Ναυπλίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχνε΄ (1655), εἰς λεπτὰ τμηθεὶς, τελειοῦται.

Στίχ. Ἀναστάσιος συγκοπεῖς σαρκὸς μέλη

Ἄρτιος ἔσται ἐσχάτη ἀναστάσει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Προεόρτιος. Ωιδὴ ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τῶν Πατέρων Θεός, μὴ καταισχύνης ἡμᾶς, ἀλ

» λὰ δώρησαι ἡμῖν, ἐν παρόρησίᾳ βοᾶν σοι· Εὐλογητὸς

» εἶ ὁ Θεός.

Ὁ ἐνοικήσας Θεός, ἐν γαστρὶ τῆς Παρθένου, ἐν ἀγκάλαις Συμεῶν, ὥσπερ ἐν θρόνῳ πυρίνῳ, σήμερον ἐνθρονίζεται.

Σὺ τὸ γεῶδες ἡμῶν, προσλαβόμενος Λόγε, ἐνηπίασας σαρκί, καὶ νομικῶς καθαρῶν, μετέσχες ὥσπερ νήπιον.

Ἡ σώφρων Ἄννα ἡμῖν, προφητεύει τὸ μέλλον, καὶ προλέγει μυστικῶς, τὴν τῶν ἐθνῶν προσδοκίαν, καὶ Ἰσραὴλ τὴν λύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ ἄσπορος γῆ, ἡ τὸν Λόγον ἐκ μήτρας, δίχα σπέρματος ἀνδρός, σεσαρκωμένον τεκοῦσα, ἡ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Στεφηφόρος χορεύεις, τοῖς χοροῖς τῶν Μαρτύρων συνευφραινόμενος· τὴν πλάνην γὰρ νικήσας, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἀναμέλπει γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων, τῶν αὐτοῦ παθημάτων, στέφει τὸν Μάρτυρα· καὶ τοῦτον ἐναυλίζει, σκηναῖς ἐπουρανίοις, κεκραγότα καὶ λέγοντα· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Νέον φέρουσα βρέφος, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, Θεὸν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ
σωματωθέντα, μὴ παύση δυσωποῦσα, τοῦ σωθῆναι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν
Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Προεόρτιος. Ὡδὴ ἡ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ὠμολόγησαν οἱ αἰχμά

» λωτοὶ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ λέγοντες μεγάλη τῇ

» φωνῇ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Τὸν δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς, βρέφος γενόμενον ὑπὸ νόμον ἀχθέντα, ἵνα τοῦ νόμου
πάντας ἀπαλλάξῃ τοῦ γραπτοῦ, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Ἰδὼν σε φῶς νοερόν, Συμεῶν ὁ Πρεσβύτης ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, βοῶν· Νῦν
ἀπολύεις με Λόγε, πρὸς τὴν ἐν τῷ πνεύματι ζωὴν ἐκ τῆς προσκαίρου.

Τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, τὸν εὐδοκήσαντα δι' ἡμᾶς νηπιάσαι, καὶ ἐν χειρὶ
δεχθῆναι τοῦ πρεσβύτου Συμεῶν, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Τὸν Βασιλέα Χριστόν, ὃν ἡμῖν ἔτεκεν ἡ Παρθένος Μαρία, καὶ μετὰ τόκον ἔμεινε
Παρθένος ἀγνή, πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε ὡς Κύριον.

Τοῦ Μάρτυρος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μέχρι τομῆς καὶ καύσεως, μέχρι αἵματος χύσεως, μέχρι καὶ θανάτου τελευταῖον
ἤθλησας, ἀντικαθιστάμενος, πρὸς ἀμαρτίαν Μάρτυς Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ζωῆς,
τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης, λαβόμενος κραυγάζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἠγώνισαι, δυσσεβέσι μαχόμενος, πρὸς ἀπατηλὴν καὶ Θεομάχον
πλάνησιν, πικρῶς ἀναγκάζουσιν· ἐν οὐρανοῖς δὲ Τρύφων τρυφᾶς,
στεφανηφορῶν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζων· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τυραννικὴν διήλεγξας, ἀθεότητα πάνσοφε, καὶ δαιμονικὴν θεομαχίαν ἔσβεσας,
ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου, τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεόν, ἀξιοπρεπῶς, καὶ καθαρῶς
ἀναγγέλλων, καὶ σέβων καὶ κραυγάζων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρήμασι σοῖς ἐπόμενοι, μακαρίζομεν πάναγνε, σὲ τὴν μακαρίαν τὴν σαρκὶ
γεννήσασαν, τὸν ὄντως μακάριον, τὸν φῶς οἰκοῦντα ἄδυτον, καὶ φωταγωγόν,

καὶ φωτοδότην Δεσπότην· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἰερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

- » Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραν
- » νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
- » κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργ
- » γόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰε
- » ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
- » αἰῶνας.

Προεόρτιος. Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Μεγαλύνομεν πάντες, τὴν φιλανθρωπίαν σου,
- » Κύριε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ δόξα τῶν δούλων σου, καὶ
- » στέφανος τῶν πιστῶν, ὁ μεγαλύνας τὴν μνήμην τῆς
- » Τεκούσης σε.

Ὁ πλαξὶν ἐγχαράξας, τὸν τοῦ γράμματος νόμον, χερσὶν ἀγκαλίζεται, Πρεσβύτου ὡς νήπιον, καὶ ἀγιόγραφον ἡμῖν, ὑπαγορεύει νόμον τὸ Εὐαγγέλιον.

Σήμερον ἐν τῷ ναῷ, Συμεῶν ὁ πρεσβύτες, ἀγκάλαις ἐδέξατο, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ ἐβόησε λέγων· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα.

Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις, ἐν σαρκὶ κατιδοῦσαι, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, ὡς βρέφος γενόμενον, ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου, τοῦτον ἐν φόβῳ ὑμνοῦσαι ἐδόξαζον.

Συμεῶν Θεοδόχε, τοῦ Κυρίου αὐτόπτα, καὶ νόμου καὶ χάριτος, ἀρχὴ καὶ συμπέρασμα, μνεῖαν ποιῶν καὶ ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν σεπτὴν σου μετάστασιν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πάνσεμνε Ἀγνή, παρθενίας καύχημα, καὶ τοῦ κόσμου ἡ χαρὰ, Μαρία Μήτηρ καὶ δούλη, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· αὐτὸν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Μάρτυρος. Σὲ τὴν ἀπειρογάμον.

Ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα αἱ τῶν Μαρτύρων προσδοκίαι, πλήρης ἀθανάτου λήξεως, καθορᾶται ἢ τούτων ἐλπίς, πλήρης θυμηδίας καὶ χαρᾶς καὶ φαιδρότητος, ἀνεκφράστου· ὅθεν ἀξίως μακαρίζονται.

Φῶς ἐγένου δεύτερον φωτὶ τῷ πρώτῳ προσπελάσας, αἶγλη τῇ αὐτοῦ πυρσούμενος, καὶ μορφούμενος Τρύφων σοφέ, καὶ ταῖς αὐτοῦ χορηγουμέναις ἐλλάμπησι, διαλάμπων· ὅθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Ὠφθης ἀκατάπληκτος ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ἀθλοφόρε· ὦφθης ἀληθῶς ἐπάνυμος, τῆς ἐνθέου καὶ θείας τρυφῆς· ἥς νῦν ἀπολαύων καὶ τρανῶς ἐνηδόμενος, σωτηρίαν τοῖς σὲ τιμῶσιν ἡμῖν αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον τὸ φρόνημα Θεογεννήτορ τῆς σαρκός μου· ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεία τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς ἐκ σοῦ τεχθείσης κατὰ σάρκα δι' ἄφατον, εὐσπλαγχνίαν καὶ σωτηρίαν τῶν ὑμνούντων σε.

Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὴν ἀπειρογάμον Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψίστου,
- » σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως
- » Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων,
- » ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος γ'. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τρυφῆς κατεμφορούμενος, παραδόξου καὶ θείας, Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτος, ἐχρημάτισας μάκαρ· καὶ χῆνας νέμων ἐν νάπαις, πρὸς Θεοῦ ἀπείληφας, τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, Τρύφων Μεγαλομάρτυς, θεραπεύειν τῶν βροτῶν, τὰς ἀσθενείας καὶ νόσους.

Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Τὸν παῖδα προσκομίσασα, ἡ πανάμωμος Κόρη, ἐν Ἱερῷ τετέλεκε, τὰ τοῦ νόμου· καὶ τοῦτον, ἀγκάλαις ὡς ἐδέξατο, Συμεὼν ὁ δίκαιος, ἀντέφησε τῇ Παρθένῳ· Οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν, καὶ ἀνάστασιν πολλῶν, καὶ ὡς σημεῖον ἐν κόσμῳ.

Εἰς τὸν Στίχον, τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια προεόρτια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Ρύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀρρέευστως, Υἱὸς πρὸ Ἐωσφόρου, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ᾧ Συμεῶν, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β΄. Γερμανοῦ.

Ὁ κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

κατὰ τὸ σύνηθες, ἢ Α΄ Ὄρα καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Β΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ΚΑΙ ΘΕΟΥ,

ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν τὰ τρία προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον, καὶ ὑπερούσιον, τὸν οὐρανίους θρόνους, ἐποχούμενον δόξῃ, εἰσδέχεται ἀγκάλαις ὁ Συμεῶν, ἐκβοῶν· Νῦν ἀπόλυσον, κατὰ τὸ ῥῆμά σου Σῶτερ ἢ τῶν πιστῶν, σωτηρία καὶ ἀπόλαυσις.

Βρέφος ὀρῶν σε ἐβόα, ὁ θαυμαστὸς Συμεῶν, τὸν πρὸ αἰῶνων Λόγον, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα· Φρίττω καὶ πτοοῦμαι χερσὶν ἐμαῖς, ἀγκαλίσασθαι Δέσποτα· ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ τὸν δοῦλόν σου ἐκζητῶ, νῦν ἀπόλυσον ὡς εὐσπλαγχνος.

Νῦν ἀνοιγέσθω ἡ πύλη, ἢ ἐπουράνιος· ὁ ἐκ Πατρὸς ἀρρέυστως, γεννηθεὶς Θεὸς Λόγος, ἐτέχθη ἐκ Παρθένου σάρκα λαβών, τὴν βροτείαν βουλόμενος, ἀνακαλέσασθαι φύσιν ὡς ἀγαθός, καὶ βαλεῖν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος δ΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Σήμερον ὁ Σωτῆρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλείαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Ἄνθραξ ὁ προοφθεῖς, τῷ θείῳ Ἡσαΐα, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ Πρεσβύτῃ δίδεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέχου ᾧ Συμεὼν, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Ἀπολυτίκιον. ᾠχος α΄.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα Στιχηρά, δευτεροῦντες αὐτά.

ᾠχος α΄. Γερμανοῦ Πατριάρχου.

Λέγε Συμεών, τίνα φέρων ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ ἀγάλλῃ; τίμι κράζεις καὶ βοᾷς, Νῦν ἠλευθέρωμαι, εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου; Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐκ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δέχου Συμεών, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον, Μωσῆς νομοθετοῦντα, προεώρα ἐν Σινᾷ, βρέφος γενόμενον, νόμῳ ὑποταπτόμενον. Οὗτός ἐστιν, ὁ διὰ νόμου λαλήσας· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις ῥηθείς· ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καὶ σώσας τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δεῦτε καὶ ἡμεῖς, ἄσμασιν ἐνθέοις, Χριστῷ συναντηθῶμεν, καὶ δεξώμεθα αὐτόν, οὗ τὸ σωτήριον, ὁ Συμεών ἐώρακεν. Οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει· οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας· ὁ σαρκωθείς δι' ἡμᾶς, καὶ νόμῳ φθεγγόμενος. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἄναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστάς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἐκὼν προσφέρεται, ἐν ναῷ τῷ νομικῷ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῷ Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Εἵσοδος. Προκείμενον καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 12, 51).

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωσῆν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἣ ἐξήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου, λέγων· Ἁγιάσόν μοι πᾶν πρωτότοκον πρωτογενές, διανοῖγον πᾶσαν μήτραν ἐν τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ. Εἶπε δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸν λαόν· Μνημονεύετε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐν ἣ ἐξήλθετε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας· ἐν γὰρ χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ὑμᾶς Κύριος ἐντεῦθεν. Καὶ φυλάξεσθε τὸν νόμον αὐτοῦ. Καὶ ἔσται, ὡς ἂν εἰσαγάγῃ σε Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν τῶν Χανααίων, ὃν τρόπον ὤμοσε τοῖς πατράσι σου, καὶ ἀφοριεῖς πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικά τῷ Κυρίῳ. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃ σε μετὰ ταῦτα ὁ υἱός σου λέγων· Τί τοῦτο; καὶ ἐρεῖς αὐτῷ· Ὅτι ἐν χειρὶ κραταιᾷ ἐξήγαγεν ἡμᾶς Κύριος ἐκ γῆς Αἰγύπτου, ἐξ οἴκου δουλείας. Ἦνίκα δὲ ἐσκήρυνε Φαραὼ τοῦ ἐξαποστείλαι ἡμᾶς, ἀπέκτεινε Κύριος πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτου, ἀπὸ πρωτοτόκων ἀνθρώπων, ἕως πρωτοτόκων κτηνῶν· διὰ τοῦτο ἐγὼ θύω τῷ Κυρίῳ πᾶν διανοῖγον μήτραν τὰ ἀρσενικά, καὶ πᾶν πρωτότοκον τῶν υἱῶν μου λυτρῶσομαι. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου, καὶ ἀσάλευτον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ὅτι οὕτως ἔφη Κύριος ὁ παντοκράτωρ· Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν υἱῶν σου δώσεις

έμοί. Καί ἔσται πᾶς ὃς ἂν τέξη παιδίον ἄρσεν, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδῶν περιτεμεῖ τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ. Καὶ τριάκοντα καὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ εἰσελεύσεται εἰς τὸ Ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἱερέα, ἕως πληρωθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς καθάρσεως. Καὶ μετὰ ταῦτα προσοίσει τῷ Κυρίῳ ἄμνὸν ἐνιαύσιον ἄμωμον εἰς ὀλοκαύτωμα, καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς, ἢ τρυγόνος, ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου πρὸς τὸν Ἱερέα· ἢ, ἀντὶ τούτων, προσοίσει ἔναντι Κυρίου δύο νεοσσούς περιστερῶν, ἢ δύο τρυγόνας. Καὶ ἐξιλάσεται περὶ αὐτοῦ ὁ Ἱερεὺς· ὅτι ἀπόδομα ἀποδομένοι οὗτοί μοί εἰσιν ἐκ πάντων τῶν υἰῶν Ἰσραὴλ· καὶ εἴληφα αὐτούς, καὶ ἡγίασα αὐτούς ἑμοί, ἀντὶ τῶν πρωτοτόκων τῶν Αἰγυπτίων, ἣ ἡμέρα ἐπάταξα πᾶν πρωτότοκον ἐν γῆ Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπους ἕως κτήνους· εἶπεν ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 6, 1).

Ἐγένετο τοῦ ἔτους, οὗ ἀπέθανεν Ὀζίας ὁ Βασιλεὺς, εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου· καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ Σεραφὶμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καὶ ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί· καὶ ταῖς μὲν δυοὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ταῖς δὲ δυοὶ κατεκάλυπτον τοὺς πόδας, καὶ ταῖς δυοὶν ἐπέταντο. Καὶ ἐκέκραγεν ἕτερος πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἔλεγον· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἐπήρθη τὸ ὑπέρυθρον ἀπὸ τῆς φωνῆς, ἧς ἐκέκραγον, καὶ ὁ οἶκος ἐνεπλήσθη καπνοῦ. Καὶ εἶπον· ὦ τάλας ἐγώ! ὅτι κατανένυγμαί· ὅτι ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχων, ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκάθαρτα χεῖλη ἔχοντος ἐγὼ οἰκῶ, καὶ τὸν Βασιλέα Κύριον Σαβαώθ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου. Καὶ ἀπεστάλη πρὸς με ἐν τῶν Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Θυσιαστηρίου. Καὶ ἤψατο τοῦ στόματός μου, καὶ εἶπεν· Ἴδού, ἤψατο τοῦτο τῶν χειλέων σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ. Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς Κυρίου, λέγοντος· Τίνα ἀποστείλω; καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τούτον; καὶ εἶπον· Ἴδού ἐγὼ εἰμι, ἀπόστειλόν με. Καὶ εἶπε· Πορευθήτι, καὶ εἶπε τῷ λαῷ τούτῳ· Ἀκοῆ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε. Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὡσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μὴ ποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὡσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς. Καὶ εἶπα· Ἔως πότε Κύριε; καὶ εἶπεν· Ἔως ἂν ἐρημωθῶσι πόλεις παρὰ τὸ μὴ κατοικεῖσθαι, καὶ οἶκοι παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἀνθρώπους, καὶ ἡ γῆ καταλειφθήσεται ἔρημος. Καὶ μετὰ ταῦτα μακρυνεῖ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πληθυνθήσονται οἱ ἐγκαταλειφθέντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. 19,1).

Ἴδού Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης, καὶ ἤξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σεισθήσεται τὰ χειροποίητα Αἰγύπτου ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἡ καρδία αὐτῶν

ήττηθήσεται ἐν αὐτοῖς. Καὶ ταραχθήσεται τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ τὴν βουλήν αὐτῶν διασκεδάσω, καὶ παραδώσω τὴν Αἴγυπτον εἰς χεῖρας κυρίων σκληρῶν, τάδε λέγει Κύριος Σαβαώθ. Καὶ πίνονται οἱ Αἰγύπτιοι ὕδωρ τὸ παρὰ θάλασσαν, ὁ δὲ ποταμὸς ἐκλείψει καὶ ξηρανθήσεται. Τάδε λέγει Κύριος· Ποῦ εἰσι νῦν οἱ σοφοί σου; καὶ ἀναγγειλάτωσάν σοι, καὶ εἰπάτωσαν· Τί βεβούλευται Κύριος Σαβαώθ ἐπ' Αἴγυπτον; Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσονται οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς γυναῖκες, ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ ἀπὸ προσώπου τῆς χειρὸς Κυρίου Σαβαώθ, ἣν αὐτὸς ἐπιβαλεῖ αὐτοῖς. Καὶ ἔσται Θουσιαστήριον τῷ Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγυπτίων, καὶ στήλη πρὸς τὸ ὄριον αὐτῆς τῷ Κυρίῳ. Καὶ ἔσται εἰς σημεῖον εἰς τὸν αἰῶνα Κυρίῳ ἐν χώρᾳ Αἰγύπτου· ὅτι κεκράξονται πρὸς Κύριον, καὶ ἀποστελεῖ αὐτοῖς ἄνθρωπον, ὃς σώσει αὐτούς. Καὶ γνωστὸς ἔσται Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις· καὶ γνώσονται οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Κύριον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ ποιήσουσι θυσίαν καὶ δῶρον, καὶ εὐξονται εὐχὰς τῷ Κυρίῳ καὶ ἀποδώσουσι.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Ανατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὀραταί· καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητῆς, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῶ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεὼν ὁ δίκαιος, καὶ τῶν θεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος Μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων ἡμερῶν

φανερωθέν· φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δούλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σήμερον ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ, ἐν Σινᾷ νόμον ἐπιδούς, τοῖς νομικοῖς ὑποκύπτει θεσμοῖς, δι' ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνος καθ' ἡμᾶς γεγονώς· Νῦν ὁ καθαρὸς Θεός, ὡς παιδίον ἅγιον, μήτραν διανοῖξαν ἀγνήν, ἑαυτῷ ὡς Θεὸς συγκομίζεται, τῆς τοῦ νόμου κατάρας ἐλευθερῶν, καὶ φωτίζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Ὅνπερ οἱ ἄνω Λειτουργοί, τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεὼν, ὑλικάις ἀγκάλαις δεχόμενος, τὸ Θεῖον τοῖς ἀνθρώποις ἐνοῦσθαι ἐκήρυττε· καὶ βροτὸν τὸν οὐράνιον Θεὸν ὀπτανόμενος, ἀναχωρῶν τῶν ἐπὶ γῆς, χαρμονικῶς ἀνέκραζεν· Ὁ τοῖς ἐν σκότει τὸ ἀνέσπερον φῶς ἀποκαλύπτων, Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ.

Σήμερον Συμεῶν ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ, πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὁ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ. Οἱ δέ, Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Τὸν Ἱερὸν ἢ ἱερὰ Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῷ τῷ Ἱερεῖ· ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεῶν, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Ὁ κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἀγίου Συμεῶν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτός γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτῆρά μου.

Ὁ αὐτός. Ανατολίου.

Οἱ δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου.

Σήμερον Συμεῶν ὁ πρεσβύτες, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται, χαίρων τῷ πνεύματι, τὸν Νομοδότην Μωσέως, καὶ πληρωτὴν τοῦ νόμου, ἀγκάλαις εἰσδέξασθαι· ἐκεῖνος μὲν, διὰ γνόφου καὶ φωνῆς ἀμυδρᾶς, θεόπτῃς ἠξίωτο, καὶ κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τῶν Ἑβραίων τὰς ἀπίστους καρδίας διήλεγξεν· οὗτος δέ, τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Πατρὸς, σωματωθέντα ἐβάστασε, καὶ τῶν Ἑθνῶν ἀπεκάλυψε τὸ φῶς, τὸν Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. Καὶ Ἄννα, προφήτις ἀναδείκνυται, τὸν Σωτῆρα λυτρωτὴν τοῦ Ἰσραὴλ κηρύττουσα. Αὐτῷ βοήσωμεν· Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος δ΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἢ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτες Συμεῶν, γεραίρων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου· ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὕρισκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεῶν βασταχθέντα,

οὐ δοκῆσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς ὃν βοήσωμεν·
Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Γερμανοῦ· οἱ δέ, Ανατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται,
τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεῶν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν
ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δούλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί
μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος βαρύς. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Κατακόσμησον τὸν νυμφῶνά σου Σιών, καὶ ὑπόδεξαι τὸν Βασιλέα Χριστόν·
ἄσπασαι τὴν Μαριάμ, τὴν ἐπουράνιον πύλην· αὕτη γὰρ θρόνος Χερουβικὸς
ἀνεδείχθη· αὕτη βαστάζει τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· νεφέλη φωτὸς ὑπάρχει ἡ
Παρθένος, φέρουσα ἐν σαρκὶ Υἱὸν πρὸ Ἑωσφόρου· ὃν λαβὼν Συμεῶν ἐν
ἀγκάλαις αὐτοῦ, ἐκήρυξε λαοῖς, Δεσπότην αὐτὸν εἶναι, ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου,
καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι
εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων
τῶν λαῶν.

Τὸν ἐκλάμψαντα πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ ἐκ μήτρας Παρθενικῆς,
φέρουσα ἐν τῷ ναῷ, ἡ ἀπειρογάμος Μήτηρ, τὸν ἐν Σιναίῳ νομοθετήσαντα ὄρει,
τῇ διατάξει τῇ νομικῇ πειθαρχοῦντα, προσῆγεν Ἱερεῖ πρεσβύτη καὶ δικαίῳ,
Χριστόν τὸν Κύριον ἰδεῖν χρηματισθέντι· ὃν δεξάμενος Συμεῶν ἐν ταῖς ἀγκάλαις
αὐτοῦ, ἠγαλλιάσατο βοῶν· Θεὸς ὑπάρχει οὗτος, Πατρὶ συναΐδιος, καὶ Λυτρωτὴς
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τὸν ὀχοῦμενον ἐν ἄρμασι Χερουβίμ, καὶ ὑμνούμενον ἐν ἄσμασι Σεραφίμ,
φέρουσα ἐν ἀγκάλαις, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἀπειρογάμως ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντα,
τὸν Νομοδότην νόμου πληροῦντα νόμου τάξιν, ἐδίδου χερσὶ πρεσβύτου Ἱερέως·
ζωὴν δὲ φέρων ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, λέγων· Δέσποτα νῦν ἀπόλυσόν με, μηνύσαι
τῷ Ἀδάμ· ὡς εἶδον ἄτρεπτον βρέφος, Θεὸν προαιώνιον, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ τοῖς Χερουβίμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ
θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις·
καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων τὴν ἀμίαντον

Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν Ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περισσερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησιμοῦ δὲ Συμεῶν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν. (Ἐκ γ').

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικός, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράζωμεν ὕμνον, ὀρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἀγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δούλόν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμέ ὁ Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίῶν κοινωνεῖ ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεῶν, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζῶην

ἠσπάζετο καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατείδον, τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ΄.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Ἐξηρεύσατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθόν.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν.

Ο Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἀνοιγέσθω ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ σήμερον· ὁ γὰρ ἀναρχος Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἀρχὴν λαβὼν χρονικὴν, μὴ ἐκστὰς τῆς αὐτοῦ Θεότητος, ὑπὸ Παρθένου ὡς βρέφος τεσσαρακονθήμερον, Μητρὸς ἐκὼν προσφέρεται, ἐν ναῶ τῶ νομικῶ· καὶ τοῦτον ἀγκάλαις εἰσδέχεται ὁ Πρέσβυς, Ἀπόλυσον κράζων, ὁ δοῦλος τῶ Δεσπότη· οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ μου εἶδον τὸ σωτήριόν σου. Ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον, σῶσαι γένος ἀνθρώπων, Κύριε, δόξα σοι.

Μετὰ τοῦτο ψάλλεται ὁ Κανὼν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς· Χριστὸν γεγηθῶς Πρέσβυς ἀγκαλίζεται. Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσε

» ποτέ· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ,

» λαῶ πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι·

» Ἄισωμεν τῶ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ῥανάτωσαν ὕδωρ νεφέλαι· Ἥλιος, ἐν νεφέλῃ γὰρ κούφη, ἐποχούμενος ἐπέστη, ἀκηράτοις ὠλέναις, Χριστὸς ἐν τῶ ναῶ ὡς βρέφος· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν· Ἄισωμεν τῶ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ἰσχύσατε χεῖρες Συμεῶν τῷ γήρα, ἀνειμέναι καὶ κνημαί, παρειμέναι δὲ Πρεσβύτου, εὐθυβόλως κινεῖσθε, Χριστοῦ πρὸς ὑπαντήν. Χορείαν, σὺν Ἀσωμάτοις στήσαντες, ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Συνέσει ταθέντες οὐρανοὶ εὐφράνθητε, ἀγάλλου δὲ ἡ γῆ· ὑπερθέων γὰρ ἐκ κόλπων, ὁ τεχνίτης φοιτήσας, Χριστὸς ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται, νήπιος ὁ πρὸ πάντων· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων, στερέω

» σον Κύριε τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτήσω τῷ τιμίῳ σου

» αἵματι.

Ὁ πρωτότοκος, ἐκ τοῦ Πατρὸς πρὸ αἰώνων, Πρωτότοκος νήπιος Κόρης ἀφθόρου, τῷ Ἀδὰμ χεῖρα προτείνων ἐπέφανε.

Νηπιόφρονα, τὸν γεγονότα ἀπάτη, Πρωτόπλαστον ἔμπαλιν ἐπανορθώσων, Θεὸς Λόγος, νηπιάσας ἐπέφανε.

Γῆς ἀπόγονον, παλινδρομήσασαν ταύτη, Θεότητος σύμμορφον φύσιν ὁ Πλάστης, ὡς ἀτρέπτως νηπιάσας ἀνέδειξε.

Κάθισμα. Ἦχος δ´. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ πάλαι κατεῖδε Μωϋσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνώφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεῶν, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι´ ἡμᾶς, ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθῶς ἠπείγετο τῶν τῆδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα.

Ωιδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκάλυψεν οὐρανοὺς, ἡ ἀρετὴ σου Χριστέ· τῆς

» κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ ἀγιάσματος σου, τῆς

» ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, ὥφθης

» ὡς βρέφος ἀγκαλοφορούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ

» πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Γηθόμενος Συμεῶν, τῶν ἀπορρήτων μύστα, ἡ Θεοτόκος ἐβόα ὄν ὑφ´ Ἁγίου πάλαι, κεχηματίσαι, Πνεύματος νηπιάσαντα, Λόγον Χριστὸν ἐναγκαλίζου κράζων, αὐτῷ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ἦν ἡλπισας Συμεών, ἡλικιώτην βρεφῶν, χαίρων ὑπόδεξαι Χριστὸν τοῦ Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ, τὴν παράκλησιν, τὸν νόμου Ποιητὴν, καὶ Δεσπότην πληροῦντα νόμου τάξιν, κράζων, αὐτῶ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Θεώμενος Συμεών, Λόγον τὸν ἄναρχον, μετὰ σαρκὸς ὡς ἐν θρόνῳ Χερουβικῶ Παρθένῳ, ἐποχοῦμενον, τὸν αἴτιον τοῦ εἶναι, τὰ πάντα ὡς βρέφος ἐκπλαγεῖς ἐβόα, αὐτῶ· Ἐπλήσθη τὰ πάντα, τῆς σῆς αἰνέσεως.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς εἶδεν Ἡσαΐας, συμβολικῶς ἐν θρόνῳ ἐπηρμέ

» νῶ Θεόν, ὑπ' Ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ᾧ

» τάλας! ἐβόα ἐγώ· πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον

» Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Συνεῖς ὁ θεῖος Πρέσβυς, τὴν προφανεῖσαν πάλαι τῷ Προφῆτῃ δόξαν, χερσὶ Λόγον βλέπων Μητρὸς κρατούμενον, ᾧ χαίροις ἐβόα Σεμνή· ὡς γὰρ θρόνος περιέχεις τὸν Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Προκύψας ὁ Πρεσβύτης, καὶ τῶν ἰχνῶν ἐνθέως ἐφαψάμενος, τῆς ἀπειρογάμου καὶ Θεομήτορος, πῦρ ἔφη βαστάζεις Ἀγνή, βρέφος φρίττω ἀγκαλίσασθαι Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ῥύπτεται Ἡσαΐας, τοῦ Σεραφίμ τὸν ἄνθρακα δεξάμενος, ὁ Πρέσβυς ἐβόα τῇ Θεομήτορι· σὺ ὥσπερ λαβίδι χερσὶ, λαμπρύνεις με ἐπιδοῦσα ὄν φέρεις, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐβόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ

» σωτήριον, ὃ λαοῖς ἐπέστη· Ἐκ Θεοῦ Χριστὲ σὺ Θεός

» μου.

Σιών σὺ λίθος, ἐναπετέθης, τοῖς ἀπειθοῦσι προσκόμματος, καὶ σκανδάλου πέτρα, ἀρῶραγῆς πιστῶν σωτηρία.

Βεβαίως φέρων, τὸν χαρακτῆρα, τοῦ πρὸ αἰώνων σε φύσαντος, τὴν βροτῶν δι' οἶκτον, νῦν ἀσθένειαν περιέθου.

Υἱὸν Ὑψίστου, Υἱὸν Παρθένου, Θεὸν παιδίον γενόμενον, προσκυνήσαντά σε, νῦν ἀπόλυσον ἐν εἰρήνῃ.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χειρὰς τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Ὁ Οἶκος. Τὸ φοβερόν σου κριτήριον.

Τῇ Θεοτόκῳ προσδράμωμεν οἱ βουλόμενοι κατιδεῖν τὸν Υἱὸν αὐτῆς, πρὸς Συμεῶν ἀπαγόμενον· ὃν περ οὐρανόθεν οἱ Ἀσώματοι βλέποντες, ἐξεπλήττοντο λέγοντες· Θαυμαστὰ θεωροῦμεν νυνὶ καὶ παράδοξα, ἀκατάληπτα, ἄφραστα· ὁ τὸν Ἀδὰμ δημιουργήσας, βαστάζεται ὡς βρέφος· ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν ἀγκάλαις τοῦ Πρεσβύτου· ὁ ἐπὶ τῶν κόλπων ἀπεριγράπτως ὑπάρχων τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, ἐκὼν περιγράφεται σαρκί, οὐ Θεότητι, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Συναξάριον.

Τῇ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζεται, ἐν ἣ ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ δίκαιος Συμεῶν.

Στίχ. Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ Χριστέ μου,

Τοῦ Συμεῶν αἱ χεῖρες, αἱ φέρουσί σε.

Δέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεῶν παρὰ νηῶ.

Τεσσαράκοντα ἡμερῶν διελθουσῶν, μετὰ τὴν σωτήριον τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησιν, καὶ ἐκ τῆς ἀγίας Αἰιπαρθένου ἄνευ ἀνδρὸς γέννησιν, κατ' αὐτὴν τὴν σεβασμιωτάτην ἡμέραν, προσήχθη τῷ Ἰερῶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, παρὰ τε τῆς πανάγνου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ Ἰωσήφ τοῦ δικαίου, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σκιάδου καὶ νομικοῦ γράμματος· ὅτε καὶ ὁ γηραιὸς Συμεῶν καὶ πρεσβύτης, ὃς ἦν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κεχρηματισμένος, μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἰδεῖν τὸν Χριστὸν Κυρίου, δεξάμενος αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ ἀνθομολογημένος, Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐξεβόησε· καὶ μετὰ περιχαρείας τοῦ τῆ δε βίου μετέστη, τῶν ἐπιγείων ἀνταλλαξάμενος τὰ οὐράνια καὶ ἀτελεύτητα. Ἡ τοιαύτη δὲ σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεβασμίῳ οἴκῳ τῆς ἀχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τῷ ὄντι ἐν Βλαχέρναις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

Στίχ. Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἐξ ἐμῶν λόγων

Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Οὗτος, νέος ὢν, προσήχθη τῷ Ἀρχοντι Τυανέων· καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ξέεται· καὶ ἐπὶ ἐσχάρας πεπυρακτωμένης τίθεται· καὶ μαχαίρα τὴν γλῶτταν τέμνεται· καὶ πυράγρα τοὺς ὀδόντας ἐκτίλλεται· τὴν δορὰν τοῦ προσώπου ξυρῶ ἀφαιρεῖται· τὰς κνήμας καὶ τὰ σκέλη συντριβεται· κοντῶ τὰς πλευρὰς περιπεύρεται· ὀβελίσκους πεπυρακτωμένους διὰ τῶν μηνίγκων δέχεται· καὶ οὕτω τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν.

Αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαν
- » τας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λό-
- » γον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· Εὐλογητὸς ὁ
- » Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀδὰμ ἐμφανίσων ἄπειμι, εἰς Ἄιδου διατρίβοντι, καὶ τῇ Εὐᾶ προσκομίσων εὐαγγέλια, Συμεῶν ἀνεβόα, σὺν Προφήταις χορεύων· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γένος χοϊκὸν ῥυσόμενος Θεός, ἕως τοῦ Ἄιδου ἤξει· αἰχμαλώτοις δὲ παρέξει πᾶσιν ἄφεσιν, καὶ ἀνάβλεψιν πηροῖς, ὡς ἀλάλοις βοῆσαι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ σοῦ τὴν καρδίαν ἄφθορε, ῥομφαία διελεύσεται, Συμεῶν τῇ Θεοτόκῳ προηγόρευσεν, ἐν Σταυρῷ καθορώσης, σὸν Υἱὸν ᾧ βοῶμεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀστέκτῳ πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβείας προεστῶτες Νεανίαί, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λαὸς Ἰσραὴλ τὴν σὴν δόξαν, τὸν Ἐμμανουὴλ ὀρῶν παιδίον ἐκ Παρθένου, πρὸ προσώπου τῆς θείας, κιβωτοῦ νῦν χόρευε· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἴδου Συμεῶν ἀνεβόα, τὸ ἀντιλεγόμενον σημεῖον οὗτος ἔσται, Θεὸς ὢν καὶ παιδίον· τούτῳ πίστει μέλψωμεν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωή πεφυκῶς οὗτος ἔσται, πτῶσις ἀπειθοῦσι νηπιάσας Θεὸς Λόγος, ὡς ἀνάστασις πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει μέλλουσιν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ,

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Ωιδῇ ταύτῃ. Ἦχος γ΄.

Ἀκατάληπτόν ἐστι, τὸ τελούμενον ἐν σοί, καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, Μητροπάρθενε ἀγνή.

Ἀγκαλίζεται χερσίν, ὁ Πρεσβύτες Συμεών, τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Βουληθεὶς ὁ Πλαστουργός, ἵνα σώσῃ τὸν Ἀδάμ, μήτραν ᾤκησε τὴν σὴν, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς.

Γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, μακαρίζει σε Ἀγνή, καὶ δοξάζει σε πιστῶς, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Δεῦτε ἴδετε Χριστόν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃν βαστάζει Συμεών, σήμερον ἐν τῷ ναῷ.

Ἐπιβλέπεις πρὸς τὴν γῆν, καὶ ποιεῖς τρέμειν αὐτήν, καὶ πῶς γέρον κεκμηκῶς, σὲ κατέχει ἐν χερσί;

Ζήσας ἔτη Συμεών, ἕως εἶδε τὸν Χριστόν, καὶ ἐβόα πρὸς αὐτόν· Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ.

Ἡ λαβὶς ἢ μυστικὴ, ἢ τὸν ἄνθρακα Χριστόν, συλλαβοῦσα ἐν γαστρὶ, σὺ ὑπάρχεις Μαριάμ.

Θέλων ἐνηνθρώπησας, ὁ προάναρχος Θεός, καὶ ναῷ προσφέρεσαι, τεσσαρακονθήμερος.

Κατελθόντ' ἐξ οὐρανοῦ, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ὑπεδέξατο αὐτόν, Συμεών ὁ Ἱερεὺς.

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ὅπως ἴδω καθαρῶς, καὶ κηρύξω σε Θεόν.

Μητροπάρθενε ἀγνή, τί προσφέρεις τῷ ναῷ, νέον βρέφος ἀποδούς, ἐν ἀγκάλαις Συμεών;

Νῦν ἀπόλυσιν ζητῶ, ἀπὸ σοῦ τοῦ Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ σωτήριόν μου φῶς.

Ὅν οἱ ἄνω λειτουργοί, τρόμφ λιτανεύουσι, κάτω νῦν ὁ Συμεών, ἀγκαλίζεται χερσί.

Δόξα.

Ἡ τῆ φύσει μὲν Μονάς, τοῖς προσώποις δὲ Τριάς, φύλαττε τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλαττε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν νόμφ σκιᾶ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ

» πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοιῶν, ἅγιον

» Θεῶ· διὸ πρωτότοκον Λόγον, Πατρὸς ἀνάρχου

» Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρω μεγαλύ

» νωμεν.

Τοῖς πρὶν νεογνῶν τρυγόνων ζευγος, δυάς τε ἦν νεοσσῶν· ἀνθ' ὧν ὁ θεῖος Πρέσβυς καὶ σώφρων, Ἄννα Προφῆτις, τῷ ἐκ Παρθένου τεχθέντι, καὶ οἴῳ γόνῳ Πατρὸς, ἐν τῷ ναῷ προσιόντι, λειτουργοῦντες ἐμεγάλυνον.

Ἀπέδωκάς μοι ἐβόα Συμεών, τοῦ σωτηρίου σου Χριστέ, ἀγαλλίασιν· ἀπόλαβέ σου, τὸν λάτριν, τὸν τῆ σκιᾶ κεκμηκότα, νέον τῆς χάριτος, Ἱεροκήρυκα μύστην, ἐν αἰνέσει μεγαλύνοντα.

Ἱεροπρεπῶς ἀνθωμολογεῖτο, Ἄννα ὑποφητεύουσα, ἡ σώφρων καὶ ὁσία καὶ πρεσβυρά, τῷ Δεσπότη, ἐν τῷ ναῷ διαρρήδην· τὴν Θεοτόκον δέ, ἀνακηρύττουσα πᾶσι, τοῖς παροῦσιν ἐμεγάλυνεν.

Ἐξαποστειλᾶριον Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ, παραστάς ὁ Πρεσβύτες, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἰρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν. (Ἐκ γ').

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλάνθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεῶν ὁ πρέσβυς, Νῦν ἀπολύεις με βῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατεῖδον γὰρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἔθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφης καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφαίνων τῆς νέας χάριτος· διὸ σε θεασάμενος, ὁ Συμεῶν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ Θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Αἰιπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν, ὁ τῇ χειρὶ σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἐν εἰρήνῃ τὸν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'. Γερμανοῦ.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικάῖς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβὶμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, ἢ Α' Ὄρα καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος ἢ γ' καὶ ζ' Ὀιδῆ. Εἰ δὲ βούλει, εἰπέ τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'. Ἐξηρεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέως ὀξυγράφου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Ἐξεχύθη χάρις ἐν χεῖλεσί σου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα. Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β΄.

Στίχ. α΄. Περιζῶσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ Δικαίου Συμεῶν βασταχθεὶς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β΄. Καὶ ἔντεινε, καὶ κατευοδοῦ, καὶ βασίλευε.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. γ΄. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα δυνατέ· λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Στίχ. δ΄. Ράβδος εὐθύτητος, ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Δόξα. Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱός, καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Ἀντίφωνον Γ΄.

Στίχ. α΄. Ἄκουσον, Θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαῖρε κεχαριτωμένη...

Στίχ. β΄. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη...

Στίχ. γ΄. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαῖρε κεχαριτωμένη...

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώρισε Κύριος τὸ Σωτήριον αὐτοῦ ἐναντίον πάντων τῶν ἔθνων.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ...

Ἀπολυτίκιον· Χαῖρε κεχαριτωμένη... Κοντάκιον· Ὁ μήτραν παρθενικήν...

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως»· Θεοτόκε ἡ ἐλπίς...

Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.
Ἀλληλουΐα.

ΤΗΙ Γ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ συμβαίνει πολλάκις, ὅτε τὸ Πάσχα γίνεται προῖμότερον, ἄρχεσθαι τὰς νησιτίμους ἡμέρας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τῆς ἀρχῆς τοῦ Φεβρουαρίου, καὶ ἐπειδὴ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, κατὰ τὴν τυπικὴν διάταξιν, οὔτε μεθεόρτα λέγονται, οὔτε Δοξαστικὰ Ἰδιόμελα, ἀλλὰ Θεοτοκία, ἢ Σταυροθεοτοκία, ὅμοια τοῖς Προσομοίοις τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν, ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος Μηνός, τοιαῦτα Θεοτόκια καὶ Σταυροθεοτοκία, διὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ· ὡσαύτως καὶ ἕτερα, διὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ' Ὡδῆς, χρήσιμα τὰ πάντα εἰς τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας τῶν μεθεόρτων, ὅταν τύχωσιν ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ, ἵνα ἔχη αὐτὰ καθεὶς ἐκ τοῦ προχείρου. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον προσετέθησαν ἔτι καὶ εἰς τὴν θ', ια', ιγ' καὶ ιδ' τοῦ παρόντος Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία, μετὰ τὰ Προσόμοια τῶν ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις Ἁγίων, ὡς μὴ ψαλλομένων τῶν Δοξαστικῶν αὐτῶν, ὡς προεῖρηται, νηστείας οὔσης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ', καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῶ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτες τοῦτον λαβὼν, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ἠυδόκησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβὼν, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, Εἶδον ἀνεβόα τὸν φωτισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· νῦν ἀπολύεις ὡς εἶρηκας ὡς Θεός, ἐκ τῶν τῆδε τῆ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τῶν Ἀγίων. Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δίκαιος καὶ τέλειος, καὶ κατὰ πάντα ἀοίδιμος, χρηματίζων θεόπνευστε, Θεὸν μόνον τέλειον, εἰς τὸ δικαιῶσαι, τὸν κόσμον ἐλθόντα, καθυπεδέξω ταῖς χερσὶ, σωματωθέντα καὶ ἀπολέλυσαι, τοῦ σώματος βοῶν αὐτῶ· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ἐν εἰρήνῃ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Νεάζων τῷ πνεύματι, προβεβηκῶς δὲ τῷ σώματι, Συμεὼν κεχηματίσθαι, μὴ ὄψεσθαι θάνατον· ἕως ἴδης βρέφος, νέον τὸν προσόντα, πρὸ τῶν αἰώνων Ποιητῆν, Θεὸν τῶν ὄλων σάρκα πτωχεύσαντα· ἰδὼν δὲ ἀνεσκίρτησας, καὶ τῆς σαρκὸς λύσιν ἤτησας, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα, μεταβάς ἀγαλλόμενος.

Ἄννα ἢ θεόπνευστος, καὶ Συμεὼν ὁ πανόλβιος, προφητεία λαμπόμενοι, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτοι, ἀποδεδειγμένοι, τὸν νόμου Δοτῆρα, βρέφος ὀφθέντα καθ' ἡμᾶς, ἰδόντες τοῦτον νῦν προσεκύνησαν· αὐτῶν τὴν μνήμην σήμερον, περιχαρῶς ἑορτάσωμεν, κατὰ χρέος δοξάζοντες, Ἰησοῦν τὸν φιλάνθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Γερμανοῦ· οἱ δέ, Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Ἄγιε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Σήμερον ὁ Σωτῆρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλείαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Νήπιος τῆ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὀράται παραδόξως, τῆ σήμερον ἡμέρα, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ὦ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καὶ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος α΄. Ανατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὁ καὶ τὸν νόμον πάλαι ἐν Σινᾷ δοὺς τῷ Μωσεῖ, σήμερον βρέφος ὁράται, καὶ κατὰ νόμον, ὡς νόμου Ποιητής, τὸν νόμον ἐκπληρῶν, ναῶ προσάγεται, καὶ τῷ Πρεσβύτῃ ἐπιδίδοται. Δεξάμενος δὲ τοῦτον Συμεών ὁ δίκαιος, καὶ τῶν θεσμῶν τὴν ἔκβασιν ἰδὼν τελεσθεῖσαν, γηθοσύνως ἐβόα· Εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου, τὸ ἀπ' αἰῶνος μυστήριον ἀποκεκρυμμένον, ἐπ' ἐσχάτων τούτων, ἡμερῶν φανερωθέν, φῶς διασκεδάζον, τῶν ἀπίστων ἐθνῶν τὴν σκοτόμαιναν, καὶ δόξαν τοῦ νεολέκτου Ἰσραήλ· διὸ ἀπόλυσον τὸν δοῦλόν σου, ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦδε τοῦ σαρκίου, πρὸς τὴν ἀγήρω καὶ θαυμασίαν ἄληκτον ζωὴν, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολυτικά. Τῆς Ἑορτῆς·

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα. Τῶν Ἁγίων.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Τὸν Ὑπέρθεον Λόγον σάρκα γενόμενον, ἐνηγκαλίσω ὡς βρέφος ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ, Θεοδόχε Συμεών Πρεσβύτα ἔνδοξε· ὅθεν καὶ Ἄννα ἡ σεπτὴ, ἀνθομολόγησιν αὐτῷ, προσήγαγεν ὡς Προφῆτις· ὅθεν ὑμᾶς εὐφημοῦμεν, οἶα Χριστοῦ θείου θεράποντας.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰωνίων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου· ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξης, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτή· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνη φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεῶν εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχου μόνε οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό. Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς κ.λπ.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Δέχου τὸν ὕμνον Συμεῶν Θεηδόχε. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεῦμα
- » τος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ καὶ
- » ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμε-
- » νος, ταύτης τὰ θαύματα.

Δικαίων σκηνώμασι, περιχαρῶς αὐλιζόμενος, τὸν δίκαιον Κύριον, Συμεῶν δίκαιε, τοὺς τὴν θείαν σου τελοῦντας δικαιοῦσαι, μετάστασιν αἴτησαι, μακαριώτατε.

Ἐν νόμῳ γενόμενος, ἱερουργὸς Ἰερώτατε, ὃν νόμος ἐκήρυξε, βρέφος τεθέασαι, καὶ τῆς φύσεως τῷ νόμῳ Θεοδόχε, θανῶν πρὸς ἀθάνατον, χαίρων μετέβης ζωὴν.

Χειρὶ τὸν κατέχοντα, τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα, Παρθένου φερόμενον, χερσὶν ἑώρακας· καὶ τιμίαις σου δεξάμενος ἀγκάλαις, Μωσέως ἀνώτερος, ὠφθης πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ πλήρης κεκένωται, ὁ προαιώνιος ἄρχεται, ὁ Λόγος παχύνεται, ὁ Πλάστης πλάττεται, ὁ ἀχώρητος χωρεῖται ἐν κοιλίᾳ, τῇ σῇ σωματούμενος, Θεοχαρίτατε.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὅτι στεῖρα ἔτεκεν, ἡ ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησία, καὶ ἡ
- » πολλὴ ἐν τέκνοις, ἠσθένησε συναγωγὴ· τῷ θαυμα-
- » στῷ Θεῷ ἡμῶν βοήσωμεν· Ἅγιος εἶ Κύριε·

Ἵψωθεὶς ταῖς πράξεσι, ταῖς ἱεραῖς θεηγόροι, φωτοειδῆς ὡς στῦλος, ἐπερειδόμενος σαφῶς, τῷ Παναγίῳ Πνεύματι γεγένησαι ὄθεν εὐφημοῦμέν σε.

Τὸν τοῦ νόμου Κύριον, καθυπανοίξαντα μήτραν, παρθενικὴν καὶ βρέφος, σωματοφόρον Συμεῶν, γεγεννημένον ἔβλεψας δωρούμενον, πᾶσιν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον, δημιουργήσας χερσὶ σου, σωματωθεὶς κρατεῖται, καθαγιάζων σε σαφῶς, καὶ πρὸς ζωὴν τὴν μέλλουσαν αἰτήσαντα, μάκαρ ἀπολύει σε.

Θεοτοκίον.

Νοητὴν λαβίδα σε, ἄνθρακα φέρουσιν θεῖον, τὸν ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων, σωματωθέντα ὑπὲρ νοῦν, ὁ Συμεῶν ὡς ἔβλεψε Πανάμωμε, χαίρων ἐμακάριζε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερός Συμεῶν, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφητὶς καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι. Ἡμεῖς δὲ ζωοδότα βοῶμέν σοι. Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἐν
- » νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῆ ἀκη-
- » ράτῳ παλάμη, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας·
- » Δόξα Χριστὲ τῆ δυνάμει σου.

Ἵπερήκμασας τῷ γήρα, τῇ δὲ πίστει ἐνέαζες, νέον βρέφος θέλων, βλέψαι Συμεῶν τὸν παντέλειον, ἀνακαινίζοντα κόσμον, τὸν γηράσαντα, ἐπιθέσει, τοῦ παλαιοῦ πολεμήτορος.

Μακαρίσωμεν συμφώνως, Συμεῶν τὸν μακάριον, ὡς ἀξιωθέντα, βλέψαι τὸν Θεὸν τὸν μακάριον, σάρκα φορέσαντα ὅπως, ἀπεργάσῃται, μακαρίους, τοὺς πρὶν ἀθλίους χρηματίζοντας.

Νομοδότην σε γινώσκω, καὶ νομίμων τῆς φύσεως, σαρκωθέντα δίχα, νόμον τε καινὸν εἰσοικίσαντα, ὁ Συμεῶν ἀνεβόα, μόνη Κύριε· Νῦν ἀπόλυσόν με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν ἀκήρατον.

Θεοτοκίον.

Ὁ χειρὶ τὰ πάντα φέρων, ἐν χειρὶ βασταζόμενος, τῆς ἀειπαρθένου, ταύτην Χερουβὶμ ἀπειργάσατο, καὶ Σεραφὶμ ἀνωτέραν, ὡς γεννήτριαν· ἦν ὑμνήσωμεν, καὶ εὐσεβῶς μακαρίσωμεν.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ
- » γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ
- » πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς
- » ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Νοὸς καθαρότητι, Θεῶ τῷ παντοκράτορι, Ἄγγελος καθάπερ λειτουργήσας, Μάκαρ ἐναίμοις, θυσίαις ἡγνίσας, πάλαι τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, αἷμα τὸ σωτήριον, προδηλοῦσαις τρανότατα.

Σαυτὸν ἀπετέλεσας, ναὸν Θεοῦ πανάγιον, πράξεσιν ἐνθέοις Θεηγόρε· ὅθεν ὡς βρέφος, ἐν τῷ ἀγίῳ ναῶ, ἔβλεψας Θεὸν μετὰ σαρκός, σὲ μεταβιβάζοντα, πρὸς τὰ θεῖα σκηνώματα.

Ἵμνήσωμεν σήμερον, πνευματικῶς χορεύοντες, πάντες Συμεῶν τὸν Θεοδόχον, καὶ σὺν ἐκείνῳ, Ἄνναν τὴν σώφρονα, προφήταις ὑπάρχοντας Θεοῦ, τοῦτον κατιδόντας τε, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα.

Θεοτοκίον.

Μὴ φλέξας τὴν μήτραν σου, ὃ φύσει ἀναλλοίωτος, μόνη Χερουβὶμ Ἁγιωτέρα, ἄνθρωπος ὦφθη, ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ τοὺς ἀπωσθέντας τῇ φθορᾷ, πάντας ἀνεσώσατο, Θεομήτορ πανάμωμε.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐβόησε, προτυπῶν τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, ὃ
- » Προφήτης, Ἰωνᾶς ἐν τῷ κήτει δεόμενος· Ἐκ φθο-
- » ρᾶς με ῥῦσαι, Ἰησοῦ Βασιλεῦ τῶν Δυνάμεων.

Ἐβόησας, ὀπηνίκα κατείδες τὸν Κύριον· ὡς ὑπέσχου, νῦν τὸν δούλόν σου Σῶτερ ἀπόλυσον, τοῖς ἐν Ἄιδῃ πᾶσι, σοῦ τὴν θείαν μηνύσοντα σάρκωσιν.

Ὁραιώθης, καὶ Μωσέως λαμπρότερος γέγονας, ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐν κάλλει ὠραῖον δεξάμενος, Συμεῶν Πρεσβύτα, δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Κύριον.

Ναμάτων σε, πεπλησμένον τῶν θείων ἀπάραντα, καὶ πρὸς Ἴδου, τοὺς
κευθμῶνας χωρήσαντα βλέψαντες, οἱ ἐκεῖ δεσμῶται, Συμεῶν θείας δρόσου
ἐπλήσθησαν.

Θεοτοκίον.

Θηρεῦσαί με, καθ' ἐκάστην ζητεῖ ὁ παμπόνηρος· ἀλλ' αἰτοῦμαι, τῶν παγίδων
ἐξάρπασον Δέσποινα, καὶ τῇ θεία σκέπη, τῶν πτερύγων σου σῶον συντήρησον.

Κοντάκια. Τοῦ Δικαίου Συμεών.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον. Γερασίου.

Ευνωρίς ἡ ἔνθεος, χαρμονικῶς εὐφημείσθω, Συμεῶν ὁ δίκαιος, σὺν τῇ Προφήτιδι
Ἄννη· οὗτοι γάρ, εὐαρεστήσαντες τῷ Κυρίῳ, ὠφθησαν, τοῦ σαρκωθέντος Λόγου
αὐτόπται· τοῦτον γὰρ καθάπερ βρέφος, εἶδον ἀξίως καὶ προσεκύνησαν.

Τῆς Ἑορτῆς.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας... (σελ. 17).

Συναξάριον.

Τῇ Γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ δικαίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου, καὶ
Ἄννης τῆς Προφήτιδος· ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ
Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ ναῷ τῆς Ἁγίας
Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Στίχ. Ἦγγειλε νεκροῖς Πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος,

Ἄνθρωπος ὀφθείς, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.

Οὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουήλ θυγάτηρ,

Ἔως ἐπ' αὐτῆς τὸν Θεὸν εἶδε βρέφος.

Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖο βίοιο λύθη Συμεώνης.

Ὅς, ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὴν παρατεταμένην ζωὴν δεξάμενος, διὰ τὸ
χρηματισθῆναι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον, πρὶν ἢ τὸν
Χριστὸν θεάσῃται, ἐν ἀγκάλαις τοῦτον ὑποδεξάμενος, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ
ἐσόμενα, Πνεύματι Ἁγίῳ θεοφορηθεὶς καὶ προμηνύσας, κατὰ τὸν αὐτοῦ
χρηματισμόν, τοῦ βίου πέρας ἐδέξατο.

Ἡ δὲ Προφήτις Ἄννα θυγάτηρ ἦν Φανουήλ· ὃς ἐξ Ἀσὴρ κατήγετο· συνοικήσασα
δὲ ἀνδρὶ ἐπὶ χρόνοις ἑπτὰ, καὶ τοῦτον ἀποβαλοῦσα θανάτου νόμῳ, νηστεία καὶ
προσευχῇ ἐν τῷ ναῷ σχολάζουσα, πάντα τὸν βίον αὐτῆς διετέλει. Ὅθεν

ἀδιασπάρτως τούτων ἔχομένη, κατηξιώθη καὶ αὐτὴ αὐτὸν τὸν Κύριον ἰδεῖν, ὑπὸ τῆς Παναγίας αὐτοῦ Μητροῦ, καὶ Ἰωσήφ τοῦ δικαίου, τεσσαρακονθήμερον τὸ κατὰ σάρκα τῷ ναῷ προσφερόμενον. Ἀνθωμολογεῖτο δὲ τῷ Θεῷ καὶ προεφήτευσεν τρανῶς περὶ αὐτοῦ, πᾶσι τοῖς ἐν τῷ ναῷ παρατυχοῦσι λέγουσα· Τοῦτο τὸ βρέφος, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν στερεώσας Κύριός ἐστιν· αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός, περὶ οὗ οἱ Προφῆται προκατήγγειλαν ἅπαντες. Τούτων τοίνυν τὴν μνήμην ποιούμενοι σήμερον, τὴν φρικτὴν καὶ ἄρρητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς καταγγέλλομεν συγκατάβασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Στίχ. Ἀδριανόν, χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,

Χεῖρ, ἢ φόνοις χαίρουσα, τέμνει δημίῳ.

Ξίφει θανῶν Εὐβουλε, Κυρίου χάριν,

Βουλὴν ἐπέγνωσ ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Οὗτοι τὸ γένος εἶλκον ἀπὸ τῆς Βανέας· πόθῳ δὲ τῷ πρὸς τοὺς Ὁμολογητὰς τοῦ Χριστοῦ ἐλκόμενοι, εἰς Καισάρειαν ἀφίκοντο. Φωραθέντες δὲ διὰ τὸ τῆς παρῴρησις καθαρὸν, ὡς ὄντες Χριστιανοί, προσάγονται Φιρμιλιανῷ τῷ ἄρχοντι· καὶ αὐτίκα πληγὰς κατὰ τῶν νῶτων καὶ τῶν πλευρῶν δέχονται, καὶ ἑτέραις μείζοσι βασάνοις ὑποβάλλονται. Ὡς δὲ εἰς τὴν προτέραν ὁμολογίαν ἀκλινεῖς ἴσταντο, θηρίοις αὐτοὺς εἰς βορᾶν ὁ Ἄρχων ἐκδίδωσι. Καὶ ὁ μὲν μακάριος Ἀδριανός, λέοντι παραβληθείς, ἀνδρικότατα τὸν ἀγῶνα διεξῆλθεν, ἔπειτα ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεῖται. Ὁ δὲ Ἅγιος Εὐβουλος, πολλὰς παρακλήσεις καὶ θωπείας ὑπομείνας, καὶ μὴ πεισθείς, τὸν αὐτὸν θῆρα καταγωνισάμενος, τὰ ἴσα τῷ προτέρῳ παθῶν, ὕστατος τοὺς ἄθλους ἐπεσφραγίσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

Στίχ. Βοῶν ἐπαύεις Βλάσιον εἶχον πάλαι·

Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Οὗτος, ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἔλκων τὸ γένος, γονέων πλουσίων σφόδρα ὑπῆρχεν υἱός, ἐκ τῆς τῶν βοσκημάτων πληθύος τῆς περιουσίας αὐτῶν αὐξανομένης, ἐξ ὧν καὶ δαψιλεῖς παρεῖχον τοῖς πένησι τὰς εὐεργεσίας. Ἐπεὶ δὲ, διωγμοῦ γενομένου, ὡς Χριστιανὸς ὁ μακάριος Βλάσιος ἐζητεῖτο, καὶ οὐχ εὕρισκετο, καὶ νάπαι καὶ ἐρημίαι ἐξηρευνῶντο, τοῦτο μαθὼν ὁ γενναῖος, καὶ ὡσπερ ἐπὶ δεῖπνον κεκλημένος βασιλικόν, προθύμως ἑαυτὸν δίδωσι τοῖς διώκουσι, καὶ ὡς εὐεργέτας ξεναγεῖ.

Ὡς δὲ τῷ δικαστηρίῳ παρέστη καὶ ἠρωτήθη, ἐξεῖπε καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὸ ἐπιτήδευμα· καὶ αὐτίκα αἴρεται ἐκ τεσσάρων, καὶ τείνεται, καὶ νεύροις ὤμοις μαστίζεται. Εἶτα κουφίζει ὁ Θεὸς τὰς ὀδύνας αὐτοῦ, καὶ θεραπεύει τὰς πληγὰς. Οὗ γενομένου, γοητεῖαν τοῦτο καλέσας ὁ Ἡγεμών, λέβητι μεγίστῳ, ὕδατος καχλάζοντος πλήρει, τὸν Ἅγιον ἐμβάλλει· καὶ ἦν θαῦμα καὶ ἔκπληξις τὸ ὁρώμενον, ἄνθρωπος ὡς ἱμάτιον ἀναβαλλόμενος τὸ πῦρ, ἐξ οὗ καὶ ἐφθέγγετο. Καὶ τί τὸ μετὰ ταῦτα; ἡμέρας πέντε ἐνδιατρίβειν ὁ Ἅγιος τῷ λέβητι κατακρίνεται. Ἄγγελοι δὲ αὐτὸν θαρρόειν ἐγκελευσάμενοι, τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς ζάλην, καὶ βλάβην ἀπεσκεδάζον. Ὅθεν οἱ τοῦ λέβητος τὸν Ἅγιον ἐξενεγκεῖν στρατιῶται προσταχθέντες, ζῶντα τοῦτον ἰδόντες, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις συμπάλλοντα, Χριστιανούς ἑαυτοὺς ἀνεκήρυξαν.

Τοῦτο μαθὼν ὁ Ἡγεμών, ἑτέρους στρατιώτας ἐξέπεμψε, καὶ αὐτοὶ παραγενόμενοι, Χριστιανούς ἑαυτοὺς ἀνηγόρευσαν. Εἶτα, καὶ αὐτὸς ὁ Ἡγεμών ἐλθὼν, καὶ τὸν Ἅγιον ἐν τῷ τοῦ λέβητος βράσματι θεασάμενος, καὶ ὑποτοπᾶσας ἐψύχθαι τὸ ὕδωρ, τὰς ὄψεις αὐτοῦ ἀντλιεῖσθαι προσέταξε. Καὶ τούτου γενομένου, μετὰ τῶν ὄψεων καὶ τὴν ψυχὴν ἀποβάλλεται. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, πάντας τοὺς πιστεύοντας ἐκ τοῦ λέβητος ἐκείνου περιῶραντίσας, εἰς τὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐβάπτισεν ὄνομα.

Ἐγγὺς δὲ τῆς ἐπαύλεως τῶν ἑαυτοῦ θρεμμάτων γενόμενος, τῇ τε μητρὶ καὶ τοῖς ἰδίοις ἐπισκήψας τὰ προσήκοντα, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρατίθησιν. Οἱ δὲ παρατυχόντες τῇ αὐτοῦ τελειώσει, εἶδον ὡς περιστερὰν φωτοειδῆ καὶ λευκὴν, τοῦ στόματος ἀναπτᾶσαν τοῦ Μάρτυρος, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἀνελθοῦσαν. Διὸ καὶ τὸ ἱερόν αὐτοῦ σῶμα ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ κατατίθεται, καὶ ἡ αὐτοῦ ῥάβδος παρὰ τῷ θυσιαστηρίῳ βλαστήσασα καὶ δενδρωθεῖσα, τὸ θυσιαστήριον κατεσκίασεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Προφήτης Ἀζαρίας, υἱὸς Ἀδδώ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἀζαρίου,

Σιγαῖ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Οὗτος ἦν υἱὸς Ἀδδώ, ἐκ γῆς Συμβαθαῖ, ὃς ὑπέστρεψεν ἐξ Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα, καὶ θανὼν ἐτάφη ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Παῦλος καὶ Σίμων οἱ Μάρτυρες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Καὶ Παῦλον ᾤδε, καὶ Σίμωνα γραπτέον,

Μὴ καὶ λάθωσιν, ἐκκοπέντες τὰς κάρας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Ὁ Ἅγιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐχαιρεν εὐρῶν Κλαύδιος βίου τέλος,

Ὡς εἶ τις εὖροι ψαλμικῶς πολλὰ σκύλα.

Οἱ Ἅγιοι Νεομάρτυρες καὶ αὐτάδελφοι Σταμάτιος καὶ Ἰωάννης, οἱ ἐκ Σπετσῶν, καὶ Νικόλαος ὁ συνοδίτης αὐτῶν, ἐν Χίῳ ξίφει τελειοῦνται ἐν ἔτει αὐκβ´ (1822).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες, παρὰ
- » τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατή-
- » σαντες χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πα-
- » τέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐννομώτατα Κυρίῳ παντοκράτορι, σὺ ἐλειτούργησας, δίκαιος ὡς ἀληθῶς, ἐν νόμῳ τε ἄμεμπτος μάκαρ γενόμενος· ὅθεν ἔψαλλες· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἡ χαρὰ τῶν θλιβομένων ἐπεδήμησεν, ἡ ἀπολύτρωσις, τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθῶς, ὠράθη ὡς νήπιον ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, ἀπολύων με, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν, Συμεῶν ἐβόα χαίρων.

Διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν σου κεκμηκότα με, νόμου τῷ γράμματι, κατακαμφθέντα τε, τῷ γήρα ἀπόλυσον Σῶτερ τὸν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε, ὁ Συμεῶν ἐκραύγαζεν, ἐπὶ γῆς φοροῦντα σάρκα.

Θεοτοκίον.

Ὁ κενώσας ὁ πληρέστατος τὸν ἄχραντον, κόλπον τοῦ φύντος Πατρός, σοῦ ἐν τοῖς κόλποις Ἄγνη, ὡς βρέφος καθέζεται ἐτοιμαζόμενος, οἷς ἠθέλησεν, ὁμοιωθῆναι Ἄχραντε, ἱεράν σαφῶς καθέδραν.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεο-
- » τόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνερ-
- » γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἀγείρει ψάλλου-
- » σαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε,
- » εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χηρεύσαντα κόσμον θείας δόξης, ἔλθόντα νυμφοστολῆσαι τὸν ὑπέρθεον, χήρα χρηματίζουσα, Ἄννα ἢ πανεύφημος, καὶ Προφητείας χάριτι περιαστράπτουσα, ἐδόξασεν αὐτὸν καὶ τὸ μέλλον, πᾶσι τοῖς παροῦσιν, ἐδήλου θεῖον λύτρον.

Ἐννόμους θυσίας προσηγάγω, ἀμνοῦ τοῦ δι' οἶκτον ἀδιήγητον, αἷμα τὸ σωτήριο, χυθὲν τὸ ἱερώτατον, προμηνυούσας πόρρωθεν· ὃν σωματούμενον, κρατήσας Συμεῶν ἐδοξάσθης, ὑπὲρ Μωϋσέα, καὶ πάντας τοὺς Προφήτας.

Ἰδὼν τὸν ποθούμενον τὴν λύσιν, ὑπέστης τοῦ σώματος θεόπνευστε, καὶ καθάπερ ὠριμος, σῖτος μεταβέβηκας, πρὸς τοὺς πατέρας ἔνδοξε τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῶ· διό σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἀγαλλιάσει, ψυχῆς ἐπιτελοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κρίνον ὡς εὖοσμόν σε ῥόδον, ὡς θεῖον ὀσφράδιον ἐδρέψατο, Λόγος ὁ ὑπέρθεος, πάναγνε Θεόνυμφε, καὶ σοῦ τὴν μήτραν ἄκησεν εὐωδιάζων ἡμῶν, τὴν φύσιν δυσωδίας πλησθεῖσαν, τῆς ἐξ ἁμαρτίας, Μαρία Θεοτόκε.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν

» εἰσώκισατο· σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυο-

» φορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήν-

» θησας· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Σεπταὶ σου αἱ χεῖρες ἀληθῶς προσψάυσασαι, Θεοδόχε θείοις μέλεσι, τοῦ ἀπτομένου τῶν ὀρέων, ὡς Δαυῖδ μελωδεῖ καὶ καπνίζονται· μακάριος τῷ ὄντι σὺ γέγονας· ὅθεν ἀξίως εὐφημοῦμέν σε.

Ἡ θήκη σου βλύζει τοῖς πιστοῖς ἰάματα, ἡ δὲ μνήμη μεμακάρισται, λάμπουσα πλέον τοῦ ἡλίου, καὶ πάντων τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα, πρὸς φῶς θεογνωσίας ἀνάγουσα, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Φωτίζουσι φέγγει νοητῷ ὡς ἥλιος, καὶ σελήνη τὴν ὑφήλιον, Ἄννα ἢ σώφρων καὶ προφήτις, ὁ πρέσβυς Συμεῶν τε ὁ ἔνδοξος· δι' ὧν ἡμᾶς φιλάνθρωπε Κύριε, ἁμαρτημάτων σκότους λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φανείσαν Μητέρα σε Θεοῦ ὡς ἔβλεψε, Θεοτόκε ὁ πρεσβύτατος, ἔφησεν οἷά περ Προφήτης· Ἴδου ὁ σὸς Υἱὸς εἰς ἀνάστασιν, καὶ πτώσιν τῶν πολλῶν κείται Δέσποινα, καὶ εἰς σημεῖον δυσσερμήνευτον.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀτρέπτως καθ' ὑπόστασιν, ἐν σοὶ Θεογεννήτρια, σαρκὶ ἐνοῦται ἀσπόρως, καὶ νηπιάζει ὁ Λόγος· ὄν ἐν ἀγκάλαις φέρουσα, Χερουβικὸς ὡς θρόνος νῦν, Θεῶ Πατρὶ προσήγαγες· καὶ Συμεῶν ὁ Πρεσβύτες, χαίρων ἐδέξατο τοῦτον.

Ἀπόστιχα. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ὑπόδεξαι φησὶ Συμεῶν, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων χερσίν· ὃ Πρεσβύτα ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπόρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεόν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθὺς, συνελθόντες ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου Νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δούλόν σου ὡς εἰρηκας, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμῶν με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Τὸν Ἱερὸν ἡ ἱερά Παρθένος προσεκόμισεν, ἐν Ἱερῶ τῷ Ἱερεῖ· ἀπλώσας δὲ ἀγκάλας ὁ Συμεῶν, ἐδέξατο τοῦτον ἀγαλλόμενος, καὶ ἐβόησε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἡ Α' Ὁρα καὶ Απόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἡ γ' καὶ ζ' Ὁιδὴ τοῦ Κανόνος, καὶ τὰ λοιπά.

ΤΗΙ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

ΕἰΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ζ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τῆς Ἑορτῆς καὶ τρία τοῦ Ἁγίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Θεοφανείας ἀρρήτου, νῦν ἐορτάζομεν, σωτηριώδη χάριν· ἐκ Παρθένου γὰρ Κόρης, ἀτρέπτως νηπιάσας Χριστὸς ὁ Θεός, ἐν ναῶ τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ὑπὸ Μητρὸς νῦν προσάγεται· ὄν λαβὼν, Συμεῶν ἐνηγκαλίσατο.

Ἐν τοῖς Προφήταις ὠράθη, ὡς θέμις ἦν Ἰησοῦ, σὲ θεαθῆναι πάλαι· ἀλλὰ νῦν Θεοῦ Λόγε, σαρκὶ παντὶ τῷ κόσμῳ ὤφθης ἐκόν, ἐκ Παρθένου Μαρίας Χριστέ, σοῦ τὸ σωτήριον πᾶσι τοῖς ἐξ Ἀδάμ, ἐμφανίσας ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὸν νόμον τάξας ποτέ, νῦν ἐν Σιών τῇ πόλει, ἐκπληρῶν τὰ τοῦ νόμου, χερσὶ τῆς Θεοτόκου βρέφος Χριστέ, σὺν τοῖς ὀλοκαυτώμασι, τοῦ Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις εἰς τὸν ναόν, εἰσαχθῆναι κατεδέξω σαρκί.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Θεωρίαις καὶ πράξεσι, πρὸς Θεὸν ἀνυψούμενος, διὰ βίου πάνσοφε διετέλεσας, τῆς θεωρίας ἐπίβασιν, τὴν πράξιν πηξάμενος, καὶ σοφῶς τῶν ὀρεκτῶν, ἀγαπήσας τὸ ἔσχατον· οὐ γενόμενος, τῆς ἐφέσεως ἔστης μακαρίου, ἀξιούμενος νῦν τέλους, καὶ τρισηλίου ἐλλάμψεως.

Τῇ πλημμύρᾳ τῆς χάριτος, καὶ τοῖς ὄμβροισι τῶν λόγων σου, καταρδεύεις ἅπαντας τοὺς θεόφρονες· τῆς ἀνωτάτω σοφίας γὰρ, κρατῆρι τὸ στόμα σου, ἐπιθείς ὡς ἐκ πηγῆς, δαψιλῶς σὺ ἐξήντησας, καὶ διέδωκας, πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῶν δογμάτων, ἐπιστέλλων καὶ διδάσκων, καὶ νοουθετῶν ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατεία τὸ φρόνημα, τῆς σαρκὸς ἐθανάτωσας, ζωηφόρον νέκρωσιν ἐνδυσάμενος· καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, πλατύνας πανόσιε, ἐναργῶς χωρητικὴν, χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀπετέλεσας, καὶ δοχεῖον ἐγένου θεοπνεύστων, διδαγμάτων καὶ σοφίας, τῆς ὑπὲρ νοῦν ἐνδιαίτημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἦχος βαρύς.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν! ἔδει γὰρ σε Ζωοδότα τῶν ἀπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολύσαι αὐτόν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Δέχου ᾧ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Φέρουσα ἡ Ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὃ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. ᾠχος β΄. Γερμανοῦ.

Σήμερον Συμεών ἐν ταῖς ἀγκάλαις, τὸν Κύριον τῆς δόξης ὑποδέχεται, ὃν ὑπὸ τὸν γνόφον πρώην ὁ Μωϋσῆς ἐθεάσατο, ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾶ πλάκας δόντα αὐτῷ. Οὗτός ἐστιν, ὃ ἐν τοῖς Προφήταις λαλῶν, καὶ τοῦ νόμου Ποιητής· οὗτός ἐστιν, ὃν ὁ Δαυῖδ καταγγέλλει· ὃ τοῖς πᾶσι φοβερός, ὃ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἀπολυτίκια. Τῆς Ἑορτῆς·

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου. ᾠχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Σοφία κοσμούμενος, παντοδαπεῖ εὐκλεῶς, τοῖς λόγοις ἐκόσμησας, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, Ἰσίδωρε Ὅσιε· σὺ γὰρ δι' ἐγκρατείας, σεαυτὸν ἐκκαθάρας, πράξει καὶ θεωρία, διαλάμπεις ἐν κόσμῳ· δι' ὧν μυσταγωγούμεθα, Πάτερ τὰ κρείττονα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ᾠχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὢν ἀπεριγράφτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίριμον, εὐφράνας τὸν δούλόν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σαρκὶ νηπιάσαντα, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρος, χερσὶ γηραλείαις σου, ἀγκαλισθεὶς Συμεὼν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἔλαβες τῆς ἐξόδου, τὴν ἀπόφασιν δόξης· εἴληφας τῶν θαυμάτων, τὴν ἀένναον χάριν· διό σε ἀξιοχρέως πάντες δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγομεν τὸν Κανόνα τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦτον, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλω Πάτερ. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Συντετριμμένης καρδίας τὸν στεναγμόν, ἐπακούσας Δέσποτα, τῆς ψυχῆς μου τὴν δεινὴν, συντριβὴν θεράπευσον εὐχαῖς, τοῦ Ὁσίου σου Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ἐπιβάς θεοσόφως τῆς πρακτικῆς, ἀρετῆς Ἰσίδωρε, θεωρίας ἀκραιφνοῦς, τὴν τερπνὴν ἐμφάνειαν Θεῷ, ὁμιλῶν διαπαντὸς σαφῶς ἐπλούτησας.

Τῷ τῆς σοφίας κρατῆρι προσαγαγών, τὸ σὸν στόμα πάνσοφε, τῶν ἐκεῖθεν δωρεῶν, τὴν ῥοὴν ἐξήντησας Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀνακρουόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἐπὶ κούφης νεφέλης ὁ Πλαστοργός, ἐπὶ σοὶ ἐλήλυθε, καθελεῖν ὡς δυνατός, τὰ Αἰγύπτου Δέσποινα ἀγνή, χειροποίητα Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Νοὸς ὀξύτητι σαφῶς τὴν τῶν ὄντων ἀθρόησας, παναοίδιμε φύσιν, δι' αὐτῆς τὴν ἀρχικὴν, αἰτίαν ὡς καθαρὸς, Θεολόγος ἀπλανῶς κατέλαβες.

Μελέτην θέμενος τρανῶς τοῦ θανάτου τὸν βίον, Θεοφόρε τρισμάκαρ, τῶν παθῶν τὰς ὑλικὰς, ἐνέκρωσας ἀφορμάς, ἀπαθείας συσχεθεὶς τῷ ἔρωτι.

Ὅπισω χαίρων τοῦ Χριστοῦ τὸν σταυρὸν σου βαστάσας, ἠκολούθησας Πάτερ, ἐν ἀσκήσει καρτερᾷ, καὶ τούτῳ ὡς δυνατόν, ὡμοιώθης βίου καθαρότητι.

Θεοτοκίον.

Νομίμων φύσεως ἐκτὸς τὸν Δεσπότην τεκοῦσα, Θεοτόκε Παρθένε, τῆς πάλαι παρακοῆς, διέλυσας τὴν ἀράν, εὐλογίας τὴν πηγὴν βλυστάνουσα.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Βίβλος γνώσεως διδασκαλίας, πλούτῳ πίστεως συντεταγμένη, τῷ πανάγνω ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι, ἀνακαλύπτων τὰ θεῖα τοῖς χρήζουσι, καὶ τὴν ζωὴν θησαυρίζων τοῖς θέλουσι. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρός, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῶ, ἀκατάληπτος μένων. Χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα ἐκ δια

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἀφθόνως Ὅσιε Χριστῷ πειθόμενος, τὸν δοθέντα σοι πλοῦτον ὡς εὐπειθής, δοῦλος διαδέδωκας καὶ τῆς ἀφράστου σε χαρᾶς, ὁ Δεσπότης κατηξίωσε.

Σοφίας πέλαγος διανηξάμενος, τὸν καλὸν μαργαρίτην ὡς ἀγαθός, ἔμπορος ἐκέρδησας καὶ τοῦτον μόνον θησαυρὸν, ἀδαπάνητον ἐπλούτησας.

Τῷ θείῳ Πνεύματι καταλαμπόμενος, τὰς ἀκτῖνας

» τῶν λόγων ἡλιακῶς, πᾶσιν ἐξαπέστειλας τῆς σωτη-

» ρίας τῶν πιστῶν, θεοφάντορ ὀρεγόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄντως ἄφθεγκτα καὶ ἀκατάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θεοπρεποῦς, πέφυκε
κυήσεως τοῖς ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρθενε Μυστήρια.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον
δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων,
ἀνακαλούμενον.

Νεκρώσει πάνσοφε τῶν παθῶν, ἔξω γεγονῶς καὶ τῆς σαρκός, πόθῳ Θεῷ
προσωμίλησας, τῷ καθαρωτάτῳ, καὶ λαμπροτάτῳ φωτί, καὶ μόνην ἀπαιτοῦντι,
τὴν καθαρότητα.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, νῦν ὁ Θεοφόρος ἀυγασθεῖς, στῦλος ὀλόφωτος
γέγονε, πᾶσι πέμπων θείου φωτός, τὰς θείας αὐγὰς, καὶ ζόφον τῆς ἀγνοίας,
ἀποσειόμενος.

Ὁ θέλων πάντας ὡς ἀγαθός, πάνσοφε σωθῆναι ποδηγόν, τοῖς πλανωμένοις σε
ἔδειξε, πολλοὺς ἐπιστρέφειν, πρὸς σωτηρίας ὁδόν, Ἰσίδωρε τρισμάκαρ, Πάτερ
πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Κυρίως στόματι καὶ ψυχῇ, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθή, ὁμολογῶ σε πανάμωμε,
σεσωματωμένον, Θεὸν τεκοῦσαν Ἀγνή, καὶ βίου σε προστάτιν, πίστει
προβάλλομαι.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε.

Λογίῳ τῶν κρίσεων, κοσμηθεῖς ὡς Ἰερεὺς, λογιστικῶς ἐδίκασας, Θεοφόρε καὶ
σώματι καὶ ψυχῇ, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, ὑποτάξας ἐμφρόνως ἀξιάγαστε.

Εὐτόνως τὴν Αἴγυπτον, τῶν παθῶν καὶ τῆς τρυφῆς, σὺ Μοναστῶν τὸ καύχημα,
τῆς ἐγκρατείας ἔνδοξε ταῖς πληγαῖς, ἐτάζων ἐμάστιξας, τοῖς πιστοῖς ὁμαλίζων
τὴν διάβασιν.

Θεοτοκίον.

Ὁ φέρων τὰ σύμπαντα, δυναστεία Θεϊκῆ, καὶ συγκρατῶν ὡς εὐσπλαγχνος, σαῖς
ἀγκάλαις Πανάμωμε σαρκωθεῖς, ὡς βρέφος βαστάζεται, ὁ Πατρὶ κατ' οὐσίαν
συναῖδιος.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ.

Ὁ μήτραν παρθενικὴν ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χειρὰς τοῦ Συμεῶν εὐλογήσας
ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν ἔσωσας ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεός. Ἀλλ' εἰρήνευσον ἐν
πολέμοις τὸ πολίτευμα, καὶ κραταίωσον Βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος
φιλόανθρωπος.

Συναξάριον.

Τῇ Δ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ
Πηλουσιώτου.

Στίχ. Πηλουσιῶτα, χαῖρε, χαῖρε, πολλά μοι,

Τὸν πηλὸν ἐκδύς, καὶ χαρᾶς τυχὼν ξένης.

Ἐν δ' Ἰσιδώρον ἔθεντο τετάρτη σήματι λυγρῷ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, Αἰγύπτιος ὑπάρχων τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ θεοφιλῶν γονέων υἱὸς
ἐγνωρίζετο, συγγενῆς τε ὧν Θεοφίλου καὶ Κυρίλλου, τῶν τῆς Ἀλεξανδρέων
Ἐκκλησίας Ἐπισκόπων. Οὗτος, γράμμασι τῆς θείας σοφίας καὶ τῆς ἔξω εἰς ἄκρον
ἐξησκημένος, πάμπολλα συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἄξια, τοῖς φιλομαθέσι
καταλέλοιπε. Καταλιπὼν γὰρ παντοῖον πλοῦτον, γένος λαμπρὸν, εὐδαιμονίαν
βίου, καταλαμβάνει τὸ Πηλούσιον ὄρος, καὶ τὸν μοναχικὸν ὑπέρχεται βίον.

Ἐκεῖ σχολάζων, καὶ τῷ Θεῷ ἐντυγχάνων, ἅπασαν τὴν οἰκουμένην τοῖς θείοις
αὐτοῦ λόγοις διδάσκων ἐφώτιζε, τοὺς ἀμαρτάνοντας ἐπιστρέφων, τοὺς
κατορθοῦντας ἐπιστηρίζων, τοὺς ἀπειθοῦντας, τῷ τμητικῷ τῶν θείων ἐλέγχων,
πρὸς τὴν ἀρετὴν διεγείρων· ἀλλὰ καὶ Βασιλεῖς πρὸς τὸ τῆς οἰκουμένης συμφέρον
ὑπομιμνήσκων καὶ νουθετῶν, καὶ ἀπλῶς πᾶσι τοῖς αὐτὸν ἐρωτῶσι τὰς τῆς Θείας
Γραφῆς ῥήσεις σοφώτατα ἐρμηνεύων. Λέγεται δὲ εἶναι τὰς τούτου Ἐπιστολάς
ὡσεὶ χιλιάδας δέκα. Οὕτω γοῦν ἄριστα βιώσας, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος,
ἐν γήρα βαθεῖ καταλύει τὸν βίον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ὁμολογητοῦ, τοῦ Στουδίτου.

Στίχ. Ἐδοξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ,

Καὶ Νικόλαον ἐκμετρήσαι τὸν βίον.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἔφυ μὲν τῆς τῶν Κρητῶν νήσου, κώμης Κυδωνίας· τὸν συγγενῆ δὲ αὐτοῦ Θεοφάνην βουλόμενος θεάσασθαι, τὴν Κωνσταντινούπολιν καταλαμβάνει· καὶ τοῦτον συγκατελεγμένον τῇ Ἀδελφότητι τῶν Στουδίου εὐρών, καὶ αὐτὸς τὸν μονήρη βίον ὑποδέεται. Διὰ πάσης δὲ παιδείσεως ἐλθὼν, καὶ τῆς μοναδικῆς ἀγωγῆς τὰ σύμβολα ἀκριβέστατα ἐκδιδαχθεὶς, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος· εἰς γὰρ τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἔφθασε. Τί τὸ ἐντεῦθεν; ἐξορίαν σὺν Θεοδώρῳ, τῷ τῆς μονῆς προεστῶτι, ὁ θεῖος Νικόλαος κατακρίνεται· κᾶκεῖθεν ἀνακληθέντες, βουνεῦροις τύπτονται παρὰ Λέοντος τοῦ θηριωνύμου καὶ μισοχρίστου, ὅτι προσκυνηταὶ τῶν θεῶν Εἰκόνων τυγχάνουσιν. Εἶτα φρουροῦνται, καὶ τῇ εἰρκτῇ δεσμευθέντες ἐναπορῶνται. Τρισὶ δὲ ἔτεσι τῇ φρουρᾷ προσκαρτερήσαντες, καὶ λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι προσπαλαίσαντες, ἐν τῇ Σμυρναίων ἐκπέμπονται. Κᾶκεῖσαι μαστιχθέντες, καὶ τῇ φρουρᾷ ἐμβληθέντες, ξύλῳ τοὺς πόδας ἐμβάλλονται.

Εἴκοσι δὲ μηνῶν παρωχηκότων, τελευτᾷ τὸν βίον ὁ Λέων, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν δικαιωτήρια παραπέμπεται. Τότε οἱ μακάριοι τοῦ Χριστοῦ Ὁμολογηταὶ ἀναχθέντες, τὴν Χαλκηδόνα καταλαμβάνουσι, καὶ τὸν τρισόλβιον Νικηφόρον τὸν Πατριάρχην κατασπασάμενοι, διηγῶν ἄμφω καὶ μετὰ μικρὸν ἐν τῇ Προύση περιορίζονται, Μιχαὴλ τοῦ Καίσαρος τοῦτο προστάξαντος. Εἶτα ἐν τῷ Ἀκρίτῳ, ἐν ᾧ καὶ ὁ πολυάθλος Θεόδωρος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἀλλὰ τοῦ Ἄνακτος τὸν βίον ἀπολιπόντος, καὶ Θεοφίλου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τὴν βασιλείαν δραξαμένου, πάλιν κατὰ τῶν Εὐσεβῶν ἀνερῶντιζέτο πόλεμος.

Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Θεοφίλου τὸν βίον καταστρέψαντος, καὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης, καὶ τοῦ ταύτης υἱοῦ, τῆς βασιλείας ἐπειλημμένων, καὶ εἰρήνης σταθηρᾶς γενομένης, ἐπεὶ Βασίλειος ὁ ἐκ Μακεδονίας τὴν βασιλείαν διεδέξατο, τὸν Ὁσιον τοῦτον καὶ πολυάθλον Νικόλαον, πολλαῖς παρακλήσεσι πείσας, ἠγούμενον τῶν Στουδίου καθιστᾷ. Τοσοῦτους οὖν καὶ τηλικούτους ἀγῶνες ὁ τρισόσιος διανύσας, καὶ ὑπὸ τῆς πολλῆς κακουχίας τρυχωθεὶς, ἑβδομηκοστὸν πέμπτον χρόνον τελέσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀβραμίου, Ἐπισκόπου Ἀρβήλ τῆς Περσίδος.

Στίχ. Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοῖς Ἀθληταῖς Κυρίου;

Ἐφασκε δεικνὺς Ἀβράμιος τὸ ξίφος.

Πέμπτῳ ἔτει τοῦ ἐν Περσίδι κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀθέου καὶ παρανόμου διωγμοῦ, ἐκρατήθη ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος παρὰ τοῦ Ἀρχιμάγου, καὶ ἠναγκάζετο παρ' αὐτοῦ ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, καὶ προσκυνῆσαι τῷ Ἡλίῳ. Ὁ δὲ Μακάριος ἔλεγε πρὸς αὐτόν· Ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, πῶς οὐ ναρκᾶς, τὰ μὴ δέοντα ἐπιτρέπων ἡμᾶς ποιεῖν; εἰκὸς ἐστὶν ἑᾶσαι τὸν Ποιητὴν, καὶ τὸ κτίσμα καὶ ποίημα τοῦ ἐμοῦ Θεοῦ προσκυνῆσαι; Ταῦτα τὰ ῥήματα οὐ μικρῶς ἐξετάραξαν τὸν Τύραννον κατὰ τοῦ Ἁγίου· καὶ αὐτίκα ὁ Ἀρχιμάγος ἐκδυθῆναι αὐτὸν ἐκέλευσε, πρὸς γῆν τε ῥιφῆναι, καὶ ἀγρίαις ῥάβδοις μαστίζεσθαι. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς εἶδεν ὁ Ἀρχιμάγος γενναίως φέροντα τὸν Ἅγιον, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπερευχόμενον τῶν μαστιζόντων, καὶ λέγοντα· Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιούσι· ξίφει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι κελεύει· καὶ ἐτελειώθη ὁ Ἅγιος Ἀβράμιος ἐν Κώμῃ λεγομένη Θελμᾶν τῇ διὰ τοῦ ξίφους ἐκτομῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν Εἰρηνοπόλει, ἐνὸς τῶν τριακοσίων δεκαοκτῶ Ἁγίων Πατέρων, τῶν ἐν Νικαίᾳ· καὶ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοκτίστου.

Στίχ. Καὶ Ἰωάννης ὀρθοδοξίας χάριν,

Τοὺς δυσσεβεῖς ἤλεγχε σὺν παρόρησίᾳ.

Θείοις σκεπασθεὶς πίστεως θείας ὄπλοις,

Γυμνοῖ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος καὶ Θαυματουργὸς Ἰάσιμος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἄλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφή κόνις,

Νέμει νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωσήφ ὁ Χαλεπλῆς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀρχῆς (1686), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τέμνου Ἰωσήφ, ἀνδρικῶς διὰ ξίφους,

Καὶ ἐκ Θεοῦ στέφανον ἄφθαρτον δέχου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δέ, καταφλέ-

» γον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στερεώματι τῆς πίστεως ἐνέθετο, καθάπερ Πάτερ ἥλιον, ὁ Δεσπότης σε, καταλάμπειν φέγγει νοητῶ, ψυχὰς τῶν βοώντων ἐκτενωῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μολυσμοὺς σαρκὸς καὶ πνεύματος ἀπέπλυνας, μάκαρ δακρῶν χεύμασι καὶ γενόμενος, Θεοφόρε φῶς τοῖς ἐπὶ γῆς, τοὺς πάντας ἐδίδαξας βοᾶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ ἄσειστον κρηπίδα ὄντες πίστεως, σὲ Θεομητορ ἄχραντε, ὁμολογοῦμεν, Θεοτόκον· Λόγον γὰρ Θεοῦ, ἀσπόρως ἐγέννησας σεμνή. Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας Ἄγνη.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,

» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λογικὴν ὡς θυσίαν, πάντα τὸν βίον σου, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας, Πάτερ προσήγαγες, τῷ ἐπὶ Σταυροῦ, κρεμασθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλεονάζεις τὸν πλοῦτον, καὶ μετὰ θάνατον, τοὺς ἐμψύχους σου λόγους, ὡσπερ πολῦτιμον, πᾶσι τοῖς πιστοῖς, κληροδοσίαν λιπῶν, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠραιώθης παμμάκαρ, κάλλει τῶν λόγων σου· τοῦ Ἁγίου γὰρ ὠφθης, Πνεύματος κάλαμος, γράφων εὐσεβῶς, τούτου γινῶσιν τὴν ἔνθεον, τοῖς ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πρὸς τὴν σὴν καταφεύγω, σκέπην Πανάμωμε, καὶ προστάτιν ζωῆς μου, τανῦν προβάλλομαι, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, Θεὸν Λόγον κυήσασαν· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ πάντα γενε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
- » νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρί-
- » ζομεν.

Ἀκτὶς καθάπερ φωτὸς ἐνήστραψε, σοῦ τῆ ψυχῆ τῆς χάριτος ὁ λόγος πανόλβιε·
διὰ σοῦ δὲ πᾶσα ἡ γῆ πεπλήρωται, τούτου τῆς λαμπηδόνης· ἧς οἱ μετέχοντες, τὸν
τῆς σῆς σοφίας θησαυρὸν Πάτερ θαυμάζομεν.

Τρισὶ προσώποις μονάδα φύσεως, τοῖς πατρικοῖς ἐπόμενος θεόφρον διδάγμασι,
θεοφρόνως προσκυνεῖν ἐδίδαξας, σέβειν θεολογοῦντας, ἄκτιστον ἄναρχον, πᾶσι
τοῖς πιστοῖς τὸν φωτισμὸν ἀναπηγάζουσιν.

Εὐρῶν τῶν πόνων τῶν σῶν τὰ ἔπαθλα, ἐν οὐρανοῖς ζωῆς ἀτελευτήτου
λαβόμενος, τοῖς ὕμνοῦσι πάνσοφε τὴν μνήμην σου, αἴτησαι σωτηρίαν, μάκαρ
Ἰσίδωρε, θρόνῳ τοῦ Σωτῆρος μετ' Ἀγγέλων παριστάμενος.

Θεοτοκίον.

Πρυστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἀόρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν
ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ πατρικῆ σκηνώσας ἐν σοί, τῆ κεχαριτωμένη· ὅθεν
Πανάχαρτε, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἰδρῶσι τῆς ἀσκήσεως, παθῶν τὴν φλόγα ἔσβεσας, καὶ ἀπαθείας πρὸς ὕψος,
ἀναδραμῶν Θεοφόρε, τῷ τοῦ Χριστοῦ νῦν βήματι, παρέστης ἀγαλλόμενος, ὑπὲρ
ἡμῶν δεόμενος, Ἰσίδωρε τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν σου μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἐκ σοῦ Θεογεννήτρια, ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, τεχθεὶς ἀφράστως ὡς οἶδεν, ἐν
τῷ ναῷ νῦν ὡς βρέφος, εἰσήχθη ἐπωλένιος· ὃν Συμεὼν δεξάμενος, Θεὸς
ὑπάρχεις Δέσποτα, Σωτὴρ καὶ ῥύστης ἐβόα, βροτῶν τοῦ γένους Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ῥύπου δίχα Χριστός, γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὡς ἐκ Πατρὸς ἀρρέευστως, Υἱὸς πρὸ Ἐωσφόρου, ὁ τὸν Ἀδὰμ λυτρούμενος.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γὰρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὃ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Ε΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ΄, καὶ τῆς Ἁγίας γ΄.

Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Νόμον τὸν ἐν γράμματι, ἀποπληρῶν ὁ φιλόανθρωπος, τῷ ναῷ νῦν προσάγεται· καὶ τοῦτον εἰσδέχεται, γηραιαῖς ἀγκάλαις, Συμεῶν ὁ Πρέσβυς, νῦν ἀπολύεις με βοῶν, πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα· κατείδον γὰρ σε σήμερον, σάρκα θνητὴν περικείμενον, τὸν ζωῆς κυριεύοντα, καὶ θανάτου δεσπόζοντα.

Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν, ἐθνῶν ἐπέφανας Κύριε, ἐπὶ κούφῃς καθήμενος, νεφέλης ὁ Ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νόμου τὸ σκιῶδες, ἀποπληρῶν καὶ τὴν ἀρχὴν, καθυποφαίνων τῆς νέας Χάριτος· διὸ σε θεασάμενος, ὁ Συμεὼν ἀνεκραύγαζεν· Ἐκ φθορᾶς με ἀπόλυσον, ὅτι εἶδόν σε Δέσποτα.

Κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ χωρισθεὶς τῇ Θεότητι, σαρκωθεὶς ὡς εὐδόκησας, ἀγκάλαις κρατούμενος, τῆς Ἀειπαρθένου, χερσὶν ἐπεδόθης, τοῦ θεοδόχου Συμεῶν, ὃ τῇ χειρὶ σου κρατῶν τὰ σύμπαντα· διὸ Νῦν ἀπολύεις με, περιχαρῶς ἀνεκραύγαζεν, ἀγαθὲ καὶ φιλάνθρωπε, ὅτι εἶδόν σε σήμερον.

Προσόμοια τῆς Ἀγίας. Ὅμοια.

Ἄφθορον ἐτήρησας, σῶμα Χριστῶ τῷ Νυμφίῳ σου, παρθενίας ἐν κάλλεσιν, Ἀγάθη θεόνυμφε, καθωραϊσμένη, καὶ λελαμπρυσμένη, μαρτυρικαῖς μαρμαρυγαῖς, καὶ πρὸς νυμφῶνα θεῖον ἐχώρησας· διὸ σου τὴν παγκόσμιον, ἐπιτελοῦμεν πανήγυριν, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸν ἀεὶ σε δοξάσαντα.

Μαστοῦ τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ τοῦ πυρὸς τὴν κατάφλεξιν, καὶ ξεσμούς τοὺς τοῦ σώματος, ὑπήνεγκας ἐνδοξε, τὰς αἰωνιζούσας, ὄμμασι καρδίας, ἀποσκοποῦσα ἀμοιβάς, καὶ τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, καὶ στέφος τὸ ἀμάραντον, ὃ σοι Χριστὸς νῦν δεδώρηται, δι' αὐτὸν παναοίδιμε, ἀθλησάση λαμπρότατα.

Ὅρμημα ἀκάθεκτον, πυρὸς Αἰτναίου ἀνέστειλας, σαῖς εὐχαῖς ἀγαθώνυμε· καὶ πόλιν διέσωσας, τὸ σεπτὸν σου Μάρτυς, λείψανον τιμῶσαν, ἐξ οὗ τρυγᾷ τοὺς ποταμούς, τῶν ἰαμάτων ἐν θείῳ Πνεύματι· ἐν ταύτῃ γὰρ ἀθλήσασα, τὸν δυσμενῆ ἔταπείνωσας, καὶ τῆς νίκης τὸν στέφανον, ἐκομίσω πανεύφημε.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος πλ. δ'. Συκεώτου.

Παράδοξον θαῦμα γέγονεν, ἐν τῇ ἀθλήσει τῆς πανενδόξου Ἀγάθης, καὶ Μάρτυρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐφάμιλλον τῷ Μωϋσεῖ· ἐκεῖνος γάρ, τὸν λαὸν νομοθετῶν ἐν τῷ ὄρει, τὰς ἐγγραφείσας ἐν πλαξὶ θεοχαράκτους Γραφὰς ἐδεξάτο· ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἄγγελος, οὐρανόθεν τῷ τάφῳ πλάκα ἐπεκόμισεν ἐγγεγραμμένην· Νοῦς ὁσῖος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θείῳ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζεῦγος τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν Ἐθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησιμοῦ δὲ Συμεῶν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ὡς ὄντως υπέρλαμπρος Θεοῦ, κιβωτὸς ἢ ἄχραντος, τὸ ἱλαστήριον σήμερον, Χριστὸν προσφέρουσα, ἐν ναῶ εἰσάγει, καὶ σεπτῶς προστίθῃσιν, ἀγκάλαις Συμεῶν τοῦ θεόφρονος· διὸ ἡγίασται, τῶν Ἁγίων νῦν τὰ Ἅγια, καὶ τῷ μόνῳ Ἁγίῳ συγχαίρουσι.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Δεδόξασται σήμερον Χριστόν, Συμεῶν ὡς ἄνθρακα, θεοπρεπῶς εἰσδεξάμενος, καὶ περιπτύσσεται, καθαρθεὶς τὰ χεῖλη· ἀνθομολογεῖται δέ, καὶ χαίρων ἐξαιτεῖ τὴν ἀπόλυσιν. Αὐτὸν οὖν ἅπαντες, εὐσεβῶς νῦν μακαρίζοντες, ἀσιγήτοις ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Ἡ πύλη ἢ ἔμψυχος ἀγνή, ἢ Παρθένος σήμερον, τὸν Βασιλέα καὶ Κύριον, ὃν ἔνδον ἔσχηκεν, ἐν ναῶ εἰσάγει, διὰ πύλης βαίνουσα, τῆς πάλαι κεκλεισμένης ὡς γέγραπται· ὅθεν χορεύοντες, πρὸ προσώπου ταύτης ἅπαντες, θείοις ὕμνοις αὐτὴν εὐφημήσωμεν.

Δόξα.. Καὶ νῦν. Ἦχος δ΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Σήμερον ἡ ἱερὰ Μήτηρ, καὶ τοῦ Ἱεροῦ ὑψηλοτέρα, ἐπὶ τὸ Ἱερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ τὸν τοῦ κόσμου Ποιητὴν, καὶ τοῦ νόμου πάροχον· ὃν καὶ ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος, ὁ πρεσβύτερος Συμεῶν, γεραίων ἐκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, ὅτι εἶδόν σε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτικά. Τῆς Ἑορτῆς·

Χαῖρε κεχαριτωμένη... (σελ. 15).

Δόξα. Τῆς Ἁγίας.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Ρόδον εὖσομον, τῆς παρθενίας, νύμφη ἄφθορος, τοῦ Ζωοδότου, ἀναδέδειξαι Ἀγάθη πανεύφημε· τῶν ἀγαθῶν τὴν πηγὴν γὰρ ποθήσασα, μαρτυρικῶς ἐν τῷ κόσμῳ διέπρεψας. Μάρτυς ἔνδοξε, λιταῖς σου θείας ἀγάθωνον, τοὺς πόθῳ μεγαλύνοντας τοὺς ἄθλους σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Αὐτόμελον.

Χορὸς Ἀγγελικὸς, ἐκπληττέσθω τὸ θαῦμα· βροτοὶ δὲ ταῖς φωναῖς, ἀνακράξωμεν ὕμνον, ὀρῶντες τὴν ἄφατον, τοῦ Θεοῦ συγκατάβασιν· ὄν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, γηραλέαι νῦν, ἐναγκαλίζονται χεῖρες, τὸν μόνον φιλάνθρωπον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐπὶ γῆς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ἀκατάληπτος μένων· Χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὄν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, καὶ ὁ τῆς Ἀγίας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Τὴν θείαν Ἀγάθην ἀγαθοῖς μέλψωμεν ἐν ὕμνοις. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ

» διελόντι θάλασσαν καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὄν

» ἀνῆκε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Τῶν ἀγαθῶν, πρώτην αἰτίαν ποθήσασα, ἀγαθονύμου κλήσεως Μάρτυς ἠξίωσαι, τῆς ἀφράστου προνοίας, τῶν τρόπων σου προγνούσης, τὴν ἀγαθότητα.

Ἦρθης ἀγνή, πρὸς πολιτείαν ὑπέρλαμπρον, τοῦ τῆς σαρκὸς φρονήματος καταφρονήσασα, καὶ τῷ ποθεινοτάτῳ, Νυμφίῳ σου συντόνως, ἐνατενίζουσα.

Νύμφη Θεοῦ, θεία Ἀγάθη κεκόσμησαι, καὶ παρθενίας κάλλεσι καὶ θείοις αἵμασι, τοῦ σεπτοῦ Μαρτυρίου, διπλοῖς στεφανουμένη, στέμμασιν ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Θεοπρεπές, σκήνωμα άγνή σὺ πέφηνας, τῶν οὐρανῶν πλατύτερον καὶ καθαρώτερον, Θεοτόκε Παρθένε· καὶ νῦν ἐπὶ σοὶ χαίρει, ὁ τῶν Παρθένων χορός.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς

» τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀγάθη τὸ φαιδρὸν καὶ τερπνότατον, τῶν θείων Μαρτύρων ἄνθος καὶ κλέος, τῆς ψυχῆς μου σὺ τὴν κάκωσιν, θεραπεύουσα Μάρτυς κατακάλλυνον.

Γονίμοις ἀρεταῖς σαυτὴν ἐφαιδρυνας, Ἀγάθη καὶ Μάρτυς ἀνηγορεύθης, τῶν προσκαίρων ἀλογήσασα, καὶ Θεοῦ βασιλείαν ἀγαπήσασα.

Ἀπάντων τῶν τερπνῶν Χριστὸν προέκρινας, Ἀγάθη θελχθεῖσα τῷ θείῳ πόθῳ, καὶ τυράννων τὰ φρυάγματα, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως κατεπάτησας.

Θεοτοκίον.

Θεόνυμφε σεμνὴ Θεὸν ὄν ἔτεκες, δυσώπει ῥυσθῆναι τοὺς σὲ ὑμνοῦντας, πειρασμῶν καὶ περιστάσεων, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων παμμακάριστε.

Κάθισμα τῆς Ἀγίας. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.

Κλέος πίστεως καὶ εὐσεβείας, ὀσιότητος καὶ παρθενίας, προθυμία κοσμουμένη ἀθλήσεως, ἀνηγορεύθης Ἀγάθη νοῦς ὀσιος, αὐτοπροαίρετος ὄντως τιμὴ εἰς Θεόν, πατρίδος λύτρωσις, Χριστῷ νυμφικῶς πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Τὴν ὠραιότητα.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, νῦν ὑπεδέξατο ὁ ἱερός Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφήτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγε σοι. Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Ωιδὴ δ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑμῶ σε· ἀκοῆ γὰρ Κύριε, εἰσακήκοα καὶ ἐξέ-

» στην· ἕως ἐμοῦ ἦκεις γὰρ, ἐμὲ ζητῶν τὸν πλανηθέν» τα· διὸ τὴν πολλὴν σου συγκατάβασιν, τὴν εἰς ἐμὲ

» δοξάζω Πολυέλεε.

Ἡσυχύνθη τοῦ δολίου δράκοντος, ἡ ἀπόνοια καὶ ἠλέγχθη· παρθένοι γὰρ τούτου νῦν, τὸ φρύαγμα καταπατοῦσι, Χριστοῦ ἐκ Παρθένου ἀνατείλαντος, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ πάντας καταυγάσαντος.

Νομίμως σωφροσύνην ἄσπιλον, ἐξασκήσασα Ἀθληφόρε, τὰ πνεύματα χαίρουσα, κατέβαλες τῆς πονηρίας, Χριστοῦ ὀπλισαμένη τῇ χάριτι, καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων τούτου ἄρασα.

Γενοῦ μοι προστασία πάνσοφε, τῶν δεινῶν με ἐξαιρουμένη, καὶ πειρασμῶν ζάλης τε, καὶ θλίψεως καὶ δυναστείας, ἐχθροῦ λυτρωθεὶς ὅπως ὑμνήσω σε, ὡς ἀγαθὴν προστάτιν Ἀγαθώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρώς τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, τὰς λαμπρότητας ὑπερέβης, τὸν νοητὸν Ἥλιον, κηύσασα ἀνερμηνεύτως, Χριστὸν τὸν ἀκτίσι τῆς Θεότητος, τὰς τῶν πιστῶν ἐννοίας καταυγάσαντα.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων ποιητῆς

» Κύριε, ἐν τῷ φωτί, τῶν σῶν προσταγμάτων, ὀδήγη-

» σον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώ-

» σκομεν.

Θεῖοις προστάγμασι, ῥυθμιζομένη τοῦ Χριστοῦ ἔνδοξε, συμβολικῶς, σαρκὸς προσπαθείας, ἐλύθης τῶν δεσμῶν, Ἀγάθη ἐλαία, φανεῖσα κατάκαρπος.

Ἦλω τῷ πόθῳ Χριστοῦ, τὰς φανοτάτας ἀστραπὰς βλέπουσα, τὰς ἐπὶ γῆς, χαμαὶ συρομένας, παρείδες ἠδονάς, ἐκείνου καὶ μόνου, ποθοῦσα τερπνότητα.

Ἵνα τὴν ἄφραστον, ἀξιωθῆς διαγωγὴν ἔνδοξε, τῶν ἐκλεκτῶν, ἰδεῖν τὰς βασάνους, ὑπέμεινας στερόρως, ἀγαλλιωμένη, Ἀγάθη πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Σοὶ τῇ τεκούσῃ Χριστόν, τὸν τοῦ παντὸς Δημιουργὸν κράζομεν· Χαῖρε Ἀγνή· χαῖρε ἢ τὸ φῶς, ἀνατείλασα ἡμῖν· χαῖρε ἢ χωρήσασα, Θεὸν τὸν ἀχώρητον.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσ» σον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ματαιόφρων ὑπάρχων ὁ τύραννος, σὲ τὴν καλλιπάρθενον συλῆσαι ἤλπισεν· ἀλλ' ἀναιδῶς ἐλήλεγκται, προσβαλὼν τῷ στερέῳ σου φρονήματι.

Ἐξεχύθη σου χάρις ἐν χεῖλεσι, Μάρτυς ἀγαθόνυμε· τρανῶς γὰρ ἤλεγξας, τὸν προφανῶς ἀναίσχυντον, θεοδίδακτον λόγον πλουτήσασα.

Λίθος ὠφθης πανέντιμος ἔνδοξε, νοῦν αὐτοπροαίρετον ὄσιον ἔχουσα, καὶ τῆς πατρίδος λύτρωσις, ἀσφαλῆς γενομένη Ἀγάθη σεμνή.

Θεοτοκίον.

Ψαλμικῶς εὐφημοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε τὸ πιότατον ὄρος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ κατοικεῖν εὐδόκησε, δι' ἡμῶν σωτηρίαν Θεόνυμφε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Στολιζέσθω σήμερον ἡ Ἐκκλησία, πορφυρίδα ἔνδοξον καταβαφεῖσαν ἐξ ἀγνῶν, λύθρων Ἀγάθης τῆς Μάρτυρος, Χαῖρε βοῶσα Κατάνης τὸ καύχημα.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ τῆς ἀγνείας κάλλει περιαστράπτουσα, παρθένος ὠφθης ἐκλεκτή, καὶ περιβλεπτος ἐν πᾶσι, τῇ τοῦ σώματος ὠραιότητι, τὴν τῆς ψυχῆς καλλονὴν καὶ εὐμορφίαν ὑπερφαίνουσα, ἀγαθόνυμε κόρη, Ἀγάθη παμμακάριστε· καὶ πλοῦτον φθαρτόν, καὶ δόξαν εὐμάραντον, καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἡδέα, ὡς ὄναρ λελόγισαι, δι' ἀγάπην τὴν ἔνθεον· καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἄρασα, ἀθλητικῶς αὐτῷ ἠκολούθησας, σῶμα ἀπαλὸν ὑπεριδοῦσα, καὶ πυρὸς καὶ σιδήρου ἀνωτέρα φανεῖσα, ἐθριάμβευσας ἐχθροῦ πᾶσαν τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἄνωθεν ροπῇ· διὸ κατ' ἀξίαν θαυμασθῶθεισα, σώζεις αἰεὶ τοὺς βοῶντας· χαῖρε Κατάνης τὸ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Ε' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

Στίχ. Χαίρει, σκότει δοθεῖσα φρουρᾶς Ἀγάθη,

Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπει.

Πέμπτη ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Αὕτη ἦν ἐκ πόλεως Πανόρμου τῆς κατὰ Σικελίαν, ὥρα σώματος καὶ ἀφθορία, καὶ κάλλει ψυχῆς διαλάμπουσα, καὶ πλούτῳ κομῶσα. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, Κυντιανῷ τῷ ἡγεμόνι προσάγεται. Καὶ πρῶτον μὲν δίδοται Ἀφροδισία τινὶ ἀπίστῳ γυναικί, τοῦ μετατεθῆναι παρ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ὡς δὲ κραταιῶς ταύτης εἶχετο, καὶ μᾶλλον ἐπεθύμει τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον, αἰκίζεται σφοδρῶς, καὶ τὸν μαστὸν ἐκκόπτεται, ὃν ὁ πανεύφημος

Ἀπόστολος Πέτρος κατέστησεν ὑγιῆ. Εἶτα ἐπ' ὀστράκων σύρεται, καὶ πυρὶ καταφλέγεται καὶ βληθεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Λέγεται μὲν τοι, ὅτι ἐν τῷ τάφῳ αὐτῆς Ἄγγελος πλάκα ἐπεκόμισεν, ἐγγεγραμμένην οὕτως. Νοῦς ὄσιος, αὐτοπροαίρετος, τιμὴ ἐκ Θεοῦ, καὶ πατρίδος λύτρωσις. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῆς Σύναξις ἐν τῷ Μαρτυρείῳ αὐτῆς, τῷ ὄντι ἐν τῷ Τρικόγχῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ Σκοπέλῳ.

Στίχ. Στενήν ὀδεύσας Θεοδόσιος τρίβον,

Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδέμ πατεῖ τρίβον.

Οὗτος Ἀντιοχεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, λαμπρῶν καὶ περιφανῶν γονέων· ἐν δὲ τῷ πρὸς Κιλικίαν ὄρει, νάπην τινὰ εὐρῶν, ἐν αὐτῇ οἰκίσκον βραχύτατον ᾠκοδόμησεν. Ἐνθα νηστείας, καὶ ἀγρυπνίας, καὶ χαμευνίας ἦν σχολάζων, ἔνδυμα ἔχων τρίχινον· ἀλλὰ καὶ σιδήρου βαρὺ φορτίον ἔφερε ἐν τε τῷ τραχήλῳ, καὶ τῇ ὀσφύϊ, καὶ ταῖς χερσίν. Διὸ καὶ πολλῆς ἔτυχε παρὰ τῷ Θεῷ χάριτός τε καὶ παρρησίας· ἐκ πέτρας γὰρ ἀνίκμου ὕδωρ ἐξήνεγκεν. Οὕτω δὲ πολυθρύλλητος γέγονεν, ὡς τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπικαλεῖσθαι τοὺς τὸν Κιλικίον κόλπον πλέοντας, καὶ τῆς ζάλης ὀύεσθαι. Παρεγένετο δὲ εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ τὸ λεηλατεῖσθαι ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων τὴν τῶν Κιλικίων χώραν. Ἐνθα πολλὰ ἀγωνισάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πολυεύκτου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Εὐκτοῦ τέλους ἔτυχες, ποιμὴν Κυρίου,

Φερωνυμήσας πράγμασι, θεηγόρε.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀντωνίου, τοῦ Ἀθηναίου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος διὰ ξίφους, κατὰ τὸ ἔτος αψοδ' (1774).

Στίχ. Σφαγεῖς ὁ Ἀντώνιος ὡσπερ ἡ οἶς,

Χριστῷ παρέστη ἀκολουθῶν ὡς οἶς.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χροσῆσ, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένησ,

» οἱ τρεῖσ σου Παῖδεσ κατεφρόνησαν, ἀθεωπάτου

» προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσι-

» ζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέ-

» ρων ἡμῶν.

Ὡς λίαν φαιδρῶς, φθεγγομένη καὶ σαφῶς τυράννους ἔπληξας, λόγῳ σοφίας καὶ τῆς χάριτος, ὑπομονῇ τε κολάσεων· ἄνθρακας πυρὸς γὰρ ἀπόνως, καρτεροῦσα ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μανία δεινῆ, συσχεθεὶς ὁ δυσμενῆς ἐξηπορεῖτο δεινῶς, τὴν σὴν θεώμενος ἀνανέωσιν, καὶ τοῦ μαστοῦ σου τὴν βλάστησιν· χαίρουσα γὰρ Μάρτυς ἐβόας, τῷ Νυμφίῳ κραυγάζουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐπέστη φαιδρῶς, τοῦ Χριστοῦ ὁ μαθητὴς σοὶ φρουρουμένη, τὰς σὰς ἰώμενος δεινὰς μάστιγας, ἃς περ ὑπέστης ἀήττητε, Μάρτυς τοῦ Σωτῆρος παρθένε, ἀγαλλομένη καὶ λέγουσα· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεκροῦται Ἀδάμ, παραβὰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Παντοκράτορος· σὺ δὲ τεκοῦσα τὴν αἰώνιον, ζωὴν Παρθένε πανάμωμε, τοῦτον ἐλυτρώσω θανάτου, εὐχαρίστως σοὶ κράζοντα· Εὐλογημένη ἢ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς, τῶν Ἑβραίων τοῖς παι-

» σὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, μετα-

» βαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ

» ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐν εὐφροσύνῃ καὶ χαρᾷ, δι' αἰῶνος κατοικεῖν ἀξιοθεῖσα, τῇ ἀφράστῳ σου δόξῃ, καταυγασθῆναι τοὺς σέ, τιμῶντας Ἀγάθη δυσώπησον, καὶ τῆς ἀκηράτου, ζωῆς κατατρυφήσαι.

Νῶ καὶ καρδία καὶ ψυχῇ, ἀγαπήσασα Χριστοῦ τὴν ὑπὲρ λόγον, πολυέραστον θεάν, ἀνεπερώθης αὐτῷ, βοῶσα· Δραμοῦμαι ὀπίσω σου, καὶ κατασκηνώσω, σὺν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵπερφυέσι κροσσωτοῖς, καὶ ὠραία τῇ στολῇ ἠγλαῖσμένη, βασιλέως θυγάτηρ, ἐν τῇ τιμῇ τοῦ Χριστοῦ, παρέστης Ἀγάθη κραυγάζουσα, καὶ ὑπερψοῦσα, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μύρον γενόμενον ἡμῖν, Θεοτόκε τὸν Χριστὸν κυφοροῦσα, εὐωδίασας κόσμον, ἐν θεοπνεύστοις ὁδομαῖς· διό σοι Παρθένε κραυγάζομεν· Χαῖρε μυροθήκη, τοῦ μυριπνόου μύρου.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ἐκ Θεοῦ Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία, ἤκοντα
- » καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα
- » δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα
- » δι´ ἡμᾶς, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύ-
- » νωμεν.

Νικητικοῖς ἐν στεφάνοις, κοσμηθεῖσα θεόφρον, Ἀγάθη δεξιᾶ ζωαρχικῆ, νῦν λυτρωθῆναι δυσώπησον, τὴν πατρίδα σου ζάλης, ὡς πρὶν πυρὸς ἀνέστειλας ὀρμῆν· ἵνα ὕμνοις σε πάντες, ἀπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ὁ θεϊκῆ προμηθεῖα, περιέπων τὰ πάντα, Χριστὸς νῦν ἀμειβόμενος τὴν σὴν, Μάρτυς ἀνδρείαν κατῴκισεν, ἐν σκηναῖς οὐρανόαις, ὡς νύμφην παναμώμητον αὐτοῦ, καὶ συγχαίρειν Ἀγγέλοις, καὶ Μάρτυσιν ἠξίωσεν.

Ἰλεων ὦ Ἀθληφόρε, τὸν Κριτὴν τῶν ἀπάντων, Χριστὸν μοι παρασκεύασον σεμνή, ταῖς ἱκεσίαις σου πάνσεμνε· καὶ πταισμάτων τὰ πλήθη, καθᾶράι μου τὸν εὐσπλαγχνον αἰεὶ, δυσωποῦσα μὴ παύση, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἀπορρήτως, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, ὡς ἥλιος ἐπέφανεν ἡμῖν, πάναγνε Μήτηρ ἀνύμφευτε, πρὸ αἰώνων ἀπάντων, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος Υἱός· καὶ τὸ σκότος διώξας, ἐφώτισε τὰ σύμπαντα.

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἀγίας.

Ἦχος β´. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἀγάθη μεγαλώνυμε, Χριστοῦ νύμφη ἀκήρατε, κάλλος ἀπόθετον θεῖον, καὶ Μάρτυς ἠγλαῖσμένη, μνείαν ποιοῦ τῶν πίστει σε, τιμώντων καλλιπάρθενε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, χαρμονικῶς ἐκτελούντων, πταισμάτων λύσιν εὐρέσθαι.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· ἰδὼν δέ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν

δοῦλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθαῦ.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἠτεῖτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωὴν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεὼν ἐβόα, Σωτὴρ μου· εἶδον γὰρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Ἄννα προφητικῶς, ἢ σώφρων καὶ ὀσία, νῦν ἀνθωμολογεῖτο, τῷ ἐκ Παρθένου φύντι, βροτῶν εἰς ἀπολύτρωσιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἢ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ζ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης· καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως,

τοῦ ὁμολογητοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Πλήρη ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φωτίου βλέπε ἐν τέλει τοῦ παρόντος Μηναίου.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς, καὶ τρία τοῦ Ὁσίου.

Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ Ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καὶ Λυτρωτὴς ἡμῶν, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, τῷ ναῷ προσηνέχθη· ὅθεν ὁ Πρεσβύτες τοῦτον λαβὼν, μετὰ χαρᾶς ἀνεκραύγαζε· Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὡς ἠυδόκησας.

Ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, ἐκ τῆς Παρθένου λαβὼν, τὸν πρὸ πάντων αἰώνων, γεννηθέντα Σωτῆρα, Εἶδον ἀνεβόα τὸν φωτισμόν, τῆς σῆς δόξης τὰ πέρατα· νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου ἀγαθέ, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε.

Τὸν ἐπ' ἐσχάτων τεχθέντα, εἰς σωτηρίαν βροτῶν, ὁ Συμεὼν βαστάσας, ἐν ἀγκάλαις Σωτῆρα, χαίρων ἀνεβόα· Εἶδον τὸ φῶς, τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Ἰσραήλ· νῦν ἀπολύεις ὡς εἰρηκας ὡς Θεός, ἐκ τῶν τῆ δε τῆ κελεύσει σου.

Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Φωτὶ τῶν θεουργῶν ἀρετῶν, ἀστράπτων ἱερώτατε, φῶς ἐτέθης ἐν λυχνία μυστικῶς, τῆς θείας Ἐκκλησίας, λαμπρύνων ταύτην Πάτερ, ταῖς ἱεραῖς διδασκαλίαις σου.

Τὸ Πνεῦμά σε τὸ Ἅγιον, Βουκόλε ἀγιώτατε, ἀγίασαν διὰ σοῦ ἀγιασμόν, τοῖς πίστει προσιοῦσι, παρέχει θεοφόρε, καὶ φωτισμόν καὶ ἀπολύτρωσιν.

Τὴν ἄκραν ἀγαθότητα, κηρύττων τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, κακωθέντας ἀγαθύνεις τοὺς λαούς, σοφὴ ἀγαθοδότης, προσάγων τῷ Σωτῆρι, ἱερουργὸς ὡς ἱερώτατος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. α΄. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς, καθὼς εἶπεν ἐν Εὐαγγελίοις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐν αὐταῖς γὰρ εὐρίσκομεν αὐτόν, τικτόμενον καὶ σπαργανούμενον, τιθηνούμενον καὶ γαλακτοτροφούμενον, περιτομὴν δεχόμενον, καὶ ὑπὸ Συμεὼν βασταχθέντα, οὐ δοκῆσει οὐδὲ φαντασίᾳ, ἀλλ' ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα· πρὸς δὲ βοήσωμεν· Ὁ πρὸ αἰώνων Θεὸς δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέρουσα ἡ Ἄγνη, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Δέχου ὦ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχρηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεέ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δοῦλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Νῦν με πρὸς τὴν ζωὴν, ἀπόλυσον τὴν ὄντως, ὁ Συμεών ἐβόα, Σωτήρ μου· εἶδον γὰρ σε, τὸ φῶς τοῦ κόσμου Δέσποτα.

Ἀπολυτικά. Τῆς Ἑορτῆς·

Χαῖρε κεχαριτωμένη... (σελ. 15).

Τοῦ Ἁγ. Βουκόλου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίου.

Ὡς διαλάμπων ἀρετῶν ταῖς ἀκτίσι, τοῦ ἐν τῷ στήθει τοῦ Δεσπότητος πεσόντος, ἐκ πόθου προσεπέλασας τῷ θείῳ φωτί· ὅθεν ὡς θεόπνευστος, Ἱεράρχης ἐμπρέψας, ἴθυνας τὴν ποιμνὴν σου, πρὸς νομὰς ἀληθείας. Καὶ νῦν δυσώπει πάντοτε Χριστόν, Πάτερ Βουκόλε, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Τοῦ Ἁγ. Φωτίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.

Τῆς σοφίας ἐκφάντωρ λαμπρὸς γενόμενος, Ὁρθοδοξίας ἐδείχθης θεοπαγῆς προμαχῶν, τῶν Πατέρων καλλονὴ Φώτιε μέγιστε· σὺ γὰρ αἰρέσεων δεινῶν, στηλιτεύεις τὴν ὀφρύν, Ἐώας τὸ θεῖον σέλας, τῆς Ἐκκλησίας λαμπρότης, ἣν διατήρει Πάτερ ἄσειστον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων· δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου, ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, τὰ εἰθισμένα πληρῶν, ὁ Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, καὶ ὁ τοῦ νόμου δοτὴρ, καὶ ἀγκάλαις Συμεῶν εὐδοκίᾳ τῇ σῇ, βασταχθῆναι ἐν σαρκί, ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός, καὶ πᾶσαν κτίσιν συνέχων, ἠνέσχου μόνε οἰκτίρμον, τὸ φῶς σου πᾶσιν ἀποκαλύψας ἡμῖν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα λέγεται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρῶν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τὸ Βουκόλου μέγιστον ὑμνήσω κλέος. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Ταῖς θεϊκαῖς ἀγλαΐαις καὶ ἱεραῖς, καὶ φωσφόροις λάμπησι, λαμπρυνόμενος αἰεὶ, τὴν ἐμὴν καταύγασον ψυχὴν, τὴν λαμπρὰν σου ἑορτὴν Πάτερ γεραίρουσαν.

Ὅλολαμπῇ σε ἀστέρα ὁ νοητός, ἀναδείξας Ἥλιος, ταῖς λαμπρότησι τῶν σῶν, ἀρετῶν ἐφαίδρυνε τὴν γῆν, Ἰεράρχα τοῦ Χριστοῦ Βουκόλε πάνσοφε.

Βίον αἰεὶ ἠγνισμένον καὶ καθαρὸν, καὶ κηλίδων ἄμικτον, ἐνδεικνύμενος Χριστοῦ, ἱερὸν κειμήλιον σοφέ, ἐγνωρίσθης ἐπὶ γῆς Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ συνυπάρχων μονογενής, ὑπὲρ νοῦν ἐν μήτρᾳ σου, σαρκωθεὶς θεοπρεπῶς, τοὺς βροτοὺς ἐθέωσεν Ἀγνή, διὰ πλῆθος οἰκτιρμῶν ὁ ὑπεράγαθος.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώ-

» σας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας

» ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Υἱὸς ἡμέρας καὶ φωτὸς γεγονῶς Ἱεράρχα, διὰ πόνων ἐνθέων, κατεσκήνωσας σαφῶς, ἐν ταῖς λαμπρότησι νῦν, τῶν Ἁγίων χάριτι λαμπόμενος.

Κηρύττων μίαν εὐσεβῶς τῆς Τριάδος οὐσίαν, τὴν πολύθεον πλάνην, ἐξερόζιζωσας ἐκ γῆς, ὡς Ἱεράρχης σεπτός, ὡς τοῦ Λόγου ἀληθῆς διάκονος.

Ὅδον ὑπέδειξας ζωῆς πᾶσι τοῖς πλανηθεῖσι, δυσμενοῦς ἐπηρεῖα, καὶ προσήγαγες αὐτούς, οἷα ποιμὴν λογικός, σεσωσμένους Λόγῳ ἀρχιποίμενι.

Θεοτοκίον.

Λιμὴν γενοῦ μοι καὶ φρουρὸς ταῖς δειναῖς τρικυμίασι, τῶν παθῶν ἀνενδότως, χειμαζομένῳ ἀεὶ, ἐν τῇ θαλάσῃ Ἀγνή, τῇ τοῦ βίου μόνη ἀειπάρθενε.

Κάθισμα τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεῖς.

Ἰερωσύνης τῷ φωτὶ διαλάμπων, ἐφωταγώγησας λαοὺς Ἱεράρχα, τὸ τῶν εἰδώλων σκότος τε ἠφανίσας· αἴγλη ἰαμάτων δέ, τῶν παθῶν τὴν ὀμίχλην, λύσας μεταβέβηκας πρὸς τὸ ἄδυτον φέγγος, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων ἐκτενῶς, τῶν σὲ τιμώντων Βουκόλε μακάριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμὲ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίων κοινωνεῖ ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεών, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἠσπάζετο καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκράυγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα ἐκ δια-

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ὁ προγινώσκων σου θεομακάριστε, τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον καὶ τοῦ νοός, τὴν καθαρότητα Ἱεροκήρυκα σοφόν, ἱερῶς σε προχειρίζεται.

ὑπὸ τοῦ Πνεύματος λαμπαδουχούμενος, τοὺς ἐν σκότει τῆς πλάνης φωταγωγεῖς, καὶ διὰ Βαπτίσματος υἱοῦς ἡμέρας ἐκτελεῖς, Ἱεράρχα παναοίδιμε.

Μυρίων ἔσωσας θηρῶν τὸ ποιμνιον, τῶν ταράττειν ζητούντων καὶ ἀφιστᾶν, τῆς ἀμώμου πίστεως Ἀρχιερέων καλλονή, καὶ Ποιμένων ἀκροθίνιον.

Εὐρών σε χάριτι περιαστράπτοντα, ὁ κλεινὸς Θεολόγος χειροθετεῖ, θείαις εἰσηγήσεσι καὶ Ἰερέα ἐκτελεῖ, ἱερὸν Βουκόλε πάνσοφε.

Θεοτοκίον.

Γνωστῶς ἐν βάτῳ σε Μωσῆς ἐώρακεν, ἱερῶς τυπουμένην τὴν τοῦ πυρός, μέλλουσαν λοχεύτριαν ἀναφανῆναι μυστικῶς, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-

» των, ἀνακαλούμενον.

Ἰερωσύνης τὸ ἱερὸν, ἔνδυμα φορέσας ἱερῶς, τοὺς ἀνιέρους ἐφώτισας, σέβειν Ἰεράρχα Μονάδα ἄκτιστον, τρισὶν ἐν χαρακτῆρσι, Βουκόλε πάνσοφε.

Στόματος λύκου τοῦ νοητοῦ, ἤρπασας λαοὺς ταῖς διδαχαῖς, τοῦ θεηγόρου σου στόματος, καὶ αἰρετιζόντων Πάτερ ἀπύλωτα, ταῖς σαῖς θεολογίαις, ἔφραξας στόματα.

Ταῖς φωτοβόλοις καταυγασθεῖς, Ὅσιε τοῦ Πνεύματος ἀύγαῖς, φωτοειδῆς ὅλος γέγονας, λάμπων ταῖς τῷ σκότει ἐνυπαρχούσαις ψυχαῖς, Βουκόλε Ἰεράρχα, θεομακάριστε.

Ὁ βδελυρὸς ἠττηται ταῖς σαῖς, ἱερολογίαις ἱεραῖς, Μαρκίων καὶ ἐξωστράκισται, πάσης ἀτοπίας ἐξερευγόμενος, βόρβορον ὁ λυσσώδης, Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Νόμους τῆς φύσεως Ἰησοῦς, ὁ πανυπερούσιος Θεός, καινοτομεῖ Παναμώμητε, σοῦ ἐκ τῆς νηδύος ἀποτικτόμενος, ὁ μόνος οὐσιώσας, τὸ πᾶν βουλήματι.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε.

Ἵψοῦσαν ταπείνωσιν, καθαρότητα νοός, ἀγάπην ἀνυπόκριτον, πίστιν ἐλπίδα ἔχων εἰλικρινῆ, Βουκόλος ὁ ἔνδοξος, τῆς Τριάδος ἐδείχθη καταγώγιον.

Μεγάλως κοσμήσαντα, τῶν Σμυρναίων ἱεράν, καθέδραν σὲ πανεύφημε, μυσταγωγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸν μετὰ σέ, ποιμένα Πολύκαρπον, τῇ χειρὶ σου Βουκόλε τελειούμενον.

Νοήσας τὴν κλήσιν σου, διὰ Πνεύματος σοφέ, τὸν μετὰ σέ ἐν χάριτι, τῶν λογικῶν θρεμμάτων καθηγητήν, προσάγεις τῷ βήματι, ἀρετῶν λαμπηδόσιν ἐξαστράπτοντα.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη τῆς χάριτος, ἡ ἀνοίξασα βροτοῖς, τὴν πύλην τὴν οὐράνιον, τῆς μετανοίας πύλας μοι τηλαυγῶς, διάνοιξον Δέσποινα, καὶ πυλῶν τοῦ θανάτου ἐλευθέρωσον.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον.

Τῇ ς' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχ. Σμύρνης ὁ Ποιμὴν Βουκόλος θυηπόλος,

Ἄγρουπνός ἐστι, καὶ θανῶν, ποιμνης φύλαξ.

Ἀγλαὸν ἠελίοιο φάος λίπε Βουκόλος ἕκτη.

Οὗτος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἑαυτὸν καθαγνίσας, δοχεῖον γέγονε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὃν εὐρῶν δόκιμον καὶ ἄξιον ὁ πανεύφημος καὶ φιλούμενος ὑπὸ Χριστοῦ θεῖος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα εὐχρηστον τῆς Σμυρναίων Ἐκκλησίας προχειρίζεται. Ὃς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Λαμπαδουχούμενος Πνεύματος, τοὺς ἐν σκότει πλάνης φωταγωγεῖ, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος υἱοὺς ἡμέρας καθιστᾷ, μυρίων θηρίων ἀνημέρων αὐτοὺς περισώζων. Αὐτὸς οὖν, πρὸ τοῦ τὸν βίον μεταλλάξαι, τὸν μακάριον Πολύκαρπον ἐν ταύτῃ τῇ πόλει Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον τῶν λογικῶν προβάτων προχειρισάμενος, τοῦ βίου μεθίσταται. Καὶ ὑπὸ γῆν τοῦ τιμίου σώματος τεθέντος, φυτὸν ἀνατεῖλαι ὁ Θεὸς ἐποίησε, παρέχον ἰάσεις μέχρι τῆς σήμερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἑμέσῃ.

Στίχ. Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἦλοις καὶ πόδας,

Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Οὗτος ἐξ Ἐμέσης ἦν τῆς πόλεως, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τὰ πρὸς Θεὸν εὐσεβῶν, δοκῶν μὲν τοῦ ἐπιμελεῖσθαι διὰ τῆς ἰατρικῆς τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, πλείω δὲ ποιούμενος πρόνοιαν τῶν ψυχῶν· οὐχ ἦττον γὰρ ἦν τούτων ἢ ἐκεῖνων ἰατρός. Συλληφθέντων οὖν Σιλουανοῦ τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ Λουκᾶ Διακόνου, καὶ Μωκίου Ἀναγνώστου, κατὰ τοὺς καιροὺς Νουμεριανοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καταδικασθέντων γενέσθαι θηρίοις βορά, ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός, ἀπαγομένους αὐτοὺς καταλαβὼν, ἤσπασατο. Διὸ συλληφθεὶς καὶ αὐτός, μετὰ τὴν ἐκεῖνων ἀναίρεσιν, καθηλοῦται τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ἐν τινὶ σπηλαίῳ ὡς περ εἶχε μετὰ τῶν ἡλῶν, προσκλεισθεὶς, τῷ Θεῷ τὸ πνεῦμα παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φάουστης, Εὐϊλασίου, καὶ Μαξίμου.

Στίχ. Τρεῖς Μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος,

Κοινῇ τυχόντες ὀργάνου τοῦ τηγάνου.

Αὕτη ἡ Ἁγία Φαῦστα ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Τυχοῦσα δὲ γεννητόρων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν, ἐν πολλῇ περιουσίᾳ, μετὰ τὴν αὐτῶν ἀποβίωσιν, κατελείφθη. Οὔτε δὲ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, οὔτε ἡ τοῦ πλούτου ἀπάτη, τῶν σπουδαίων αὐτὴν ἀπέστησε πράξεων, ἀλλ' ἐν ἀφθορίᾳ τε ἑαυτὴν συνεῖχε, καὶ νηστεία καὶ προσευχῇ, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν θείων Γραφῶν. Τῆς δὲ περὶ αὐτὴν φήμης μέχρις τοῦ βασιλέως διαδοθείσης, ἀπεστάλη πρὸς αὐτὴν Εὐϊλάσιος τις τῶν ἐπιφανῶν τῆς Συγκλήτου, τοῦ πείσαι αὐτὴν θῦσαι τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ πεισθεῖσαν, τῷ βυθῷ παραδοῦναι. Ὁ δέ, πᾶσαν πείραν βασάνων αὐτῇ προσενεγκῶν, ὡς εἶδε παραδόξως τε ἐξ αὐτῶν σωθεῖσαν, καὶ θαύματα κατεργασαμένην, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ. Καὶ αὐθις στέλλεται ἐπὶ τὸν Εὐϊλάσιον καὶ τὴν Ἁγίαν, Μάξιμος ὁ ἑπαρχος· ἀμφοτέρους δὲ δειναῖς βασάνοις ὑποβαλὼν, διὰ τῶν θαυματουργιῶν καὶ προσευχῶν τῆς Μάρτυρος, προσῆλθε καὶ αὐτὸς τῷ Χριστῷ· καὶ ἐν τῷ τηγάνῳ, ᾧ κατὰ τῶν Ἁγίων αὐτὸς κατεσκεύασεν, ἀθαιρέτως ἀναβάς μετ' αὐτῶν, προστάξει τοῦ βασιλέως, ἅμα τὸν ἀγῶνα διήνυσαν, τελειωθέντες διὰ πυρός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ἰσαποστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ὁμολογητοῦ.

Στίχ. Θνήσκων Φώτιος, οὐ ταράττομαι, λέγει,

Πρὸς τὴν τελευταίην ὧν προητοιμασμένος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δέ, καταφλέ-

» γον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Συνετίζων ἀσυνέτους καταρτίζων δέ, τοὺς πλάνη ἐξωκείλαντας, Πάτερ ἔσωσας, καὶ Θεῷ προσῆξας καθαρούς, αὐτῷ μελωδοῦντας εὐσεβῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁραιώθησαν παμμάκαρ σιαγόνες σου, τὴν σάρκωσιν κηρύττουσαι, τοῦ δι' ἄφατον, εὐσπλαγχνίαν λάμπαντος ἡμῖν, πρὸς ὃν ἀνεβόας ἐμμελῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κυριεύσας δι' ἀσκήσεως τοῦ σώματος, τῶν παθημάτων ἔνδοξε, ἀκυρίευτος, ταῖς τοῦ πλάνου ὠφθης προσβολαῖς· καὶ νῦν ἀναμέλπεις ἀπλανῶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθέντες τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως, τῷ τόκῳ σου πανάμωμε, ἀνυμνοῦμέν σε, οἱ σωθέντες Κόρη διὰ σοῦ, βοῶντες καὶ λέγοντες πιστῶς· Εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας Ἄγνη.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς ὀσίοις, δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν, ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δροῦς,

» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐκβλαστήσας ὡς φοῖνιξ, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ, ὀφειλόμενον ὕπνον, δικαίοις ὕπνωσας· φέρεις δὲ φυτόν, πρὸ τοῦ θείου σου μνήματος, θαῦμα τοῖς ὀρώσι, Βουκόλε θεοκήρυξ.

Ὁ Θεοῦ Θεὸς Λόγος, ὁ ἐνυπόστατος, ἱερὸν Ἱεράρχην, σὲ προχειρίζεται, χρίοντα λαόν, ἱερῶς ἱερώτατε, Πρόεδρε Σμυρναίων, φωστήρ τῆς οἰκουμένης.

Σαρκωθέντα τὸν Λόγον, ἐθεολόγησας, καὶ πολλοὺς ἀλογίας, λαοὺς διέσωσας, θεῖος γεγονώς, μαθητῆς τοῦ ἐκλάμπαντος, ἐν θεολογίαις, Βουκόλε θεοκήρυξ.

Θεοτοκίον.

Ἱερῶς ἐμνεῖτο, τὰ σὰ μυστήρια, Προφητῶν Θεοτόκε, ὁ θεῖος σύλλογος, πόρρωθεν μαθῶν, καὶ τρανῶς ἐκτιθέμενος, τὰς θεοσημείας, τοῦ θείου τοκετοῦ σου.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾶ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύ-
- » νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρί-
- » ζομεν.

Ὡς φῶς ὡς φέγγος ὡς μέγας ἥλιος, ὡς ἀστραπὴ Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξέλαμψας, καὶ πιστῶν διανοίας ἐφώτισας, καὶ πρὸς τοὺς ἀνεσπέρους, τόπους ἐσκήνωσας, μέλπων τρισαγίαις ἐν φωναῖς Τριάδα ἄκτιστον.

Σαρκὸς καὶ κόσμου ἔξω γενόμενος, Ἰερουργεῖ πρὸς τὰς ὑπερκοσμίους γηθόμενος, μεταβέβηκας τάξεις θεούμενος, θέσει φαεινοτάτη· ὅθεν τὴν μνήμην σου, πίστει ἐκτελοῦμεν ἐπὶ γῆς Βουκόλε πάνσοφε.

Ἡ γῆ τὸ σῶμά σου τὸ μακάριον, κρύπτει σαφῶς ἰάσεις ἀναβλύζον καὶ χάριτας· οὐρανὸς δὲ τὸ πνεῦμα σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς, φέρει τοῖς ἀπ' αἰῶνος, θείαις λαμπρότησι, κατηγλαϊσμένον ἀληθῶς Βουκόλε ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Φωνῇ Ἀγγέλου μεγάλης Ἄγγελον, βουλῆς Ἁγνῆ Χριστὸν Ἐμμανουήλ ἀποτέτοκας, τοῖς Ἀγγέλοις τοὺς κάτω συνάπτοντα, μόνη εὐλογημένη, μόνη πανύμνητε, μόνη ἡ αἰτία τῆς ἡμῶν Κόρης θεώσεως.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β´. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ποιμαντικῶς ὠδήγησας, πρὸς νομὰς εὐσεβείας, τὸ τοῦ Κυρίου ποίμνιον, πάνσοφε Ἱεράρχα, ἀποδιώξας ὡς θῆρας, πᾶσαν αἴρεσιν· ὅθεν, νῦν ἐποπτεῦοις ἵλεως, καὶ ἡμᾶς οὐρανόθεν, ὡς παρεστῶς, μετὰ τῆς Πανάγνου καὶ Θεοτόκου, τῷ θρόνῳ τῆς Θεότητος, παμμακάριστε Πάτερ.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, οὐκ ἐκστὰς ἀπορρήτως, δι' ἄκραν ἀγαθότητα, ἐκ Παρθένου γεννᾶται, καὶ νηπιᾶζει ὁ Λόγος· τοῦτον δὲ ἐν ἀγκάλαις, Συμεῶν ὑποδέχεται, ἅμα τε ὁ Πρεσβύτες, καὶ Γηραιά, ἀνθρωπολογήσαντο ὡς Δεσπότη, ἐν ᾧ καὶ προεμήνυον, τὴν βροτῶν σωτηρίαν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾱ.

Σήμερον ὁ Σωτὴρ, ὡς βρέφος προσηνέχθη, ἐν τῷ ναῷ Κυρίου, καὶ χερσὶ γηραλέαις, ὁ Πρέσβυς τοῦτον δέχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Νήπιος τῇ σαρκί, ὁ παλαιὸς τῷ χρόνῳ, ὁράται παραδόξως, τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, καὶ τῷ ναῷ προσάγεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Δέχου ᾧ Συμεών, ἡ Πάναγνος ἐβόα, ἐν ἀγκάλαις ὡς βρέφος, τὸν Κύριον τῆς δόξης, τοῦ κόσμου τὸ σωτήριον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Μέγα καὶ φοβερόν, Μυστήριον καὶ ξένον! ὁ πάντα περιέπων, καὶ βρέφη διαπλάττων, ὡς βρέφος ἀγκαλίζεται.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

κατὰ τὸ σύνηθες, ἡ Α΄ Ὁρα, καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ Ζ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων· καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκά, τοῦ ἐν τῷ Στειριῷ τῆς Ἑλλάδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ζ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἑλλησπόντου τὸ κλέος, ὁ τῆς Λαμψάκου φωστήρ, τῶν θαυματουργημάτων, ὁ λαμπρὸς ἑωσφόρος, Παρθένιος ὁ μέγας πάντας ἡμᾶς, συγκαλεῖται τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, ἑορτασμὸν ἐκτελέσαι πνευματικόν, ἀνυμνοῦντας τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, θεοφορούμενος, τὰ τῶν δαιμόνων στίφη, πυρὶ τῶν προσευχῶν σου, κατέφλεξας παμμάκαρ ἰθύνας σοφῶς, τῆς Λαμψάκου τὸ ποίμνιον· τοὺς γὰρ βωμοὺς τῶν εἰδώλων καταβαλὼν, ἐνεούργησας Θεῷ σεαυτόν.

Ἀνακηρύττει σου θαῦμα, ὁ ἀνανήξας ἰχθύς, ὁ ἀναζήσας ἄπνους, ὁ καρπὸς τῆς ἀκάρπου, ἀρούρας καὶ ἀμπέλου βροχὴ ἰκανή, τῶν βαφῶν ἢ ἐπίτευξις. Ὡς θαυμαστά σου τὰ ἔργα Ἱερουργέ! ἀλλὰ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ὁσίου. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὅπως ἐκ νεότητος, ἀκολουθήσας Κυρίῳ, γονικὴν κατέλιπες ἔνδοξε προσπάθειαν, καὶ στοργὴν κοσμικὴν· καὶ ἐρήμους ὤκησας, Ἀσκητῶν τὸν βίον, ἐξασκῶν ἐν ταπεινότητι· ὃν καὶ ἐτέλεσας, ζέοντι τῷ πνεύματι Ὅσιε, καλῶς ἐμπορευσάμενος, νείμας τε τὰ ὄντα τοῖς πένησι, καὶ τὸν μαργαρίτην, τὸν τίμιον ὠνούμενος Χριστόν· οὐ καὶ τυχῶν τῆς ἐφέσεως, ἔστης ἀξιάγαστε.

Ἐφερεις τυπτόμενος, ὄνειδιζόμενος Πάτερ, διαπληκτιζόμενος, παρὰ τοῦ τεκόντος σε διὰ Κύριον, ὃν ἐπόθεις ἔνδοξε· οὐ τρωθεὶς τῷ πόθῳ, τὰ τερπνὰ οὐδὲν λελόγισαι· μητρὸς δὲ στέρησιν, καὶ τὴν ξενιτείαν ἠγάπησας, καὶ σχῆμα ἐνεδέδυσσο, τὸ τῶν Μοναχῶν ἱερώτατε· ἀλλὰ φανεροῖ σε, Θεὸς καὶ μὴ βουλόμενον εὐχαῖς, ταῖς μητρικαῖς Λουκᾶ Ὅσιε, καμφθεὶς ὁ φιλόανθρωπος.

Βίον ἐκτέλεσας σου, τὸν ἱερόν πανιέρως, θαύματα ἐτέλεσας, ἱερά ἐξαισία καὶ παράδοξα, τοῦ Θεοῦ σοι νείμαντος, ἀρῶαβῶνα ἔνθεον, καὶ πρὸ τῆς ἀνταποδόσεως, τῶν θείων πόνων σου· νέμει δὲ καὶ στέφος σοι ἄφθαρτον, καὶ δόξαν αἰωνίζουσαν, ὅταν ὡς Κριτῆς παραγένηται. Αὐτὸν οὖν δυσώπει, ῥυσθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε αἰεὶ, ἀπὸ παντοίας κακώσεως, Λουκᾶ ὀσιώτατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Γερμανοῦ.

Ὁ ἐν χερσὶ πρεσβυτικάῃς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβὶμ, ἀνακλιθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Πύλαι τῶν οὐρανῶν, ἀνοίχθητε· Χριστὸς γάρ, ἐν τῷ ναῷ ὡς βρέφος, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου, Θεῷ Πατρὶ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Ἄνθραξ ὁ προοφθεὶς, τῷ θείῳ Ἡσαΐᾳ, Χριστὸς ὡς ἐν λαβίδι, χερσὶ τῆς Θεοτόκου, νῦν τῷ Πρεσβύτῃ δίδεται.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνων, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Φόβῳ τε καὶ χαρᾷ, ἀγκάλαις τὸν Δεσπότην, ὁ Συμεὼν κατέχων, ζωῆς ἡτέιτο λύσιν, ὑμνῶν τὴν Θεομήτορα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Φέρουσα ἡ ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῷ εἰσέρχεται.

Απολυτικά. Τῆς Ἑορτῆς·

Χαῖρε κεχαριτωμένη... (σελ. 15).

Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τῷ μύρῳ τοῦ Πνεύματος, ποιμὴν Λαμψάκου ὀφθείς, τὴν θεῖαν ἐνέργειαν, παρὰ Θεοῦ δαψιλῶς, θαυμάτων ἐπλούτησας, δαίμονας ἀπελαύνειν, ἀσθενοῦντας ἰᾶσθαι, νόσους ἀποδιώκειν, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις, Παρθένιε Ἱεράρχα, τῶν προσιόντων σοι.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος, καὶ Ὁσίων τὸ καύχημα, καὶ τὸν τοῦ Στειρείου φωστήρα, καὶ οἰκίτορα ὄσιον, τιμήσωμεν ἁσμάτων ἐν ῥδαῖς, Λουκᾶν τὸν θεοφόρον εὐσεβῶς· τῷ Χριστῷ γὰρ οἰκειοῦται διαπαντός, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Νηπιάζει δι' ἐμὲ ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν· καθαρσίῳν κοινωνεῖ ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου. Καὶ ταῦτα Συμεὼν, μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον· καὶ ὡς ζωὴν ἡσπάζετο καὶ χαίρων, πρεσβυτικῶς ἀνεκράυγαζεν· Απόλυσόν με· σὺ γὰρ Θεός μου, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικός.

Ὁ ὢν σὺν τῷ Πατρὶ, ἐπὶ θρόνου ἁγίου, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ Παρθένου ἐτέχθη, καὶ βρέφος ἐγένετο, χρόνοις ὧν ἀπερίγραπτος· ὃν δεξάμενος, ὁ Συμεὼν ἐν ἀγκάλαις, χαίρων ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις Οἰκτίρμον, εὐφράνας τὸν δοῦλόν σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ ἐπόμενοι δύο.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Παρθενίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Τῶν θαυμάτων σου τὴν χάριν μέλπω, μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα,
- » πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λό-
- » γος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δε-
- » δοξασμένος, Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τῷ φωτὶ τῷ θείῳ συγκραθεὶς, Πάτερ ἱερώτατε, δι' ἀρετῶν φῶς καθωράθης δεύτερον· διὸ τὴν φωσφόρον σου, καὶ πανέορτον τοὺς τελοῦντας πανήγυριν, σκότους ἁμαρτίας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον.

Ὡς φαιδρὸς ἀνέτειλας ἀστήρ, ἐν τῷ στερεώματι, τῆς τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλησίας Παρθένιε, ἱαμάτων λάμπεσιν, ἱερώτατε τῶν παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, χάριτι διώκων, καὶ φωταγωγῶν τοὺς προσιόντας σοι.

Νοσημάτων σκότος πονηρόν, ἔλυσας Παρθένιε, τῷ φωτισμῷ σου τῶν σεπτῶν ἐντεύξεων· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τῶν ψυχῶν ἡμῶν τὰς ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς τῶν σωμάτων, πάσας μαλακίας ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ἀγαθὸν κηῆσασα Θεόν, Ἄχραντε ἀγάθουνον, τὴν ἐν πολλοῖς κεκακωμένην πάθει, ταπεινὴν καρδίαν μου, καὶ τὸ θέλημα ἐκτελεῖν ἐνδυνάμωσον, τοῦ σωθῆναι πάντας, θέλοντος ἀνθρώπους Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ἔχων ἀκροστιχίδα· Λουκᾶν ἐπαινῶ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος. Ἀμήν.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἴχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Λόγον μοι δίδου θεόπτα παρεστηκῶς, θρόνῳ τοῦ Δεσπότου σου, ἀνυμνήσαι τὴν φαίδραν, καὶ φωσφόρον μνήμην σου Λουκᾶ, διαλύσας τὴν ἀχλὺν τῆς διανοίας μου.

Ὀλοσχερῶς σε ποθήσας ὁ ἱερός, Σῶτερ πρὸς τὴν ἄσκησιν, ἀπεδύσατο στερόρῳς, θλίψεις μόχθους πόνους καρτερῶν, ἀνθ' ὧν εὖρατο τρυφὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Ἵποπιάζων τὸ σῶμα Πάτερ Λουκᾶ, ἐγκρατεία πάντοτε, ἀγρυπνία συνεχεῖ, κακουχία πάση τε σοφῶς, τὰς ὁρμὰς τῶν ἐμπαθῶν ἡδονῶν ἔστησας.

Θεοτοκίον.

Κυριοτόκε Παρθένε ἢ τὸν Θεόν, ἐν σαρκὶ γεννήσασα, τὸν ἀχώρητον παντί, σαρκωθέντα οἴκτω τῶν βροτῶν, τυραννίδος με παθῶν δεῖξον ὑπέρτερον.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδὴ γ΄. Εἰρμός.

» Ἐν πέτρῳ με τῆς Πίστεως στερεώσας, ἐπλάτυνας

» τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· ἠὺφράνθη γὰρ τὸ

» πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς ὁ

» Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος πλὴν σου Κύριε.

Ἵπῆρξας καθαιρέτης τῆς τυραννίδος, παμμάκαρ τῶν Δαιμόνων τῆς ὀλεθρίου, εἰδώλων τε κατέστρεψας τὰ τεμένη, καὶ θεῖους ἡγείρας ναοὺς εἰς αἴνεσιν, τοῦ Χριστοῦ Παρθένιε ἱερώτατε.

Μεγίσταις διαπρέπων θαυματουργίαις, καρκίνου χαλεπώτατον παύεις πάθος, καὶ ὄμματα διήνοιξας πηρωθέντα, καὶ ἐφυγάδευσας Πάτερ Παρθένιε, πονηρίας πνεύματα θεία χάριτι.

Ἀνέστησας κακίστως θανατωθέντα, τὸν πάλαι ὑπουργοῦντα τῷ θείῳ ἔργῳ· Θεὸς γὰρ ὁ τὸν θάνατον καταργήσας, χάριν σοι δέδωκε μάκαρ Παρθένιε, ἀνιστᾶν τεθνήξαντας δι' ἐντεύξεως.

Θεοτοκίον.

Ὡμίλησεν ἀνθρώποις ἐκ σοῦ τὴν σάρκα, ὁ Κύριος φορέσας ἀνερμηνεύτως· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπησον Παναγία, τοῦ οἰκτειρηῆσαι με καταπονούμενον, προσβολαῖς τοῦ ὄφεως καὶ δονούμενον.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Ἀνεπτερώθης τῷ θερμῷ ἔρωτι τοῦ Σωτήρος, καὶ γονέων τὸ φίλτρον, ὑπερείδες δι' αὐτόν, καὶ γέγονας ὦ Λουκᾶ, ξένος πάντων τῶν τερπνῶν μακάριε.

Ναὸν Κυρίου σεαυτὸν ἀπεργάσασθαι θέλων, ἐρημίας κατώκεις, ὡς ὁ πάλαι Ἡλιοῦ, πρὸς δαίμονας πολεμῶν· ὅθεν εὔρες τέλος τὸ μακάριον.

Ἐν πάσῃ θείᾳ ἐντολῇ εὐπειθῆς ὡς οἰκέτης, ἀνεδείχθης παμμάκαρ, καλῶς αὐτὰς ἐκτελῶν, καὶ ταπεινῶν σεαυτὸν· ὅθεν ὕψος ἔλαβες οὐράνιον.

Θεοτοκίον.

Παρθένε Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἢ τεκοῦσα τὸν Λόγον, ὑπὲρ λόγον ὀφθέντα, δι' ἡμᾶς ὅπερ ἡμεῖς, ἰκέτευε ἐκτενῶς, ἀλογίας πάσης με λυτρώσασθαι.

Κοντάκιον τοῦ Ἁγίου Παρθενίου.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν θείαν χάριν θεόφρον, ἱερὲ Παρθένιε θαυματουργὲ θεοφόρε, ἅπαντα τὰ τῶν πιστῶν πάθη ἀποκαθαίρων, πνεύματα τῆς πονηρίας Πάτερ ἐλαύνων· διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος.

Φῶς νοερὸν τὸ ἐκ φωτός, Πατὴρ τοῦ προανάρχου Υἱὲ Θεοῦ καὶ Λόγε, ὁ καταυγάζων πᾶσαν τὴν οἰκουμένην θεϊκῶς, φώτισόν μου τὰς φρένας, τὸν νοῦν καὶ τὸν λογισμόν, τοῦ ἀνυμνῆσαι σήμερον τὴν φαιδρὰν ταύτην πανήγυριν καὶ σεμνοπρεπεστάτην τοῦ Ὁσίου Παρθενίου· αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῆ θαυμασίαν διετέλεσε ζῶην καὶ πολιτείαν· διὰ τοῦτο συνελθόντες εὐφημοῦμεν αὐτόν, ὡς μέγαν μύστην Θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῆς Λαμψάκου ὁ μέγας Θαυματουργός, ἀναβὰς ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν, ἀστράπτεις τοῖς πέρασι, τῷ φωτὶ τῶν ἰάσεων, τοὺς ζοφώδεις Δαίμονας, σκορπιζὼν σφοδρότατα, καὶ ἐλαύνων νόσους, χρησταῖς ἐπικλήσεσιν· ὅθεν καὶ τῆς πλάνης, τῶν εἰδώλων καθάρας, πᾶσαν τὴν Ἑλλάσποντον, καταλάμπεις τοῖς θαύμασι. Θεοφόρε Παρθένιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ὅμοιον.

Ἀπὸ βρέφους ποθήσας τὴν ἀρετὴν, τῶν ἡδέων ἀπέσχου πάντων σοφέ, νηστείαν καὶ ἄσκησιν, ἀκριβῆ ἐνδεικνύμενος, καὶ μητρὸς τὸν πόθον, οὐδὲν ἡγησάμενος, ἐν Σεμνείῳ φέρων, σαυτὸν λάθρα δέδωκας· πάλιν δὲ μνηύει, σὲ Θεὸς τῇ μητρί σου, θρηνούση τὴν στέρησιν, σοῦ δικαίως πανάριστε· ἧ καὶ νῦν συνηδόμενος, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν.

Ἐτέχθης ἐκ Μητρὸς, ὁ προάναρχος Λόγος, προσήχθης τῷ ναῷ, ὁ ἀκατάληπτος φύσει· χαίρων δὲ ὁ Πρεσβύτες, ἐν ταῖς ἀγκάλαις σε ὑπεδέξατο, κράζων· Νῦν ἀπολύεις, ὃν ἐπεσκέψω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδῆ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγε-

» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσω-

» σας, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δό-

» ξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νοσήματα, προσευχῇ ἐθεράπευσας ἄμετρα, συσφίγγων Παρθένιε, τοὺς παρεθέντας ἐν χάριτι, ὡς περ ὁ Δεσπότης σου, οὗ τὴν πολλήν, ἐμμήσω ἀγαθότητα.

Σὺ δέδωκας, ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα, τὸν εἴργοντα δαίμονα, ἀποσοβήσας Παρθένιε, ταῖς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, ἰερωτάταις σου, Πάτερ παρακλήσεσι.

Ὁ Κύριος, τὰς ἐντεύξεις σου Πάτερ δεξάμενος, τὴν ἄγραν παρέδωκε, πλουσιωτάτως τοῖς χρήζουσι, τῇ τοῦ ἀνανήξαντος, θαυματουργία, ἰχθύος μεγαλύνων σε.

Θεοτοκίον.

Τὰ τραύματα, τῆς ψυχῆς μου Παρθένε θεράπευσον· τὸν νοῦν μου εἰρήνευσον, ὑπὸ παθῶν ταραπτόμενον, καὶ ταῖς παραβάσεσι, τῶν ἐντολῶν, τοῦ Σωτῆρος σκοτιζόμενον.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα ἐκ δια-

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἄκακος ὄσιος εὐθύς καὶ ἡμερος, καὶ ἀκέραιος ὠφθης Πάτερ Λουκᾶ· ὅθεν μεμακάρισαι παρὰ τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καὶ Δεσπότης παμμακάριστε.

Ἰδὼν ὁ φθόνος σε καλῶς διάγοντα, τὴν ζωὴν ἐξεκαύθη καὶ πειρασμῶν, πληθὸς σοι ἐξήγειρεν· ἀλλ' ἐξηλέγχετο κενός, λύκος μάτην τὸ τοῦ λόγου χανών.

Νοὸς εὐθύτητι τὸν βίον ἴθυνας, πρὸς τὰ κρείττω παμμακάκαρ τῶν ἐφετῶν, πάντων τὸ ἀκρότατον ἐπιποθῶν Πάτερ ἰδεῖν, οὗ εὐστόχως καὶ τετύχηκας.

Θεοτοκίον.

Ὠραίαν κάλλει σε πασῶν εὐράμενος, γυναικῶν ὁ ὠραῖος Κόρη σεμνή, σοῦ τὴν Μήτηραν ᾤκησε καὶ δυσμορφίας με παθῶν, καὶ τοῦ σκότους ἐλυτρώσατο.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων ἢ σωτηρία,

» τῶν ἀπεγνωσμένων Χριστὲ Σωτήρ μου, πρὸς σὲ ὁρ-

» θρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐπιλάμ-

» ψει σου· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Ἡ φωταυγής, ἐνσκηνώσασα χάρις τῆς ἀπαθείας, ἐν τῇ σῆ καρδίᾳ θεόφρον Πάτερ, φιλαργυρίας τὸ βαθύτατον σκότος, τοῦ προέδρου διώκει ἄνοσον, τοῦτον συντηροῦσα ταῖς σαῖς παραινέσεσι.

Νόσω πολλῇ, τὸν κρατούμενον Πάτερ καὶ γεγονότα, Ὅσιε ἡμίξηρον προσευχαῖς σου, ὅλον εἰργάσω ὑγιῆ εὐχαρίστως, τὸν Δεσπότην Θεὸν δοξάζοντα, τὸν θαυματουργίας πολλαῖς σε δοξάσαντα.

Χρίσμα σεπτόν, περικείμενος Πάτερ ἱερωσύνης, ταύτην κατελάμπρυνας ἐπιδείξει, πολλῶν θαυμάτων ὧν ἐτέλεσας ζῶν τε, Θεοφόρε καὶ μετὰ θάνατον, Ἄγγελος καθάπερ βιώσας Παρθένιε.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ παθῶν, ἀμαυρώσεως Κόρη ἀπὸ σκανδάλων, τῶν προσγινομένων ταῖς ἐπηρείαις, τοῦ ἀλλοτρίου μελλουσῶν τε βασάνων, αἰωνίων πρὸς τὸν φιλόανθρωπον, ῥῦσαί με ταῖς σαῖς δυσωπῶ παρακλήσεσι.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

- » Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων
- » σοι ψυχᾶς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι
- » Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-
- » των, ἀνακαλούμενον.

Τὴν τῶν καμάτων σου ἀμοιβὴν, παρὰ τοῦ πλουσίου Δοτήρος, ἀπολαβὼν Πάτερ Ὅσιε, πέλαγος θαυμάτων πᾶσιν ἐδείκνυσο, τὰς νόσους ἀφανίζων, τῶν προσιόντων σοι.

Οὐ κατενάρκησας τοῦ ἐχθροῦ, Πάτερ τὰς μυρίας προσβολάς, οὐ κατεπλάγης τὴν ἔπαρσιν· ἔστης δὲ ὡς πύργος στερόδος ἀκλόνητος, ταπείνωσιν ὡς θώρακα, ἐνδυσάμενος.

Καλῶς τελέσας τὸν ἱερόν, βίον σου παμμάκαρ, καὶ λαβὼν ἀπὸ Θεοῦ τὴν ἀντίδοσιν, χάριν ἰαμάτων τυφλοῦς ἐφώτισας, χωλοῦς καὶ παραλύτους, ἀποτελῶν ὑγιεῖς.

Θεοτοκίον.

Λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀληθῶς, τέξασαν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνερμηνεύτως καὶ μείνασαν, πάλιν μετὰ τόκον Παρθένον ἄφθορον, καὶ πάντων προστασίαν, καὶ σωτηρίαν βροτῶν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- » Πρὸς Κύριον, ἐκ κήτους ὁ Ἰωνᾶς ἐβόησε· Σύ με
- » ἀνάγαγε, ἐκ πυθμένος ἄδου δέομαι· ἵνα ὡς Λυτρω-
- » τῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω
- » σοι.

Ῥημάτων σου, εὐχῶν τε δυναστεία Παρθένιε, ναοὶ ἐρρόαγησαν, τῶν εἰδώλων θεία χάριτι, καὶ ἄπιστος λαός, πίστιν προσελάβετο, μεγαλύνων συμφώνως τὸν Κύριον.

Ἰκέτευσας, τὸν φιλόφρονον Λόγον σὺν δάκρυσιν, καὶ τοῖς αἰτήσασιν, ὄμβρους ἄνωθεν κατήγαγες, οἰκτεῖρων συμπαθῶς, λαὸν κινδυνεύοντα, Ἰεράρχα Κυρίου Παρθένιε.

Ναμάτων σου, μυστικῶν ἐπομβρίαις κατήρδευσας, καρδίαν πᾶσαν, προσφοιτῶσάν σοι Παρθένιε· καὶ ἡ γῆ ἢ τῷ αὐχμῷ, ξηρανθεῖσα δέχεται, ὑετοὺς θαυμαστῶς εὐφορήσασα.

Θεοτοκίον.

Μὴ στήσης με, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης κατάκριτον· μὴ στηλιτεύσης με, ἐπὶ πάντων τὸν ἀναίσθητον, Θεέ μου Ποιητά μου, ἔχων ἰκετεύουσαν, τὴν τεκοῦσαν ἀσπόρως σε Δέσποιναν.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι,, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε.

Ἐλύθη ἡ πάλαι σου, δολιόφρον καθ' ἡμῶν, ἰσχύς καὶ φροῦδα γέγονε, τὰ πολλὰ σου σοφίσματα πονηρέ· ἰδοὺ γὰρ ἀπλούστατος, καὶ ἀπόνηρος νέος σε κατέβαλε.

Οὐκ ἔδωκας Ὅσιε, σοῖς βλεφάροις νυσταγμόν, οὐδὲ κροτάφοις ἄνεσιν, ἕως πᾶσαν κατέβαλες μηχανήν, τοῦ πλάνου ποικίλους σοι, πειρασμοὺς καθ' ἑκάστην ἐξεγείροντος.

Σωφρόνως διήνυσας, σοῦ τὸν βίον καὶ καλῶς, φιλοξενῶν ἑκάστοτε, ἐλεῶν τε πλουσίως καὶ δαψιλῶς· διὸ καὶ τετύχηκας, ἀφθαρσίας καὶ δόξης ἀκηράτου Λουκᾶ.

Θεοτοκίον.

Τριάδος γεγέννηκας, σὺ τὸν ἕνα σαρκικῶς, Θεοκυῆτορ πάναγνε, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον· διὸ βοῶ· Τριάδος τῆς θείας με, ταῖς πρεσβείαις σου δεῖξον οἰκητήριον.

Κοντάκιον τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ὁ ἐκλεξάμενος Θεὸς πρὸ τοῦ πλασθῆναί σε, εἰς εὐαρέστησιν αὐτοῦ οἷς οἶδε κρίμασι, προσλαβόμενος ἐκ μήτρας καθαγιάζει, καὶ οἰκεῖον ἑαυτοῦ δοῦλον δεικνύει σε, κατευθύνων σου Λουκᾶ τὰ διαβήματα, ὁ φιλόανθρωπος· ᾧ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Ὁ Οἶκος· Ἄγγελος πρωτοστάτης.

Ὡ Πατέρων ἀρίστη καλλονὴ καὶ σεμνότης· ᾧ πάντων Ἀσκητῶν κοσμιότης· Χριστοῦ τὰς ἐντολὰς γὰρ πληρώσαντος, πῶς ὑμνήσω τὴν σὴν βιοτὴν ἔνδοξε, μὴ ἔχων λόγων δύναμιν; ἀλλ' ὅμως σοι θαρρόων βοήσω.

Χαῖρε λαμπρὸν Μοναζόντων κλέος· χαῖρε πιστῶν ὁδηγὲ καὶ λύχνε.

Χαῖρε τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα· χαῖρε οἰκουμένης λαμπτῆρ φαεινότατε.

Χαῖρε, ὅτι κατεφρόνησας τῶν ρεόντων καὶ φθαρτῶν· χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια σὺν Ἀγγέλοις κατοικεῖς.

Χαῖρε τῶν ἀθυμούντων ταχινὲ παρακλητορ· χαῖρε τῶν ἐν κινδύνοις ποθεινὲ παραστάτα.

Χαῖρε σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος· χαῖρε κλεινὸν Χριστοῦ οἰκητήριον.

Χαῖρε, δι' οὗ δόσις πᾶσα ἠγάσθη· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη.

Ὡ νῦν χαίρων παρίστασαι.

Συναξάριον.

Τῇ Ζ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων.

Στίχ. Ἀφῆκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμψάκω,

Λαμπτήρα πυρσεύοντα φῶς αὐτοῦ μέγα.

Παρθένιος κατέδαρθε, λαχὼν μακρὸν ἐβδόμη ὕπνον.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου· υἱὸς Χριστοφόρου, Διακόνου τῆς κατὰ Μελιτόπολιν Ἐκκλησίας, γραμμάτων μὲν ἄπειρος, πᾶσαν δὲ πρακτικὴν ἀρετὴν μετιέναι σπουδάζων καὶ προκάλυμμα τὴν τῶν ἰχθύων ποιούμενος ἄγραν, τοῖς αἰτουσίν αὐτῷ μετεδίδου. Τοσαύτη δὲ τις ἦν ἡ κρυπτομένη ἐν αὐτῷ εὐσέβεια καὶ ἀρετὴ, ὡς καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ λαβεῖν, δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ παντοίας νόσους ἰᾶσθαι. Ἐπιμέλειαν δὲ ποιησάμενος τῆς τῶν γραμμάτων μαθήσεως, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ Φιλίππου Ἐπισκόπου Μελιτοπόλεως, καὶ αὐθις Ἐπίσκοπος τῆς Λαμψάκου ὑπὸ Ἀχιλλίου

Μητροπολίτου Κυζίκου. Πολλά δὲ θαύματα ἐκτέλεσας· καὶ γὰρ ὑπὸ ταύρου τὸν ὀφθαλμὸν ἀνδρὸς τινος ἐκκοπέντα ἰάσατο καὶ μόνη σφραγίδι, καρκίνου πάθος, οὕτω λεγόμενον, ἀπὸ τινος γυναικὸς διεσκέδασε· καὶ τὸν λυττήσαντα κύνα, καὶ κατασχόντα αὐτόν, φύσῃματι ἀπενέκρωσε· καὶ τὸν ὑπὸ τῆς ἀμάξης συμπατηθέντα, διαρῶραγείσης αὐτῷ τῆς γαστροῦς, τεθνηκότα αὐθις ἀνεζώωσε. Καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἐπιτρόπου δὲ γαμετῆς τὸ ἀκάθαρτον ἀπήλαξε πνεῦμα· καὶ ἐνεργεῖν τοῖς βαφεῦσι τὰ πρόσφορα παρεσκεύασε, ἀποδιώξας τὸν ἐμφωλεύοντα δαίμονα· καὶ πολλὰ ἕτερα παράδοξα ἐνεργήσας, καὶ περὶ τῶν ἐσομένων προειπῶν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ, τοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Στίχ. Ἐπλησε Λουκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα,

Ὅς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὁσιος τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ βλάστημα καὶ ἐντρύφημα· οἱ δὲ τούτου πρόγονοι ἐξ Αἰγίνης ὥρμητο τῆς νήσου· οἱ τὰς συνεχεῖς ἐφόδους τῶν Ἀγαρηνῶν μὴ φέροντες, μετανάσται γίνονται, καὶ τὴν Ἑλλάδα καταλαμβάνουσιν, ἐν ἧ καὶ γεγέννηται ὁ μακάριος Λουκᾶς. Ὅς παιδόθεν, οὐ μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὠοῦ καὶ τυροῦ ἀποχὴν ἐποιήσατο· ἄρτος δὲ κριθίνος καὶ ὕδωρ καὶ ὄσπριον ἦν αὐτῷ βρῶσις καὶ πόσις. Κακοπαθείᾳ δὲ πάσῃ καὶ σκληραγωγίᾳ κατατήκων ἑαυτοῦ τὸ σῶμα, τὸν πεινῶντα θρέψαι, καὶ γυμνητεύοντι περιβόλαιον χαρίσασθαι, τρυφὴν ἠγεῖτο, καὶ κόρον ὑπελάμβανεν. Ὅθεν καὶ τὸ ἑαυτοῦ περιβόλαιον πολλάκις δεδωκώς, γυμνὸς ἐπανήει. Καὶ ὅποταν τὰς εὐχὰς τῷ Θεῷ ἀνέπεμπε, τοῦ ἐδάφους οἱ πόδες ἀφιστάμενοι ὥσει πῆχυν ἕνα, ἄψαυστοι τῆς γῆς ἐδόκουν φαίνεσθαι.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν μονήρη βίον ὑπέδου, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ὅσῃν ἐγκράτειαν καὶ κακουχίαν ὁ μακάριος ἐπεδείξατο. Τὰς δὲ παραλίους πάσας διαμείψας, καὶ πολλοῖς αἴτιος σωτηρίας διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τελεσθέντων θαυμάτων γεγονώς, ὕστερον ἀφείς τὰς μεταβάσεις, τὸν τοῦ Μοναστηρίου χῶρον καταλαμβάνει καὶ ἑβδομον ἐν αὐτῷ διανύσας ἔτος, προεῖπε τὴν αὐτοῦ τελευτὴν πᾶσι, καὶ οὕτω τῷ τέλει τοῦ βίου ἐχρήσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων Μαρτύρων, καὶ τριῶν οἰκετῶν, καὶ τεσσάρων Προδικτόρων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

Στίχ. Πλήθος βροτῶν πρὸς τρισὶν ὄντων χιλίων,

Εἶφει θανεῖν εἴλοντο τοῦ Χριστοῦ χάριν.

Οὗτοι οἰκέται ὑπῆρχον τῶν τεσσάρων Προδικτόρων, ὑφ' ὧν κατεσχέθη, ἐκ προστάγματος βασιλικοῦ, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος Πέτρος ὁ ἀγιώτατος, καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν. Μετὰ γὰρ τὴν τούτου τελευτὴν, τῶν Προδικτόρων

πιστευσάντων πανοικί τῷ Χριστῷ, καὶ μαρτυρησάντων, οἱ τούτων δοῦλοι, τῇ εἰς Χριστὸν πίστει θερμανθέντες, ἠὺτομόλησαν πρὸς τὸν βασιλέα Διοκλητιανὸν ἐν Νικομηδεῖα, σὺν γυναιξὶ καὶ παιδίοις καὶ βρέφεσι καὶ ὁμολογήσαντες εἶναι Χριστιανοί, καὶ μὴ πεισθέντες ἀρνήσασθαι τὸν Χριστόν, ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατεκόπησαν ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἕξ Μάρτυρες, οἱ ἐκ Φρυγίας, πυρὶ τελειοῦνται.

Στίχ. Μὴ τὴν πυρὸς φρίξαντες ἰσχὺν ἕξ Φρύγες,

Τῇ τῶν Φρυγῶν γῆ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου, τοῦ ἐν Μοναβάτοις ἀγωνισαμένου· καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοπέμπτου, καὶ τῆς Συνοδίας αὐτοῦ.

Στίχ. Ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀνύσας Πέτρος,

Ἐν οὐρανοῖς εἴληφε πάντιμον στέφος.

Καλῶς ἀθλήσας Θεόπεμπος γεννάδας,

Σὺν τοῖς ἑαυτοῦ τὰ βραβεῖα λαμβάνει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου

» μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερόριπσε· Χριστὸς δὲ ἐφή-

» πλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-

» τος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐν σοὶ ἐνσκηνώσασα ἡ θεία χάρις, Προφήτην σε δείκνυσι, τὰ μέλλοντα φθεγγόμενον· ἐντεῦθεν προήγγειλας, τῷ διαδέχεσθαι, μέλλοντι τὸν Πρόεδρον, σοφὸν ὠραϊσμένον θείαις λαμπρότησι.

Λαμπάκου τὸν Πρόεδρον τῆς Ἑλλησπόντου, λαμπτήρα τὸν ἄδυτον, θαυματουργίαις ἄπασαν, τὴν γῆν τὸν φαιδρύναντα, καὶ ἀπελάσαντα, νύκτα πολυῶδνον, παθῶν ὑμνολογοῦμεν πάντες Παρθένιον.

Πολύχουν ἀπέδωκε τὸν ταύτης σπόρον, ἡ γῆ τῇ ἐντεύξει σου, πανθαύμαστε Παρθένιε, καὶ βότρυας ἤνεγκεν, ἄμπελος ἀνικμος· οὕτω σε δοξάσαντος, Θεοῦ τοῦ δοξασθέντος τῇ πολιτεία σου.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης Πανάμωμε ἀγιωτέρα, τῶν ἄνω Δυνάμεων· Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, ὄν
Τάξεις ἀσώματοι, φόβῳ δοξάζουσι· τοῦτον οὖν ἰκέτευε, ἀεὶ τοῦ οἰκτειρηῆσαι τοὺς
σὲ δοξάζοντας.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι, καμίνου φλόγα οὐκ

» ἔπτηξαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζό-

» μενοι ἔφαλλον· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν

» Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ θήκη τῶν σῶν λειψάνων, Λουκᾶ πηγὴ ἀναδέδεικται, ἰαμάτων ἐν ἧ πᾶς
προστρέχων, ἐκλυτροῦται παντοίων παθῶν, σὲ μακαρίζων Ὅσιε, καὶ ὕμνων τὸν
Δεσπότην Χριστόν.

Σημεῖοις μεγίστοις Πάτερ, ἐδόξασέ σε ὁ Κύριος, ὄν ἐδόξασας σὺ διὰ πόνων, τῆς
ἀσκήσεως πρότερον· Εὐλογητὸς γὰρ ἔκραζες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν βίῳ περιφανῆς τε, καὶ ἐν τοῖς θαύμασι μέγιστος, καὶ ἐν πᾶσι καλοῖς
ἀνεδειχθης, ἀπαράμιλλος Ὅσιε· διὸ τῶν πόνων εὐρηκας, ἀμοιβὴν βασιλείαν
Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Λαὸν καὶ πόλιν σου σῶζε, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, προστασία ἡμῶν τῶν ἐν πίστει,
ἀδιστάκτῳ βοώντων σοι· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ὡδὴ ἡ'. Εἰρμός.

» Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας

» διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσιζουσα ψάλλον» τας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ
ἔργα τὸν Κύριον.

Μέγισται τοὺς σοὺς καμάτους ἀντιδόσεις, ἐν τοῖς ὑψίστοις διεδέξαντο, μέγιστε
Παρθένιε· φῶς οἰκεῖς γὰρ τὸ ἀνέσπερον, καὶ δόξαν ἀδιάδοχον εἴληφας ἀεννάου,
Πάτερ χαρᾶς ἀξιούμενος.

Ἄδυτος ἀστὴρ γενόμενος ἐν βίῳ, ἀνατολαῖς τῶν θείων ἔργων σου, ἔδυσ νόμῳ
φύσεως, καὶ πρὸς φέγγος μετεχώρησας, ἀνέσπερον λιπῶν ἡμῖν Ὅσιε τὰς
ἀκτίνας, τῶν ἀπορρήτων θαυμάτων σου.

Τριαδικόν.

Ἄναρχος Πατήρ Υἱὸς καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοβασιλείος ὁμόθρονος, γνωρίζεται ἔλλαμψις, ὀρθοδόξως τοῖς λατρεύουσι, καὶ μέλλουσι σὺν τάξεσι πάντοτε τῶν Ἀγγέλων· Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ῥύπου με παθῶν ἀγνή προσγινομένου, τῇ μεσιτεῖα σου καθάρισον, καὶ λάμπρυνον δέομαι, σκοτισθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, δαιμόνων ἀμαυρότησιν· ὅπως σε μακαρίζω, Παρθένε Θεομακάριστε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Νόμων πατρῶν οἱ μακαριστοί, ἐν Βαβυλῶνι

» Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν,

» προσταγῆς ἀλογίστου, καὶ συνημμένοι ᾧ οὐκ ἔχω-

» νεύθησαν πυρί, τοῦ κρατοῦντος ἐπάξιον, ἀνέμελπον

» τὸν ὕμνον· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερ» υψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λύμην παντοίου πάθους ἐνδοξε, ἀποδιώκεις Πάτερ Λουκᾶ μακάριε, τοὺς λεπρῶντας ἐξιώμενος, ῥωννύων ἀσθενοῦντας, καὶ παρειμένους λύων τοῦ κατέχοντος δεσμοῦ, καὶ κυλλοὺς καὶ χωλοὺς ὁμοῦ, καὶ τυφλοὺς θεραπεύων, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄπονον εὖρες δόξαν Ὅσιε, πόνους πολλοὺς ὑποίσας καὶ ἀγωνίσματα, ἀγρυπνίαν τῆξιν σώματος, νηστείαν κακουχίαν, χαμαικοιτίαν πᾶσαν ἄλλην πίεσιν σαρκός, δι' ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, ᾧ συνῶν συνευφραίνῃ· αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει σωθῆναι, πάντας τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ σε ὑμνοῦντας,

Διὰ ποικίλων πόνων Ὅσιε, τῶν ἀρετῶν εἰσήχθης εἰς τὴν οὐράνιον, βασιλείαν εὐφραινόμενος, τανῦν εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τοῦ Δεσπότη πάντοτε τρυφῶν ταῖς καλλοναῖς, σὺν Ἀγγέλων μελωδήμασι, τὸν Τρισάγιον ᾄδεις· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἀποστάντα τὸν ἀχώριστον, ἐκ τοῦ πατρῶου κόλπου Ἀγνή γεγέννηκας, ἀπειράνδρως ἀνεκφράστως τε, βροτὸν τέλειον ὄντα· ὃν ἐκδυσώπει δοῦναί μοι ἰσχὺν τῶν πονηρῶν, λογισμῶν, προσβολῆν πᾶσαν, καταβαλεῖν εἰς τέλος, καὶ θέλημα τὸ θεῖον ἐκείνου, πράττειν καθ' ἐκάστην· ἵνα σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,

» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτι-

» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ

» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, τὰ ἀθέατα κάλλη, Πάτερ Παρθένιε, ὅλος ἀρετῶν εὐμορφία, ὡς ἀληθῶς καθωραϊσμένος· διὸ σε γεραίρομεν, καὶ γνησίως μακαρίζομεν.

Ὡς κρίνον ὡς ῥόδον σε, εὐῶδες ὡς ὀσφράδιον, ἀρετῶν ποικιλία, ὠραϊζόμενον, Πάτερ ὁ Χριστὸς εἰς τὰς ἄνω, περιφανῶς ἐσκήνωσε μάνδρα, ὀσίως ποιμάναντα, τὸν λαὸν αὐτοῦ Παρθένιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, χορεύσωμεν γηθόμενοι, ἑορτὴν τε ἁγίαν, νῦν συστησώμεθα, ψάλλοντες Θεῷ ἐν αἰνέσει, τὸν θαυμαστὸν καὶ μέγαν ποιμένα, Παρθένιον σήμερον, κατὰ χρέος μακαρίζοντες.

Ἡ μνήμη σου σήμερον, ἡμῶν περιαιγάζουσα, τὰς καρδίας ὡς μέγας, ἥλιος ἔλαμψεν· ἦν ἐπιτελοῦντας ἐν πίστει, ρῦσαι παθῶν σκότους Ἱεράρχα, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίων περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Φωτὶ με καταύγασον, τὸν ἐν τῷ σκότει κείμενον, τῆς δεινῆς ῥαθυμίας, Θεοχαρίτωτε, καὶ μὴ προαιρούμενον ὅλως, τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους συντηρῆσαι, ὅπως ὡς προστάτην μου, κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾶ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε

» ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-

» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σε μακαρί-

» ζομεν.

Σοὺς πόνους Πάτερ καὶ ἀγωνίσματα, τίς ἐξειπεῖν δυνήσεται βροτῶν ὧν ἀντάξιον, τὸν μισθὸν ἐκομίσω παρὰ Θεοῦ; γέγονας γὰρ δοχεῖον, τοῦ θείου Πνεύματος, Ὁσιος εὐθύς ἀληθινὸς δίκαιος ἄμεμπτος.

Ἀπλοῦν τὸ ἦθος καὶ ἀπονήρευτον, καὶ ταπεινὸν ἐλέους τε μεστὸν πρὸς τοὺς πένητας, καὶ φιλόξενόν τε καὶ φιλέρημον, ἥσυχον πρᾶον ὄντως, Πάτερ ἐνέδειξας· ὅθεν συνετάγης Ἀβραὰμ καὶ Ἰακώβ καὶ Δαυῖδ.

Μοναῖς ἐκείναις ὡς ἀυλιζόμενος, ταῖς ὀρεκταῖς καὶ κάλλους θεϊκοῦ ἐμπιπλάμενος, Παραδείσου τε θείου τοῖς ἄνθεσι, νῦν ἐντρυφῶν εἰς κόρον, καὶ ἀγαλλόμενος, μνεῖαν πρὸς Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν ποιοῦ πανόλβιε.

Τριαδικόν.

Ἡ μία φύσις ἢ τρισυπόστατος, ἢ τριλαμπῆς οὐσία καὶ ἀχώριστος δύναμις, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, σῶζε τοὺς πίστει σε, ἕνα μεγαλύνοντας Θεὸν ἐν χαρακτηῖσιν τρισί.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν οὐ σθένει σου τὸ Μυστήριον, βρότειος νοῦς Παρθένε Θεοτόκε πανύμνητε· πρὸ γὰρ τόκου ἀνάδρωσιν συνέλαβες, ἔμεινās τε Παρθένος, καὶ μετὰ κήσιν, τέτοκας δὲ Λόγον τῷ Πατρὶ τὸν συναῖδιον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῦ Ἱεράρχου.

Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμψάκου ὁ παμμέγιστος, Ποιμὴν καὶ περιβόητος, θαυματουργὸς Ἱεράρχης, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλλησπόντου καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἐδραῖωμα, τιμάσθω νῦν Παρθένης· ὑπὲρ τοῦ κόσμου γὰρ οὗτος, ἐξιλεοῦται τὸ Θεῖον.

Τοῦ Ὁσίου. Ὅμοιον.

Μονάσας ἐκ νεότητος, καὶ τὸν σταυρὸν ἀράμενος, ἐμάκρυνας ἐν ἐρήμῳ, Λουκᾶ φωστὴρ Μοναζόντων· ἐγκρατεία δὲ πάση, τὸ χεῖρον δουλωσάμενος, τῷ κρείττονι θεόληπτε, ὡς ἐφικτὸν συνεκράθης, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Πληρῶν σου τὴν ἀπόρρητον, οἰκονομίαν Κύριε, ἐν τῷ ναῷ προσηνέχθης, ὑπὸ Μητρὸς ἀπειράνδρου· ἰδὼν δὲ σε ἐκραύγαζεν, ὁ Πρέσβυς· Νῦν ἀπόλυσον, τὸν δούλόν σου ὦ Δέσποτα· Σωτὴρ γὰρ ἦλθες τοῦ κόσμου, τὸ πατρικὸν φῶς Χριστέ μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Φέρουσα ἡ ἀγνή, καὶ ἄχραντος Παρθένος, τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην, ὡς βρέφος ἐν ἀγκάλαις, ἐν τῷ ναῶ εἰσέρχεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Δέχου ᾧ Συμεών, τὸν Κύριον τῆς δόξης, καθὼς ἐχηματίσθης, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν εἶδον ἀγαθέ, Θεέ οἱ ὀφθαλμοί μου, τὴν σὴν ἐπαγγελίαν· ἀπόλυσόν με τάχος, τὸν δούλόν σου φιλάνθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαράν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, καὶ παύσασα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς Προμήτορος.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΗΙ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου· καὶ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα..., ἰστῶμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Προσόμοια τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ στρατιώτης Χριστοῦ· ὁ τροπώσαμενος ἐχθροῦ τὴν παράταξιν, τῷ ὄπλῳ τῆς εὐσεβείας· ὁ τῶν πιστῶν στηριγμός· ὁ πολλαῖς βασάνοις ὠνησάμενος, Θεοῦ τὴν οὐράνιον, βασιλείαν Θεόδωρε· ἐν ἡ χορευῶν, καὶ μεθέξει θεοῦμενος, καὶ λαμπόμενος, καθαραῖς διαδόσεσι, μέμνησο τῶν τιμώντων σου, τὴν μνήμην τὴν ἔνδοξον, καὶ προσκυνοῦντων ἐν πίστει, τὴν τῶν λειψάνων σου λάρνακα, ἀφ' ἧς ἀναβλύζει, τοῖς αἰτοῦσιν εὐρωστία, καὶ μέγα ἔλεος.

Χαίροις ἡ ἱερά κεφαλὴ, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον· ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας· ὁ καθαιρέτης ἐχθροῦ· δωρεῶν ἐνθέων ὁ ἐπώνυμος· λαμπτὴρ τὴν

ύψηλιον, καταυγάζων τοῖς θαύμασι· στῦλος ὁ μέγας, διαμείνας ἀσάλευτος, ταῖς προσρήξεσι, τῶν ἀπειρῶν κολάσεων· λόγῃ τῆς καρτερίας σου, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα· ὁ ἀριστεύσας μέγਾਲως, ὡς στρατιώτης ἀήττητος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπὶ τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, τὴν τῶν εἰδώλων συντριβὴν ἐργασάμενος, μαστίγων ὑπέστης πείραν, καὶ ἐπὶ ξύλου ταθείς, σπαραγμοὺς παμμάκαρ ἐκαρτέρησας· ὑφ' ὧν συντριβόμενος, καὶ λαμπάσι φλεγόμενος, σταυρῷ ὑψώθης, τιρωσκόμενος βέλεσι, καὶ τὰ ὄμματα, ὑπ' αὐτῶν ἐκτυφλούμενος· ὅθεν σε μακαρίζομεν, καλῶς ἐναθλήσαντα, καὶ οὐρανίων στεφάνων, ἐπιτυχόντα Θεοδώρε. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Ἦχος πλ. δ'. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Ἐχων πολιτείαν ἰσάγγελον, τοῖς Ἀγγέλοις Θεοφάντορ συνωμίεις προφανῶς, δι' αὐτῶν τὰ ὑπὲρ νοῦν καταλαμπόμενος τὸν νοῦν, συμβόλων θαυμασίων ἀνακάθαρσιν, μεγάλων Μυστηρίων ἀποκάλυψιν, προφητικὴν προαγόρευσιν, πνευματικὴν ἀνακαίνισιν. Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἄγγελος ἐφάνης ἐπίγειος, ἐπὶ γῆς τοὺς οὐρανίους συλλαλοῦντας ἐσχηκῶς, θεωρὸς ὑπερκοσμίων θεαμάτων γεγονῶς. Λυχνία νοητὸν φῶς ἀπαστρέπτουσα. Ἐλαία ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, θεουργικὴν ἀποστάζουσα, τοῖς εὐσεβέσι πιότητα· Ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς ἐλπιζομένης θεώσεως, ἀπολαύων ὡς Προφήτης ἀληθέστατος Θεοῦ, καὶ τρανῶς τῆς αἰδίου ἐμπιπλάμενος τρυφῆς, καὶ δόξαν ἀνεκλάλητον θεώμενος, καὶ κάλλους διαδήματι κοσμούμενος, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε, δυσώπησον ἐκτενέστερον, θεόληπτε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἀνέτειλεν ὑπὲρ τὸν Ἐωσφόρον, ἢ σεβάσμιος μνήμη τοῦ Ἀθλοφόρου Χριστοῦ, τῶν Πιστῶν τὰς καρδίας ἀνενδότης φωτίζουσα, καὶ τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἀποδιώκουσα, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ χάριτι τοῦ Πνεύματος· πρὸς ὃν φιλομάρτυρες ἀνακράξομεν· Χαίροις, ὁ τοῖς Πιστοῖς ἀναδειχθεὶς θεοδώρητος χάρις, καὶ τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη ἐφαπλῶν, τοῖς εἰς σὲ προστρέχοσι, Θεόδωρε μακάριε. Χριστὸν ἀπαύστως πρεσβεύων μὴ ἐλλίπης, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός.

Γερμανοῦ· οἱ δέ, Ἀνατολίου.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιάσας σαρκί, ὑπὸ Μητρὸς Παρθένου τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα· ὃν Συμεῶν δεξάμενος ἔλεγε· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δούλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἐπόδεξαι φησὶ Συμεῶν, τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων χερσίν· ὦ Πρεσβύτα ἀγκαλίζου τὸν Χριστόν, ὃν ἡ Παρθένος Κόρη, ἐγέννησεν ἀσπύρως, εἰς ἀγαλλίασιν τοῦ γένους ἡμῶν.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Θεόν, ὃν φρίττουσιν Ἀγγέλων πληθύς, συνελθόντες ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὸν μόνον εὐεργέτην, καὶ νόμου Νομοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Νῦν ἀπολύεις Δέσποτα, τὸν δούλόν σου ὡς εἴρηκας, ἐν εἰρήνῃ ὅτι εἶδόν σε Χριστέ, τὸ φῶς τὸ πρὸ αἰώνων, δεσμοῦ με τοῦ σαρκίου, εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν Ἰσραήλ.

Δόξα. Τοῦ Μάρτυρος. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν τοῦ Θεοῦ δωρεῶν ὡς ἐπώνυμον, καὶ τῆς αὐτοῦ κληρονόμον μακαριότητος, πάντες εὐφημήσωμεν Πιστοί, καὶ μακαρίσωμεν ἐπαξίως, Θεόδωρον τὸν γενναῖον μεγαλομάρτυρα, τῆς οἰκουμένης τὸν ὑπέρμαχον· πρεσβεύει γὰρ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Κρήτης.

Ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφίμ, σήμερον τῷ θεῷ ἱερῷ, κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικαῖς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἐκκλησίαν, καὶ τῶν ἔθνῶν τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς Παλαιᾶς τε καὶ Καινῆς. Τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησιμοῦ δὲ Συμεῶν, τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον, Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαιτεῖται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν

ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι· ὅτι εἶδόν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτῆρα Κύριον τοῦ Χριστωνύμου λαοῦ.

Απολυτικά. Τῆς Ἑορτῆς.

Χαῖρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει. Εὐφραίνου καὶ σὺ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξιόμενος ἐν ἀγκάλαις, τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, χαριζόμενον ἡμῖν καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Στρατολογία ἀληθεῖ Ἀθλοφόρε, τοῦ οὐρανοῦ στρατηγὸς Βασιλέως, περικαλλῆς γεγένησαι Θεόδωρε· ὅπλοις γὰρ τῆς πίστεως, παρετάξω ἐμφρόνως, καὶ κατεξωλόθρευσας, τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, καὶ νικηφόρος ὄφθης ἀθλητῆς· ὅθεν σε πίστει ἀεὶ μακαρίζομεν.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίου.

Τὴν κλῆσιν κατάλληλον, δείξας τοῖς ἔργοις σοφέ, ταμεῖον ἐπάξιον, τῆς ἐπιπνοίας Θεοῦ, Ζαχαρία γεγένησαι· ἔχων γὰρ ἐν τῷ βίῳ, συλλαλοῦντας Ἀγγέλους, ὄφθης τῶν ἐσομένων, θεηγόρος Προφήτης. Καὶ νῦν ἡμῶν τὰς αἰτήσεις, ἄνωθεν πλήρωσον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ μεγαλάνυμος Χριστοῦ Ἀθλοφόρος, ὁ ἐπιπόθητος Θεῷ καὶ Ἀγγέλοις, ὁ θαυμαστός καὶ ἔνδοξος Θεόδωρος, πάσας τὰς ὑφ' ἡλίον, ἱεράς Ἐκκλησίας, σήμερον τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ εὐφραίνει, καὶ ἐορτάζειν πάντας ἐν χαρᾷ, παρασκευάζει αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ πάλαι κατεῖδε Μαυῦσῆς, τὰ ὀπίσθια Θεοῦ καὶ ἀμυδρῶς θείας φωνῆς, κατηξιώθη ἐν γνώφῳ τε καὶ θυέλλῃ· νῦν δὲ Συμεών, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, ἀτρέπτως δι' ἡμᾶς, ἐνηγκαλίσατο· καὶ γεγηθῶς ἠπέιγετο τῶν τῆδε, πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον· διὸ ἐβόα· Νῦν ἀπολύεις, τὸν δούλόν σου Δέσποτα.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Θησαυρὲ τῶν αἰώνων, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, δι' ἐμὲ νηπιάσας, ὑπὸ νόμον ἐγένου·
ὁ πάλαι χαράξας ἐν πλαξί, τὸν νόμον ἐν τῷ ὄρει τῷ Σινᾷ, ἵνα πάντας
ἀπαλλάξῃς, ἐκ τῆς τοῦ νόμου πάλαι δουλείας. Δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ·
δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου μόνε φιλόανθρωπε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα ψάλλονται οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Ἑορτῆς, εἰς ς΄, καὶ τῶν Ἁγίων οἱ παρόντες δύο
εἰς η΄.

Ὁ Κανὼν τοῦ Μάρτυρος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Φερώννυμον δῶρόν σε τοῦ Θεοῦ σέβω.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίαις· Νικολάου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. ὁ Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα

» ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος σταυροτύπως πλήξασα, καὶ

» διελούσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδί-

» την διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Φερωνυμία θεολήπτου κλήσεως, καλλωπιζόμενος, καὶ δωρεῶν θείων, θησαυρὸς
δεικνύμενος, καὶ Μαρτυρίου χάριτι, μάκαρ κεκοσμημένος, τοὺς ὑμνητάς σου
χαρίτωςον, ὕμνοις σε τιμῶντας Θεόδωρε.

Ἔργω καὶ λόγῳ σου τὴν θεοδώρητον, κλήσιν πιστούμενος, τὰς δωρεὰς νέμεις
δωρεὰν τοῖς χρήζουσι δώρημα πᾶν γὰρ τέλειον, ἄνωθεν καταβαῖνον, ἐκ τοῦ
Πατρὸς προσδεχόμενος, ἅπαντας πλουτίζεις τιμῶντάς σε.

Γώμην θεόθεν νηπιόθεν πάνσοφε, λαβὼν καὶ σύνεσιν, πάθη σαρκὸς πάντα
πρότερον καὶ δαίμονας, ἀνδρείως καταβέβληκας· ὕστερον δὲ καθεῖλες, ἐχθρῶν
Τυράνων τὸ φρούαγμα, Μάκαρ συμμαχίᾳ τοῦ Πνεύματος.

Ὡς ἐντρεχῆς καὶ νουνεχῆς καὶ φρόνιμος, κατεσοφίσω σοφῶς, τὸν σοφιστὴν
Μάκαρ τῆς κακίας ῥήμασι, καὶ πράγμασι Λικίνιον, ἐδελέασας δείξας, νεκροῖς
ξοάνοις λατρεύοντα, καὶ κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον.

Θεοτοκίον.

Νικός μοι δίδου Παναγία ἄχραντε, τῷ καταφεύγοντι, ὑπὸ τὴν σὴν σκέπην τῶν δεινῶν ἐξαίρουσα, αἰεὶ με ταῖς πρεσβείαις σου· καὶ γὰρ τέτοκας Λόγον, τὸν τῷ Πατρὶ συναΐδιον, ὁμοῦ τε τῷ Πνεύματι σύνθρονον.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προφήτου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ἐκπλήττομαί σου τοὺς λόγους Ζαχαρία. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐτοῦ,

» ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδόξασται.

Ἐχων τὸν Φωτοδότην, ταῖς σαῖς ὑπακούοντα δεήσεσι, φωτισμὸν μοι παράσχου, Ζαχαρία Προφήτα θεσπέσιε.

Κατακεκοσμημένος, κάλλεσι τῆς θείας ὠραιότητος, τῶν Ἀγγέλων τὸ κάλλος, ἐθεώρεις ψυχῆς ὠραιότητι.

Πλήρης ἀγιωσύνης, ἀγγελομιμήτου καὶ φαιδρότητος, συλλαλοῦντας Ἀγγέλους, καὶ φωτίζοντας ἔσχες Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Λέλυται ἡ κατάρα, Εὐας τῆς Προμήτορος Πανάμωμε· τὸν Χριστὸν γὰρ τεκοῦσα, εὐλογίαις τὸν κόσμον ἐπλούτισας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-

» κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ

» τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στή-

» ριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Νεανίας ὠραῖος, πανευπρεπῆς δέδειξαι, κάλλει καταλλήλως ἐμπρέπων, ψυχῆς καὶ σώματος, ὠραιζόμενος, τῶν ἀρετῶν εὐμορφία, καὶ Μαρτύρων στίγμασι, καλλωπιζόμενος.

Ὑπὸ θείας προνοίας, ὀδηγηθεὶς ὠδυσσας, τρίβον Μαρτυρίου Δεσπότη, τοῦ τὴν καρδίαν σου, μάκαρ πλατύναντος, ταῖς δωρεαῖς τῶν χαρίτων, καὶ πρὸς τὴν οὐράνιον, κλήσιν ἰθύναντος.

Μεγαλόφροني γνώμη, περιφρονῶν πάνσοφε, πάντων τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου, καὶ τῶν τοῦ βίου τερπνῶν, οὐδὲν προσέκρινας, τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης, ἀλλ' αὐτὸν ἐπόθησας, ψυχῆς εὐθύτητι.

Θεοτοκίον.

Ἰκετεύω σε μόνην, τὴν τὸν Θεὸν τέξασαν, τὸν εἰς εὐλογίαν κατάραν, τὴν πρὶν ἀμείψαντα, καὶ χρηματίσαντα, ὑπὲρ ἀνθρώπων κατάρα, Κόρη παντευλόγητε, καὶ κόσμον σώσαντα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δί-
» καιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις· οὐκ
» ἔστι δίκαιος πλήν σου Κύριε.

Ἡ ἄνωθεν χάρις σοι ἐπεσκίασε, τῆς προνοίας τὴν ἄφραστον θείαν κυβέρνησιν, δι' Ἁγίων Ἀγγέλων, διδάσκουσα πάνσοφε, μάκαρ καὶ φωτίζουσα.

Τὴν θείαν χρηστότητα παιδευόμενος, ἐμυήθης πανόλβιε ὡς καθαρώτατος, κατακάρπως οικειῶσθαι, τὸ θεῖον ἀγίασμα, τὴν πόλιν τὴν πανίερων.

Τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον ἢ ἀσφάλεια, τοῦ λαοῦ τοῦ θεόφρονος γέγονας Κύριε, καὶ ψυχῶν σωτηρία, ὡς πάλαι προήγγειλε, Προφήτης ὁ θεσπέσιος.

Θεοτοκίον.

Ὁ τόκος ὁ ἄφθορος καὶ ἡ ἄχραντος, Θεοτόκε σου κύησις τὸν κόσμον ἐρρύσατο, ἐκ φθορᾶς καὶ θανάτου· Σωτῆρα γὰρ ἔτεκες, Λόγον τὸν ἀΐδιον.

Κάθισμα τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβὼν, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διήγειρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτουσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Τοῦ Προφήτου. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Διῖπνεύόμενα ἄρματα ἔβλεψας, ἠνιοχούμενα χειρὶ τοῦ πάντων Θεοῦ, τοὺς ἀσωμάτους λειτουργούς, Ζαχαρία θεσπέσιε· οἷς συναγαλλόμενος, ὡς Προφήτης ἀοίδιμε, αἴτησαι ἰθύνεσθαι, πρὸς ὁδὸν θείας γνώσεως, τοὺς πίστει ἀδιστάκτῳ τελοῦντάς σου, μνήμην Προφήτη τὴν πανίερων.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἐκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο ὁ ἱερός Συμεών, Νῦν ἀπολύεις ἐκβοῶν, τὸν δούλόν σου ᾧ Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ Προφήτις καὶ ἔνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι· Ἡμεῖς δὲ Ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Τοῦ Μάρτυρος. Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ
- » Θεός μου σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους
- » μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμε-
- » νος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοῦμ σοὶ κραυγάζω·
- » Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόθροπε.

Ὁ πρὸς Θεόν, πόθος σου πᾶσαν ἡμαύρωσε, προσπαθείας ὕλην παμμακάριστε, δόξαν τερπνὴν πλοῦτον καὶ τρυφήν, καὶ περιφανείας, τὸ περιβόητον ὕψωμα· ἐντεῦθεν ἀνυψώθης, πρὸς περίβλεπτον ὕψος, μαρτυρίου πρὸς δόξαν ἀμάραντον.

Νόμῳ καινῷ, ζωοποιοῦντι τῷ Πνεύματι, πεφραγμένος νόμον ἀνομώτατον, παρανομούντων νεανικῶς, ἀνέτρεψας μάκαρ· διὸ νομίμως ἐνήθησας, καὶ στέφος ἀνεδήσω, τὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐκ χειρὸς τοῦ Δεσπότη Θεόδωρε.

Δῶρον Θεοῦ, δέδοσαι κόσμῳ φερώνυμον, δῶρον θεῖον δῶρον ἀξιέραστον, δῶρον πλουτίζον πάντα πιστόν, δῶρον δεχομένοις, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, τὸ πᾶσι καταπέμπον, καταλλήλως τὰς δόσεις, καὶ πληρῶν τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου.

Ὡς μιμητῆς, τοῦ προσπαγέντος ἐν ξύλῳ Χριστοῦ, μετὰ πᾶσαν αἰκίαν τοῦ σώματος, μετὰ πολλὰς στρέβλας πονηρᾶς, τὰς τῶν μαιφόνων, χριστομιμήτως ἐτάθης σταυρῷ, καὶ βέλεισιν ἐτρώθης, καὶ δεινῶς συνεκόπη· ἀλλ' ἐρρύσθης ἐκ τούτων δυνάμει Χριστοῦ.

Θεοτοκίον.

Καλλοποιόν, καὶ γῆς Δεσπότην κηύσασαν, ἀπορρήτῳ τόκῳ κατὰ χρέος σε, πάντες πιστοὶ γλώσση καὶ ψυχῇ, κόσμου Βασιλίδα, καὶ Δέσποιναν ὀνομάζομεν· διὸ τῆς τυραννοῦσης, πονηρᾶς συνηθείας, ἐλευθέρωσον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μό-
- » νης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκουῖσθαι, θεοπτικῶς κα-

» τενόησεν καὶ ἐν φόβῳ, ἔδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Μίαν μὲν φωτιστικὴν οὐσίαν σέβειν, ἐν Ἡλίοις δὲ τρισὶν ὀριζομένην, ταῖς εἰς τὰ ὄντα προόδοις πληθυνομένην, σαφῶς διδάσκεις παμμακάριστε.

Ἄρμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος Προφήτα, ἄρματα ὄρᾱν ποικίλα τῶν Ἀγγέλων, περιοδεῦσαι τὰ πάντα κατηξιώθης, μετ' εὐταξίας πορευόμενα.

Ἰεροπρεπῆ πολύφωτον λυχνίαν, σύμβολον ὄρᾱς τῆς θείας φωταυγείας, ἐπισκοπῆς τε παμμακάρα τῆς παντεπόπτου, δι' ἧς τὰ πάντα περισώζεται.

Θεοτοκίον.

Σύμβολα τῆς σῆς Ἁγνῆ κυφορίας, οἱ θεοειδεῖς Προφῆται προτυποῦσι, πολυειδῶς προχαράττοντες καὶ ποικίλως, δι' αἰνιγμάτων οἱ θεόφρονες.

Τοῦ Μάρτυρος. Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν » ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ῥητορεύεις τὴν δόξαν, ἔνδοξε Θεόδωρε σὺν παρρησίᾳ πολλῇ, τοῦ σαρκὶ παθόντος, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον λύσαντος, καὶ μαστίγων πείραν, πολλῶν λαβῶν λύσση τυράννου, σταυρικὴν καταδίκην ὑπήνεγκας.

Ὀλοτρόπῳ προθέσει, σταύρωσιν ἐκούσιον Χριστοῦ μιμούμενος, τὴν αὐτὴν ὑπέστης, τιμωρίαν σταυρῷ προσηλούμενος· ἀντὶ δὲ τῆς λόγχης, βελῶν πολλῶν πληγᾶς ἐδέξω, ὀφθαλμῶν κόρας τε ἐξορτυτόμενος.

Νικηφόρος ὠράθης, ἄρτιος ὀλόκληρος μετὰ τὴν σταύρωσιν, καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν, τῶν μελῶν συγκοπὴν τε καὶ νέκρωσιν· ὁ νικήσας κόσμον, σὲ γὰρ Χριστὸς χειρὶ Ἀγγέλου, ὡς ζωῆς ἀρχηγὸς ἀνεζώωσεν.

Συνιδόντα τὰ πλήθη, τὸ ἐν σοὶ γενόμενον θαῦμα Θεόδωρε, τὴν φωνὴν ἐπῆραν, μεγαλύνοντα Χριστοῦ τὴν δύναμιν· τοῦ δὲ λυμεῶνος, καὶ ἀλαζόνοσ Λικινίου, στηλιτεύοντα λύσαν τὴν ἄλογον.

Θεοτοκίον.

Ὅλον τέτοκας Κόρη, τὸ φῶς τὸ αἰώνιον τοῖς ἀνυμνοῦσί σε, τὸν Χριστὸν ἀσπόμενος, σωματώσασα· ὃν ἐξιλέωσαι, τοῦ σωθῆναι πάντας, ἐκ πειρασμῶν τοῦ ἀλλοτρίου, Παναγία Παρθένε Θεόνυμφε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ ἐκ νυκτὸς ἀγνοίας, θεογνωσίᾳ φαιδρύνας τὰ

» πέρατα, φώτισόν με τῷ ὄρθρῳ, τῆς φιλανθρωπίας

» σου Κύριε.

Ὁ καθαρὸς καρδία, καὶ διανοίας προβλέπων ὀξύτητι, πάθος τὸ τοῦ Σωτήρος,
ἀξιοπρεπῶς μακαρίζεται.

Ἵπερφυῶς ἀγία, χαῖρε Σιών ὁ Προφήτης προτρέπεται ἤξει ὁ Βασιλεὺς σου,
δίκαιος καὶ σώζων πραότητι.

Τῶν Προφητῶν ἡ δόξα, τῶν θεηγόρων ἀνδρῶν ἡ εὐπρέπεια, κόσμον περιουγάξει,
τῆς προφητείας λαμπρότητι.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῆς Παρθένου τόκος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, τῶν πρὶν
ἀμαρτημάτων, δι' ἡμᾶς ἀμαρτία γενόμενος.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Ἐξέλαμψας ἀρεταῖς, καὶ διδαχαῖς διὰ βίου σου· ἐξήστραψας δὲ λαμπροῖς, ἀγῶσι
Θεόδωρε· καὶ νῦν περιβόητος, ἐν θαυματουργίαις, καὶ θερμὸς προστάτης
πέφηνας.

Τοῖς κάμνουσιν ἰατρός, τοῖς αἰχμαλώτοις ἀνάρῳσις, μεσίτης ἀμαρτωλοῖς,
ὑπευθύνων ἄφεις, πενθοῦσι παράκλησις, πρὸς Θεοῦ ἐδόθης συμπαθέστατε
Θεόδωρε.

Οὐκ ἔστι κόρος τῶν σῶν, καλῶν ἀπειρῶν Θεόδωρε, οὐδὲ τῆς σῆς καλλονῆς,
σταθμὸς ἰσοστάσιος· διὸ τὸν διάπυρον, πόθον μου προσδέχου χορηγῶν μοι χάριν
ἄφθονον.

Θεοτοκίον.

Λαμψάτω νῦν ἐπ' ἐμέ, ἡ ἄφατος εὐσπλαγχνία σου, βυθοῦ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, Κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας τοὺς λιμένας ἐμβιβάζουσα.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγῶ γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισεν· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ὑπάρχων προφητικῆς ἀνάπλεως, ἐπιπνοίας ἐσομένων τὴν γνῶσιν, ὑπερφυῶς μνηθεὶς ἀπεστάλης, ἀνακηρύττειν τὴν χάριν τὴν μέλλουσαν, ἡμέραν τε τὴν τοῦ Σταυροῦ, τὴν γνωστὴν τῷ Κυρίῳ Θεόληπτε.

Συνέσει πνευματικῆ κοσμούμενος, δωρεῶν τῶν ὑπὲρ νοῦν ἠξιώθης, ἀγγελικὰς ἐμφανείας καὶ τάξεις, καὶ ὁμιλίας καὶ δόξας θεώμενος, πανόλβιε τὰ θαυμαστά, διδασκούσας καὶ θεῖα Μυστήρια.

Λαμπάδιον ἀρετῶν κτησάμενος, φωτισμὸν θεογνωσίας πυρσεύεις, τὴν μυστικὴν προμηνύων λαμπάδα, τῆς ὑπὲρ λόγον τοῦ Λόγου σαρκώσεως, φανήσεσθαι θεοπρεπῶς, ἐκ Σιών Ζαχαρία θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Ὁ στήσας τὸν οὐρανὸν ἀνέδειξεν, οὐρανὸν σε λογικὸν Θεοτόκε, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ ἀγαπήσας, καὶ ἐκ γαστροῦ σου θεότητος Ἥλιος, ἀνέτειλε σωματικῶς, καὶ τὸν κόσμον ἐφαίδρυνε χάριτι.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἀνδρεία ψυχῆς, τὴν πίστιν ὀπλισάμενος, καὶ ῥῆμα Θεοῦ, ὡς λόγχην χειρισάμενος, τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τῶν μαρτύρων κλέος Θεόδωρε· σὺν αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν ἀθλητῶν τὸ ἐκλαμπρον κάλλος δεῦτε πάντες, τοῖς ὕμνοις τῶν στεφάνων, πιστοὶ Θεόδωρον καταστέψωμεν· δῶρον Θεοῦ γὰρ μέγα τῷ κόσμῳ ἀναδέδεικται, λάμψει ταῖς τῶν θαυμάτων· τὸν γὰρ ἐχθρὸν ἐκνίκησας Βελίαρ ἄθλοισι σεπτοῖς, ὀμβρίζει, ἀντὶ αἱμάτων, κρουνηδὸν ἰαμάτων τὰ ρεύματα. Ἐν τούτοις οὖν πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρήνην ἀνέκλειπτον· διὸ βοῶμεν αὐτῷ· Πρεσβεύων μὴ παύση, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῆ Ηι' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

Στίχ. Ὦν Θεόδωρος ἀξίαν Στρατηλάτης,

Ἐπῆρξε τμηθεὶς τοῦ Θεοῦ Στρατηλάτης,

Ὅμβριμον ὀγδοάτη Θεοδώρου ἀρχένα κόψαν.

Οὗτος κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Λικινίου τοῦ βασιλέως, τὸ γένος ἔλκων ἐκ τῶν Εὐχαΐτων, τὴν δὲ οἰκῆσιν ποιούμενος ἐν τῇ πρὸς Πόντον Ἡρακλεία. Κάλλει δὲ ψυχῆς, καὶ ὥρα σώματος, καὶ κράτει λόγων τῶν πολλῶν ὑπερεῖχε. Πάντες δὲ ἐφιλοτιμοῦντο τὴν αὐτοῦ φιλίαν καρποῦσθαι. Ταύτη τοι καὶ Λικίνιος περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο συντυχεῖν αὐτῷ, καίπερ ἀκούσας Χριστιανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς βδελύττεσθαι. Διὸ καὶ τινὰς ἐκ Νικομηδείας τῆς αὐτοῦ τάξεως ἀποστείλας, ἐντίμως ἀγαγεῖν αὐτοῖς τὸν Μάρτυρα προσέταξεν. Ὡς δὲ ὑπέστρεψαν, τὸν μακάριον Θεόδωρον λέγοντες ἀντειπεῖν, ὡς χρὴ τὸν βασιλέα μᾶλλον παραγενέσθαι μετὰ τῶν μειζόνων αὐτοῦ θεῶν, εὐθύς τὸν βασιλέα Ἡράκλεια εἶχεν.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ὄψεσι νυκτεριναῖς, θεόθεν αὐτῷ ἐκπεμφθείσαις, προθυμοποιηθεὶς, ἐπεὶ τὸν Λικίνιον ἤδη πλησιάζοντα ἐπύθετο, ἐπικαθεσθεὶς ἵππῳ, ὑπήντησεν αὐτῷ, καὶ τὰ εἰκότα τοῦτον ἐτίμησεν. Ὁ δὲ, δεξιὰν αὐτῷ δοὺς, καὶ κατασπασάμενος, εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ βήματος προκαθίσας, τὸν μακάριον Θεόδωρον προετρέπετο τοῖς ἑαυτοῦ θεοῖς θυσίαν προσενεγκεῖν. Ὁ δὲ Ἅγιος, τοὺς ἐπισημοτέρους Θεοὺς ἐξαιτησάμενος, ὡς ἂν αὐτοὺς οἰκοὶ πρότερον θεραπεύσας, αὐθις δημοσίᾳ προσαγάγη αὐτοῖς σπονδάς, ἐπειδὴ, κελεύσαντος τοῦ βασιλέως, τοὺς χρυσοὺς καὶ ἀργυροὺς ἔλαβε, κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς συνέτριψεν αὐτούς· καὶ λεπτύνας, τοῖς ἐνδεέσι καὶ πένησι δέδωκε.

Μεθ' ἡμέραν δὲ, Μαξεντίου τοῦ Κομενταρησίου εἰπόντος, ἰδεῖν τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ πτωχοῦ τινος περιφερομένην, εὐθέως ἀνάρπαστος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ὁ Ἅγιος γίνεται, τοῦ Λικινίου ἐξειπόντος. Καὶ πρῶτον μὲν ἀποδυθεὶς, ἐκ τεσσάρων ὁ Ἅγιος, τείνεται, καὶ νεύροις βοῶν κατὰ τὸν νῶτον πληγὰς ἑπτακοσίας δέχεται, καὶ πεντήκοντα κατὰ τῆς γαστρὸς, καὶ σφαίραις μολυβδίναις κατὰ τοῦ τένοντος τύπτεται. Εἶτα ξέεται, λαμπάσι καταφλέγεται, ὀστράκοις τὰς ἠλκωμένας καὶ κεκαυμένας πληγὰς ἀνατρίβεται, καὶ ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀπορρίπτεται, τοὺς πόδας ἀσφαλισθεὶς ἐν τῷ ξύλῳ.

Διαμείνας δὲ ἀπρόσιτος ἐν αὐτῇ ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ, αὐθις ἐξάγεται, καὶ σταυρῷ καταπήγνυται χεῖρας καὶ πόδας, καὶ περόνην κατὰ τοῦ κρυφίου πόρου δέχεται, μέχρι καὶ τῶν ἐγκάτων ἐν τῷ διελαύνεσθαι φθάσασαν. Περιειστήκεισαν δὲ καὶ

παῖδες, τοξεύοντες τὸν Ἅγιον κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ· ταῖς δὲ βολίσι τῶν βελῶν, τῶν κρουόντων κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξέπεσον αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἔτεροι δέ, ἐγκαρσίοις τομαῖς κατὰ τῶν κεκρυσμένων μορίων διελάσαντες, τὰ σπερμογόνα συνεξέτεμον μέλη. Ἐν δὲ τῷ σταυρῷ τὴν νύκτα διαγαγόντος, ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη τέθνηκεν, ἡπατᾶτο δὲ ὑπὸ γὰρ θεοῦ Ἀγγέλου ἀπελύθη τῶν δεσμῶν, καὶ ὅλος γέγονεν ὑγιής, καὶ ἦν ψάλλων, καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν.

Ἦδη δὲ τῆς ἡμέρας διαφαινούσης, ἀπέστειλεν ὁ Λικίνιος τοῦ ἄραι τὸ τοῦ Μάρτυρος σῶμα, καὶ ῥιφῆναι ἐν τῇ θαλάσσει. Φθάσαντες οὖν οἱ σταλέντες, καὶ ὡς εἶδον τὸν Ἅγιον ἔτι ἐμπνέοντα, καὶ ὅλον ὑγιῆ, ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, ἄνδρες ὄντες τὸν ἀριθμόν, ὡσεὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα· καὶ μετὰ τούτους, ἕτεροι τριακόσιοι στρατιῶται, ὧν ἐξηγεῖτο ὁ ἀνθύπατος Κέστης, οἱ τινες ἐπὶ τῇ ἀναιρέσει τῶν πρώτων σταλέντες, καὶ αὐτοὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Λικίνιος τὴν πόλιν θορυβουμένην, ἐκέλευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἁγίου ἀποτμηθῆναι· ἔνθα δὴ εἰστήκεισαν τῶν Χριστιανῶν πλήθη πάμπολλα, καὶ διεκώλυον αὐτούς. Μόλις οὖν ὁ Ἅγιος καταπαύσας αὐτούς, καὶ τῷ Χριστῷ ἐπευξάμενος, τέμνεται τὴν κεφαλὴν, τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου τελέσας. Μετετέθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείου ἐν τοῖς Εὐχαΐτοις ἐν τῷ γονικῷ αὐτοῦ οἰκίματι, καθὼς Αὐγάρῳ τῷ ταχυγράφῳ αὐτοῦ ὁ Μάρτυς διεκελεύσατο. Ὅς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἄθλησιν, συνὼν αὐτῷ, καὶ τὰς κατὰ μέρος πεύσεις καὶ ἀποκρίσεις, καὶ τὰ ποικίλα τῶν βασάνων εἶδη, καὶ τὰς θεόθεν ἐπιστασίας καὶ ἀντιλήψεις, πλατύτερον διεχάραξεν ἐν τῷ Μαρτυρίῳ αὐτοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Στίχ. Ἴππους ἐώρας τοὺς νόας Ζαχαρία,

Δι' ὧν πρὸς ὕψος οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ἐρμηνεύεται, μνήμη Θεοῦ· ὃς ἦν ἐκ γένους Ἰσραὴλ, φυλῆς Λευῖ. Ἐγεννήθη δὲ ἐν Γαλαάδ· ἦλθε δὲ ἀπὸ τῆς Χαλδαίων γῆς, ἥδη προβεβηκώς· καὶ ἐκεῖ ὦν, πολλὰ τῷ λαῷ προεφήτευσεν, καὶ τέρατα πολλὰ εἰς ἀπόδειξιν ἔδωκεν. Οὗτος εἶπε τῷ Ἰωσεδέκ, ὅτι γεννήσει υἱόν, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ ἱερατεύσει τῷ Κυρίῳ. Οὗτος καὶ τὸν Σαλαθιὴλ ἐπὶ υἱῷ εὐλόγησε, λέγων, ὅτι γεννήσεις υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζοροβάβελ. Καὶ ἐπὶ Κύρου, τοῦ Βασιλέως Περσῶν, τέρας δέδωκε περὶ Κροίσου τοῦ Λυδῶν Βασιλέως. Ἔτι δὲ περὶ τῆς πορθήσεως Ἱερουσαλήμ, καὶ περὶ τοῦ τέλους Ἰσραὴλ, καὶ ἀρχῆς Ἑθνῶν καὶ τέλους, καὶ τῆς τοῦ Ναοῦ ἕως τέλους καταστροφῆς, καὶ ἀργίας Προφητῶν, καὶ Ἱερέων, καὶ Σαββάτων, καὶ περὶ διπλῆς κρίσεως ἐξέθετο· καὶ ἕτερα πολλὰ προφητεύσας, ἐκοιμήθη ἐν γῆρᾳ καλῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καὶ Στέφανος, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξεσθεῖσι Νικηφόρω καὶ τῷ Στεφάνῳ,

Νικηφόρου στέφανος ἐπλάκη τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ Ἁγίαι Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαί, καὶ ὁ Ὅσιος Λυκαρίων ὁ Μάρτυς, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ἄς περ παρῆξεν εἰς τὸ φῶς γαστήρ μία,

Μάρθαν Μαρίαν, ἐν στερεῖ φωτὸς ξίφος.

Ἄφωνος ἦκει πρὸς ξίφος Λυκαρίων,

Ἐναντι τοῦ κείροντος οἶον ἀρνίον.

Αὗται αἱ Ἁγίαι, ἀδελφαί οὔσαι, καθ' ἑαυτὰς ἔζων παρθενίαν ἀσκοῦσαι. Παρερχομένου δὲ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς χώρας, ἐνθα κατέμενον, προκύψασαι ἀπὸ τῆς θυρίδος, Χριστιανὰς ἑαυτὰς ἐπεκάλεσαν. Καὶ οἰκτιζομένου τοῦ Ἡγεμόνος τὸν ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν θάνατον, ἀντεῖπον, μὴ εἶναι θάνατον τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἀλλὰ ζωὴν, πέρας οὐκ ἔχουσαν. Ὡσαύτως δὲ καὶ τοῦ Λυκαρίωνος, παιδὸς συντρόφου αὐτῶν, ἐξειπόντος, προστάξει τοῦ Ἡγεμόνος ἐσταυρώθησαν καὶ οἱ τρεῖς· καὶ ὑπὸ τῶν δημίων ξίφει νυγέντες, τὰς ἀγίας αὐτῶν ψυχὰς ἀφήκαν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Φιλαδέλφου καὶ Πολυκάρπου.

Στίχ. Ὑπῆρξεν ὄντως ἡ τελευταῖα τοῦ βίου

Καὶ Φιλαδέλφῳ καὶ Πολυκάρπῳ φίλῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου, Ἐπισκόπου Πάφου.

Στίχ. Πάφου πρόεδρος ἔνδον ἐκρύβη τάφου

Καὶ τᾶλλα Μακάριος οὐ κλῆσιν μόνον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μαρτύρου Περγέτου.

Στίχ. Πῶς ἂν παρέλθω ἀγέραστον Περγέτην,

Σὺν τοῖς Ἁγίοις ὄντα κατειλεγμένον;

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Τοῦ Μαρτύρου. Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι

» ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομέ-

» νῶ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλο-

» γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἵψούμενον Κύριον, ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ καταρῥάξαντα, τὸν μέγαστον ὄφιν, κατανοήσας συνανυψώθης αὐτῶ, χριστομιμήτως ἐν σταυρῶ καὶ θάνατον, ὑπενεγκῶν Ἀθλητά, συνεξανέστης αὐτῶ.

Θεοῦ σε Θεόδωρε, τῆς ἀκηράτου δόξης θερμὸν ἐραστήν, ἐγνωκῶς τῶ σῶ πόθῳ, ὀλοκαρδίως ψυχὴν προσέδησα, τὴν προσδοκίαν πᾶσαν τῆς ἐλπίδος μου, ἀνατεθεὶς ἐπὶ σοί· μὴ ὑπερίδης με.

Ἐδόξασας Κύριον, τοῖς μέλεσί σου ἐνδοξαζόμενον, ἐν βουλαῖς τῶν Ἁγίων, τὸν σὲ μέγας ἀντιδοξάσαντα, τερατουργίαις καὶ ποικίλοις θαύμασι, καὶ περιόντα τῇ γῆ, καὶ μετὰ τέλος σοφέ.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων τὸν Ἅγιον, τέτοκας μόνη θεοχαρίτωτε, ἀπορρήτῳ κυήσει· καὶ γὰρ Παρθένης ἔμεινας ἄχραντε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου· διὸ σοὶ κραυγάζομεν, τὴν τοῦ Ἀγγέλου φωνήν· Εὐλογημένη Ἁγνή.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γῆν ἐπὶ πᾶσαν σοῦ Προφήτα, διελήλυθεν ὁ φθόγγος ὁ θεόπνους, καὶ ῥημάτων τῶν σῶν, ἡ δύναμις βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλος ταῖς ἄνω λαμπηδόσι, φωτιζόμενος τὰ μέλλοντα ἑώρας, ὡς παρόντα· διὸ, πανόλβιε ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵμνοις γεραίρω σε Παρθένε, τὴν τιμήσασαν τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἀτιμία δεινῇ, τὸ πρὶν κατακριθεῖσαν. Εὐλογημένος πάνταγενε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ

» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργ-

» γόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἰε-

» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Ὁ λυμεῶν Δικίνιος, ὁ λυσσώδης καὶ βέβηλος, ὅλον ἑαυτὸν ὀλοτελῶς τοῖς δαίμοσιν, ἐκδοὺς ὑποβάλλει σε, τιμωριῶν ποικίλων ποιναιῖς· νῶτον καὶ τὸ στήθος, τοῖς βουνεύροις συγκόπτων, ἐν σφαίραις μολυβδίναις, τὸν αὐχένα συντρῖβων, πλευρὰς ὄνουξι ξαίνων, καὶ φλέγων ταῖς λαμπάσιν.

Ἵπομονὴν ἀνένδοτον, καρτερίαν ἀνάλωτον, καὶ ὑπερφυῆ ἀνδρείαν ἐνδειξάμενος, ποικίλαις κολάσεσι, καὶ χαλεπαῖς στρεβλώσεσι, πάντων τῶν Μαρτύρων, ὑπερέβης τοὺς ἄθλους· παθῶν Δεσποτικῶν δέ, τῷ σταυρῷ κοινωνήσας, καὶ πλέον ὑπομείνας, μειζόνως ἐδοξάσθης.

Σταυρῷ, ταθεῖς Θεόδωρε, τὰ Χριστοῦ ὑστερήματα, ἐν σαρκὶ οἰκεία ἐκπληροῖς τῶν θλίψεων· οὐ χεῖρας καὶ πόδας γάρ, μόνον προσηλωθεῖς καρτερεῖς, ἀλλὰ καὶ περόνη, σιδηρᾶ διεπάρης, τὸ κρύφιον σου μέλος, ἐκμηθεῖς τοὺς διδύμους, καὶ βέλεσιν ὀμμάτων, ἐξορυχθεῖς τὰς κόρας.

Θεοτοκίον.

Οὐρανομήκη κλίμακα, νοητὴν σε γινώσκομεν· δι' ἧς καταβάς μετὰ σαρκὸς ὁ Ὑψιστος, ἀνθρώποις ὠμίλησε, καὶ ταπεινοὺς ἀνύψωσε, πρὸς τὴν ὑψηλὴν, τῶν οὐρανῶν πολιτείαν· ἐντεῦθεν ἀνωτέραν, οὐρανῶν καὶ Ἀγγέλων, καὶ πάντων ποιημάτων, τιμῶμέν σε Παρθένε.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ πυρὶ

» τὸ τῆς Παρθένου, τῷ Μωϋσῆ μυστήριον γνωρίσαντα,

» Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Σιών ὄρος ἢ πόλις ἢ ἀγία, χαῖρε σφόδρα ὁ θεῖος Ζαχαρίας, Ἀγγέλων ὁ συνόμιλος προτρέπεται· καὶ σὺ δὲ ἀγάλλου, Ἱερουσαλήμ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζαχαρία Προφήτα κατατέρπου, πληρωθέντας θεώμενος τοὺς λόγους, οὓς προηγόρευσας τῷ Πνεύματι λαμπόμενος, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀναμέσον ὀρέων κατασκίων, ἐθεώρεις ἐστῶτας τοὺς Ἀγγέλους, τὴν ἐπὶ πάντων πρόνοιαν μουῦντάς σε, ἔνδοξε Προφήτα, καὶ ὑμνολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου· χαῖρε πύλη, αὔλου φρουκτωρίας· χαῖρε νεφέλη
κούφη ἢ τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, λάμψασα τῷ κόσμῳ, ἀγνή Θεοκυῆτορ.

Τοῦ Μάρτυρος. Ὡιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις
- » σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέ-
- » ρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀν-
- » θρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι.

Ἐξέστη τῶν Ἀγγέλων δῆμος τὴν σὴν, Στρατηλάτα τηρῶν γενναιότητα· πᾶς ὁ
παρών, ὄχλος κατεπλάγη τότε τὰς σὰς, ἀνδραγαθίας ἔνδοξε· ἔφριξε δαιμόνων ἡ
στρατιά, τὰ σὰ τρόπαια· νῦν δέ, κροτεῖ κόσμος τὰ γέρα, καὶ πᾶς πιστὸς ὑμνεῖ τὰ
θαύματα.

Βοᾶται παρὰ πάσης σχεδὸν πνοῆς, τὰ πολλά σου καὶ μέγιστα τρόπαια, τὰ ἐπὶ
σοί, τέρατα δειχθέντα καὶ διὰ σοῦ, ἢ ἐκ νεκρῶν ἀνέγερσις, ἢ ὀλοκληρία ἐκ
συντριβῆς, ἢ ῥῶσις τῶν νοσοῦντων, ἢ λύσις τῶν δεσμίων, καὶ τῶν ἐν θλίψει ἡ
παράκλησις.

Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ὑπὲρ οὗ ποινὰς πάσας ὑπήνεγκας, μέχρι
τομῆς, καύσεως θανάτου τε καὶ σταυροῦ, ἐγκαρτερῶν Θεόδωρε, αἴτησαι
συγγνώμην ἡμῖν κακῶν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, νίκας τοῖς Βασιλεῦσι, καὶ
σωτηρίαν τοῖς τιμῶσί σε.

Θεοτοκίον.

Ἐψώθη ἔδοξάσθη γένος βροτῶν, καὶ τιμῆς ἠξιώθη τῆς κρείττονος, διὰ τῆς σῆς,
Κόρη συγγενείας καὶ θεϊκῆς, υἰοθεσίας ἔτυχε, τῇ σῇ μεσιτείᾳ· καὶ γὰρ Θεός,
ῥάθη σαρκοφόρος, ἐκ σοῦ ἀρρήτῳ τρόπῳ, ἄτρεπτος μείνας τῇ Θεότητι.

Τοῦ Προφήτου. Ὁ Εἰρμός.

- » Σὲ τὴν ἀπειρογάμον Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ἑψίστου,
- » σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηῆσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως
- » Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων,
- » ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἄπασαν τὴν αἴσθησιν καταλιπὼν νοῖ τῷ θείῳ, καὶ καθαρωτάτῳ πάνσοφε, φωτοφόρος παρίστασαι, τὰς ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκεσίας ποιούμενος· ὅθεν πάντες σε Ζαχαρία μεγαλύνομεν.

Ῥήσεσιν ἐπόμενοι τῶν σῶν χειλέων θεοφάντορ, Κύριον ἐπικαλούμεθα· δι' αὐτοῦ τε σωζόμενοι, ὡς τῆς ἀληθείας σε Προφήτην καὶ κήρυκα, Ζαχαρία τῆς εὐσεβείας μακαρίζομεν.

Ἰλεων ἀπέργασαι ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, τοῖς τὴν ἱεράν καὶ εὐσημον, ἑορτὴν σου Θεόπνευστε, πίστει ἐκτελοῦσι καὶ πόθῳ γεραίρουσιν, ὡς Προφήτην καὶ θεηγόρον ἀληθέστατον.

Θεοτοκίον.

Ἄβυσσον θαυμάτων σε καὶ χαρισμάτων Θεοτόκε, πέλαγος ἀγνή γινώσκοντες, καὶ σαφῶς ἐπιστάμενοι, τῇ σῇ προστασίᾳ πεποιθότες προστρέχομεν, καὶ συντόνως πρὸς τὴν σὴν σκέπην καταφεύγομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Μεγαλομάρτυς ἔνδοξε, τοῦ Χριστοῦ Στρατηλάτα, καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τῶν σεπτῶν Ἀθλοφόρων, Θεόδωρε γενναίοφρον, μὴ ἐλλίπης αἰτεῖσθαι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ἰλασμόν, τῶν ἀμαρτημάτων καὶ σωτηρίαν, τοῖς ἐκτελοῦσι πάνσοφε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ, παραστάς ὁ Πρεσβύτες, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ νόμου Δεσπότην, κραυγάζων· Νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἶρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀθλητῆς γενναιώτατος, στρατιώτης ἀήττητος, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀναδέδειξαι, καταβαλὼν τὸν πολέμιον, σοφία τῶν λόγων σου, καὶ τῶν ἔργων σου σοφέ, καρτεραῖς ἐπιδείξεσιν· ὅθεν εἴληφας, τοὺς στεφάνους τῆς νίκης καὶ ταῖς ἄνω, ὀμηγύρεσι συνήφθης, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Καὶ σταυρῶ ἀναρτώμενος, καὶ τὰς σάρκας τυπτόμενος, ὀξυτάτοις βέλεσι τιτρωσκόμενος, καὶ ἐπὶ ξύλου τεινόμενος, καὶ πλευρὰς ξεόμενος, καὶ παντοίαις χαλεπαῖς, ἀλγηδόσι κυκλούμενος, ἀπαρατρότως, καὶ ἀήττητος ὤφθης τῇ δυνάμει, τοῦ Σταυρῶ προσηλωθέντος, κλέος Μαρτύρων Θεόδωρε.

Θεῖον ἄγαλμα γέγονας, εὐσεβείας πανόλβιε, δυσσεβῶν ἀγάλματα βδελυξάμενος, καὶ ἱερεῖον ὀλόκληρον, καὶ θῦμα εὐπρόσδεκτον, τῷ τυθέντι διὰ σέ, καθαρῶς προσαγόμενος, τῷ δοξάσαντι, τὴν ἀγίαν σου μνήμην καὶ θαυμάτων, θησαυρόν σε τοῖς ἐν κόσμῳ, δωρησαμένῳ Θεόδωρε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν, καὶ λογικὴν λατρείαν, εὐσεβῶς καθοπλισθεὶς, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ στεφῶς παραταχθεὶς τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ ἀσεβές, καὶ τῶν Τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἀλλ' ὦ θεῖων δωρεῶν καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β΄. Γερμανοῦ.

Ὁ Κτίστης οὐρανοῦ καὶ γῆς, ἐν ἀγκάλαις ἐβαστάζετο, ὑπὸ ἀγίου Συμεῶν τοῦ πρεσβύτου σήμερον· αὐτὸς γὰρ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἔλεγε· Νῦν ἠλευθέρωμαι· εἶδον γὰρ τὸν Σωτήρά μου.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν.

Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ὁ πάντα τῇ χειρὶ περιέχων ὡς Κτίστης, καὶ δεσπόζων ἀπάντων, ὑπὸ χειρῶν Πρεσβύτου, ἐν τῷ ναῶ προσάγεται.

Στίχ. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν.

Ἀγάλλου Συμεῶν, καὶ ἡ Ἄννα εὐφραίνου· ἰδοὺ γὰρ ἐπεφάνης, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὡς βρέφος προσαγόμενος.

Στίχ. Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Λέλυσαι τῆς φθορᾶς, Συμεῶν θεοφόρε, ἐν χερσὶ τὸν τὰ πάντα, κατέχοντα βαστάζων· εἶδες γὰρ τὸ σωτήριον.

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ΄.

Ἀθλητικὸν συστησάμενος στάδιον κατὰ τῆς πλάνης, ἠνδραγάθησας Θεόδωρε, τῇ πυριφθόγγῳ γλώττῃ σου, καταισχύνας Λικινίου τὸ ἀπάνθρωπον· διὸ καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μακάριε, αἰτήσαι Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐξ οὐρανοῦ Σωτὴρ ἡμῶν· καὶ προελθὼν ἐκ τῆς Παρθένου, ἐπανεπαύσω ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν· ἔδει γάρ σε Ζωοδότα τῶν ἀπάντων, ὑπὸ τοῦ Πρεσβύτου γνωρισθῆναι, ὅτι παρεγένου ἀπολῦσαι αὐτόν, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Θ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Σήμερον γίνεται τῆς Ἑορτῆς ἡ Ἀπόδοσις, καὶ ψάλλονται συνήθως πάντα τὰ αὐτῆς, ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ, τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς, καὶ τοῦ Πολυελέου. Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Μάρτυρος ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα..., ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νόμοις πειθαρχῶν τοῦ δι' ἡμᾶς, σάρκα ἐπὶ γῆς εἰληφότος, καὶ πάθος τίμιον, Μάρτυς ὑπομείναντος θεομακάριστε, τὴν ἀγάπην ἐτήρησας, τὴν πρὸς τὸν πλησίον, νόμου τὸ κεφάλαιον οὔσαν καὶ τῶν Προφητῶν· ὅθεν καὶ μακάριον τέλος, εἴληφας πηγῇ τῆς ἀγάπης, νῦν ὦ Νικηφόρε παριστάμενος.

Κλίνεις τὸν αὐχένα τῷ Θεῷ, ᾧ τὰ πάντα κλίνει τὸ γόνυ, Μάρτυς θαυμάσιε, κάραν ἐκτεμνόμενος καὶ χωριζόμενος, τοῦ γενναίου σου σώματος. Χριστῷ δὲ τῇ πάντων, κεφαλῇ ἐνούμενος καθαρωτάτῳ νοῦ· οὗ νῦν τῷ φωτὶ πλησιάζων, αἰτήσαι ἡμῖν Νικηφόρε, πᾶσι φωτισμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Ῥεῖθροις τῶν αἱμάτων σου σοφέ, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ κενωθέντων, τὴν γῆν ἡγίασας· πνεύματι δὲ πνεύματα ἐχαροποίησας, ἀσωμάτων Δυνάμεων.

Μαρτύρων ἀγέλας, πάσας δὲ ἐφαιδρυνας ταύταις ἐνούμενος, Μάκαρ ὡς γενναῖος ὀπλίτης, ὡς ἀκαταγώνιστος Μάρτυς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Θεοῦ δεόμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέξαι τὴν ἰκέσιον ᾠδὴν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοὶ προσάγομεν. Δέσποινα διάσωσον, ἀπορουμένους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, πίστει σοὶ προσπίπτουσαν, ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παρῴρησιν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἡ ἀμίαντος Ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἐλκόμενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστέ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ παντός; ὅμως ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν Φιλάνθρωπε.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐδειξας πᾶσιν ἐμφανῶς, Ἀθλητὰ Νικηφόρε, ὅτι τὸν πλησίον ὁ μὴ φιλῶν, οὔτε τὸν Δεσπότην ἀγαπῆσαι δύναται· διόπερ, αὐτὸς μὲν εἰλικρινῶς ἀγαπήσας Σαπρῖκιον τὸν ὀμόδουλον, ἐντεῦθεν καὶ πρὸς τὸν θεῖον ἀνεπτέρωθης ἔρωτα, καὶ τὴν ψυχὴν σου τέθεικας, ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας καὶ πίστεως. Σαπρῖκιος δὲ ὁ δυσώνυμος, ἄσπονδον πρὸς σὲ τὸ μῖσος κτησάμενος, ἀρνητῆς ἐδείχθη καὶ τοῦ Δεσπότης Χριστοῦ· ᾧ νῦν αὐτὸς παρεστῶς, καθικέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστροκαῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθειῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωπι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σε δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπσαντα, ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευρὰν δὲ ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὀδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀγάπη τοῦ Κτίσαντος, καταυγασθεὶς τὴν ψυχὴν, τοῦ νόμου τῆς χάριτος, ἐκπληρωτῆς ἀκριβῆς, ἐμφρόνως γεγένησαι· ὅθεν καὶ τὸν πλησίον, ὡς σαυτὸν ἀγαπήσας, ἠθλήσας Νικηφόρε, καὶ τὸν ὄφιν καθεῖλες· ἐντεῦθεν ἐν ὁμοιοίᾳ, ἡμᾶς διατήρησον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Κλεινὸν ἐν Ἀθλοφόροις Νικηφόρον ἄσμασι μέλω. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰμὸς.

» Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα

» ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος σταυροτύπως πλήξασα, καὶ

» διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδί-

» τὴν διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Κορυφουμένην τὴν τοῦ βίου θάλασσαν, καὶ κυματοῦσαν δεινῶς, τὸ τῆς ψυχῆς σκάφος πειρασμοῖς καὶ πάθεσιν, ὁ τῆς εἰρήνης αἴτιος, πρὸς γαλήνην βαθεῖαν, ὡς εὐεργέτης μετάβαλε, Μάρτυρος Χριστὸς ταῖς ἐντεύξεσι.

Λελογισμένη διανοία πάνσοφε, τῷ νοερῷ τῆς ψυχῆς, τὸ τῆς ὀργῆς πάθος εὐσεβῶς ὑπέταξας· καὶ τῷ πλησίον ἔδραμες, Σαπρικίῳ σπουδάζων, διαλλαγῆναι θεσπέσιε, νόμοις τοῦ Σωτῆρος πειθόμενος.

Ἐνδεδυμένος τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἐρῶμενέστερον, τῷ δυσμενεῖ Μάρτυς συμπλακείς κατέρῳραξας, καὶ νικηφόρος γέγονας, προκληθεὶς φερωνύμως, ὦ Νικηφόρε πανεύφημε, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε.

Τριαδικόν.

Ἴσοσθενῆ ὁμοφυῆ καὶ σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον, τὴν τριφεγγῆ αἴγλην τῆς μιᾶς Θεότητος, ὁμολογοῦντες σέβομεν, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, ἀδιαιρέτως κηρύττοντες, Λόγον σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Νοῦς καὶ οὐράνιος τὸ σὸν μυστήριον, τὸ ἀκατάληπτον, κατανοεῖν ὄντως ἀτονεῖ
πανύμνητε· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὁ σύνθρονος, ἐν γαστρὶ σου σκηνώσας, ἐκ σοῦ
τεχθῆναι ἠυδόκησε, φύσει διτταῖς γνωριζόμενος.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-
- » σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρα
- » με Χριστὲ τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι
- » πλὴν σου, ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Ὁ Νικηφόρος προκληθεὶς, ἐπὶ τῶν ἔργων ἐδείχθη, νικηφόρος· τῆς γὰρ πλάνης
τὸν ζόφον, τῷ τῆς χάριτος φωτὶ διασκεδάσας ἔλυσε, κράζων· Οὐκ ἔστι πλὴν σου,
Ἄγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Νενεκρωμένον διὰ σέ, πεπιστευκῶς τὸν Δεσπότην, ἀυθαιρέτως τῷ θανάτῳ
προστρέχεις, τὴν ἐκούσιον αὐτοῦ ἐπιποθήσας νέκρωσιν, ὡς νικηφόρος Μάρτυς,
θεία δυνάμει ῥωννύμενος.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνιστής, ἐν οὐρανοῖς στεφανίτης, ὁ θεράπων τοῦ Χριστοῦ
Νικηφόρος, ἀναδέδεικται σαφῶς σὺν Ἀσωμάτων τάξεσι, κράζων· Οὐκ ἔστι πλὴν
σου, Ἄγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Τριαδικόν.

Νοῦ ἐκ μεγάλου τοῦ Πατρὸς, ἐξορμηθέντα τὸν Λόγον, ἐκπορευθὲν δὲ καὶ τὸ
Ἅγιον Πνεῦμα, διδαχθέντες εὐσεβῶς τοῖς θεοπνεύστοις δόγμασιν, ὁμολογοῦμεν
πάντες, ἄκτιστον μίαν Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκ Πατρὸς, τὸν πρὸ αἰώνων τεχθέντα, ἐν γαστρὶ σου συλλαβοῦσα
Παρθένε, ἀπεγέννησας ἡμῖν Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον, ἐν ἑκατέρῳ φύσει,
τέλειον οὐ διαιρούμενον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐκπληρωτής, πεφηνῶς κατηλλάγης τῷ δυσμενεῖ, πρὸς σέ
τὴν διάνοιαν, τὴν αὐτοῦ Μάρτυς ἔχοντι, καὶ τὴν διὰ τοῦ ξίφους, τελείωσιν
εἴληψας, ἀντ' ἐκείνου μάκαρ, Θεοῦ σε καλέσαντος· ὅθεν νικηφόρον, φερωνύμως
δειχθέντα, αὐτὸς ἐστεφάνωσεν, ὡς Δεσπότης ἀξίως σε, Ἀθλοφόρε ἀήττητε.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι
πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωστικῶς, ὡς ἡ χήρα ἐκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, αἰεὶ με ἐξαίρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσου, φλογιζούσης καμίνου, ῥυσθεὶς τῶν θλιβόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα τῷ σῶ Ἰησοῦ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῶσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε· ἡ πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ
- » Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους
- » μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμε-
- » νος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββακοῦμ σοὶ κραυγάζω·
- » Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Θείας ζωῆς, ὦ Νικηφόρε τετύχηκας, θείας αἴγλης μάκαρ κατηξίωσαι, θείου φωτὸς ἀκτινοειδῶς, νῦν ἀντανακλάσεις, τοῖς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου, θεόφρον ἀντιπέμπεις, τοῖς ἐν πίστει βοῶσι· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Λάμπεις Χριστοῦ, Μάρτυσι συναριθμούμενος· ἔλυσας γὰρ πλάνην τὴν πολύθεον, ξίφει τμηθεὶς σὺ τὴν κεφαλὴν, καὶ ταῖς τῶν αἱμάτων, ῥοαῖς σου πᾶσαν κατέκλυσας, εἰδώλων τὴν ἀπάτην, τῷ Δεσπότη κραυγάζων· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ὁ τοὺς θεσμούς, σοῦ μὴ φυλάξας Σαπρίκιος, σῆς γυμνοῦται Σῶτερ θείας χάριτος· καὶ τοῖς ἐχθροῖς νῶτα δεδωκώς, τῆς τῶν σῶν Μαρτύρων, στερεῖται δόξης ὁ δειλαιοσ· διὸ σου τῆς δικαίας, ἐκπλαγέντες προνοίας, Τῇ δυνάμει σου δόξα κραυγάζομεν.

Τριαδικόν.

Φῶς ὁ Πατήρ, ἀναρχον καὶ πάντων αἴτιον, φῶς ὁ Λόγος φῶς Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐκ τοῦ Πατρὸς ὡσπερ ἐκ πηγῆς, πρὸ πάντων αἰώνων, ἀφράστως ἀπαυγαζόμενα· τρισήλιος Θεότης, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ δόξῃ γνωρίζεται.

Θεοτοκίον.

Ἦλον ἐν σοί, ἀνακαινίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅλος ὅλη Πάναγνε ἐνούμενος, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπών, καὶ τὴν σὴν γαστέρα, οἰκῆσαι καταδεξάμενος, ὁ πλούτῳ εὐσπλαγχνίας, ἐκουσίως πτωχεύσας, καὶ πλουτήσας τὸν κόσμον Θεότητι.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δαίλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν » ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Ῥοὴ τῶν σῶν αἱμάτων, τὸν τῆς Ἐκκλησίας Παράδεισον ἤρδευσας, ἀφοριζομένη, εἰς ἀρχὰς τετραριθμούς μακάριε, ἀρετῶν ἐνθέων· ἐξ ὧν ψυχῶν ὦ Νικηφόρε, ἀρνούμεθα θεῖα χαρίσματα.

Ὁ σπορευὺς τῆς κακίας, τῇ μνησικακίᾳ τὸν δαίλαιον ἤρπασε· τῆς χρηστότητος δέ, καὶ εἰρήνης ὁ αἴτιος εἴλκυσεν, ἀντ' ἐκείνου θεῖον, φωτοειδῆ ἠγλαϊσμένον, Νικηφόρον θεόφρονα Μάρτυρα.

Ἰερεύεται Σῶτερ, τὸ σὸν ἐθελούσιον πάθος μιμούμενος· ταῖς γὰρ ἐκ πλευρᾶς σου, ὁ θεόφρων ῥανίσι σταζόμενος, τῶν αὐτοῦ αἱμάτων, σοὶ τοὺς κρουνοὺς ἀντικομίζει, διὰ ξίφους πρὸς σὲ πορθμευόμενος.

Τριαδικόν.

Σωτηρίας κρηπίδα, τὴν ὀρθοδοξίαν εἰδότες συνάναρχον, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κηρύττομεν, τρισὶν ἐν προσώποις, μίαν ἀρχὴν μίαν οὐσίαν, μίαν θέλησιν μίαν ἐνέργειαν.

Θεοτοκίον.

Νοερῶς ἐμύθηθι, Προφητῶν ὁ σύλλογος τὰ σὰ Μυστήρια· Οὐρανοῦ γὰρ πύλην, ἐπὶ γῆς ὁ Δεσπότης σε ἔδειξε, καὶ ἐκ σοῦ Παρθένε, σωματωθεὶς δικαιοσύνης, τοῖς ἐν σκότει ὡς Ἥλιος ἔλαμψεν.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄβυσσος ἀμαρτιῶν, καὶ πταισμάτων καταϊγίς με

» ταράττει, καὶ πρὸς βυθὸν βιαίως, συνωθεῖ ἀπογνώ-

» σεως· ἀλλ' αὐτὸς τὴν κραταιάν, χεῖρά μοι ἔκτεινον

» ὡς τῷ Πέτρῳ, καὶ ἐκ φθορᾶς με ἀνακάλεσαι.

Ἰασαι τὴν συντριβὴν, τῆς ψυχῆς μου Νικηφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν τὸν ζόφον, διαλύσας ἀπέλασον, λαμπηδόσι τῆς ἐν σοί, θείας λαμπρότητος ἱκετεῦων, τὸν λυτρωτὴν Χριστὸν μακάριε.

Κλύδωνος εἰδωλικοῦ, τρικυμίαν Ἀθλητὰ Νικηφόρε, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἰστίῳ, καὶ ταῖς αὔραις τοῦ Πνεύματος, εὐσταλῶς διαπερῶν, Μάρτυς ἀήττητε τῷ λιμένι, τῷ γαληνῷ Χριστῷ προσώρμισαι.

Ἦθλησας μαρτυρικῶς, καὶ τῷ ὄντι Νικηφόρος ἐγένου, τὰς μηχανὰς ἀνδρείως, διαλύσας τοῦ δράκοντος· καὶ παθῶν ὡς κοινωνός, μάκαρ γενόμενος τοῦ Δεσπότη, νῦν ἐπαξίως συνδεδόξασαι.

Θεοτοκίον.

Φρίττουσιν αἱ νοεραὶ, τῶν Ἀγγέλων ἐκπληττόμεναι τάξεις, τὸν τῷ Πατρὶ συνόντα, πρὸ αἰώνων καὶ Πνεύματι, ἐκ γαστρὸς σου σαρκικῶς, βρέφος τικτόμενον καθορῶσαι, Θεογεννήτορ πανσεβάσμιε.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Πτερωθεὶς ἀοίδιμε τῇ τοῦ Κυρίου ἀγάπῃ, καὶ τὸν τούτου ἔνδοξε Σταυρὸν ἐπ' ὤμων βαστάσας, ἤσχυνας τοῦ Διαβόλου τὰς μεθοδείας, ἤθλησας μέχρι θανάτου καὶ ἀληθείας· διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, ὀπλίτης μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος. Τὴν Ἐδὲμ Βηθλεέμ.

Τὴν τοῦ Παύλου σαφῶς διδασκαλίαν ἐπόθησας, καὶ τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς ἔνδοξε κατεφύτευσας, βοῶν· Ἡ ἀγάπη οὐκ ἀσχημονεῖ· αὕτη τὸν Κτίστην ἄνθρωπον τέλειον ἡμῖν ἔχαρίσατο· δι' ἀγάπην πάντα ὑπέμεινεν, ἦλους καὶ σταυρὸν, ὄξος καὶ ἐμπτύσματα· λόγχῃ ἐπάγη πλευρὰν ἀγίαν, δι' ἧς ἀνέβλυσεν ἡμῖν αἷμα καὶ ὕδωρ θεουργόν· ὃν ποθήσας, ἐφάνης νικηφόρος, ὡς καὶ τῇ κλήσει, ὀπλίτης μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῇ Θ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

Στίχ. Τὸν ἐκ παλαιοῦ κλητικὸν Νικηφόρον,

Τμηθέντα γνῶθι πρακτικὸν Νικηφόρον.

Φασγάνω ἀμφ' ἐνάτη Νικηφόρε δειροτομήθης.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλεριανοῦ καὶ Γαληΐνου τῶν Βασιλέων, ιδιώτης τὴν τύχην. Εἶχε δὲ φίλον Πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας χριστιανόν, ὀνόματι Σαπρίκιον· ὃς ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας ἐμίσησε τὸν Ἅγιον Νικηφόρον, καὶ ἐμνησικακεῖ αὐτῷ. Συλληφθέντος δὲ τοῦ Σαπρικίου παρὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ πολλὰ βασανιζομένου, ὁ Ἅγιος Νικηφόρος μεσίτας πρὸς αὐτὸν ἔπεμψε, συγχώρησιν ἐξαιτούμενος· ὁ δὲ οὐκ ἤκουσεν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ὅτι ἀπάγεται Σαπρίκιος εἰς τὸ ἀποκεφαλισθῆναι, ἔδραμε καὶ ἔπεσε παρὰ τοῦς πόδας αὐτοῦ, συγχώρησιν αἰτῶν· καὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ νόμων περὶ τῆς καταλλαγῆς ὑπομιμησκόντος, αὐτὸν οὐχ ὑπεῖξε.

Διὰ πολλῶν δὲ βασάνων διελθὼν, καὶ ἐγγὺς τοῦ στέφους γενόμενος καὶ τῶν βραβείων, παρ' ὅσον ἔμελλεν ἀποτμηθῆναι, τὴν συγχώρησιν οὐ προσήκατο. Διό, τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας γυμνωθεὶς, εἶπε τοῖς δημίσις· Ἄφετέ με καὶ θύσω τοῖς θεοῖς. Ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, παρέδωκεν ἑαυτὸν τοῖς δημίσις, καὶ τὸν Χριστὸν ὠμολόγησε παρῶρησία. Προστάξει δὲ τοῦ Τυράννου, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, τάχιον εὐληφῶς τὰ γέρα τῆς ἀγάπης, ἦν καὶ ἔσπευδεν ἐκπληροῦν, διὰ τὸν τῆς ἀγάπης δοτῆρα Χριστόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ρωμανοῦ τοῦ Κίλικος.

Στίχ. Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου,

Ρωμανὸς οὗτος, ὃς μετέστη τοῦ βίου.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Ρωμανός, Κίλιξ ὑπάρχων τὸ γένος, ἐκ πόλεως τῆς Ῥωσοῦ, ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς ἐπεδειξάτο ἄθλους. Ἐξω γὰρ τῶν τῆς πόλεως τειχῶν παρὰ τὴν ὑπώρειαν δειμάμενος οἰκίδιον, ἐν αὐτῷ ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο, μὴ πυρὶ χρησάμενος, μὴ λυχνιαίῳ φωτί. Τροφή δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος, καὶ ἄλας· ποτὸν δέ, τὸ κρηναῖον νᾶμα· ἐσθῆς, ἐκ τριχῶν· κόμη δέ, μέχρι ποδῶν διήκουσα· τῷ τραχήλῳ δέ, καὶ ταῖς χερσί, καὶ τῇ ὀσφύϊ, σιδήρου βαρύτης περιέκειτο. Πολλὴ δὲ αὐτῷ ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ· πολλῶν μὲν γὰρ πολλακίς χαλεπὰς ἀπήλασε νόσους· πολλαῖς δὲ στειραῖς γυναιξὶ δι' εὐχῆς ἐχαρίσατο παῖδας. Οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μαρκέλλου Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαργίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

Στίχ. Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἀμμάτων (δεσμῶν δηλ.),

Τῶν τῆς Ἐδέμ μετέσχον ἐντροφημάτων.

Οὗτοι μαθηταὶ ἐγένοντο τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου. Ἐπι γὰρ τοῦ Χριστοῦ περιπατοῦντος σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θαυματουργοῦντος, ὁ Μάρκελλος

ἀκούσας, ἀπῆλθεν ἀπὸ Ἀντιοχείας εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ Παγκρατίου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἰδεῖν αὐτόν. Ὁ οὖν Παγκράτιος, ἔκτοτε γενόμενος γνῶριμος τῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ, μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, ἠκολούθει αὐτῷ. Καὶ προχειρισθεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίου, καὶ κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφονεύθη κρυφῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Μάρκελλος, ὁμοίως χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος Σικελίας, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέψας πρὸς Κύριον, ἐτελειώθη. Ὡσαύτως καὶ Φιλάργιος, τῆς Κυπρίων ἀρχιερατεύσας, καὶ διδάσκων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς πειρασμοὺς ὑπομείνας ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνός, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ὁ διελέγξας τοὺς παραπλήγας Πέτρος,

Θνήσκει μονοπλήξ τῷ διὰ ξίφους τέλει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι

» ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομέ-

» νω ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλο-

» γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ θάνατος γέγονε, σοὶ Νικηφόρε διαβατήριον, ἐκ τῶν ἐντεῦθεν μάκαρ, πρὸς οὐρανόν σε καὶ τὰ οὐράνια, διαβιβάζων Ἀγγέλοις συμπάλλοντα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωννύμενος πάθεισι, τῆς ἀσθενείας τοῦ Παντοκράτορος, τὸ μετέωρον ὄμμα, καὶ ἐπηρμένην ὄφρυν κατέβαλες, εἰς γῆν θεόφρον κραυγάζων τῷ Κτίστη σου· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅδον μαρτυρίου σου, ὁ Νικηφόρος τρέχων διήνυσε, πλατυνθεὶς τὴν καρδίαν, τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ θείου Πνεύματος· καὶ νῦν προθύμως κραυγάζει σοὶ Δέσποτα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τριαδικόν.

Νοῦν πρῶτον καὶ ἄναρχον, γεγεννηκότα Λόγον συνάναρχον, ἀπαθῶς καὶ ἀχρόνως, καὶ προβαλόντα Πνεῦμα Πανάγιον, σὲ τὸν Πατέρα εἰδότες κραυγάζομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἀμφότερα πέφυκας, Παρθένος Μήτηρ Θεοκυήτορ ἀγνή, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα, Θεὸν ἀφράστως ἐκ σοῦ σαρκούμενον, ἐν ἑκατέρῃ μορφῇ γνωριζόμενον, θεανδρικῶς ἐπὶ γῆς, πολιτευσάμενον.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ Τύραν-
» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν· Τὸν Δημιουργ-
» γόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱε-
» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Σημειωθείς τῇ χάριτι, τοῦ Σωτῆρος αὐτόκλητος, σὺ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἀνδρικῶς ἐχώρησας· καὶ νίκην ἀράμενος, κατ' ἀντιπάλων Μάρτυς Χριστοῦ, τοῖς νικητικοῖς, κατεκοσμήθης στεφάνοις, ἐνθέως ἀναμέλπων· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυστικωτέρῃ κλίμακι, κεχημένος τῷ αἵματι, πρὸς τὸν ὑπὲρ σοῦ διὰ Σταυροῦ ἐκχέαντα, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, σφασθῆς ἀνῆλθες φαιδρῶς, τὰς τῶν δυσμενῶν, διεκφυγῶν μεθοδείας, καὶ χαίρων ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἁγιασθεῖς δι' ὕδατος, Νικηφόρε καὶ πνεύματος, καὶ μαρτυρικοῖς πεφοινιγμένος αἵμασι, Μαρτύρων μετέσχηκας, τῶν ἀληθῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς φωτοειδοῦς, λαμπρότητος ὧ παμμάκαρ, ἐν ἧ νῦν ἀνακράζεις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Σὺν ἀσωμάτοις Τάξεσιν, ἐν Τρισὶν Ὑποστάσεσι, μίαν ἀγαθότητος πηγὴν ἀένναον, ἀγέννητον ἄναρχον, ὑπερτελῆ Θεότητα, δημιουργικὴν, καὶ Βασιλίδα τῶν ὅλων, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτέρῃ πέφηνας, Θεοτόκε πανύμνητε, τῆς ὑπερκοσμίου τῶν Ἀγγέλων τάξεως· τὸν τούτων γὰρ τέτοκας, Δημιουργὸν καὶ Κύριον, ἐκ παρθενικῆς, ἀπειρογάμου νηδύος, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως, μιᾷ δὲ ὑποστάσει, Θεὸν σεσαρκωμένον.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-
- » πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις
- » σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέ-
- » ρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀν-
- » θρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Μετέστης ὡς νυμφίος ὡραῖοσθεις, ἐν στολαῖς ὑφανθείσαις ἐξ αἵματος, μαρτυρικοῦ, θείας ἀγλαΐας πρὸς μετοχήν, τοῦ κοσμηθέντος σώματος, καὶ καλλωπισθέντος ἐν τῷ σταυρῷ, τῷ πάθει τῷ τιμίῳ, τοῦ πάντων εὐεργέτου, ὦ Νικηφόρε παμμακάριστε.

Ἐθέλχθης τοῦ Δεσπότου ταῖς καλλοναῖς, ὧν οὐδὲν ὡραιότερον ἔνδοξε· καὶ τῆς αὐτοῦ, σπεύδων ἀπολαύειν διηνεκοῦς, καὶ εὐπρεποῦς λαμπρότητος, ξίφει ἐκτεμεῖν σου τὴν κεφαλὴν, ἠρέθισας τυράννους, πυρούμενος τῷ πόθῳ, ὦ Νικηφόρε τοῦ Κυρίου σου.

Λαμπρῶς κατὰ τῆς πλάνης Μάρτυς Χριστοῦ, ἀριστεύσας καὶ ταύτην τρεψάμενος, ὡς νικητῆς, στέφος ἐκομίσω σῆ κορυφῇ, τὸ τῶν χαρίτων ἔνδοξε· καὶ νῦν συγχορεύεις μαρτυρικῶς, Μαρτύρων ταῖς χορείαις, παμμακάρε Νικηφόρε, περὶ τὸν θρόνον τοῦ Παντάνακτος.

Τριαδικόν.

Πατρός ἐξ ἀγεννήτου θεοπρεπῶς, τὸν Υἱὸν γεννηθέντα δοξάζοντες, καὶ τὸ εὐθές, Πνεῦμα πρὸ αἰώνων ἐκπορευθέν, τρεῖς ὑποστάσεις σέβομεν, τῆς ὑπερουσίου καὶ ἀρχικῆς, Τριάδος ἡνωμένας, ἐνώσει ἀσυγχύτῳ, καὶ εὐσεβοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρέύξατο, πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ´. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Φερόνυμος ἐδείχθης, τῆς νίκης ὦ Νικηφόρε, ἀγάπη καὶ μαρτυρίῳ, νενικηκῶς τοὺς Τυράννους· ὅθεν καὶ νίκης τὸ στέφος, ἐδέξω παρὰ Κυρίου.

Θεοτοκίον.

Τῆ κραταιᾶ σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλῆς, ἡμᾶς Ἀγνή τοὺς σοὺς δούλους,
φύλαττε πάντας ἀβλαβεῖς· σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων.

Τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτῶχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Ι΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ Θαυματουργοῦ καὶ τοῦ
Ὁσίου Ζήνωνος τοῦ ταχυδρόμου.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα... ἰστῶμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
τρία, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη, ποθήσας ἔνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' Ἁγίων
Ἀγγέλων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερόρως, καὶ τυράννων ὠμότητα, καὶ
μαρτυρήσας γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς Μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις, καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὧ Χαράλαμπες
μάκαρ, ὀλόφωτος ἐδείχθης μάρτυς Χριστοῦ, ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ
συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῶν Ἀθλοφόρων χορείαις, συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τρισμάκαρ, παρεστῶς τε
τῆ θεῖα, Τριάδι τῆ ἀνάρχῃ μνεῖαν ποιοῦ, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν
πανσέβαστον κάραν σου εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολὴν ἐνδυσάμενη, ὡς
πορφύραν καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου Χαραλάμπους· τοῦτον γὰρ ἐν
εὐσεβείᾳ ἐκθρεψάμενη, θυσίαν ἄμωμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον, Χριστῷ
προσήγαγε. Διὸ ὁ νικητὴν τοῦτον τῶν παρανόμων ἀναδείξας, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ
στεφανώσας καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σύμπασα ἡ Ἑλλάς, ἐνθέως νῦν ἀγάλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον κάραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

ὦ θαύματος φρικτοῦ! ὦ τεραστίου ξένου! ὅσα γὰρ τῶν Μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παραδόξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίφη νῦν τῶν Πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπάσασθε προθύμως, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν κάραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάγχρυσε κιβωτέ, καὶ στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος, τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καὶ εἰδώλων τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ στάσιν τοῦ α΄ Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς τῷ Δεσπότη, τοῦτον ἐπεπόθησας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας· καθαρθεὶς πάσης δέ, τῶν παθῶν κηλίδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελεῖν ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ παραδόξα· καὶ Μάρτυς

ἐχρημάτισας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ἀκλόνητος μείνας, δυνάμει τοῦ τυθέντος ἐν Σταυρῷ· ὃν ἐκτενωῶς καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦλοις προσηλούμενος, σοῦ τὸ μακάριον σῶμα, τὸ καρτερικώτατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπες καὶ ἀήττητον, τὴν ψυχὴν ἄτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄσυλον, διετήρεις συντριβόμενος· θεῖος γὰρ ἔρως σε, ἔνδοθεν πλουσίως ἀνέφλεγε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων, ἅπασαν ἰδέαν ἠρέθιζε, Μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων κοινωνέ, ὃν παρόρησῖα ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαρὰν τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀθλήσας κεκλήρωσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν ἀγαλλίασιν, Ἰερεῦ ὄσιε, Ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιῶτα γενναιοτάτε, ὁ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἱμάτων σου τοῖς ῥεύμασιν, ἄρδην κατακλύσας τῇ χάριτι, καὶ θεία ἐντεύξει, νεκροὺς ἐξαναστήσας ἀληθῶς, καὶ παρόρησῖα δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα, Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἐδωκας τὸ σῶμά σου, πρὸς τὰς βασάνους ἀοίδιμε, τὴν ψυχὴν δὲ ἐτήρησας, ἄμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἁμαρτίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ Πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς παστάδα οὐράνιον.

Ἐδωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θεράποντα Κύριε, Χαράλαμπη τὸν ἔνδοξον, ἴασιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἦν περ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίνει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἢ ἀναρίθμητος πληθύς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει Ἄγιε· ἃς ὄντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπειλήφας ἔνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Ἐθυσας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱερουργῶν τῷ Δεσπότη καὶ Κτίσῃ σου, ὡς ἱερεὺς ἐννομώτατος, οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητής, θεόφρον Χαράλαμπες· σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σὲ θυσίαν ἑαυτόν, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι· Διὸ συναγάλλη αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντές σου τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἄπειρα θαύματα βρούουσαν, καὶ λοιμῶδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν τε καὶ ἴασιν ἡμῖν βραβεύουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σὲ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυΐδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβών, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἵσοδος, τό, Φῶς ἰλαρόν... τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. μγ' 1).

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ' 1).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 15).

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστω. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ

βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῶ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλίσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαΐλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α΄.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος Χαράλαμπους, ἐν κόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βαθυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσημέραι, ἀπαρνούμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ῥεῖθρα, τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος Μάρτυς Χαράλαμπες, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκῆτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἴαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι, καὶ ἀπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμον σου κάραν, ἡ Ἑλλὰς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθεῖς, τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὥσπερ κλίμακι χρησάμενος, ἀνήλθες πρὸς οὐρανίους λειμῶνας· κακείθεν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένους, Μάρτυς Χαράλαμπες.

Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἄγιε, τῇ τῶν σῶν ἄθλων ἀντιτυπία, καὶ κατήσχυνας ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τούτου ὄργανον, Σεβῆρον

τὸν ἀσεβέστατον. Ἀκλινεῖ γὰρ διανοία, τῇ πέτρᾳ ἐρηρυσμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερόραν σου εὐσέβειαν. Ἄνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ἄσμασι, τὴν πανσεβάσμιον κάραν σου.

Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ, Χαράλαμπες γενναιότατε, σὺ ῥωμαλέῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστόν, ὃν Υἱὸν Θεοῦ παρῴρησία ὠμολόγησας, ἰκέτευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτρούμενον ἡμᾶς παντοίων ἀεὶ, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσμιον κάραν σου, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἑορτάζοντας.

Ὁ αὐτός.

Ῥωμαλεότητι φρενῶν ὠχυρωμένος θεσπέσιε, τὰς βασάνους τῶν ἀθέων εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὤρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θείῳ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν διάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξας, καὶ τοὺς τιμωρούμενους σε ποιναιῖς καθυπέβαλες, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, τὰ γέρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν σεβάσμιον κάραν σου.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς, ἢ πανσεβάσμιος πανήγυρις, Χαράλαμπους τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπεζαν ἡμῖν παρατιθεμένη, τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ Κεφαλὴν, ἰάματα ὡςνάματα βλύζουσιν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ ἀρουμένοις ἐξ αὐτῆς, ἴασιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ Μητέρα, εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ προσόμοια.

ᾠχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανεύφημε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέσον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἠγώνισαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπειλήφας· ὅθεν πάντες τὴν κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Ἀβρύνεται σήμερον Ἑλλάς, πᾶσα ἢ χριστώνυμος· κάραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτήσατο, ὡς κρήνην βρούσαν, ἰαμάτων ῥεῖθρα, καὶ πλουτὸν ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμένην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλαύνουσαν, λοιμικὴν τε τὴν πολύφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Νεκρὸν ἀναστήσας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας, ἐξ ὧν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε· καὶ τὸν δαιμονῶντα, εὐθὺς ἰασάμενος, Γαλήνην Βασιλίδα ἀνείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, ἐστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρα.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναιότατον ἀθλητὴν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, ἱερωσύνης καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαράλαμπη, τὸν ἐν Μάρτυσι μέγιστον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρόπαιον μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τὸν Θεὸν ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς στῦλος ἀκλόνητος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος ἀείφωτος, τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρῶρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Ἔργοις ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας, πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπεσ, καὶ παρανόμων τὰς φάλαγγας ἤσχυνας, τροπαιοφόρος παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον! πῶς ἐν ἀγκάλαις, σὺ ἐβάστασας Παρθενομῆτορ, τὸν ἐν δρακί αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχοντα· καὶ ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην καὶ πλάστην τῆς φύσεως. Κόρη πάναγνε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑφάσ, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας ταῖς τῶν θαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς Χαράλαμπεσ· ὅθεν τιμῶμεν τὰ θειά σου λείψανα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἱερὸν τὸ Πνεῦμά σε Ἱερομάρτυς, ἱερώς ἀνέδειξε τὸ ἱερὸν θῦμα σοφέ, προσενεχθὲν ἱερώτατε, τῷ θείῳ λόγῳ ᾧ θείως δεδόξασαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἑώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα Μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἢ Ἑλλάς, βοᾷ σοι εὐφραινόμενη· Σήμερον τιμῶμέν σου, κεφαλὴν τὴν σεβάσιμον· θραῦσον τὰ φρυάγματα, τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀπειρογάμον Θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γαστρὶ χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ παντός, τῷ γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας λυτρώσασθαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πανάχραντον Δέσποιναν, ὑμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τὸ α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσει.

Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων...

Εἶτα ὁ Ν΄.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β΄.

Φάλαγγα θεοστεφῆ, φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ τυθεῖσαν προθύμως, τὸν ἀγίολεκτον συνασπισμόν, τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν· καὶ τὴν πανίερρον μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· Τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς πάσης περιστάσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... Τό, Κύριε ἐλέησον (ιβ΄). Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς...

Εἶτα ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ΄, καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο παρόντες εἰς η΄.

Κανὼν πρῶτος τοῦ Ἁγίου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Χοροβατῶν εὐφροσύνως τὰ νοητά, οὐρανῶν σκηνώματα, καὶ λαμπόμενος φωτὶ, ἀνεσπέρῳ ῥῦσαί με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφὲ ὅπως ὑμνήσω σε.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη ἡλιακάς, ἀπαστράπτει χάριτας, καὶ φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε χαρᾶς, λαμπροτάτης ἀληθῶς Μάρτυς ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥάνισι τὴν ἀλμύραν, ἀπιστίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμός, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀεὶ.

Θεοτοκίον.

Ἀμαρτιῶν καταιγίδες καὶ λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμὲ διήλθουσιν τῇ σῆ, Θεοτόκε κραταιᾷ πρεσβείᾳ σῶσόν με.

Κανὼν δεύτερος.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὴν κάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ παλαίσματα Κύριε, ὑμνεῖν ἐφιέμενος, τοῦ σοῦ θεράπωντος, θείαν ἔλλαμψιν ἐξ ὕψους ἐξαιτοῦμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι, ταῦτα δυναήσομαι.

Σεβῆρον τὸν ἄθεον, τὸν ὠρούμενον λέοντα, καθεῖλες Χαράλαμπες, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τὴν δυσσέβειαν τὴν τούτων ἀπελέγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι, χειρὶ τοῦ Κτίστου σου.

Βασίλειον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε Χαράλαμπες, νοσημάτων τε παντοίων ἐλατῆρα· διὸ ἐορτάζει σου, τὴν μνήμην Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε, πιστοὺς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ωιδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σύ.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐξειπεῖν τῶν θαυμάτων τὰ πλήθη, ἅπερ ἔδρασας ἔτι, ἐν τῷ βίῳ περιῶν, καὶ πρὸς Θεὸν μετελθὼν, Ἀθλοφόρε Μάρτυς ἀξιόγαστε.

Δυνάμει θεῖα κρατυνθεῖς τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῶν ἀνόμων καθεῖλες, στρατιώτης ὡς στερῶός, Χαράλαμπες ἀθλητά, ὡς ὀπλίτης θείας παρατάξεως.

Αἱμάτων ρεύσαντες κρουνοὶ σοῦ τοῦ σώματος πᾶσαν, ἀσεβείας τὴν φλόγα, καὶ δεινὴν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν· τῆς τρυφῆς, τὸν χειμάρρουν σοὶ δὲ προεξένησαν.

Θεοτοκίον.

Ἁγίων Ἄγιον Θεὸν τέτοκας Παναγία, ἀγιότητος οἶκος, δεδειγμένη καθαρὸς, καὶ πύλη μόνος Χριστός, ἦν διήλθε σώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Κανὼν δεύτερος. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντας ἐν ναῶ, τὴν Κάραν προσκυνῆσαι σου, τὴν θεῖαν καὶ σεβάσιμον, φρούρει καὶ διαφύλαττε, σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὄφθεις τε ἐλατήρ, πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες, μαρτυρικῶ ἐν αἵματι, χειρῶν ἀρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἢ πληθὺς τῶν Χριστωνύμων, Κυρίου τὸν Μάρτυρα πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέψωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν ἄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν ὡς εὖρωμεν.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον παντί, ἐν σῆ γαστρὶ χωρήσασα, ἀγκάλαις σου ἐβάστασας, Παρθενομήτορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους...

Καθίσματα. ᾠχος γ'. Θείας πίστεως.

Στυλὸς ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσβεστος τῆς οἰκουμένης, ἀθλοφόρε ἀνεδείχθης Χαράλαμπε· καὶ ἀναλάμπσας ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις σκοτόμαιναν. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρησασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. ᾠχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν Πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, τὸν Μάρτυρα Χριστοῦ, Χαράλαμπε τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσωμεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν καθαιρέτην, τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς δούλους σου.

Ωιδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ωραῖος γέγονας χρισθεὶς ἐν αἵματι, τῆς σεπτῆς μαρτυρίας, καὶ καλλοναῖς, ταύτης κατηγλαΐσαι, Χαράλαμπες τῶν ἀθλητῶν, ἐγκαλλώπισμα καὶ στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα τῆ σῆ συνέτριψας, Αθλοφόρε ἀνδρεία, ναὸν σαυτὸν, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ καρτερίας ἀψευδοῦς, στήλην δείξας καὶ ὑπόδειγμα.

Εἰς ὕψος αἶροντες τὰς χεῖρας ἔνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται, σοῦ τὰς πλευράς, ἔξεν τοῖς ὄνουσι τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ, προξενούντες σοι ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰσχύς καὶ ὕμνησις Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ὑπερβολῆ, Πάναγνε χρηστότητος καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Κανὼν δεύτερος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος, ἀνεδέξατό σε, ὡσπερ χρυσοπτέρυγα πέλειαν, εἰς οὐρανόους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήτητον, ἀγωνιστὴν καὶ περιδοξόν.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ Μάρτυς ἔνδοξε, πρὸ βημάτων ἔστης, τῶν παρανομούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον, φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολυόλβος, ἡ τιμία κἀρα, σοῦ τοῦ ἀητήτου Χαράλαμπες, πολυποικίλους τὰς νόσους τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ...

Ωιδὴ ε΄. Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ.

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμᾶς, πάθη ὑπομείναντος στερόωως, Μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὄλω σώματι ἔνδοξε, τῶν ἡλῶν προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπανορθούμενος πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐντίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς ὀβελίσκοις περונהθεῖς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγχη τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, θεόφρον Ἀθλοφόρε ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθή, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγωγήσον, καὶ πρὸς σωτηρίας τρίβον ὀδήγησον, ἢ μόνη τὸν σωτῆρα Χριστὸν κύησασα.

Κανὼν δεύτερος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξίστανται σύμπαντες ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σοῦ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ κάρα, νόσους ἐλαύνει, διώκει δαίμονας, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἴασις χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα καὶ τῶν ψυχῶν Χαράλαμπες, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης, καὶ τιμωμένης σεπτῶς· Χριστὸς γὰρ δεδώρηται ἡμῖν, ταύτην ἰατήριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Ἐξέστησαν δαίμονες καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθεοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας, τοῦ σώματός σου δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὐθις ὑγίανας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος Πανάμωμε Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὥσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου, κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ωιδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαμπτήρ ἐχρημάτισας, τῷ τῶν ἄθλων σου φωτί, φωταγωγῶν τὰ πέρατα, ὁμολογεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννου ἐνώπιον, Ἀθλοφόρε Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ἐνθέου πυρούμενος, ἀγαπήσεως πυρί, τῷ δροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἔσβεσας τὴν πυράν, Χριστοῦ τὰ θαυμάσια, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιάγαστε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀθανάτου τῆς σαρκός, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις καὶ προσευχῇ, νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσί σε δοξάσαντα.

Θεοτοκίον.

Παθῶν με κλονούμενον, ἐναντίαις προσβολαῖς, Μήτηρ Θεοῦ στερέωσον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγὴν· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

Κανὼν δεύτερος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν τοῦ παμμάκαρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, κάραν αὐτοῦ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν, κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτη προσκύνῃσιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες, τὸν σὲ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπείληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναιότατε, Μάρτυς Χαράλαμπες· κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἰαμάτων κρήνην, σαφῶς εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνὴ Θεονύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον, καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην...

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολῦτιμον ἡ Ἐκκλησία, τὴν σὴν κάραν κέκτηται Ἱερομάρτυς Ἀθλητὰ, τροπαιοφόρε Χαράλαμπες· διὸ καὶ χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν στερόρον ὀπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ μέγαν ἐν Μάρτυσι, Χαράλαμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίατο, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξε, καὶ τὴν κάραν ἐτμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο. Ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὀρθοδόξων, τούτου τὴν πάντιμον κάραν κατασπαζομένη, καὶ εὐφημίαις καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν Κτίστην δοξάζουσα.

Συναξάριον.

Τῇ Ι΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαράλαμπους.

Στίχ. Κατηξιώθης, Χαράλαμπες, ἐκ ξίφους

Καὶ λαμπρότητος καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων.

Τῇ δεκάτῃ, Χαράλαμπες, ἐὼν ἐτμήθης ἀπὸ λαϊμόν.

Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Τῶν Χριστιανῶν δὲ ὧν Ἰερεύς, καὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας διδάσκων, προστάξει τῶν Τυράνων, τὴν ἱερατικὴν στολὴν ἐξεδύθη, εἶτα ἐξεδάρη τὸ δέρμα ὅλου τοῦ σώματος. Ἐπεὶ δὲ ἔβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν καρτεροῦντα ταῖς βασάνοις, θυμωθεὶς, οἰκείαις χερσὶν ἐπεχείρησε ξέειν τὸν Ἅγιον καὶ παραυτίκα ἐξεκόπησαν αἱ χεῖρες αὐτοῦ, καὶ ἀπηωρήθησαν ἐν τῷ τοῦ Μάρτυρος σώματι· προσευξάμενος δὲ ὁ Ἅγιος, ἐποίησε αὐτὸν ὑγιῆ. Τοῦτο ἰδόντες οἱ δήμιοι, Πορφύριος καὶ Βάπτος, οὕτω καλούμενοι, ἠρνήσαντο τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Ὁμοίως καὶ γυναῖκες τρεῖς, τῶν παρισταμένων ἐκεῖσε· οὓς πάντας κρατήσας ὁ Ἡγεμὼν καὶ βασάνοις καθυποβαλὼν, ἀνηλεῶς ἀπεκεφάλισε· εἰ γὰρ καὶ ἰάθη, ἀλλ' ὅμως ἔμεινε τῇ ἀπιστίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Βάπτος καὶ Πορφύριος, οἱ τιμωροῦντες τὸν Ἅγιον Χαράλαμπε, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους,

Ἀθλήσεως βάπτουσι κοινήν πορφύραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, αἱ πιστεύσασαι Ἅγιοι τρεῖς γυναῖκες ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀρρένωτους μηνύει,

Ἀρρὸν ἀριθμὸς, ὁ τρία, πρὸς τὸ ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων, Ἐνναθᾶ, Οὐαλεντίνης, καὶ Παύλου.

Στίχ. Εἰς ἀρράβωνα παρθένοις κόραις δύο,

Ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα.

Ἐκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χριστοῦ φίλος,

Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετμημένος.

Τούτων, ἡ μὲν Ἐνναθᾶ ὄρητο ἐκ τῆς Γαζαίων χώρας, ἡ δὲ Οὐαλεντίνα, ἐκ τῆς Καισαρέων. Φιρμιλιανοῦ δὲ τοῦ Ἡγεμόνος προκαθίσαντος, ἄγεται Ἐνναθᾶ ἡ γενναιοτάτη παρθένος· καὶ ἐρωτηθεῖσα, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσασα, σφοδρῶς μαστίζεται, ξύλῳ ἀναρτᾶται, τὰς πλευρὰς καταξάινεται

πλήκτροις, οὐκ εἰς ἅπαξ· ἀλλὰ καὶ πολλάκις. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ παρθένος οὔσα, καὶ τῶν πραττομένων τὸ ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον οὐκ ἐνεγκοῦσα, παρῶρησιάζεται· καὶ αὐτίκα θύειν κελεύεται, αὐτοῦ που πλησίον παρὰ τῷ δικαστηρίῳ βωμοῦ εὐτρεπισθέντος. Ὡς δὲ παρὰ τὸν βωμὸν ἤχθη, λάξ ἐπ' αὐτὸν γενναίως ἐνάλλεται, καὶ σὺν τῇ ἐπικειμένη πυρᾷ καταστρέφει αὐτόν. Ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς, τοσαύτας κατὰ τῶν πλευρῶν ἐπιτίθησι βασάνους, ὅσας οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Καὶ ἀπαγορεύσας ἀμφοτέρας, τὸν διὰ πυρὸς αὐταῖς ψηφίζεται θάνατον.

Μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα παρήχθη Παῦλος, καὶ πολλαῖς βασάνοις προσομιλήσας, καὶ ὑπεράνω πασῶν τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι γενόμενος, τῇ τοῦ ξίφους καταδικάζεται τιμωρία. Ὁ δὲ, τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, καὶ τῶν ὁμοψύχων Πιστῶν ὑπερευξάμενος, δέχεται τὴν τομὴν, παραθεὶς Θεῷ τὸ αὐτοῦ πνεῦμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ἀναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρόσω,

Γῆς ἐξαναστάς, πρὸς τὸν Ὑψιστον τρέχει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος τοῦ ταχυδρόμου.

Στίχ. Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Ἐδέμ ζητῶν μόνα,

Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Ζήνων, Καισαρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, τῇ πρὸς Καππαδοκίαν κειμένη, γονέων πλουσίων καὶ περιφανῶν. Κατείλεκτο δὲ τοῖς στρατιώταις, τοῖς τὰ βασιλικά ὀξεῶς διακομίζουσι γράμματα. Διανοήσας δὲ τὸ ἄστατον καὶ ἐπίκηρον τοῦ βίου, τὴν στρατιωτικὴν ἀποθέμενος ζώνην, ἐν ἐνὶ τῶν πολυανδρίων (πολλὰ δὲ ἔχει τὸ τῆς Ἀντιόχου παρακείμενον ὄρος) εἰσηλθε, τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρων, οὐ λύχνον, οὐ κιβώτιον, οὐ τράπεζαν, οὐ στρωμνὴν ἔχων· ἡ στρωμνὴ δὲ ἦν αὐτοῦ σιβάς χόρτων, ἐπὶ λίθων ἐστρωμένη· ἐσθῆς δέ, ῥάκος παλαιόν· τροφή δέ, εἷς ἄρτος, ἐπὶ δύο χορηγούμενος ἡμέρας ὑπὸ φίλου τινός· τὸ δὲ ὕδωρ αὐτὸς ἐαυτῷ πόρρωθεν ὑπεκόμιζεν. Οὗτος, ἐκ τούτων τῶν πόνων, πολλὴν θεόθεν ἐπεσπάσατο τὴν χάριν· ἡ γὰρ καταδρομὴ τῶν Ἰσαύρων πολλὰς σφαγὰς εἰς τοὺς τὴν ἀσκητικὴν μετιόντας πολιτεῖαν ἐποίησεν· αὐτὸς δὲ εὐχῇ μόνη τὰς ἐκείνων ἀπημαύρωσεν ὄψεις. Οὐ πολὺν δὲ μετὰ ταῦτα βιώσας χρόνον, ἀπὸ τῶν καμάτων πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἀπῆρε λῆξιν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τῷ πυρὶ λιπαινόμενος, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ ὡς χρυσίον, ὀβρυζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σου τῇ δρόσῳ, παρανομούντων ἢ κάμιнос, κατεσβέσθη σοφὴ καὶ ἐρρύσθης, μελωδῶν τῷ ποιήσαντι· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἄθλων, δένδρον ἐφάνης ὑψίκομον, συσκιάζων Πιστοὺς ἐκ φλογώδους, ἁμαρτίας κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγνω νηδυῖ σου, Θεοτόκε Ἀγνή εὐφροσύνης, τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὸ κατηφὲς διώκουσα, τῶν παθῶν ἀειπάρθενε.

Κανὼν δευτέρος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἀνυμνοῦμέν σε βοῶντες χαίροις ἔνδοξε, Μάρτυς Χαράλαμπες· τὴν θείαν κάραν σου γάρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι ὡς κρήνην βρούουσαν, πλοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἄθλους σου θεσπέσιε, Μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς· εἰδώλων σεβάσματα γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήρησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἔπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ὡς φωστὴρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἢ κάρα σου, τῆς πλάνης τῆς ζοφερᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε, τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν υἰεῖαν.

Θεοτοκίον.

Ἀνατέταλκεν ὁ μέγας καὶ ἀνέσπερος, Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντα ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ωιδὴ η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων, ἐπισταζόμενος, τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει, ὠραϊζόμενος, τῷ νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης Μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη, οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου Μάρτυς, καὶ γενναιότητα· ἢ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἠμαύρωσεν ἔνστασις, σοῦ τὴν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Ἰερεὺς τε καὶ Μάρτυς, ἀκαταγώνιστος· στρατιώτης γενναῖος, καὶ στῦλος ἄσειστος, ἔρεισμα Πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης, θεόφρον Ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τὰ πάντα ποιήσας, θείῳ βουλήματι, βουληθεὶς ἐν γαστρὶ σου, ᾤκησεν Ἄχραντε, ῥέυσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλόμενος· ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανῶν δεύτερος. Παῖδας εὐαγεῖς.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ῥύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες! ῥύη καὶ γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἔστης ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἷά περ ἀδάμας τις, στῦλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἔνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλως οὐχ ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων, θωπείαις θυμοβόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν παισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν αἰεὶ πηγάζουσαν, νάματα ἰάσεως, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥόδον ἐν ἀκάνθαις εὐρηκῶς σε, καὶ ἄνθος ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρίνον τε πανάσπilon, Δέσποινα Θεόνυμφε, ὃ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς...

Ωιδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Οὐ πῦρ οὐ ξίφος ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμὸς οὐ θλίψις οὐ λιμὸς οὐδὲ κίνδυνος, οὐ βασάνων παντοίων ἐπίνοια, ἴσχυσε τῆς ἀγάπης, ὄντως χωρῖσαι σε, τοῦ πεπονηκότος Ἀθλητὰ ἀξιοθαύμαστε.

Ξεσμοῖς ὀνύχων τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν Ἀθλοφόρε ἐκόσμησας· ὅθεν σὺν παρῶρησίᾳ, Μάρτυς ἀήττητε, πάντων τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρᾶς καὶ θείας ὄντως λαμπρότητος, παρεκτικῆ ἢ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἦν ἐορτάζοντες, σχοιήμεν πταισμάτων ἰλασμὸν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καὶ τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία Πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστὸν ἢ κυήσασα, χειρὰ μοι βοηθείας, ἔκτεινον σῶσόν με, μόνη προστασία τῶν πιστῶς μακαριζόντων σε.

Κανῶν δεύτερος. Ἄπας γηγενής.

Ἄπαντες πιστοί, τῇ κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ Μάρτυρος· πάντων ὁ δεσπόζων γάρ, μεγίστην χάριν ταύτη παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται, πᾶσι τοῖς προσψάουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Γῆ καὶ οὐρανός, ἐξίσταται σήμερον ἐπὶ τοῖς θαύμασι, τοῦ Μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων στίφη γὰρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δίδονται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης, νόσος καταπαύεται, τῇ προσψάσει τῆς κάρας σου ἔνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν καὶ προσκυνήσωμεν, κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξίεπαινον, τὴν φοινηθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου Μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν, θαύματα παράδοξα, ὡς στεφθεῖσαν χειρὶ Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Ὕμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου Θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησο, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής...

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἐνθέως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ Παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβῆρον τὸν παράφρονα, ἤλεγξας ὦ Χαράλαμπες, καὶ τὸν μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε σκέπε σοὺς δούλους, ἐκ πάσης βλάβης ἀτρότους· κινδύνων τ' ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε, καὶ πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Οἱ τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες, δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν κάραν, κατασπάσασθε πάντες, τοῦ θείου Χαραλάμπους τὴν τὸν Χριστόν, ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν Κτίστην μεγαλύνασαν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις, νῦν συνηρίθμησαι, καὶ παρεστῶς Τριάδι, τῇ Ἀγίᾳ τρισμάκαρ, αὐτὴν καθικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον κάραν καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανῆς καὶ πανένδοξος, ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάση, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ θείου Χαραλάμπους· διὸ περ λαμπρῶς, ἐορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον κάραν τὴν τὸν Χριστόν, ὡς Θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Ὡσπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου κάρα Θεσπέσιε, προχέει, οἷόν τι μύρον πολύτιμον, τὰ ἰάματα· τοὺς τε Πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας, τῶν δεινῶν πάντων ῥύεται· τὴν δυσώδη τε πλάνην, καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, ἡ Α' Ὡρα καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδεται δὲ καὶ ἅγιον Ἐλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων ἡ γ' καὶ ζ' Ὀιδή.

Ὁ Ἀπόστολος. Πρὸς Τιμόθεον β΄ Ἐπιστολῆς.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ, κτλ.

(Ζῆτει τῆ κς΄ Ὀκτωβρίου).

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους...

Κοινωνικόν· Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἡ ἀνωτέρω τοῦ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους ἐορτάσιμος Ἀκολουθία, νεωτέρα οὔσα, οὐχ εὑρίσκεται οὔτε ἐν τοῖς χειρογράφοις, οὔτε ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναιοῖς, μέχρι τοῦ 1755, ἅτινα ἔχουσι τὰ τρία μόνα πρῶτα Προσόμοια τοῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ τὸν πρῶτον Κανόνα.

Τῆ ΙΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου, καὶ τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Αὐγούστας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς΄, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια πέντε, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν τῇ ἀσκήσει βλαστήσας, Ὅσιε Βλάσιε, ἱερωσύνης δόξη, ὥσπερ φοῖνιξ δικαίων, ἐξήνησας παμμάκαρ καρποὺς θεϊκοῦς, μαρτυρίου προσάγων Θεῶ, τὴν τῶν εἰδώλων κατάλυσιν ἐμφανῶς, καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκείωσιν.

Ποιμαντικῶς διαπρέψας, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀθλητικοὺς ἀγῶνας, ὑπομείνας γενναίως, ἐν δι' ἀμφοτέρων στέφος λαβών, ἐν ἑκατέροις κοσμούμενος, δικαιοσύνη καὶ πόνοις ἀθλητικοῖς· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Θεῖω ῥωσθεῖσαι γυναῖκες, ζήλω τῆς πίστεως, τοῖς ὑπερτίμοις ἄθλοις, τῆς καλῆς μαρτυρίας, ἐστεφθῆσαν σὺν τέκνοις· θαῦμα φρικτόν! τὴν κεφαλὴν γὰρ ποθοῦσαι Χριστόν, καὶ ἐν αὐτῷ νυμφευθεῖσαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὰς κεφαλὰς ἐναπετμήθησαν.

Ὡς προμηθεά σε πάντων, ὑμνοῦμεν Βλάσιε, καὶ λογικῶν θρεμμάτων, καὶ ἀλόγων πασχόντων· πάντας γὰρ ἰσχύεις θεράπον Χριστοῦ, εὐεργετεῖν καὶ

ἰᾶσθαι πιστῶς· τὴν γὰρ τοῦ Πνεύματος χάριν πεπλουτηκῶς, δαψιλεύεις τὰ θαυμάσια.

Χριστὸς τὸ ζῆν σοι παμμάκαρ, καὶ τὸ θανεῖν ἀληθῶς, κέρδος ἐδείχθη πίστει, κατὰ Παῦλον τὸν μέγαν, Βλάσιε θεόφρον ἐπεὶ δι' αὐτόν, προθυμώτατα τέθνηκας· καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύεις διὰ παντός, εἰς ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιροὺς καθ' ἑκάστην, ὕμνων καὶ εὐλογῶν σε καὶ τὴν πολλήν, ἀνοχήν ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἦν ἐνδείκνυται Θεόνημφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνωδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς λέγε τὰ ἐξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'. Τοῦ Στουδίτου.

Βλαστήσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν θείων ἀρετῶν, φερωνύμως Βλάσιε, ἐξήνησας δαυϊτικῶς, ὥσπερ φοῖνιξ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἐπληθύνθης τοῖς κατορθώμασιν· ὡς ἄμπελος δὲ εὐθηνούσα ἐν οἴκῳ Θεοῦ, τῷ καιρῷ τοῦ μαρτυρίου, τεμνόμενος βασάνων ποιναῖς, ἐκ καρποῦ τῶν ἀγώνων σου, ἐβλυσας ἡμῖν οἶνον νοητόν, ἐξ οὗ πiónτες, εὐφροσύνης ἐνθέου τὰς καρδίας πληρούμεθα· καὶ συμφώνως συνελθόντες, ἐν τῇ σεβασμῖα μνήμῃ τῆς σῆς τελειώσεως, μακαρίζοντες εὐφημοῦμέν σε, αἰτούμενοι λαβεῖν διὰ σοῦ, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἦ Πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμᾶμενον, θρηνωδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονειδίστον;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Βυζαντίου.

Ὡς καλὸς παιδοτρίβης, καὶ διδάσκαλος τῆς εὐσεβείας, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ δυνάμει τῶν θείων λόγων σου, γυναικας φιλοθέους ὑπήλειψας πρὸς ἀγῶνας μαρτυρικούς, τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως αὐτῶν ῥωννύων ἐν Χριστῷ μεθ' ὧν τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως καλῶς τελέσας, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον φαιδρῶς συναγάλλη, διπλῶ στεφάνῳ τῆς θείας δόξης σεμνυνόμενος, καὶ ἐξαιτούμενος σὺν αὐταῖς, τὴν εἰρήνην ἡμῖν δοθῆναι, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐπομβρίαις Πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταγλύκανον, ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀνομίας τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχουσας· καὶ κατάκλυσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς ἀειζώου πρεσβείας σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἑώρακε Κύριε, ἢ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Ἀπολυτίκια. Τοῦ Ἱερομάρτυρος.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.

Φερωνύμως βλαστήσας ὡς δένδρον εὐκαρπον, Ἱεράρχα Κυρίου Βλάσιε ἐνδοξε, μαρτυρίου τοὺς καρποὺς κόσμῳ προήγαγες, καὶ θαυμάτων δωρεάς, ἀναβλύζεις δαψιλῶς, ὡς θεῖος Ἱερομάρτυς, τοῖς καταφεύγουσι Πάτερ, τῇ ἀντιλήψει τῆς πρεσβείας σου.

Δόξα. Τῆς Ἀγίας. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δωρεῶν τῶν ἐνθέων οὔσα ἐπάνυμος, τὴν Ἐκκλησίαν φαιδρύνεις βασιλικαῖς δωρεαῖς, ὡς θεόγλυπτος εἰκὼν θείας φρονήσεως· τῶν γὰρ εἰκόνων τῶν σεπτῶν, τὴν τιμὴν ὡς σχετικὴν, ἐτράνωσας Θεοδώρα, τῶν βασιλίδων ἀκρότης, τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Ὕμνοις κροτῶ σε, Μάρτυς εὐσεβοφρόνωνς. Ὁ Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄισμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ

» ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ δουλείας, ῥῆδην

» ἐπινίκιον, ἄδοντες καὶ βοῶντες· Ἄισωμεν σοι τῷ

» μόνῳ Δεσπότῃ.

Ὕμνοις τὴν φωσφόρον καὶ σεπτὴν, καὶ ἱεράν σου ἄθλησιν, ἀνευφημοῦντος πιστῶς Χριστοῦ Ἱερομάρτυς, τὸν νοῦν μου καταύγασον, αἴγλη φαεινοτάτη, παρόρησίαν ἔχων πρὸς τὸν Κτίστην.

Μίαν χαρακτηρσιν ἐν τρισίν, ὁμολογῶν Θεότητα, πολυθειᾶς ἀχλὺν ἀπήλασας καὶ ὄρθρος, ἀυγάζων εὐσέβειαν, ὠφθης Ἱερομάρτυς, τοῖς ἐν ζόφῳ πλάνης κρατουμένοις.

Νύκτα ἀθειᾶς ἀστραπαῖς, τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἀπομειώσας φωστὴρ κοσμούμενος ἐδειχθης, θαυμάτων λαμπρότησι, φέγγει τε μαρτυρίου, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν καταυγάζεις.

Θεοτοκίον.

Ὅλην καθαρὰν σε εὐρηκῶς, ὁ καθαρὸς ἐσκηνώσεν, ἐν τῇ νηδύϊ σου ἀγνή Παρθενομητορ, καὶ σὰρξ ἐχρημάτισε, δίχα τῆς ἁμαρτίας, ἵνα πλάνης ἡμᾶς ἀπαλλάξῃ.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ· ὑψώθη κέ-

» ρας μου ἐν Θεῷ μου· ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ

» στόμα μου· εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Οἱ ταῖς ἀκάνθαις συμπνιγόμενοι τῶν τοῦ βίου, ἀπαύστως Βλάσιε συμπτωμάτων, σῆς πρεσβείας τῇ δρεπάνῃ καθαίρονται, προστάτην σε προσκαλούμενοι.

Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἀνανεύσει ὀλικωτάτη, βασάνων ἠνεγκας τρικυμίαν, ξεομένης τῆς σαρκός σου ὥσπερ πάσχοντος, ἐτέρου σὺ διακείμενος.

Ὡς ἱεράρχης ὡς ἀήττητος ἀθλοφόρος, ὡς θεία δόξη ἠγλαϊσμένος, ἀκροτάτῳ ἐφετῷ νῦν παρίστασαι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φανεῖσαν ὑπερέχουσαν τῶν κτισμάτων, ὡς πάντων οὔσαν ἁγιωτέραν, ἐν αἰνέσει γενεαὶ μακαρίζουσιν, ἀνθρώπων Θεομακάριστε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκβλάστησας ὡς δένδρον πανευθαλές, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἱερουργέ, πολλοὺς κατεφύτευσας, πρὸς τὴν γῆν τὴν σωτήριον· καὶ ὡς κριὸς ποιμνίου, καλῶς ἡγησάμενος, δεσμευθεὶς ἐσφάγῃς, θυσία γενόμενος, τῷ δι' εὐσπλαγχνίαν, ὡς ἀρνίον σφαγέντι, καὶ χαίρων ἀνέδραμες, πρὸς αὐτὸν Πάτερ Βλάσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Διὰ κόσμον Παρθένε τὸν κοσμικόν, καὶ ταγμάτων τῶν ἄνω καλλωπισμόν, ἐν κόσμῳ ἐκήησας, τὸν τοῦ κόσμου Κοσμήτορα· πρὸ γὰρ τούτου Κόρη, ὑπῆρχον ἀκόσμητα, τῶν βροτῶν μὴ βλέπειν, δυναμένων τὸν Κύριον· ὅθεν ἀμφοτέρων, κοσμιότης κοσμία, ὠράθης Μητρόθεε, κοσμιότητι Τόκου σου· τὸν γὰρ κόσμον ἐκόσμησας, κόσμῳ τῷ ἀρχαίῳ δι' αὐτοῦ· καὶ Ἀγγέλων πάντα τὸν διάκοσμον, κατακοσμεῖς ὑπερκάλως, ἐν σοὶ κοσμοσώτειρα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαξε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Θεὲ ὑπεράγαθε, ἀνεξίκακε Κύριε. Ἦι πιστῶς ἐκβοήσωμεν· Σπλαγχνίσθητι Παρθένε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ πταισμάτων δώρησαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μό-

» νης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκουῦσθαι, θεοπτικῶς

» κατενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἐδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

Ἐχων τὴν ψυχὴν ἀῦλῳ φωταυγείᾳ, Μάρτυς καὶ ποιμὴν φαιδρῶς ἀγαζομένην, δικαστικῶν πρὸ βημάτων ἔστης ἀνδρείως, ὁμολογῶν Θεοῦ τὴν σάρκωσιν.

Μύστης Ἱερεὺς καὶ Μάρτυς στεφηφόρος, στῦλος ἀκλινῆς καὶ βάσις εὐσεβείας, καὶ ἀληθείας ἐδραῖωμα ἐγνωρίσθης, τῇ Ἐκκλησίᾳ Μάρτυς Βλάσιε.

Ἄρνας λογικοὺς ἐποίμανας ὁσίως· θῦμα δὲ δεκτὸν προσήχθης τῷ Δεσπότη, ὀλοκαυτούμενον ἄνθραξι μαρτυρίου, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ῥήσει σου σοφῶν χειλέων ἀπεφράγη, χεῖλη πονηρὰ λαλοῦντα βλασφημίαν, εἰς τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην καὶ Βασιλέα, ἱεροκήρυξ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Τόμον σε καινὸν προεῖδεν ὁ Προφήτης, ἔχοντα Θεοῦ τὸν Λόγον γεγραμμένον, τὸν διαρρήξαντα Κόρη τῆς ἁμαρτίας, τῶν προπατόρων τὸ χειρόγραφον.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φωτοδό-
- » τα Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκότος διώξας
- » τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς, τῶν προστα-
- » γμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Ἵπέμεινας ἀνδρείως, τῆς σαρκὸς τὰς αἰκίσεις αἰοίδιμε, ἐν τῷ δεινῶς τραυματίζεσθαι, τὴν πλάνην τραυματίζων, καὶ καταράσσων ἐχθρούς, τῇ πρὸς Θεὸν ἀνυψώσει, Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Σταυρῷ τὸν προσπαγέντα, ἐν τῷ πάθει σου εἰκονίζων μακάριε, τὰς τῆς σαρκὸς ἀλγηδόνας, ὑπέφερες γενναίως, καὶ νικητῆς γεγονώς, συνηριθμήθης ἀξίως, μαρτύρων στρατεύμασιν.

Ἐνθέῳ πεποιθήσει, προσευχῶν σου μάστιξι θῆρα Πάτερ συνώθησας, ἀποβαλέσθαι τὴν θήραν, ἣν ἀδίκως συνέσχε, πιστοῦ γυναιίου πληρῶν, συμπαθεστάτη καρδιά, τὴν αἴτησιν Βλάσιε.

Θεοτοκίον.

Ἵμνουμέν σε Μαρία, τὴν θεώσασαν τῶν ἀνθρώπων τὸ φύραμα, τῇ ὑπὲρ νοῦν σου λοχεία, καὶ ἀναπλάσασαν καταφθαρέντας ἡμᾶς, καὶ συντριβέντας ἀπάτη τοῦ ὄφεως Πάναγνε.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
- » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ
- » γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-
- » ρίας μου.

Συνήθλησέ σοι χορός, σεπτῶν γυναιῶν αἰοῖδιμε· ῥωσθειῖσαι γὰρ τοῦ Σταυροῦ, δυνάμει συνέτριψαν, ἐχθροῦ πολυμήχανον, κεφαλὴν καὶ νίκης ἀνεπλέξαντο διάδημα.

Ἐρρώσθη τὸ ἀσθενές, Θεοῦ δυνάμει καὶ χάριτι· ἰδοὺ γὰρ νεανικῶς, γυναῖκες ἠρίστευσαν, τὸν ὄφιν πατήσασαι, τὸν ποτὲ τὴν Εὐὰν Παραδείσου ἐξοικίσαντα.

Βυθίσασαι πονηρῶν, δαιμόνων ἄψυχα ξόανα, ἐπουρανίου ναοῦ, κειμήλια ἔμψυχα, ἑαυτὰς προσήξατε, καὶ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησίαν ἐφαιδρύνετε.

Θεοτοκίον.

Ὁ θρόνος ὁ τοῦ Θεοῦ, τῶν Χερουβίμ ὁ ὑπέρτερος, νεφέλη ἢ τοῦ φωτός, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, Παναγία φώτισον, καὶ παθῶν ἀχλύος τὴν καρδίαν μου καθάρισον.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὁ θεῖος βλαστός, τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον, ἀμπέλου Χριστοῦ, τὸ κλῆμα τὸ πολύφορον, θεοφόρε Βλάσιε, τοὺς ἐν πίστει τελοῦντας τὴν μνήμην σου, εὐφροσύνης πλήρωσον τῆς σῆς, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Ρώμη Θεοῦ ἐνισχυθεῖς, ὦ Θεόφρον, ὡς ἱερός ἱεράρχης καὶ λειτουργός αὐτοῦ, ἐν πράξεσι θεαῖς ἀναδέδειξαι· τῶν Ἀθλοφόρων ἐν ταῖς χορείαις ἀθλοφόρος ὠράθης καὶ στεφανίτης· τῆς Ἀαρῶν ὑπερήρθης θυσίας, ὡς μύστης Χριστοῦ· σὺν Ἄβελ αἷμα τὸ θεῖον ἀνακράζει Θεῶ τὴν σφαγὴν σου· καὶ θρόνω θεῖω τοῦ κτίσαντος παρεστῶς, σὺν Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου, Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας.

Στίχ. Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεῖς διὰ ξίφους,

Ἀλοῦσι λαιμοῖς ῥευμάτων εἴργει βλάβας.

Ἐνδεκάτη Βλασίου τάμεν αὐχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, Ἐπίσκοπος Σεβαστείας, οἰκῶν ἐν τινὶ τῶν κατ' ὄρος σπηλαίων· ἐν ᾧ τὰ ἄγρια τῶν ζώων ἐξημερούμενα διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Ἁγίου, χειροσθῆ ἐφαίνοντο. Ὦν δὲ καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἔμπειρος, πολλὰς ἰάσεις ἐπετέλει, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν παρὰ Κυρίου λαβῶν. Οὗτος κατασχεθεῖς, ἤχθη πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικόλαον, καὶ

ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τύπτεται ῥάβδοις, καὶ ἀναρτηθεὶς ξέεται. Εἶτα, ἀπαγομένῳ ἐν τῇ φυλακῇ, ἠκολούθησαν αὐτῷ γυναῖκες ἑπτὰ, αἱ καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν, Θεὸν τὸν Χριστὸν εἶναι ὁμολογήσασαι. Ὁ δὲ Ἅγιος Βλάσιος, τῷ βυθῷ τῆς λίμνης βληθεὶς, ξίφει τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη μετὰ τῶν δύο βρεφῶν, τῶν ὄντων ἐν τῇ φυλακῇ.

Λέγεται δέ, ὅτι οὗτος ἦν ὁ τῇ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου διατάξει ἐπιτροπεύσας, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ μαρτυρίας, καθάπου καὶ ἐν παλαιῷ ὑφάσματι εὔρηται εἰκονισμένος ὁ Ἅγιος Βλάσιος, ἰστάμενος μέσον τῶν Ἁγίων πέντε Μαρτύρων, ἔγγιστα τοῦ Ἁγίου Εὐστρατίου, καὶ δεχόμενος ἐκ χειρὸς τούτου τὸν τόμον τῆς διατάξεως. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἀγιοτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρίῳ, τῷ ὄντι πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐν τοῖς Μιλτιάδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι δύο παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ μετὰ τῶν ἑπτὰ γυναικῶν, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Βαβαὶ τοσαύτης παιδίων εὐθαρσίας!

Σπεύδουσιν ἄμφω, ποῖον ἐκτμηθῆ φθάσαν.

Κτείνει γυναῖκας ἑπτὰ σεπτὰς τὸ ξίφος,

Οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθείσας δειλία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς εὐρέσεως τοῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ζαχαρίου τοῦ Προφήτου, τοῦ Πατρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου.

Στίχ. Φανεῖς ὁ νεκρὸς γῆθεν ὁ Ζαχαρίου,

Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφθονον βλύζει χάριν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς ἀγίας Θεοδώρας τῆς Βασιλίσης, τῆς στερεωσάσης τὴν ὀρθοδοξίαν.

Στίχ. Θεοδώραν Ἄνασσαν εὐσεβεστάτην,

Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοῖ θείου στέφους.

Αὕτη ἐγένετο γυνὴ Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως τοῦ Εἰκονομάχου· οὐκ ἦν δὲ αἰρετική, ὥσπερ ὁ ταύτης ἀνὴρ. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἐξώρισεν, ἀντ' ἐκείνου δὲ προεβάλετο Ἰωάννην τὸν Λεκανόμαντιν, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας κατέκαυσεν. Αὕτη δέ, εἰ καὶ φανερῶς οὐκ ἐτόλμα προσκυνεῖν τὰς ἀγίας εἰκόνας, ὅμως εἶχεν αὐτὰς κεκρυμμένας εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, καὶ τῇ νυκτὶ ἴστατο προσευχομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν ἵνα ποιήσῃ ἔλεος μετὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐγέννησε δὲ υἱόν, ὀνόματι Μιχαήλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν ὀρθοδοξίαν. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, εὐθέως

ἤγαγε τὸν Ἅγιον Μεθόδιον, καὶ συνήθροισε τὴν ἱερὰν Σύνοδον, καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς Εἰκονομάχους, καὶ τὸν Ἰωάννην κατεβίβασε τοῦ θρόνου, καὶ τὰς ἀγίας εἰκόνας εἰσήγαγεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Εἶτα ἐτελεύτησε, καταλιποῦσα τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτῆς Μιχαήλ.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ Σέρβος, ὁ ἐν Σοφίᾳ τῇ πόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αῤῥ' (1515), πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Γεώργιος δὲ μὴ τὸ πῦρ δειλιάσας

Ἀπυρπόλυτος ἐν πυρὶ διαμένει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμινος, πυρὶ φλογιζομένη,

» ἐδροσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασία, οἱ Παῖδες δὲ

» ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτισμοῦ θείου ἔμπλεων, κτησάμενος καρδίαν, ἀπροσκόπως παρέδραμες, προσκόμματα τῆς πλάνης, ἐχθρῶν διαβήματα, ὑποσκελίσας σοφέ, τῇ παρουσίᾳ σου.

ῤαντισμῶ τῶν αἱμάτων σου, πλάνης φλόξ ἀπεσβέσθη· τῇ ἐλλάμψει τῶν λόγων σου, ἡ κτίσις ἐφωτίσθη, κραυγάζουσα Βλάσιε· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Οὐ σκιαίς οὐκ αἰνίγμασιν, ὄν ἐπόθησας βλέπεις, πρὸς δὲ πρόσωπον πρόσωπον, λυθέντων τῶν ἐσόπτρων· καὶ μέλπεις γηθόμενος· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῶ κρατηθέντα με, Παρθένε ἀμελείας, ἀμαρτίας κατέλαβεν, ὕπνος θανατηφόρος· διὸ μετανοία με, πρὸς ζωηφόρον αὐγὴν, Ἀγνή ἐξέγειρον καὶ σῶσόν με.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς

» θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν· σὲ

» ὕμνει Ἥλιος, σὲ δοξάζει Σελήνη, σοὶ προσφέρει

» ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ, καὶ Κτίστη εἰς

» τοὺς αἰῶνας.

Ὡς κριὸς ἐθελόθυτος, ὡς ἱερεῖον δεκτόν, ὡς ἀμνὸς ἄκακος χαίρων προσήχθης, τῷ τυθέντι Ἀμνῷ, εἰς ἡμῶν λύτρωσιν, καὶ Μαρτύρων συνήφθης, ὁμηγύρει μέλλων σὺν Ἀγγέλοις, τὴν ἱερωτάτην, παμμακάρο ὕμνωδιαν.

Σταλαγμοῖς τῶν αἱμάτων σου, ἀποξηράνας βυθόν, ἀθεΐας Μάρτυς ἐβλυσας κόσμῳ, ἰαμάτων κρουνοῦς, παύοντας καύσωνα, παθημάτων παντοίων, τῶν ἐν πίστει σοι καταφευγόντων, καὶ ὑπερυψούντων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οὐκ ἀρνούμεθα Κύριον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, ἱερῶν γυναιῶν χορὸς ἐβόα, ὁ μακάριος· ὅθεν ξεόμεναι, καὶ πυρὶ ὁμιλοῦσαι, καὶ σιδήρῳ κάρας ἐκμηθεῖσαι, ἔχαιρον ὕμνοῦσαι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰερὰν σε προήγγειλαν, Παρθενομήτορ φωναί, ἐσομένην Κόρη τοῦ Ποιητοῦ σου, ὑπὲρ φύσιν τροφόν, γέννησιν ἄρρήτον, ὡς καὶ σύλληψιν ξένην κεκτημένην· ὅθεν σε ὕμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ

» καὶ βᾶτω, τόκον τὸν τῆς Αἰεπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν

» πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν.

Ὡς ὑπερφυεῖ κλίμακι, τῷ αἵματι Μάρτυς, ἐπιβὰς τὰς ἄνω μονάς, κατέλαβες ὠραῖος, ἀγλαΐαις ἀποδειχθεὶς τῶν ἀγώνων, καὶ τῷ στεφοδότῃ σου παρίστασαι.

Σὲ τὸν φωταυγῆ Ἥλιον, ποθοῦσαι γυναικες, καὶ τῶν ἡδυπνόνων Χριστέ, ὀσφρανθεῖσαί σου μύρων, διὰ πάθους τὸ σὸν εἰκόνισαν πάθος, καὶ τῆς ἀφθαρσίας ἠξιώθησαν.

Ἡμεροφαῆς ὡς ἀστήρ, ταῖς ἄνω χορείαις, αὐλιζόμενος Βλάσιε, τὴν φωσφόρον σου μνήμην, τοὺς γεραίροντας ζοφερῶν ἐγκλημάτων, ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Θεοτοκίον.

Φέρεις ἐν ἀγκάλαις, Χριστὸν τὸν διακρατοῦντα, οἰκουμένην πᾶσαν, χειρὶ ἀγνῆ Παρθενομήτορ, ὃν ἰκέτευε ὡς Υἱόν σου καὶ Κτίστην, σῶσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνυμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Μαρτύρων σε ὠραΐσμα, Ἱερέων τὸ κλέος, γινώσκομεν πανόλβιε, Βλάσιε Ἱεράρχα·
ὡς θῦμα γὰρ προσήνεγκας, σεαυτὸν καὶ τέθυσαι, τῷ διὰ σὲ εἰς θυσίαν, ἐκουσίως
ἐλθόντι, ἀγαθότητι ἀφράστῳ, καὶ βουλήσει ἀρόρητῳ.

Ἔτερον. Ἦχος β'. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Δεῦτε καὶ δῶμεν σήμερον, τῷ Χριστῷ δόξαν πάντες· αὐτὸς γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
τέρασι παραδόξοις, καὶ θαύμασι πολυτρόποις, τὸν σοφὸν Ἱεράρχην, καὶ
Μάρτυρα ἐδόξασε, Βλάσιον ὄν τιμῶντες, καὶ τὴν αὐτοῦ, ἱερὰν πανήγυριν
ἐκτελοῦντες, ἀμαρτιῶν λυτρούμεθα, ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις.

Θεοτοκίον.

Ζητῶν με τὸ πλανώμενον, πρόβατον παραβάσει, Θεὸς ὁ πλαστοουργήσας με, σοῦ
τὴν ἄφθορον μήτραν, ὑπέδου ἄχραντε Κόρη· καὶ λαβὼν με ἐπ' ὤμων, εἰς
οὐρανούς ἀνύψωσε, συνεδρία τιμήσας, τῇ Πατρικῇ· οὐ τὴν ἀνυπέρβλητον
εὐσπλαγχνίαν, καὶ σὲ τὴν Θεομήτορα, προσκυνῶ καὶ δοξάζω.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶνων,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

ὡς σύνηθες, ἢ Α' Ὄρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς
μεγάλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα... ψάλλομεν τέσσαρα Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Μελετήσας μακάριε, Ἱεράρχα Μελέτιε, νόμον τὸν σωτήριον καθὼς γέγραπται,
ξύλον ἐδείχθης ἐν ὕδατι, ἀσκήσεως κείμενον, καὶ καρπούς τῶν ἀρετῶν,
προβαλλόμενον χάριτι, τοῦ φωτίσαντος, τὴν ἁγίαν ψυχὴν σου καὶ παντοίων,
δεκτικὴν ἐργασαμένου, πνευματικῶν ἐπιλάμψεων.

Ὁραιώθησαν πάνσοφε, γραφικῶς σιαγόνες σου, ὡς τρυγόνες στέργουσαι τὴν
ἐγκράτειαν, καὶ τὴν τροφήν διαπτύουσαι, ἐφέσει Μελέτιε, τῆς τρυφῆς τῆς νοητῆς·

ἦν Χριστός σοι χαρίζεται, προσδεξάμενος, τοὺς πολλοὺς σου ἀγῶνας καὶ τὸν ζῆλον, τὸν διάπυρον ὃν ἔσχες, προκινδυνεύων τῆς πίστεως.

Ἐγκρατεία ἐμάρανας, τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα· καὶ παθῶν Μελέτιε κατεκράτησας· καὶ ἀπαθείας λαμπρότητι, σεαυτὸν ἐφαίδρυνας· καὶ ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, τῷ Χριστῷ ἱερούργησας· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Τῇ σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν, ἐνωθέντα τὸν ἄσαρκον, καὶ Πατρὶ συνάναρχον Λόγον πάνσοφε, δίχα τροπῆς καὶ συγχύσεως, σοφῶς ἐδογματίσας· ἐνεργοῦντα δὲ διττῶς, καταλλήλως ταῖς φύσεσιν, ἐξ ὧν σύγκειται, καὶ ἐν αἷς θεωρεῖται εἰς ὑπάρχων, ἀδιαίρετος τῷ ὄντι, τοῦτο κάκεινο νοούμενος.

Δόξα. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐν θαλάσῃ με πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυκτὶ καθεύδοντα περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα χαρίτωσον, τὸν νοῦν μου Πανάμωμε, καὶ εὐόδωσον ποιεῖν, τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα· ὅπως εὐροίμι, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν βίῳ, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὃ προσφυγῶν ἐν τῇ σκέπῃ σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἡ ἀμνὰς ἢ τέξασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Ὑιὲ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήης Μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως. Γερασίμου.

Νόμον ἔνθεον, ἐμμελετήσας, τὴν οὐράνιον, γνῶσιν ἐκλάμπεις, τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἱεράρχα Μελέτιε· τὴν γὰρ Τριάδα κηρύττων ὁμότιμον, αἰρετικῶν διαλύεις τὰς φάλαγγας. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Τοὺς σοὺς ἐπαίνους ἐξυφαίνω Παμμάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Εἰρμός.

» Ἀρματηλάτην Φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τῷ φωτοδότῃ παρεστῶς ὀλόφωτος, φωτὶ τῆς γνώσεως, τὸ ζοφερὸν ὄμμα τῆς ψυχῆς μου φώτισον, καὶ τὴν ἀχλὺν ἀπέλασον, τῶν παθῶν σαῖς πρεσβείαις· ὡς Ἱεράρχης γὰρ Ὅσιε, ἔχεις παρῶρησιαν Μελέτιε.

Ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, ὁ συναῖδιος, καὶ συμφυῆς Λόγος τῷ τεκόντι κήρυκα, τῆς ἑαυτοῦ γεννήσεως, προχειρίζεται μόνος, ὡς Ἀποστόλων ὁμότροπον, σὲ νῦν θεοφόρε Μελέτιε.

Ὑπὸ τῆς θείας φωτισθεῖς ἐλλάμψεως, τὸν ἐξ ἀνάρχου Πατρὸς, μονογενῆ Λόγον ἄκτιστον αἰώνιον, θεολογήσας Ὅσιε, τοὺς Ἀρείου συμμάχους, ὁμόφρονάς τε συνέχεας, θεία παντευχία φραζάμενος.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον Παναγία τέτοκας, τὸν πρὶν ἀσώματον, θεαρχικὸν Λόγον· μόνη ἐξ αἰῶνος γὰρ, ἀκτίσι καθαρότητος, Παρθενίας τε κάλλει, καὶ παναμώμοις χαρίσμασι, πέφηνας ἀξία Πανάμωμε.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰσμός.

- » Ὁ στερεώσας καταρχάς, τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέ-
- » σει, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ
- » με Χριστὲ τῶν ἐντολῶν σου στήριξον· ὅτι οὐκ ἔστι
- » πλὴν σου, Ἅγιος μόνε Φιλάνθρωπε.

Στερεωτέραν τὴν ψυχὴν, ἀδάμαντος κεκτημένος, τὸ σαθρὸν σὺ τῆς αἰρέσεως δόγμα, εὐσεβείᾳ πυρσωθεῖς πανόλβιε κατέπαυσας· διὸ πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις θεόφρον δοξάζομεν.

Ὁμοιωθεῖς δι' ἀρετῶν, τοῖς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλοις, τὴν ἐκείνων αὐθεντίαν καὶ θρόνον, ἐκκληρώσω προφανῶς Μελέτιε πανένδοξε, ὀρθοδοξίας στῦλος, καὶ εὐσεβείας γενόμενος.

Υἱοθετούμενος Θεῷ, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, σὺ κατήγαγες εἰς κτίσιν ἀφρόνως, ἀλλ' ἐδόξασας Πατρὶ συνάναρχον καὶ σύνθρονον, Δημιουργὸν καὶ Κτίστην, τῶν γεγονότων Θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν ἀγίαν ὁ Θεός, γαστέρα κατασκηνώσας, ἐσαρκώθη Θεομῆτορ ὡς οἶδε, καὶ διέσωσεν ἡμᾶς τοῖς ζωηφόροις πάθεσιν· ὅθεν σε σωτηρίας, πύλην Παρθένε γινώσκομεν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Μελετήσας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου Πάτερ σοφέ, ὡς ξύλον κατάκαρπον, ἐφ' ὑδάτων τοῦ Πνεύματος, φυτευθὲν ὠράθη· διὸ ἱεράτευσας, τῷ Θεῷ ἀμέμπτως, Ἀρείου τὸ ἄθεον, καὶ τοῦ Σαβελλίου, τὸν κακόδοξον τρόπον, σαφῶς βδελυξάμενος, ὀρθοδόξῳ φρονήματι, Ἱεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τὴν σοφίαν τοῦ Λόγου καταμαθὼν, καὶ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἀποβαλὼν, πᾶσιν ἀνεκήρυξας, τὸν τῆς χάριτος λόγον· καὶ τῶν ψυχῶν τὰς πλάκας, λαξεύσας τῇ γλώττῃ σου, ἐν αὐταῖς ἐχάραξας, τὰ θεῖα διδάγματα· ὅθεν καὶ τοῦ γνόφου, διαβὰς τὴν νεφέλην, καλυπτόμενος σώματι, ἀναλάμπεις τῷ πνεύματι, Ἱεράρχα Μελέτιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαβὼν, προστάτιν σε ἔδειξε, τῶν ἀνθρώπων Πανάμωμε· διὰ τοῦτο πάντες, πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ἰλασμόν πταισμάτων, αἰτούμενοι Δέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης, λυτρωθῆναι βασάνου, καὶ πάσης κολάσεως, τῆς ἐκεῖσε δεόμεθα, καὶ ἐν πίστει βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τοῦ δοθῆναι πᾶσι Κόρη ἄφεσιν, τοῖς εὐσεβῶς προσιοῦσι, τῇ σκέπη τῇ θεῖα σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὁ σταυρὸν ὑπομείνας ὡς ἀγαθός, τοῦ Ἀδὰμ τὴν πτωχείαν ἀναλαβὼν, μόνη ἀναμάρτητε, ὑπεράγαθε Κύριε, τοῦ θανάτου εὐσπλαγχνε, τὸ κράτος κατέλυσας, καὶ τῷ πάθει σου Δέσποτα, τὸν κόσμον διέσωσας· ὅθεν Ζωοδότα, τὴν πεσοῦσαν ψυχὴν μου, οἰκτείρησον δέομαι, ὅταν κρίνης τὰ ἔργα μου, δικαιοκρίτα φιλόφιλανθρωπε· καὶ δός μοι πανοικτίρμον Θεέ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν ὡς εὐσπλαγχνος, ὅτι μόνος ὑπάρχεις, φύσει ἀναμάρτητος.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός

» μου σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λι-

» πών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ

» σὺν τῷ Προφῆτῃ, Αββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῆ δυ-

» νάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἐπιφανῶς ἱερομύστα διέπρεψας, τὸν τοῦ Πέτρου θρόνον κληρωσάμενος, τοῦ πρωτοουργοῦ παρὰ τοῦ Χριστοῦ, χειροτονηθέντος· οὐ καὶ τὸν τρόπον ἐζήλωσας, Υἱὸν Θεοῦ τοῦ ζῶντος, τὸν Σωτῆρα δοξάζων, διδασκαίς ταῖς ἐκείνου ἐπόμενος.

Παντοδαποῖς κεκοσμημένος χαρίσμασι, Μοναρχίας κήρυξ ἐχρημάτισας, τῆς ἐν Πατρὶ καὶ μονογενεῖ, Λόγῳ νοουμένης καὶ Θεῖῳ Πνεύματι πάνσοφε· Μονάδα γὰρ οὐσίας, ἐν Τριάδι προσώπων, ὑφεστῶτων ἐδίδαξας Ὅσιε.

Ἀνακραθεὶς κάλλει τῷ πρώτῳ θεσπέσιε, καὶ τῇ αἴγλη τούτου συμμορφούμενος, καὶ πυρσωθεὶς θεαίαις ἀστραπαῖς, κατὰ μετουσίαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας, γεγωνῶς φῶς τρισμάκαρ, φωτισμὸν εὐσεβείας, ἀναφαίνων τοῖς πίστει προστρέχουσιν.

Θεοτοκίον.

Ἵνα μορφὴν τὴν κεχωσμένην τοῖς πάθεσιν, ἐκζητήσης πλούτου ἀγαθότητι, Παρθενικὴν ᾤκησας νηδύν, ἐξ ἧς ἡ Σοφία Θεοῦ ναὸν ᾠκοδόμησας· δι' οὗ συνανεστράφης, τοῖς ἀνθρώποις οἰκτίριμον, καὶ διέσωσας κόσμον τὰ πέρατα.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἵνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δαίλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν » ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νεμομένης ἀτόπως, πάντας τῆς αἰρέσεως τῆς κακοδαίμονος, ὑπερῆρας Πάτερ, εὐγενεῖα ψυχῆς καὶ φαιδρότητι, καὶ πανάγνω γνώμη, καὶ σταθηρᾷ θεοσεβείᾳ, θεοφάντορ παμμάκαρ Μελέτιε.

Ὀλικάις προθυμίαις, τοὺς Ἀρειανόφρονας καταστρεψάμενος, ὀρθοδόξῳ πίστει, θεοφόρε τὸ κράτος ἐκύρωσας, ἐν Τριάδι ἕνα, Θεὸν ἡμῖν ἀνακηρύττων, παμμακάριστε Πάτερ Μελέτιε.

Ὑπερθέου Τριάδος, μύστης ἐχρημάτισας παναληθέστατος, τῷ Πατρὶ τὸν Λόγον, ὁμοούσιον σέβων καὶ σύνθρονον, καὶ τὸ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοφυῆς Πατρὶ καὶ Λόγῳ, πανσεβάσμιε Πάτερ Μελέτιε.

Θεοτοκίον.

Στρατηγίαι τῶν ἄνω, Πάναγνε Δυνάμεων σὲ μακαρίζουσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι, τῶν ἀνθρώπων ἀξίως δοξάζουσι· διὰ σοῦ γὰρ μόνης, οἱ ἐπὶ γῆς τοῖς οὐρανίοις, συναφθέντες ὑμνοῦμεν τὸν τόκον σου.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Ἐξήρανας ποταμούς, θεόφρον τοὺς τῆς αἱρέσεως· ἠνέωξας δὲ πηγάς, δογμάτων ὀρθότητος, ἀήττητος πρόμαχος, τῆς ὀρθοδοξίας γεγωνῶς ᾧ παμμακάριστε.

Ξηράνας τὸ θολερὸν, Ἀρείου ρεῖθρον καὶ ἄθεον, κατήρδευσας δαψιλῶς, τῆς χάριτος νάμασι, πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὴν εὐπρέπειαν ἐκόσμησας.

Ἐπάρχων διαπρεπῆς, ἐνθέοις ἐπιτηδεύμασιν, ἐγένου περιφανῆς, Πάτερ πρακτικώτατος, ἀκλόνητος σύμμαχος, τῆς θεοσεβείας καὶ Ποιμένων προηγούμενος.

Θεοτοκίον.

Φωτίζουσι τὰς ψυχάς, τῶν ὀρθοδόξως ὑμνούντων σε, αἱ ῥήσεις τῶν Προφητῶν, τὴν σὴν προμηνύουσαι, πανάχραντον σύλληψιν, καὶ τὴν ὑπὲρ λόγον θεονύμφευτόν σου γέννησιν.

Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ρεῖθροις.

Ὀρθοδοξίας τοῖς τρόποις κοσμούμενος, τῆς Ἐκκλησίας προστάτης καὶ πρόβολος, ἐδείχθης παμμακάρο Μελέτιε, καταπυρσεύων τὰ πέρατα δόγμασι, λαμπτῆρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπὸν σε καὶ ὁμόδοξον πάντες ἐγνωκότες πιστοί, καὶ σύνθρονον Πάτερ Ὅσιε, καὶ τῆς Τριάδος μύστην καὶ λάτρην, καὶ Διδάσκαλον μέγαν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ψυχὴν σου τρισμάκαρ προθέμενον, τῷ ζήλῳ τῆς εὐσεβείας πυρσούμενον, θεόφρον Μελέτιε, συμφώνως πάντες ἀνυμνοῦμέν σε, τὴν σεπτὴν σου καὶ ἔνθεον γεραίροντες κοίμησιν, λαμπτῆρ Ἐκκλησίας φαεινότατε.

Συναξάριον.

Τῇ IB' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχ. Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κυρίω,

Ταῖς χερσί σου τίθημι τὴν ψυχὴν, λέγει.

Δωδεκάτη Μελέτιος ἔδν χθόνα πουλυβότειραν.

Οὗτος, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην, ζηλωτὸς ἐγένετο πολλοῖς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς τε καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐπὶ τὴν πόλιν εἰσελθόντα, ὅτε καὶ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ἡ κυρία ἡμέρα παρῆν, πόθω τῷ εἰς αὐτὸν ἐλκόμενος ἕκαστος, εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἐκάλει τὸν Ἅγιον, ἀγιασθήσασθαι αὐτὸν τῇ εισόδῳ οἰόμενος. Τριάκοντα δὲ οὐδὲ ὅλας ἡμέρας ἐν τῇ πόλει πληρώσας, παρὰ τῶν τῆς ἀληθείας ἐχθρῶν ἐξεβλήθη, τότε τοῦ Βασιλέως παραπεισθέντος, καὶ τοῦ Θεοῦ ταῦτα συγχωροῦντος.

Μετὰ δὲ τὴν παράνομον ἐκείνην δίωξιν ἐπανελθὼν, πλεῖον τῶν δὺν ἐνιαυτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει διέτριβε. Καὶ πάλιν καλεῖ μὲν αὐτὸν τὰ τοῦ Βασιλέως γράμματα, οὐκ ἐγγύς που, ἀλλ' εἰς τὴν Θράκην· ὡσαύτως καὶ ἕτεροι Ἐπίσκοποι πολλαχόθεν τῆς οἰκουμένης ἐκείσε συνῆρξεν, βασιλικοῖς κληθέντες καὶ αὐτοὶ γράμμασι, διὰ τὸ τὰς Ἐκκλησίας, ἐκ μακροῦ χειμῶνος ἀνενεγκούσας, ἀρχὴν εἰρήνης καὶ γαλήνης λαμβάνειν. Τότε δὲ θαυμασθεὶς ὁ μέγας οὗτος παρὰ πᾶσι, τὴν ψυχὴν ἀφήκεν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀναπαυσάμενος μετ' εἰρήνης ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας. Τοῦτον τὸν μακάριον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος, καὶ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ἐγκωμίοις ἐτίμησαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίας Μαρίας, τῆς μετονομασθείσης Μαρίνος.

Στίχ. Στολὴ Μαρίνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρίαν·

Ταφὴ Μαρίαν δεικνύει τὸν Μαρίνον.

Αὕτη, τὴν γυναικίαν ἀλλαξαμένη στολὴν, μετὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς κατὰ σάρκα, Εὐγενίου, εἰσηλθὲν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἀπεκείρατο, καὶ διηκόνει μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, ἀγνοουμένη ὅτι γυνὴ ἦν. Ἐν μιᾷ οὖν, καταλύσασα μεθ' ἑτέρων ἐν πανδοχείῳ, ὡς διαφθείρασα τὴν τοῦ πανδοχέως θυγατέρα διαβάλλεται καὶ καταδέχεται τὸ ὄνειδος, καὶ ἦν, οὐκ ἐνήργησεν ἀμαρτίαν, ὁμολογεῖ. Ὅθεν τοῦ πυλῶνος ἐκβάλλεται τῆς Μονῆς καὶ τρισὶ χρόνοις ἕξω ταλαιπωρεῖ, ὅπερ οὐκ ὠδίνησεν ἐκτρέφουσα νήπιον. Ἐπεὶ δὲ εἰσεδέχθη ποτὲ τῆς Μονῆς ἐντός, συνῆν αὐτῇ τὸ παιδάριον, ἄρῳρον ὃν ἀπεκαλύφθη δὲ τὰ κατ' αὐτὴν μετὰ τὴν αὐτῆς τελευτὴν. Αὕτη μὲν ἐν τῷ κηδεύεσθαι γυνὴ φανεῖσα, ἐξέπληξεν ἅπαντας· ἡ δὲ τοῦ πανδοχέως θυγάτηρ, πονηρῶ πνεύματι ληφθεῖσα, ὑπὸ

στρατιώτου τινὸς ἔφη διαφθαρῆναι. Καὶ οὕτως, ὅτε Ἡγούμενος καὶ οἱ Μοναχοί, ἦν πρὸς ὀλίγον ἀθλίαν ἐκάλουν, μακαρισμῶν μεγάλων ἠξίωσαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αντωνίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Οὐδέν τι προσχῶν Αντώνιος τοῖς κάτω,

Καλῶν δικαίως ἠξιώθη τῶν ἄνω.

Οὗτος τὸ γένος ἔλκων, τὸ μὲν ἐξ Ἀσίας, τὸ δὲ ἐξ Εὐρώπης, ἡ τρίτη πατρὶς ἦν αὐτῷ ἡ Βασιλὶς τῶν πόλεων, ἣτις καὶ ἐθρέψατο, καὶ τῶν παιδικῶν σπαργάνων ἀπεβάλετο, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας ἤνεγκε, καὶ γράμμασιν ἐξεπαίδευσε καὶ μετὰ ταῦτα Ποιμένα ἐκτήσατο. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἐσύτερον συμβήσεσθαι μέλλοντα ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, ἐν πολλοῖς πολλακίς προετύπωσεν, αὐτὸν τοῦτον τὸν θαυμάσιον, κομιδῇ νήπιον ὄντα, ἄρτον προτιθέναι, καὶ θυμιατήριον ἐγχειρίζεσθαι, καὶ καθὼς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τελεῖσθαι ἑώρα, καὶ αὐτὸν ταύτην τελεῖν ἐν ἁώρῳ τῆς ἡλικίας ὠκονόμησεν.

Ἐπεὶ δὲ τοῦ καιροῦ προβάντος, τὸν μοναστὴν ὑπέδου βίον, καὶ τὴν πρακτικὴν σοφίαν ἀνδρικώτερον μετήρχετο, καὶ μὴ βουλόμενος εἰς τὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀνάγεται ἀξίωμα, καὶ τοῦ μοναστηρίου Ἡγούμενος γίνεται. Ἐντεῦθεν ἡ ἀγρυπνία, καὶ τὸ ἐν προσευχαῖς ἀνένδοτον ἐπηκολούθει. Τότε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ἐνδύεται, καὶ οὕτω, καιροῦ λαβόμενος, ἀμφοτέραις χερσίν, ὁ δὴ λέγεται, τὴν ἐλεημοσύνην εἰργάζετο. Ὅθεν τῷ μεγάλῳ τούτῳ διὰ στενωποῦ παριόντι, καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐργαζομένῳ, ἀπόδεσμόν τις ἐγχειρίζει χρυσοῦ, Λάβε τοῦτο, εἰπὼν εἰς ἀνάλωσιν τῶν πτωχῶν. Καὶ ἡ μὲν χεὶρ εἶχε τὸν χρυσόν, τοῖς δὲ ὀφθαλμοῖς ἄληπτος ἦν ὁ παρασχῶν. Ἐπὶ τούτοις ὁ μέγας εὐθῆναι τοῖς καλοῖς.

Διὰ ταῦτα, καιροῦ ἐπιστάντος, καὶ Αρχιερέως ζητουμένου, ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως ἀνάγεται. Καὶ καθάπερ ὑπόπτερος, τῇ τοῦ Πνεύματος δυνάμει, ἐν γηραιῷ τῷ σώματι, πάσας διατρέχει τὰς Ἐκκλησίας, λιταῖς τὸ Θεῖον ἐξευμενιζόμενος, καὶ τὰς χρόνῳ πεπονηκυίας κατὰ τὸ δυνατόν ἀνακτώμενος, καὶ τοῖς ἀπορία συνεχόμενοις τῶν Κληρικῶν, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἀφθόνῳ τῶν χρημάτων χορηγία, τὴν παροῦσαν ἀπορίαν διέλυε, καὶ τὰς τῶν πενήτων μυριάδας ἐν ταῖς προσόδοις δι' ἐλεημοσύνης παρεμυθεῖτο. Πολλοῖς δὲ καλῶν αἴτιος γενόμενος, καὶ θαύματα μέγιστα κατεργασάμενος, ἐν γῆρᾳ βαθεῖ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ αὐτοῦ Μονῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Σατορνῖνος καὶ Πλωτῖνος ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Τὰ θνησιμαῖα ταῦτα τῶν τετμημένων,

Σατορνίνου πέφυκε καὶ τοῦ Πλωτίνου.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Χρῆστος, ὁ κηπουρός, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀψμη΄ (1748), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τμηθεὶς ὁ Χρῆστος δι' ἀγάπην Κυρίου,

Κηπουρός ὤφθη τῆς Ἐδὲμ τοῦ χωρίου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι

» ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομέ-

» νω ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλο-

» γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄγία σε Σύνοδος, πρωτοστατοῦντα ἔσχε Θεόληπτε, ἦν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐκ τῶν περάτων εἰς ἐν συνήθροισεν, ὕμνολογοῦσαν αὐτοῦ τὴν Θεότητα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰσότιμον ἔλαχες, τὴν προεδρείαν τοῖς Ἀποστόλοις Χριστοῦ, καὶ τὴν ἔνθεον τούτων, διδασκαλίαν ἐκληρονόμησας, καὶ πολιτείαν μιμούμενος ἔψαλλες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νοῦν ἔχων ὀξύτατον, πρὸς θεοπτίαν ἀνατεινόμενος, τὴν τῶν αἰρετιζόντων, ἀμβλυωπίαν ἐξεμυκτήρισας, τοὺς εὐσεβεῖς δὲ διδάσκων ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἔσοπτρον ἄχραντε, σὺ τῆς ἀγίας στίλβουσα χάριτος, φωτοτόκος Παρθένε, καὶ Θεοτόκος πάναγνε γέγονας· διὸ συμφώνως τῷ τόκῳ σου ψάλλομεν· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ

» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργ-

» γόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἰε-

» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Περιφανῶς ἐδίδαξας, μίαν σέβειν Θεότητα, τὴν ἐν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ Πνεύματι, καὶ δύναμιν ἄπειρον, καὶ βασιλείαν μίαν σαφῶς, τῶν ιδιωμάτων, ἀσφαλῶς τηρουμένων, ἐκάστη ὑποστάσει, ἧ καὶ ψάλλων ἐβόας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀγιωσύνης τέμενος, Ἱεράρχα γενόμενος, πάντας ἀγιάζεις τοὺς τῷ σῷ ὀνόματι, καλεῖσθαι σπουδάζοντας, καὶ τὴν εἰκόνα Πάτερ τὴν σὴν, σχέσει τῇ πρὸς σέ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελωδοῦντας· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μυσταγωγίαις ἄριστα, τὴν σὴν ποιμήνην ἐφώτισας· νῦν δὲ πρωτοτόκων Ἐκκλησίαν ἠΐξησας, προσθήκη γενόμενος, τοῖς ἀπ' αἰῶνος λάμψασιν, ἱεραρχικαῖς, καὶ μυστικαῖς λειτουργίαις, μεθ' ὧν βοᾷς ἀπαύστως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μεμνημένοι Πάναγνε, τὸ ἐπὶ σοὶ Μυστήριον, καὶ τὴν γενομένην διὰ σοῦ δρεπόμενοι, ψυχῶν ἀπολύτρωσιν, καὶ σωτηρίαν κράζομεν, σὺν τῷ Γαβριήλ, τῷ Ἀρχαγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶντες Θεοτόκε, καὶ πιστῶς μελωδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατε-

» πλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις

» σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέ-

» ρα τῶν οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀν-

» θρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Ἄλλως τῷ ἀῦλῳ παρεστηκώς, ὄν καὶ Κτίστην τῶν ὅλων καὶ Κύριον, καὶ τοῦ Πατρός, Λόγον καὶ σοφίαν οὐσιωδῶς, καὶ συμφυῶς ὑπάρχοντα, σὺ ἔθεολόγεις εἰλικρινῶς, αἰτούμενος μὴ παύση, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, σὲ Θεηγόρε μακαρίζοντας.

Καμάτοις ἐνιδροῦντα πνευματικοῖς, καὶ προθύμως εἰσέτι μαχόμενον, ὑπὲρ αὐτοῦ, τοῖς Πνευματομάχοις σε καθορῶν, τὸ καθαρὸν καὶ Ἅγιον, Πνεῦμα

στεφανῶσαν ὡς νικητὴν, προσέλαβεν ἀξίως, καὶ ταῖς ἄνω παμμάκαρ, χοροστασίαις συνηρίθμησεν.

Ἀγῶνας διανύσας τοὺς εὐαγεῖς, καὶ τὸν δρόμον τελέσας τὸν κάλλιστον, καὶ τὴν ὀρθήν, πίστιν ἐκδιδάξας πανευσεβῶς, δικαιοσύνης στέφανον, παρὰ τοῦ τῶν πάντων Δημιουργοῦ, ἐδέξω Θεηγόρε, συνόδῳ Διδασκάλων, ὕμνοις ἐξ ὕμνων προπεμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥαδίως Θεοτόκε διαπερᾶν, τὸν τοῦ βίου παράσχου μοι κλύδωνα, τῶν πειρασμῶν, τὰς ἐπαναστάσεις καὶ τῶν παθῶν, ὡς ἀγαθὴ πραΰνουσα, καὶ καθοδηγοῦσα πρὸς ἀρετῆς, οὐράνιον πορείαν, ὅπως ὡς εὐεργέτιν, ἀκαταπαύστως μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἡ παμφαῆς ἐπέστη, τοῦ Ἱεράρχου ἑορτῆ· δεῦτε προθύμως ἐν ταύτῃ, ἀνευφημήσωμεν Χριστόν, τὸν θαυμαστόν ἐν Ἁγίοις, καὶ μόνον Κύριον ὄντα.

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, καταφυγὴ Χριστιανῶν, σὺν Ἀποστόλοις Προφήταις, καὶ Μάρτυσι τὸν σὸν Υἱόν, ἰκέτευε ὑπὲρ πάντων, τῶν σὲ πιστῶς προσκυνούντων.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς ἸΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Εἰς τὸν ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα..., ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἄσκησιν ἐλόμενος, καὶ κακουχίαν μακάριε, ἐν σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, φυγαδεύων Πάτερ, καὶ ταῖς θεωρίαις, καὶ ἀναβάσεσι τὸν νοῦν, ἀποκαθαίρων καὶ καλλυνόμενος· ἐντεῦθεν ἐχρημάτισας, θεῖον δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε πανόλβιε, Μοναζόντων τὸ καύχημα.

Μάρτυς ἐθελούσιος, καὶ δικαστὴς καὶ κατήγορος, σεαυτοῦ ἐχρημάτισας· πυρὶ γὰρ φλεγόμενος, ἡδονῆς ἀτόπου, πυρὰν λαυροτάτην, Πάτερ ἀνάψας σεαυτόν, μέσον εἰσηΐξας κατακαιόμενος· ἡ δρόσος δὲ τοῦ Πνεύματος, ἐξ οὐρανοῦ σε ἀνέψυξε, καὶ τὸν σάλον τὸν ἄπειρον, εἰς γαλήνην μετήγαγε.

Μέσον κατεσκῆνωσας, θαλάσσης Πάτερ τὰ κύματα, ἀποφεύγων τοῦ ὄφους· κάκεϊ δέ σοι θήρατρα, ὁ ἐχθρὸς προσάγει, τὴν διασωθεῖσαν, ἐκ τρικυμίας χαλεπῆς· θηρσὶ δὲ αὐθις προσεποχούμενος, τῇ χέρσῳ προσεπέλασας, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐτέλεσας, ξενιτεύων θλιβόμενος, Θεοφόρε πανόλβιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θεοῦ φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κλῆρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὐρῶ Δέσποινα, εὐφραϊνόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὰ ἐξῆς Ἰδιόμελα.

Δόξα. Ἦχος β'. Θεοδώρου Στουδίτου.

Χαίροις ἔντιμον καὶ πολυθαύμαστον, Παλαιστινῶν τὸ κύδος· ἀνέτειλας γὰρ ἡμῖν ὡς φαεινότατος ἥλιος· καὶ τὴν τοῦ ἐχθροῦ καταφλέξας ἅπασαν δυναστείαν, τῶν μελῶν σου ἤψω πυρὶ μακάριε· ἐν ὄρεσι γὰρ καὶ ἐρήμοις καὶ νήσοις, πάντα πειρασμόν σοι προσήγαγε· τὸ μὲν, ἐν ἐρήμῳ γύναιόν σοι παρεστήσατο· τὸ δέ, ἐν βράχει θαλαττίῳ, ὁ πειράζων πειράζειν σε, ἐπειρᾶτο σοφέ. Ἀλλ' ὦ Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, Χριστὸν ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύων μὴ παύση, τῶν ἐκτελούντων σου πιστῶς τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Σὺ εἶ τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρὰ, σὺ εἶ τῶν ἀνθρώπων ἡ δόξα, σὺ τῶν πιστῶν ἡ ἐλπίς, Δέσποινα πανάμωμε καὶ προστασία ἡμῶν· καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντες, ἐν πίστει βοῶμεν· Ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου ἐκ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ, λύτης ψυχοφθόρου καὶ πάσης, θλίψεως ῥυσθείημεν πάντες, οἱ ἀνευφημοῦντές σε Θεόνυμφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο ἐκπληττομένη σφοδρῶς· καὶ δακρῦσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Γιέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου μακρόθυμε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Θεοδώρου Στουδίτου.

Πεποικιλμένος στολῇ ἀγνείας, καὶ πεπυρσευμένος ἐντεύξει θεία, ἐνοικόν τε ἔχων Χριστὸν τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα, γυναικεία στολῇ οὐ συνηρπάγης, οὐδὲ ἡδονὰς κατεδέξω, ἀλλ' ἐπέβης προθύμως τῷ ὁμοδούλῳ πυρί, τὸ θεῖον πῦρ ἐγκάρδιον ἔχων· καὶ διὰ τοῦ αἰσθητοῦ καὶ προσκαίρου πυρός, τὸ ἐμπαθὲς πῦρ κατέφλεξας, καὶ τῆς γεέννης τὴν φλόγα κατέσβεσας. Διὸ πρέσβευε, Μαρτινιανὲ τρισόλβιε, καὶ ἡμᾶς τοῦ ὀλεθρίου καὶ αἰωνίου λυτρωθῆναι πυρός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Νεῦσον ταῖς δεήσεσιν Ἀγνή, τῶν σῶν οἰκετῶν καὶ παράσχου, πηγὰς δακρῶν ἡμῖν, ἵνα ἀποπλύνωμεν τῶν ἐγκλημάτων ἡμῶν, τὰς κηλίδας Πανάμωμε, καὶ σβέσωμεν φλόγα, τοῦ διαιωνίζοντος καὶ πικροτάτου πυρός· σὺ γὰρ τῶν ἐξ ὅλης καρδίας, σὲ τὴν τοῦ Δεσπότης Μητέρα, ἐπικαλουμένων τὰς δεήσεις πληροῖς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς! ὦ τῆς ὑπὲρ νοῦν εὐσπλαγχνίας! ὦ τῆς πολλῆς ἀνοχῆς, καὶ μακροθυμίας σου Λόγε προάναρχε! ἡ Παρθένος ἐκραύγαζεν, ὀλοφυρομένη· Πῶς ὁ ὦν ἀθάνατος θανεῖν ἠγάπησας; Μέγα τὸ μυστήριον βλέπω! ὁμως προσκυνῶ σου τὰ πάθη, ἅπερ ἐκουσίως καθυπέμεινας.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ΄.

Τὴν φλόγα τῶν πειρασμῶν, δακρῶν τοῖς ὀχετοῖς, ἐναπέσβεσας μακάριε· καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, καὶ τῶν θηρῶν τὰ ὀρμήματα, χαλινώσας ἐκραύγαζες· Δεδοξασμένος εἶ Παντοδύναμε, πυρός καὶ ζάλης ὁ σῶσας με.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·
Μέλω μάκαρ σου τοὺς δρόμους θεῖοις λόγοις. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
- » σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μω-
- » σέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
- » ἐτροπώσατο.

Μονάσας καὶ τὸν σταυρόν σου Ὅσιε, ἀναλαβόμενος, τῷ διὰ σέ ἐκούσιον
Σταυρόν, καὶ ταφὴν ὑπομείναντι, ἀκολουθεῖν ἐπόθησας, πάθη νεκρώσας τὰ τοῦ
σώματος.

Ἐν ὄρει τῆς ἀπαθείας Ὅσιε, μένειν ἐλόμενος, ταῖς πρὸς τὸ Θεῖον νεύσεσι νυκτός,
καὶ ἡμέρας ἐσχόλασας, διὰ νηστείας πάνσοφε, καὶ ἐγκρατείας καὶ δεήσεως.

Λαμπτήρα τῆς Ἐκκλησίας ἔνδοξε, Χριστός σε ἔδειξε, φωτοβολοῦντα Πάτερ
ἀρεταῖς, τῶν πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ τῶν ψυχῶν σκοτόμαιναν, πολυσχιδῆ
ἀποδιώκοντα.

Θεοτοκίον.

Παρθένον καὶ μετὰ τόκον μόνην σε, μείναςαν ἔγνωμεν· τὸν πλαστοουργὸν γὰρ
ἔτεκες Θεόν, καὶ σαρκὶ ἐσπαργάνωσας, τὸν θεϊκαῖς δυνάμεσι, τὴν γῆν ὀμίχλη
σπαργανώσαντα.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
- » κράζουσα· Σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
- » στερέωμα.

Ἀνύστακτον τὸν πυρσόν, τὸν τῆς ψυχῆς διατηρῶν πνεύματι, τῆς νοητῆς ἔνδοθεν,
Ὅσιε παστάδος ἐσκήνωσας.

Ῥεόντων παραδραμῶν, εὐσεβοφρόνως τὰ τερπνὰ ἔσπευσας, τὰ μηδαμῶς ῥέοντα,
Μαρτινιανὲ ἐγκολπώσασθαι.

Στενούμενος πλατυσμῷ, ἀσκητικῆς διαγωγῆς Ὅσιε, πλάτος τερπνὸν ἔφθασας,
τὸ τοῦ Παραδείσου γηθόμενος.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας σου τὴν νηδύν, ὁ κατοικῶν τὸν οὐρανὸν ἄλλον σε, Μήτηρ Θεοῦ
ἔμψυχον, ὄντως οὐρανὸν ἀπειργάσατο.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐν πέτρα εὐσεβείας, προσερείσας τὸν πόδα σου, ἐχθροῦ ταῖς μεθοδεΐαις, ἀπερίτρεπτος ἔμεινας· πυρὶ δὲ θερμανθεὶς τῶν ἡδονῶν, εἰς πῦρ σαυτὸν ἐνέβαλες δειχθεὶς, ἐθελούσιος Μάρτυς, ἐπισκοπῇ τῇ θείᾳ δροσιζόμενος. Δόξα τῷ δεδωκότι σου ἰσχύν· δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χειρὰς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνουσα δυσώπησον Χριστόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι· Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχη, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἢ Πάναγνος ᾠδύρευτο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς· καὶ τὸ πολὺ σου καὶ φρικτὸν τῆς ἀνοχῆς, ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ· δόξα τῇ σὴ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοὺς ἀθανατίζοντι.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑποπιάσας τὴν σάρκα σκληραγωγίαις, τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, φέγγος ὑπεδέξω, Πάτερ τὸ τοῦ Πνεύματος, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ταῖς τοῦ Πνεύματος λαμπόμενος φωταυγείαις, τὸ σκοτεινὸν παρέδραμες, νέφος τῶν δαιμόνων, μέλπων ἐμμελέστατα, τῷ σὲ δυναμώσαντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Οὐκ ἐσάλευσε τὸν πύργον τῆς σῆς καρδίας, ὁ δυσμενῆς προσρήξας σοι, κύματα κακίας· πέτρα γὰρ ἐστήρικτο, Θεοῦ ἀγαπήσεως, Μαρτινιανὲ ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα τῶν Ἀγγέλων ἐδείχθης μόνη· βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, τέτοκας γὰρ Λόγον, πάντας τὸν φωτίζοντα, Παρθένε τοὺς κράζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει

» ἀνυμνοῦντάς σε.

Τίς δύναται τὰ σά, ἐξειπεῖν κατορθώματα; ἰσάγγελον πολιτείαν, ἐπὶ γῆς γὰρ ἀσκήσας, ὁσίως ὑπερήθλησας.

Ὅργανον τῆς φθορᾶς, χρηματίσας ὁ τύραννος, προσβάλλει σοι δελεάσαι, ἡδονῆ· ἀλλ' ἠττήθη, ταῖς σαῖς Πάτερ ἐνστάσεσιν.

Ὑπῆρξας σεαυτοῦ, δικαστῆς ἐθελούσιος· τὴν φλόγα γὰρ ὑπεισδύνων, τῶν παθῶν τὰς καμίνοους, μακάριε κατέσβεσας.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Δολίαις, γυναικὸς λαλιαῖς σοι προσέβαλεν, ὡς τῷ Προπάτορι πάλαι, δυσμενῆς ὁ ὄφις· ἀλλ' ἐπινοία, τῇ σοφῇ σου, κατηγορήθη αὐτοῦ τὰ σοφίσματα.

Ῥαδίως, διοδεύσας τὴν τρίβον τὴν φέρουσαν, πρὸς τὰς ἐκεῖ καταπαύσεις, οὐκ ἐπαύσω Πάτερ διέρχεσθαι, τὰς ἐρήμους, καὶ τὰς πόλεις πολλοῖς ἀγωνίσμασιν.

Ὅρεσι, καὶ θαλάσσαις σαυτὸν ἀπεμάκρυνας, τὸ τῆς ἀγνείας καλόν σου, ἱεραῖς μελέταις καρπούμενος, καὶ στεφάνων, λαμπροτάτων σοφῆ ἀξιούμενος.

Μέλη σου, τῇ πυρᾷ καταφλέγεσθαι δέδωκας, τὰς ὑπεκκαύσεις σβεννύων, ἡδονῶν τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος, Θεοφόρε, Μοναστῶν ἀκλινέστατον ἔρεισμα.

Θεοτοκίον.

Ὅλην σε, καθηγίασε Λόγος ὁ Ἅγιος, σοῦ κατοικήσας τὴν μήτραν, τὴν ἡγιασμένην ἀρρήτῳ λόγῳ· ὃν δυσώπει, ἐκτενῶς τοῦ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Ὡς ἀσκητὴν τῆς εὐσεβείας δόκιμον, καὶ ἀθλητὴν τῇ προαιρέσει τίμιον, καὶ ἐρήμου καρτερόψυχον, πολίτην ἅμα καὶ συνίστορα, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως εὐφημήσωμεν, Μαρτινιανὸν τὸν ἀεισέβαστον· αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησεν.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Ἀπὸ περάτων ἕως περάτων διεξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν τερπνῶν ἀρετῶν, καὶ τῶν ἐνθέων ἀγώνων σου· νέος γὰρ ὑπάρχων τῇ ἡλικίᾳ, ἐν ἐρήμοις ἐπόθησας συνδιαιτᾶσθαι, ὕμνους Χριστῶ, ψαλμωδίας, εὐχὰς ἀναπέμπων αἰεὶ ἡμέραν τε καὶ νύκτα συναύξων ἐν τε πόνοις καὶ δάκρυσιν, ἀγνῶς τὸν βίον ἐτέλεσας, καὶ σοφῶς τὸν ἀρχέκακον ἤσχυνας. Αὐτὸς γὰρ τὸν ὄφιν κατεπάτησας.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

Στίχ. Μαρτινιανός, σαρκικὴν σβέσας φλόγα,

Φεύγει τελευτῶν μὴ τελευτῶσαν φλόγα.

Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδου Μαρτινιανός.

Οὗτος γέγονεν ἀπὸ Καισαρείας τῆς κατὰ Παλαιστίνην· ἀπήρξατο δὲ τῆς ἀσκητικῆς ἀγωγῆς, ὀκτωκαιδέκατον χρόνον ἄγων τῆς ἡλικίας, ἐν ἐρημίαις καὶ ὄρεσι διαιτώμενος. Ἐκτελέσας δὲ τῇ ἀναχωρήσει ἔτη πέντε καὶ εἴκοσι, μετὰ πολλοὺς ἐτέρους, καὶ τοιοῦτῳ τινὶ πειρασμῶ πονηροῦ ὑποβάλλεται. Ἐταίρα τις περιστείλασα ἑαυτὴν πρὸς τὸ πενιχρόν, τὸ ὄρος κατέλαβεν, ἔνθα διῆγεν ὁ Ἅγιος. Καὶ γενομένης ἑσπέρας, ἀπωλοφύρετο, ὡς δῆθεν τῆς ὁδοῦ πλανηθεῖσα, καὶ θηρίοις ἔσομένη τροφή, καὶ τὸν Ὅσιον παρεκάλει ἔσω δεχθῆναι, καὶ μὴ τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν διασπασθῆναι. Ὁ δὲ (καὶ γὰρ ἦν ἀδύνατον παριδεῖν αὐτήν), ἐντὸς ταύτην ποιήσας εἰσελθεῖν, εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ κελλίον ἐχώρησε.

Τὴν δὲ μεταβολὴν τοῦ σχήματος αὐτῆς τὸ πρῶτ' ὁ Ὅσιος θεασάμενος, (ἐπεφέρετο γὰρ ἱματία, οἷς ἑαυτὴν νυκτὸς ἐπεκόσμησεν)· ἐπυνθάνετο ταύτης, τίς τε ἦν, καὶ τίνοσ ἐνεκεν παρεγένετο; Ἡ δέ, ὑπ' ἀναιδείας εἰποῦσα, Σοῦ ἕνεκα, καὶ τὸν ἀσκητικὸν βίον κακίσασα, καὶ πάντας τοὺς ἐπὶ τοῦ Νόμου Δικαίους γυναιξὶν ὀμιλῆσαι προσθεῖσα, ἐξεκαλεῖτο πρὸς μίξιν αὐτόν. Ὁ δέ, ἡρέμα παρακινούμενος, καὶ χειροῆθης ἤδη γεγονῶς καὶ κατήκοος, καὶ σκοπῶν πῶς ἂν λάθοι τοῦτο διαπραξάμενος, ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, πρὶν πεσεῖν, ἀνεκλήθη τοῦ πτώματος. Ὅθεν φρυγάνων πλήθος ἐξάψας, μέσον εἰσήλατο, ἑαυτὸν νουθετῶν καὶ λέγων· Εἰ δυνατόν τὸ τῆς γεέννης πῦρ ὑπενεγκεῖν, ἡδονῆς αἰσχροῦς ἐφιέμενος, πέπεισο τῇ γυναικί.

Οὕτως οὖν καταφλέξας ἑαυτόν, καὶ τῆς σαρκὸς ταπεινώσας τὴν ὕβριν, τὴν τε γυναικί, ἐφ' οἷς εἶδε σωφρονηθεῖσαν, ἐν Μοναστηρίῳ ἐξέπεμψεν. Αὐτὸς δέ, τῶν

ἐκ τῆς φλογὸς πλιγῶν ἰαθεῖς, ὀδηγήσαντος τινὸς Ναυκλήρου, πέτραν τῶν ἐπιθαλασσίων κατέλαβεν, ἀπέχουσαν τῆς γῆς ἡμέρας ὁδόν. Ἐφ' ἧς ἐπὶ δέκα χρόνους διαρκέσας, ἦν παρὰ τοῦ Ναυκλήρου τρεφόμενος. Πάλιν δὲ ἐκεῖθεν ἀπανέστη, διὰ τὸ κόρην τινὰ ναυαγήσασαν ἐπὶ σανίδος αὐτῶ προσβαλεῖν· καὶ ἀναχθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ Ὄσιου, αὐτὸν δὲ κἀκεῖθεν ἐξελθεῖν, ἐπειπόντα, ὡς οὐ συμφωνεῖ χόρτος μετὰ πυρός. Ἐπὶ νώτων δὲ Δελφίνων ὀχούμενος, τῇ γῇ προσεπέλασεν.

Εἶτα ἐκεῖθεν χώρας καὶ πόλεις ἀμείβων, καὶ τό, Φεῦγε, Μαρτινιανέ, μὴ σε καταλάβῃ πειρασμός, ἐπιφθεγγόμενος (οὕτω γὰρ ἔγνω τὸ λειπόμενον τοῦ βίου διατελέσαι) τὰς Ἀθήνας κατέλαβεν· ἔνθα γενόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐνδόξου ταφῆς παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου καὶ παντὸς τοῦ πλήθους ἀξιωθεῖς.

Λέγεται δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ ὄρους παραγενομένην ἐν Μοναστηρίῳ, καὶ ὁσίως βιώσασαν, θαυματουργιῶν ἀξιωθῆναι· τὴν δὲ ἐπὶ τῇ τῆς θαλάσσης πέτρᾳ μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῆς προσκαρτερῆσαι, ἀνδρικοῖς ἱματίοις παρὰ τοῦ ναυκλήρου κομισθεῖσι περιβληθεῖσαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ σεπτῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου καὶ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τῷ συγκειμένῳ τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων, Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

Στίχ. Τμηθὲν γύναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,

«Οὐκ ἀνδριούμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;»

Ὁ Ἅγιος Ἀκύλας, σκυτοτόμος ἦν τὴν τέχνην· καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀκούσας, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς συμβίου αὐτοῦ Πρισκίλλης· καὶ βαπτισθέντες ἀμφότεροι ὑπ' αὐτοῦ, ἦσαν αὐτῶ καθυπηρευτούμενοι, κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀκολουθοῦντες, καὶ συγκινδυνεύοντες ἐν πᾶσι τοῖς πειρασμοῖς. Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὡς καὶ μνημονεύειν αὐτῶν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ. Οὕτω δὲ τῷ Ἀποστόλῳ εὐαρεστήσαντες, καὶ πολλὰ τελέσαντες θαύματα, ὕστερον κρατηθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, τὰς κεφαλὰς ἀπετμήθησαν. Καὶ οὕτω μεταστάντες τῶν ἐπὶ γῆς, κατοικοῦσι τοὺς οὐρανοὺς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν Εὐλογίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ,

Βοῶν πρὸς αὐτήν· Κύριον σὸν εὐλόγει.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἐποίησε δὲ θαύματα πολλά, ἐξ ὧν ἔστι καὶ τοῦτο. Τοῦ ὀσιωτάτου Ἐπισκόπου Λέοντος, γράψαντος διὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον ἐπιστολὴν ὀρθοδοξίας, ἀναγνοὺς αὐτὴν ὁ Ὅσιος Εὐλόγιος, οὐ μόνον ἐπήνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν. Ὁ οὖν Θεός, θέλων ἀμφοτέρους θεραπεῦσαι, ἔπεμψεν Ἄγγελον ἐν σχήματι τοῦ Ἀρχιδιακόνου Λέοντος, εὐχαριστοῦντα τῷ ἁγίῳ Εὐλογίῳ, ὑπὲρ οὗ ἀπεδέξατο τὴν δηλωθεῖσαν ἐπιστολὴν. Ὁ δὲ Εὐλόγιος, τῷ τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλῳ, ὡς ἀνθρώπῳ καὶ Ἀρχιδιακόνῳ τοῦ Πάπα διελέγετο. Καὶ ὡς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ, οὗτος τῷ Θεῷ εὐχαριστήσας, εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐναπέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

Στίχ. Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,

Ἐπὲρ Πατρὸς, τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι

» ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης

» σου Κύριε.

Ἐπὶ τῆς θείας, κυβερνώμενος Πάτερ χειρὸς, ὡσπερ Ἰωνᾶς ἀπὲρὶψας σεαυτὸν, εἰς βυθὸν θαλάσσης Ὅσιε, θηρσὶν ὀχούμενος, καὶ τῇ χέρσῳ λαμπρὸς ἐκδιδόμενος.

Συμπαθεστάτη, προαιρέσει Πάτερ σώζεις σαφῶς, κόρην πικροτάτης ζάλης καὶ ἀκλινῆ, ἐπὶ πέτρᾳ θείας γνώσεως, στηρίζεις ψάλλουσαν, καὶ Θεῷ εὐαρέστως λατρεύουσαν.

Θεοῦ προστάξει, θαλαττίου ῥυσθεὶς ἐκ κλύδωνος, ταύτην μακαρίαν δέδωκας ἀμοιβήν, τὴν τοῦ σώματός σου νέκρωσιν, καὶ τὴν ὀλόκληρον, πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην διάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τῆς δόξης, Θεογεννητορ λάμπας Ἥλιος, πάντων τῶν Πιστῶν ἐφώτισε τὰς ψυχὰς, μελωδούντων θείῳ Πνεύματι· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
- » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
- » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυ-
- » γάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
- » ριον.

Ἴσχύς μου καὶ ὕμνησις αὐτός, ὑπάρχεις Κύριε, μερὶς καὶ κληρὸς μου· σοῦ τὴν ἐκούσιον νέκρωσιν, περιφέρων περιέρχομαι, πόλεις καὶ χώρας ἐμμελῶς, Πάτερ ἐκραύγαζες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Οὐ ψύχει χαννούμενος τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδὲ καύσωνι, ψυχὴν φλεγόμενος, ὅλως ἐνέδωκας θλίβων σου, τὸ σαρκίον· ἀλλ' ὑπέφερες, τὴν τοῖς δικαίοις ἐννοῶν, μακαριότητα, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἰστίῳ πετρούμενος σοφέ, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, κούφως διέπλευσας, βίου τὴν θάλασσαν Ὅσιε, καὶ λιμένι προσεπέλασας, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μέλπων γηθόμενος· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σκηναῖς ἐναυλίζη φωτειναῖς, ἀποδυσάμενος, νέφος τοῦ σώματος· στολαῖς φαιδρύνῃ δὲ Ὅσιε, ἐξ ἰδρώτων ὑφανθείσαις σου, ἀσκητικῶν καὶ μελωδεῖς, καθαρωτάτη ψυχῇ· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

- » Λυτρούμενος κόσμον τῆς φθορᾶς, ἐκ σοῦ σεσάρκω-
- » ται ὁ ὑπερούσιος, θεοχαρίτωτε Δέσποινα, ἐνεργείαις
- » καὶ θελήσεσι, διπλοῦς ὀρώμενος, μιᾶ τῇ ὑποστάσει
- » δέ, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλην τὴν τοῦ Πνεύματος αἴγλην, καθαρωτάτη διανοία, Μαρτινιανὲ εἰσεδέξω, καὶ φῶς ὠράθης καὶ στῦλος Ὅσιε, ἀπὸ τῆς γῆς αἰρόμενος, καὶ Μοναζόντων προηγούμενος.

Γέρα σοι τῶν πόνων παρέχει, ὁ ἀθλοθέτης σου παμμάκαρ· οὐ τινος τοὺς νόμους φυλάττων, ἀνεπιστρόφως τῆς συνειδήσεως, τὸ καθαρὸν διήνυσας, Πάτερ ἀοίδιμε μαρτύριον.

Οἰκεῖς ἐν φωτὶ μετ' Ἀγγέλων, βίον ἰσαγγελον βιώσας, θείας ἡδονῆς ἀπολαύων, καὶ θεωρίας καὶ καθαρότητος, ὡς καθαρὸς τῷ πνεύματι, γεγεννημένος ἀξιάγαστε.

Ἰέρευσας τὸ σῶμα θεόφρον, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν καρδίαν, Μαρτινιανὲ τῷ Κυρίῳ, καὶ θῦμα ὠφθης πυρὶ ἀσκήσεως, περιφανῶς ὀπτῶμενον, καὶ εὐωδία συντηρούμενον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν τοῦ Ἡλίου τῆς δόξης, κούφην νεφέλην Θεοτόκε, ἐξ ἧς ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλας, τὴν κτίσιν πᾶσαν ἐφωταγώγησεν, εὐσεβοφρόνως ἄσμασι, Παρθενομήτορ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἦχος γ'. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τῆς φύσεως βιαστής τε, καὶ Μάρτυς Μαρτινιανέ, σὺ ἐθελούσιος ὠφθης, καὶ ὀδηγὸς ταῖς γυναιξί, μεθ' ὧν τὸν ἐχθρὸν νικήσας, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρᾶσβεύεις.

Θεοτοκίον.

Χαριστηρίοις σε ὕμνοις, ὕμνουμένε πόθῳ Παρθένε, σὺν τῷ Ἀγγέλῳ τὸ Χαῖρε, βοῶντές σοι Θεοτόκε· Χαῖρε ἀνύμφευτε Μήτηρ, τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Αὐξησιν ἀσκήσεως, ἐπιδεικνύων Αὐξέντιε, χαρισμάτων τὴν αὐξησιν, θεόθεν ἀπειλήφας, θεραπεύειν νόσους, δαίμονας ἐλαύνειν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ Χριστοῦ, πεπιστευμένος καὶ τῆς τοῦ Πνεύματος, παμμακάροθις χάριτος, ἐμφορηθεὶς καὶ δυνάμεως, καὶ σαφῶς κυβερνώμενος, πρὸς γαλήνην προσώρμισας.

Χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ τῶν θαυμάτων ἐπλούτησας, καθαρθεὶς τὴν διάνοιαν· παθῶν γὰρ νοσήματα, καὶ σαρκὸς τὸν ζόφον, καὶ τὴν τρικυμίαν, ἀπετινάξω καὶ φαιδρᾶν, τὴν τῆς ψυχῆς εἰργάσω κατάστασιν· ἐντεῦθεν καὶ διέλαμψας, ἐν Μοναστῶν ὁμηγύρεσι, δυσωπῶν τὸν Φιλάνθρωπον, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Αὐξήσας τὸ τάλαντον, τὸ πιστευθέν σοι μακάριε, δαψιλῶς ἐργασάμενος, καὶ σπείρας ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει, Πάτερ νῦν θερίζεις, πολυπλασίονα χαρᾶν, καὶ θυμηδίαν ὄντως δρεπόμενος· ὡς ἔχων παρόρησίαν οὖν, πρὸς τὸν Δεσπότην δυσώπησον, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων σε, θεοφόρε Αὐξέντιε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κληρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὐρω Δέσποινα, εὐφραϊνόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλάνθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο γιέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον σταύρωσιν.

Ἐὰν δὲ τύχη ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς, λέγε τὸ ἐξῆς Ἰδιόμελον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ανατολίου.

Ἡ καθαρὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου σοφία, σκηνώσασα ἐν τῇ καθαρᾷ καρδίᾳ σου, παμμακάριστε Αὐξέντιε, Ὅσιε Πάτερ, κατὰ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας φοβερόν σε διώκτην ἀνέδειξε· καὶ οὐ μόνον φοβερόν, ἀλλὰ καὶ κρυπτῶν νοσημάτων ἰατρόν. Διὸ παρόρησίαν κεκτημένος πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῇ ἀπαύστῳ πρεσβείᾳ σου, τῶν ψυχικῶν ἡμᾶς παθῶν, καὶ σωματικῶν ἐλευθέρωσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χαῖρε Ἀγγέλων ἐγκώμιον· Χαῖρε βροτῶν καλλονή· Χαῖρε δόξα τοῦ γένους ἡμῶν· Χαῖρε θεία εἴσοδος, πρὸς βασιλείαν Θεοῦ· Χαῖρε μεσίτρια, πρὸς τὸν πλάσαντα·

Χαῖρε λυτήριον, τὸ τῆς ἀρχαίας ἀρχᾶς· σοὶ πάντες ἄδομεν, αἶνον χαριστήριον, χρεωστικῶς, οἱ καταπολαύοντες, ἀεὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος ἰδὼν σε ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ αἱ πέτραι ἐρῥήγγυντο, καὶ τὰ μνημεῖα, φόβῳ ἠνοιγόντο, καὶ αἱ δυνάμεις, πᾶσαι ἐξίσταντο· σὲ δ' ὡς ἑώρακεν, ἡ Παρθένος Δέσποτα, ὄλολυγμῶ, οἶμοι! ἀνεκράυγαζε, τί τὸ ὀρώμενον;

Εἰς τὸν Στίχον τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίου.

Ὡσπερ φοῖνιξ ἠϋξήνθης Πάτερ ὑψίκομος, δικαιοσύνης ἐκφέρων τοὺς ψυχοτρόφους καρπούς· σὺ γὰρ βίον ἱερὸν πολιτευσάμενος, τῆς Ἐκκλησίας στηριγμός, καὶ θαυμάτων αὐτουργός, Αὐξέντιε ἀνεδείχθης, διὰ παντὸς ἱκετεύων, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Αὐξέντιον τὸν θεῖον ὑμῶν προφρόνως. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
- » σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μω-
- » σέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
- » ἐτροπώσατο.

Αὐξήσας τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπησιν, Πάτερ Αὐξέντιε, καὶ κοσμικὴν στοργὴν καταλιπὼν, θεοφόρε κειμήλιον, χωρητικὸν τοῦ Πνεύματος, τῶν χαρισμάτων ἀναδέδειξαι.

Ὑπῆλθες ἐθελουσίῳις νεύμασι, Πάτερ Αὐξέντιε, σὺ τὸν ζυγὸν Κυρίου τὸν χρηστόν, καὶ τὴν γῆν ἐκαινούργησας, τῶν ἀρετῶν τοῖς δάκρυσιν, καταπιαίνων ταύτην ἔνδοξε.

Ξενώσας βιοτικῆς συγχύσεως, τὴν σὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, καὶ πρὸς Θεὸν συνάψας ἐμμελῶς, ἐν συντόνοις ἀσκήσεσιν, ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄσαρκος, ἐπολιτεύσω παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ἐν σοὶ νῦν ἐθεωρήθη Δέσποινα, ἡ ἀκατάληπτος, θεανδρική πορεία τοῦ Χριστοῦ, ὡς Θεός τε καὶ ἄνθρωπος, ἐκ σοῦ Ἀγνή γεγέννηται, ἀνακαινίζων τὴν οὐσίαν μου.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐν σοφίᾳ, καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμε-

» θα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρὸς, ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ

» Θεοῦ· οὐ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλήν σου φιλόνητο.

Νευρωμένος, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει κατήργησας, τῶν δαιμόνων τὰς ὁρμὰς, καὶ μεθοδεῖας διέλυσας, ἀσκήσει τρεπόμενος, τὴν τούτων ἔφοδον.

Τὴν τῶν Ἀγγέλων, ἐπὶ γῆς πολιτείαν μιμούμενος, τὸ καθαρὸν ἐν προσευχαίᾳ, ἐν ἀγρυπνίαις τὸ εὐτονον, προθύμως διήθλησας, Πάτερ Αὐξέντιε.

Τὸν θανάτου, ταῖς ψυχαῖς προξενούσαν Αὐξέντιε, ἐπιγνοὺς τὴν ἡδονὴν, δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, αὐτῆς τὰ κινήματα, θεόφρον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὁ διαπλάσας, κατ' ἀρχὰς ἐκ χοῦς με τὸν ἄνθρωπον, πλαστουργεῖται δι' ἐμέ, ἐν τῇ γαστρὶ σου Πανάμωμε, τὴν πάλαι κατάπτωσιν, ἐπανορθούμενος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εἰς ὄρος ἀνελθὼν, θεωρίας παμμακάρο, καὶ πράξεως σαφῶς, ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, ὡς ἥλιος ἔλαμψας, καταυγάζων τὰ πέρατα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζομεν, ὑμνολογοῦντές σε πίστει, καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὄρει τῶν ἀρετῶν, βραχυτάτῳ κελλίῳ μάκαρ σαυτόν, συγκλείσας στενούμενος, ἐπὶ γῆς δι' ἀσκήσεως, καὶ πρὸς πλάτος θεῖον, πανσόφως πτερούμενος, λογισμῶ τελείῳ, ἀνήλθες μακάριε· ὅθεν τοὺς εἰς βάθη, πειρασμῶν ἐκπεσόντας, ἀνείλκυσας Ὅσιε, ἐνεργῶν τὰ τεράστια. Θεοφόρε Αὐξέντιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοᾶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῶ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἦν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νικητὴς κατὰ πνευμάτων τῆς πονηρίας, τῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πάτερ συνεργεία, ὠφθης καὶ τῇ χάριτι, κραυγάζων Αὐξέντιε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν χειμάρρων Θεοφόρε τῆς ἀνομίας, τῇ προσευχῇ παμμάκαρ, σεαυτὸν ὀχυρώσας, ἔφυγες τὸν ταραχόν· τρυφῆς τὸν χειμάρρουν δέ, πέπωκας ἀξίως πανόλβιε.

Ὁ Θεοφόρος τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν πρὸς Θεὸν ἀυξήσας, πρὸς μετάρσιον ὕψος, θείας οἰκειώσεως, ὑψώθη κραυγάζων σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νουνεχῶς Πάτερ προκρίνας τῆς τῶν προσκαίρων, χαμαιπετοῦς κυβείας, τὴν μὴ σαλευομένην, θείαν ὠραιότητα, προθύμως ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Θεὸν Λόγον σὲ τεκοῦσαν σαφῶς εἰδότες, σωματικῶς κυρίως, οἱ πιστοὶ Θεοτόκον, πάντες ὀνομάζομεν, τὴν κλήσιν κατάλληλον, φύσει τῶν πραγμάτων προσάγοντες.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει

» ἀνυμνοῦντάς σε.

Ἐχόμενα τῆς σῆς, ὁδοῦ Πάτερ τὰ σκάνδαλα, ὀξύτητι διανοίας, ἀλωβήτως διήλθες, καὶ ψυχῆς καθαρότητι.

Ἰσότητι φρενῶν, τὴν ζωὴν διελήλυθας, τὰ πρόσκαιρα παρατρέχων, αἰωνίοις δὲ Πάτερ, εἰς αἰὲ προστιθέμενος.

Ὁ βίος σου λαμπρός, καὶ ἡ πίστις ὀρθόδοξος, ἡ ἄσκησις θαυμασία, ἠρτυμένος ὁ λόγος, τῇ χάριτι Αὐξέντιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν ἔχοντες ὀρθόν, διδαγμάτων ἀνάπλεων, σὲ πάναγνε Θεοτόκον, ὀνομάζομεν πάντες, καὶ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Υἱόν σε, καὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας ἀνέδειξεν, ἡ πολιτεία σου μάκαρ, εὐσχημόνως Πάτερ περιπατοῦντα, καὶ φωστῆρα, ζωῆς ἐν κόσμῳ λόγον ἐπέχοντα.

Μελέτην, τοῦ θανάτου τὸν βίον σου θέμενος, διαφερόντως τὸν ὄρον, τῆς σοφίας Πάτερ κατανοήσας, μετετέθης, πρὸς τὴν Σοφίαν τὴν ἐνυπόστατον.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, τοῦ Θεοῦ καὶ παστάδα γινώσκομεν, στάμνον λυχνίαν καὶ πλάκα, κεκτημένην ἔνδον ἐγγεγραμμένον, τὸν δι' οἴκτον, σωματωθέντα Λόγον Πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Κατατροφήσας θεόφρον τῆς ἐγκρατείας, καὶ τὰς ὀρέξεις τῆς σαρκὸς χαλινώσας, ὤφθης τῇ πίστει σου ἀυξανόμενος, καὶ ὡς φυτὸν ἐν μέσῳ τοῦ Παραδείσου ἐξήνθησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε.

Ὁ Οἶκος. Τείχισόν μου τὰς φρένας.

Τίς τοὺς ἀγῶνάς σου νῦν ἐπαξίως ἐξείπη, ἢ τοὺς πόνους σου Πάτερ, οὓς ὑπέστης ἐν γῇ, διὰ τὴν θεῖαν ἀπόλαυσιν; ἀπὸ βρέφους γὰρ νόμοις Κυρίου ἀκολουθήσας, καὶ προστάγμασι τούτου ὑπηρετήσας, νέος ἡμῖν ἀνεδείχθης Ἰῶβ τοῖς παλαίσμασι τοῦ κόσμου πάροικος ὤφθης, καὶ τῆς γῆς ἀπάσης ἀλλότριος· νηστεῖαν πίστει ἐξήσκησας· ἀγρυπνίαν, ἀγνείαν ἠγάπησας, Αὐξέντιε Πάτερ ἱερώτατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ Βουνῷ.

Στίχ. Ὁ Βουνός, ὡς Κάρμηλος, ἦν Αὐξεντίῳ,

Φανέντι τ' ἄλλα πλὴν τελευτῆς Ἡλίας.

Λεῖψε βίον δεκάτη Αὐξέντιος ἡδὲ τετάρτη.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ὀρμώμενος τῶν ἀφ' ἡλίου Ἀνατολῶν, Σχολαστικὸς γεγονώς. Μετῆλθε δὲ τὸν μονήρη βίον· καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνελθὼν, τὸ κατ' ἀντικρὺ τῆς Ὀξείας κείμενον, ἦν τὴν ἄσκησιν καρτερικώτατος, τὴν πίστιν ὀρθοδοξότατος. Πολλὰ δὲ φαυλίσας τὴν Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου κακοδοξίαν, καὶ ἀποδεξάμενος τὴν ἐν Χαλκηδόνι τετάρτην Σύνοδον, γέγονε καὶ Βασιλεῦσιν αἰδέσιμος, καὶ πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι, θεία χάριτι τὴν ὄψιν ἠγλαῖσμένος, καὶ πηγὰς θαυμάτων καὶ ἰάσεων τοῖς προσιοῦσι βρῶν ἐκάστοτε. Ἐν εἰρήνῃ δὲ ἀναπαυσάμενος, κατετέθη ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἀνοικοδομηθέντι εὐκτηρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Καλλιστράτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρωνος.

Στίχ. Φύσει μαρανθεὶς σαρκίου, θάλλει Μάρων,

Μετεμφυτευθεὶς τῆς Ἐδὲμ τῷ χωρίῳ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος, τὸν ὑπαιθρον ἀσπασάμενος βίον, κορυφὴν τινα κατέλαβεν ὄρους, ὑπὸ τῶν πάλαι δυσσεβῶν τιμωμένῃ· καὶ τὸν ἐν ταύτῃ τῶν δαιμόνων τέμενος τῷ Θεῷ καθιερώσας, ἐν αὐτῷ διέτριβε, σκηνὴν τινα βραχεῖαν πηξάμενος. Πόνοις δὲ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἐκέχρητο μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐπενόει ἑτέροις· ὁ δὲ ἀγωνοθέτης τοῖς πόνοις τὴν χάριν ἐπεμέτρησεν· ἦν γὰρ ἰδεῖν καὶ

πυρετούς σβεννυμένους τῇ τούτου προσευχῇ, καὶ φρίκην παυομένην, καὶ δαίμονας δραπετεύοντας, καὶ παντοδαπά, καὶ ποικίλα νοσήματα εὐχῇ μόνη θεραπευόμενα. Ἀλλὰ καὶ πολλά κατασκευάσας Μοναστήρια, πολλοὺς δι' ἀσκήσεως τῷ Θεῷ προσῆγεν. Οὕτω δὲ τῆς θείας γεωργίας ἐπιμελούμενος, καὶ ψυχὰς ὁμοῦ θεραπεύων καὶ σώματα, καὶ ἀρρώστιαν ὑπομείνας βραχεῖαν, ὑπεξῆλθε τοῦ βίου ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμου.

Στίχ. Πράξει τὸ ταῦτὸν εὔρε κλήσεως πλέον,

Πρὸς τὸν σύννοικον Ἀβραὰμ Ἀβραάμης.

Οὗτος ἦν ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐκ πόλεως Κύρου, ἐν ἣ καὶ τεχθεὶς, τῆς ἀσκητικῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον συνελέξατο. Τοσαύτη γὰρ ἀγρυπνία καὶ στάσει τὸ σῶμα κατεδάμασεν, ὥς ἀκίνητος ἐπὶ πλεῖστον διαμείναι χρόνον, μηδαμῶς βαδίζειν δυνάμενος. Μεμαθηκῶς δὲ κώμην τινά, πρὸς τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ κειμένην, κατείδωλον εἶναι, ταύτην καταλαμβάνει. Καὶ οἰκίαν μισθωσάμενος, ἐπὶ τρεῖς μὲν ἡμέρας διετέλεσεν ἡσυχάζων· ἐπὶ δὲ τῇ τετάρτῃ ἡσυχῶς προσερχόμενος, πρῶτον μὲν ὑπ' αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν χοῖ πολλῶν καταχώννυται· εἶτα πόρῳ αὐτῶν ἐκελεύετο ἀναγκαστικῶς ἀπιέναι. Ἀλλὰ πράκτορες εὐθύς ἀφικόμενοι, τοὺς ἐν τῇ κώμῃ δεινῶς ἤκιζον, τὰς εἰσφορὰς ἀπαιτοῦντες. Ὁ δὲ θεῖος οὗτος, τὰς ὑπὲρ αὐτῶν εἰσφορὰς τοῖς πράκτορσι δεδωκῶς, τοὺς ὑβριστὰς τῶν βασάνων ἠλευθέρωσεν. Οἱ δέ, τὴν τοῦ Ὁσίου φιλανθρωπίαν ὑπερθαυμάσαντες, Ἐκκλησίαν ἐδομήσαντο, Χριστιανοὶ γεγονότες, καὶ αὐτὸν ἱερέα γενέσθαι καταναγκάζουσιν. Ὁ δέ, τρία συγγενόμενος αὐτοῖς ἔτη, καὶ καλῶς πρὸς τὴν εὐσέβειαν αὐτοὺς ὀδηγήσας, πάλιν τὸ μοναχικὸν κατέλαβε καταγώγιον, ἕτερον αὐτοῖς ἀντ' αὐτοῦ ἱερέα καταλιπών.

Ἐν τούτοις διαλάμπας, τὴν Καρῶν ὑποδέχεται προεδρείαν· πόλις δὲ αὕτη τῆς Παλαιστίνης κατείδωλος. Ἀλλὰ καὶ ταύτην πόνοις μυρίοις, καὶ θεοπνεύστοις διδασκαλίαις, Θεῷ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ παρέστησεν. Οὔτε γὰρ ἄρτου κατὰ τὸν τῆς ἱερωσύνης χρόνον μετέλαβεν, οὔτε ὀσπρίων, οὔτε λαχάνων, ὀμιλησάντων πυρὶ, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ θριδακίνας καὶ σέρεις (πικρίδας), καὶ ὅσα τοιαῦτα τροφήν ἅμα καὶ ποτὸν ἐποιεῖτο. Τούτου τὴν φήμην καὶ ὁ βασιλεὺς ἀκούσας, πρὸς ἑαυτὸν μετεκαλέσατο, καὶ ὀλίγον χρόνον ἔκτοτε ἐπιβίους ἐν τῇ βασιλίδι ταύτῃ τῶν πόλεων, τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παρέθετο. Τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ὁ εὐσεβέστατος καὶ μέγας βασιλεὺς Θεοδόσιος ἐν τῇ τῶν Καρῶν μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης παρέπεμψεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλήμονος Ἐπισκόπου Γάζης.

Στίχ. Ἐγὼ Φιλήμων καμίνου παρῶν μέσον

Καὶ μαρτυρῶν ἔγραψα τὴν κλησιν πόλω.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐξ Ἰχθύος τῆς Κορινθίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφνδ' (1554), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πῦρ ὑπενεγκῶν, Νικόλαε τρισμάκαρ,

Γῆθεν μετέστης πρὸς μονὰς αἰωνίους.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς ὁ νέος, ὁ ἐκ

Μυριχόβου Ἀγράφων, ἐν Λαρίση μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφξή' (1568), ἀγχόνη τελειοῦται.

Στίχ. Εὐαγγελίου καρπὸν εἴληφας, μάκαρ,

Ὡ Δαμιανέ, ἀγχόνη λαβὼν τέλος.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἐκ Μυτιλήνης, ὁ καλούμενος Παϊζάνος, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχγγ' (1693), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Γεώργιος τίς οὗτος ὑπάρχει πάλιν;

Μάρτυς νέος πέφυκεν ὦ τῆς ἀνδρείας!

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,

» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι

» ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης

» σου Κύριε.

Ὡς τετρωμένος, τῇ τοῦ Δεσπότη Πάτερ θεία στοργῇ, πᾶσαν πρὸς αὐτὸν ἀνένδοτον τὴν ῥοπήν, τῆς καρδίας σου ἐκέκτησο, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Πεφωτισμένος, τῇ τοῦ Σωτῆρος αἴγλη πάνσοφε, σκότους τὸν προστάτην ἤλεγξας κραταιῶς, κοσμοκράτορας καθείλες δέ, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

ῤεύσασαν πάλαι, τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἀνανεύσεως, φύσιν τῶν ἀνθρώπων
Πάναγνε βουληθεῖς, ἀναπλάσαι κατεσκήνωσεν, ὁ πλαστουργὸς Θεός, ἐν τῇ
γαστρὶ σου μόνη Πανύμνητε.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Λυτρωτὰ τοῦ παντός Παντοδύναμε, τοὺς ἐν μέσῳ
- » φλογὸς εὐσεβήσαντας, συγκαταβάς ἐδρόσισας, καὶ
- » ἐδίδαξας μέλπειν· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
- » τὸν Κύριον.

Ὀλικῶς πρὸς Θεὸν μεταθέμενος, ἀπεσείσω σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καὶ τῶν
θαυμάτων εἴληφας, τὴν ἐνέργειαν μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
τὸν Κύριον.

Φοβερὸς ἀπεφάνθης τοῖς δαίμοσι, τὸν Χριστὸν κεκτημένος συλλήπτορα· οὐ τὸν
Σταυρὸν ἀράμενος, ἠκολούθησας μέλπων· Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε
τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

ῤητορεύει φανείς ὁ Ἀρχάγγελος, καὶ μηνύει τοῦ Λόγου σοι Πάναγνε, τὴν ὑπὲρ
λόγον σύλληψιν, καὶ σωτήριον κόσμῳ. Πάντα τὰ ἔργα, εὐλογεῖτε κραυγάζων τὸν
Κύριον.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Λίθος ἀχειρότμητος Ὅρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου
- » Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας
- » τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-
- » τόκε μεγαλύνομεν.

Ὅλη τῇ Θεότητι Πάτερ, τῷ βαπτισμῷ σου συνετάξω· καὶ διατηρήσας ἀκραιφνῶς,
τὸ τῆς εἰκόνας μάκαρ ἀξίωμα, τρισσοφегγεῖ λαμπρότητι, μετ' εὐφροσύνης
προσεχώρησας.

Νῦν οὐκ ἐν αἰνίγματι Πάτερ, οὐδ' ἐν ἐσόπτρῳ κατοπτεύεις, τὸν τῆς Θεαρχίας
φωτισμόν· πρὸς πρόσωπον δὲ πάνσοφε πρόσωπον, τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος,
καὶ θεοπτίας ἀξιούμενος.

Ὡς ἔχων πολλὴν παρρησίαν, πρὸς τὸν ἀπάντων Βασιλέα, Πάτερ λυτρωθῆναι
δυσώπει, τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστῶς, ἐκ πάσης περιστάσεως, ἵνα
σε πάντες μακαρίζωμεν.

Θεοτοκίον.

Σειρὰς τῶν ἐμῶν νῦν πταισμάτων, λῦσον Παρθένε Θεοτόκε, ἢ τῆς εὐσπλαγχνίας
τὴν πηγὴν, τεκοῦσα μόνη Θεομακάριστε, καὶ θυμηδίας ἔμπλησον, ὅπως ἀξίως
μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Αὐξήσει τῶν ἀγώνων σου, ἐπηύξησας τὰ τάλαντα, ἃ ἐπιστεύθης καὶ ταῦτα, τῷ
σῷ προσῆξας Δεσπότη, καὶ τὸ Εὖ δοῦλε ἤκουσας, καὶ τὰ τούτου ἀκόλουθα· πρὸς
ὄν ἀεὶ μνημόνευε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Αὐξέντιε θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Καὶ σχετικῶς ἀσπάζομαι, καὶ πόθῳ τὴν προσκύνησιν, προσνέμω πίστει καὶ
πόθῳ, τῇ παναχράντῳ καὶ θεία, εἰκόνι σου πανάμωμε, ἀφ' ἧς ψυχῶν
ἐκβλύζουσι, καὶ τῶν σωμάτων Δέσποινα, ἰάματα τοῖς ὕμνοῦσι, σὲ Θεοτόκον
κυρίως.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Α΄ Ὄρα, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆς Ἰε΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

Εἰς τὸν Ἐσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα, τοῦ τῆς χάριτος Κήρυκος, ὡς Θεοῦ φανέντα σε πόλιν
ἔμψυχον, διαφερόντως εὐφραίνουσι, τὰ ἄρῶρητα ῥήματα, ἐπὶ γῆς τοῦ τῆς τρυφῆς,
Παραδείσου πλουτήσαντος· οὐ καὶ γέγονας, δραστικὸς ὑπηρετῆς ἐκμανθάνων,
τὰ οὐράνια παμμάκαρ, ἃ οὐκ ἐξὸν βροτοῖς φθέγγασθαι.

Τὸ τῆς γνώμης ἐλεύθερον, καὶ ψυχῆς αὐτεξούσιον, εὐγενεῖα πίστεως κατελάμπρυνας· τῆς ἐπιγείου δὲ πάνσοφε, δουλείας ἀπήλλαξαι, καὶ τῇ ζεύγλι τοῦ Χριστοῦ, τὸν αὐχένα ὑπέκλινας· ὅθεν ἔδραμες, νοητῆς ἐκ δουλείας τοὺς ἀνθρώπους, ἀπαλλάττων καὶ προσάγων, ἐλευθερία τῆς χάριτος.

Ὡς ἀκτῖνά σε πάνσοφε, φεγγοβόλον ἐξήστραψεν, ὁ τοῦ κόσμου Ἥλιος καὶ Διδάσκαλος, τὴν οἰκουμένην λαμπρύνουσαν, φωτὶ τοῦ κηρύγματος, καὶ ταῖς θείαις ἀστραπαῖς, τὴν τῆς πλάνης σκοτόμαιναν, ἀφανίζουσαν, καὶ ποικίλων θαυμάτων ἐνεργείαις, τῶν Πιστῶν τὰς διανοίας, καταφαιδρύνουσαν ἔνδοξε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κατακρίσεως λύτρωσαι, Παναγία Θεόνυμφε, καὶ δεινῶν πταισμάτων τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ τοῦ θανάτου ἀπάλλαξον, εὐχαῖς σου καὶ δώρησαι, δικαίωσεως τυχεῖν, ἐν ἡμέρᾳ ἐτάσεως, ἧς ἐπέτυχον, τῶν Ἁγίων οἱ δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρὸ τέλους, καὶ τῶν δακρύων ταῖς χύσεσιν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡς ἐώρακε Κύριε, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου, ἐν Σταυρῷ κρεμάμενον ἐξεπλήττετο, καὶ ἀνακράζουσα ἔλεγε· Τί σοι ἀνταπέδωκαν, οἱ πολλῶν σου δωρεῶν, ἀπολαύσαντες Δέσποτα; ἀλλὰ δέομαι, μὴ με μόνην ἐάσης ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ σπεῦσον ἀναστῆναι, συνανιστῶν τοὺς Προπάτορας.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Γερασίμου.

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Παύλου φωτισθεῖς τὴν διάνοιαν, ὥφθης ὑπηρέτης τοῦ Λόγου καὶ Απόστολος ἔνθεος· καὶ ὄνησιν ἐβράβευσας ζωῆς, Ὀνήσιμε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, διὰ λόγων καὶ θαυμάτων θεοπρεπῶν, τοῖς πίστει ἐκβοῶσί σοι· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι φαιδρῶς, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Παθῶν με δούλον ὄντα λύτρωσαι Μάκαρ.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. ᾠχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῶ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Πεφωτισμένος τῇ θείᾳ καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Σωτῆρος χάριτι, τὴν ζοφώδη μου ψυχὴν, δυσωπῶν Ὀνήσιμε Χριστόν, τὸν φιλάνθρωπον Θεὸν μάκαρ διάσωσον.

Ἀκτινοβόλοις τοῦ Παύλου καταυγασθεῖς, λαμπηδόσιν ἔνδοξε, τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλύν, εὐχερῶς διέφυγες Χριστῶ, χαριστήριον ᾠδὴν βοῶν πανόλβιε.

Θεῖος ἐδείχθης παμμάκαρ ἱερουργός, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι, διαλάμπων τηλαυγῶς, πανταχοῦ διέδραμες Χριστόν, ἀναγγέλλων εὐσεβῶς Θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ωραῖσμένη τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, Θεομητορ ἄχραντε, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, ὑπὲρ νοῦν συνέλαβες ἡμᾶς, τὸν ταῖς θείαις ἀρεταῖς καταφαιδρύναντα.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Ναμάτων θείων τῇ πηγῇ προσπελάσας τὸ στόμα, καὶ τρυφῆς τὸν χειμάρρουν, ἐξ αὐτῆς ἀναλαβῶν, τὸ πρόσωπον τῆς σεπτῆς, Ἐκκλησίας ἔνδοξε κατήρδευσας.

Μεθέξει φέγγους νοητοῦ φαεινότατος ὥφθης, εὐσεβείας λαμπάσι, τὰς καρδίας τῶν Πιστῶν, καταφωτίζων λαμπρῶς, τῇ φωσφόρῳ αἴγλη τοῦ κηρύγματος.

Ἐλύθης Παύλου τοῖς δεσμοῖς ἐκ δουλείας τῆς πλάνης, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ, τῆς χάριτος τιμηθεῖς, Υἱὸς Θεοῦ γεγονώς, κληρονόμος θεῖος ἀναδέδειξαι.

Θεοτοκίον.

Δολίως ὄφεις με τὸ πρὶν ὡς αἰχμάλωτον εἶλε, δι' ἀπάτης ἐρπύσας· διὰ σοῦ δὲ τῆς αὐτοῦ, δουλείας ἀπαλλαγείς, Θεομητορ ὕμνοις μακαρίζω σε.

Κάθισμα. ᾠχος πλ. δ΄. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ἐκ δουλείας τῆς πλάνης ἀπαλλαγείς, ἀπελεύθερος ὥφθης ἐν τῷ Θεῶ, αὐτοῦ δούλος γνήσιος, χρηματίσας ἐν χάριτι κοινωνὸς δεσμῶν δέ, τοῦ Παύλου

γενόμενος, διὰ Χριστὸν ἐκτάνθης, ἀδίκως Ἀπόστολε· ὅθεν ἠξιώθης, μαρτυρήσας νομίμως, τῆς ἄνω λαμπρότητος, Ἱεράρχα Ὀνήσιμε· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστὸς μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακραζούσα ἐκ δια-

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ὁ θέλων ἅπαντας σωθῆναι Κύριος, ἐκ ζυγοῦ σε δουλείας ἱερουργόν, μάκαρ προχειρίζεται ἱερουργοῦντα τὸ σεπτόν, θεοφάντορ Εὐαγγέλιον.

Υἱὸς σὺ γέγονας Θεοῦ τῇ χάριτι, τὸν αὐτοῦ καταγγέλλων μονογενῆ, Λόγον τὸν ἀἴδιον μετὰ σαρκὸς τοῖς ἐπὶ γῆς, παραδόξως ὁμιλήσαντα.

Λογίῳ κρίσεως καὶ θείῳ χρίσματι, τῷ τῆς ἱερωσύνης ὡς Ἱερεῦς, πάνσοφε διέπρεψας καὶ καρτερία τῶν δεινῶν, Μάρτυς θεῖος ἐχρημάτισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ φύσει ἀναρχος Υἱὸς καὶ ἄχρονος, χρονικὴν ἐκ Παρθένου Κόρης ἀρχὴν, θέλων καταδέχεται τοὺς ὑπὸ χρόνον ἐκ φθορᾶς, ἀναπλάσαι προμηθούμενος.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθορίζοντων

» σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι

» Λόγε τοῦ Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων, ἀνακαλούμενον.

Νοὸς ὀξύτητι καὶ ψυχῆς, μάκαρ καθαρότητι πάντας, τοῦ δυσμενοῦς
ὑπεριπτάμενος, βρόχους ἀνυψώθης πρὸς οὐρανίους σκηνάς, πτεροῖς
θεογνωσίας, ἀναφερόμενος.

Ὁ σὸς Ἀπόστολος ἀγαθέ, τὴν διὰ σαρκός σου παρουσίαν, πρὸς ἀνθρώπους
ἐκήρυξε, τοὺς πεπλανημένους πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, ὀδηγῶν καὶ φωτίζων, αἴγλη
τῆς πίστεως.

Ναὸς ἐδείχθης πανευπρεπῆς, ἔνδον κεκτημένος ὡς λυχνίαν, τὸ φέγγος τῆς θείας
χάριτος, τῇ οἰκοδομίᾳ τοῦ θείου Πνεύματος, τεθεμελιωμένος, μάκαρ Ὁνήσιμε.

Θεοτοκίον.

Τῆς ἀμαρτίας μου τὰς σειράς, τῇ σῇ μεσιτεία καὶ προστασίᾳ, Παρθένε διάρῳξον·
τῶν ἀπεγνωσμένων σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἐλπίς, τῶν πίστει προστρεχόντων, τῇ θείᾳ
σκέπη σου.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,

» τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου

» προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν

» ζωὴν μου Πολυέλεε.

Ἀστράψας ὡς ἥλιος, οὐρανόθεν ὁ κληθεῖς, τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, ἐπαφῆκεν
ἀκτῖνά σε τηλαυγῇ, εὐτόνως ἐλαύνουσαν, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον παμμακάριστε.

Λαμπρῶς ἐστηλίτευσας, τῶν ἀνόμων τὰ σαθρά, καὶ δυσσεβῆ φρυάγματα,
εὐσεβείας φθεγγόμενος εὐσεβῶς, τὰ θεῖα διδάγματα, Ἱεράρχα Κυρίου
πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Ἐπάρχων ὑπεύθυνος, ἀμαρτίαις καὶ δεινῶς, τραυματισθεὶς ὁ δεῖλαιος, ἐπὶ σὲ Θεομήτορ τὴν συμπαθῆ, προσφεύγω δεόμενος, τὰς οὐλὰς ἐξαλείψαι τῶν πταισμάτων μου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀκτὶς ἐξέλαμψας, τῇ οἰκουμένη ταῖς βολαῖς λαμπόμενος, ἡλίου μάκαρ παμφαοῦς Παύλου τοῦ κόσμον φωτίσαντος· διό σε πάντες τιμῶμεν Ὁνήσιμε.

Ὁ Οἶκος. Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Σὲ ὑπὸ Παύλου τοῦ σοφοῦ, τῆς σάλπιγγος τῆς θείας, τῇ πίστει προσαχθέντα, καὶ λόγῳ φωτισθέντα τῆς ἀληθείας μυστικῶς, καὶ μαρτυρηθέντα ἐπ' ἐργασίᾳ ἀρετῆς, καὶ πίστεως στερόρῳτητι, τίς ἐγκωμιάσαι ἰσχύσει ὡς ὄντως κατ' ἀξίαν, ἢ τοὺς πόνους εὐφημῆσαι, ἐν οἷς στερόρῳς ἔπαυσας τὴν πλάνην; Χρισθεὶς γὰρ ἱερεὺς ἐν Πνεύματι θείῳ ἐκ δουλείας κοσμικῆς, καὶ Ἀποστόλων κήρυγμα λαβῶν, μετέσχεσ καὶ τῶν στεφάνων· διό σε πάντες τιμῶμεν Ὁνήσιμε.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὁνησίμου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου.

Στίχ. Ἦπλωσεν Ὁνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη,

Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίους δρόμους.

Πέμπτη Ὁνησίμου σκέλεα θραῦσαν δεκάτη τε.

Οὗτος οἰκέτης ὑπῆρχε Φιλήμονος, ἀνδρὸς Ῥωμαίου, πρὸς ὃν γράφει ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος· ᾧ καὶ μαθητευθεὶς Ὁνήσιμος, καὶ διακονήσας, μετὰ τὴν αὐτοῦ τελείωσιν συλληφθεὶς, προσήχθη Τερτύλλῳ τῷ τῆς χώρας Ἐπάρχῳ, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐν Ποτιόλοις ἐκπέμπεται. Ἐνθα παραγενόμενος ὁ Τέρτυλλος, τὸν Ὁνήσιμον ἐπιμένοντα τῇ εἰς Χριστὸν πίστει εὐρών, πρῶτον μὲν ῥάβδοις τύπτει σφοδρῶς· εἶτα τὰ σκέλη κατεάξας, τῆς προσκαίρου ζωῆς μεθιστᾷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαῖῳρ αἰκιζόμενος τελειοῦται.

Στίχ. Μάστιξι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,

Δαυῖδ τὸ ῥητὸν φάσκε, Μάρτυς Μαῖῳρ.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκλητιανοῦ τῶν βασιλέων, στρατευόμενος ὑπὸ τὸ τάγμα τῶν Μαύρων. Ἐν τῇ Γαζαίων δὲ διαβληθεὶς τοῖς κρατοῦσι, καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ Χριστιανὸν ἑαυτὸν ἀνακηρύξας, μαστίζεται σφοδρῶς, ἅπαν τὸ σῶμα καταξανθεὶς. Τριάκοντα δὲ καὶ ἕξ ἐν τῷ μαστίζεσθαι αὐτὸν ἀλλαγέντων

στρατιωτῶν, ἔρρει μὲν αὐτοῦ τὸ αἷμα, καὶ τὴν γῆν ἐφοίνισεν, ἰχῶρσι καὶ λύθρῳ ἐκ τῆς διασῆψεως προσεοικός· γενναίως δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὰ ἀλγεινὰ ἐνεγκών, τελευτᾷ, πορευθεὶς ἐκ δυνάμεως στρατιωτικῆς εἰς δύναμιν Θεοῦ στρατιᾶς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Στίχ. Ἀνθρώπινον παρήλθεν ἀσμένως βίον

Εὐσέβιος, τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Οὗτος ὁ Ὁσιος, ὅθεν ἦν, καὶ ἐκ τίνων ἔφυ γονέων, ἢ κατ' αὐτὸν Ἱστορία οὐκ ἐδήλωσεν· ὅπερ δὲ ἴσμεν, τοῦτο καὶ λέγομεν· τὸν γὰρ οὐρανόν, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν πόνων, ἐκτήσατο πατρίδα. Καὶ πρῶτον μὲν ἔν τινι μοναστηρίῳ ἀπετάξατο· ἔπειτα δὲ ῥαχίαν ὄρους καταλαβόν, ἐν κώμῃ Ἀσιχᾶ, λεγομένη, θριγγίον μόνον ἐκτήσατο ἐκ ξηρολίθων. Ὑπαίθριος δὲ τάλαιπτωρῶν, τὸν λοιπὸν διετέλεσε βίον· ἐσθῆτι μὲν δερματίνη καλυπτόμενος, ἐρεβίνθοις δὲ καὶ κυάμοις βεβρεγμένοις τρεφόμενος, ποτὲ δὲ καὶ ἰσχάδων μετελάμβανεν, ὑπερείδων τοῦ σώματος τὴν ἀσθένειαν.

Εἰς γῆρας δὲ ἐλάσας βαθύ, ὡς καὶ τῶν ὀδόντων τοὺς πλείονας ἀποβαλεῖν, οὔτε τὴν τροφήν, οὔτε τὴν οἰκησιν ἤμειψε, φέρων καρτερῶς τὰς ἐναντίας τοῦ ἀέρος ποιότητας, ἐρῶικνωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, τεταρριχευμένα δὲ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ τὴν ζωὴν δύνασθαι ἐπὶ τῆς ὀσφύος μένειν· κατηνάλωτο γὰρ τὰ γλουτὰ καὶ ἰσχία.

Πολλῶν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων, τὸν θόρυβον δυσχεράνας, τὸ πλησιάζον Μοναστήριον καταλαμβάνει· καὶ θριγγίῳ μικρῷ παρὰ τὴν τοῦ τοίχου γωνίαν χρησάμενος, μετὰ τῶν συνήθων ἠγωνίζετο πόνων. Λέγεται δὲ, τὰς ἑπτὰ ἑβδομάδας τῆς ἀγίας Νηστείας, δεκαπέντε χρᾶσθαι ἰσχάσιν εἰς τροφήν. Τούτοις τοῖς ἰδρῶσι περιὸρέομενος, ἐπὶ ἑννεήκοντα βεβιωκώς, ἢ καὶ πλείω ἔτη, ἀσθενεῖα περιπεσῶν δυσδιηγήτῳ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέ-

» γον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸ μακάριον ἀπέλιψας Ὀνήσιμε, τέλος καὶ τὴν ἀνώλεθρον, ἀθανασίαν ἠξιώθης, μάκαρ καθορᾶν, καὶ μέλπεις γηθόμενος Χριστῶ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥωμαλέω σου φρονήματι Ὀνήσιμε, πλάνης τὰ μηχανήματα, κατεπάτησας εὐσεβείας, ταῦτα καθελών, ὄργανοις Θεόσοφε βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπάρχουσα πανάμωμος Θεόνυμφε, Λόγον Θεοῦ συνέλαβες, τὸν ἀχωρήτως ἐν τοῖς κόλποις, ὄντα τοῦ Πατρός, χερσὶ τε κρατούμενον ταῖς σαῖς, εὐλογημένη Παναγία, Θεομήτορ ἀγνή.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γάρ, δρᾶς

» Χριστὲ μόνω τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺν Ἀγγέλοις χορεύων μάκαρ Ὀνήσιμε, μαρτυρίου τε στέφει κατακοσμούμενος, θρόνῳ νῦν φαιδρῶς, τοῦ Δεσπότη παρίστασαι· Ὀν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀποστόλῳ τῷ θείῳ διακονούμενος, ἀπορρήτων τῶν θείων ἔσχες ἐνέργειαν, κήρυξ ἀληθῆς, Χριστοῦ μάκαρ γενόμενος· Ὀν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμάτων τὴν χάριν ἐκ τῆς ἀφθόνου πηγῆς, τοῦ Σωτῆρος πλουτήσας πᾶσι μετέδωκας, τούτου πειθαρχῶν, μάκαρ θείοις προστάγμασιν· Ὀν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μυηθέντες τὸ θαῦμα τῆς σῆς γεννήσεως, ἀνυμνοῦμεν τὸ μέγα καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν, Πάναγνε σεμνή, Θεομήτορ Μυστήριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ

» Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε

» ώραθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· Ὅν μεγαλύ-

» νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρί-

» ζομεν.

Ἀστήρ υπέρλαμπρος ἀναδέδειξαι, φωτιστικαῖς ἀκτίσι διαλάμπων τοῦ Πνεύματος, καὶ τὰ κόσμου πέρατα λαμπρύνων φωτί, τῷ τῆς θεογνωσίας, μάκαρ Ὀνήσιμε, ὅθεν Ἀποστόλων σὺν χοροῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Καρποῖς τοῦ Πνεύματος ὧν κατάκοσμος, εἰς οὐρανοὺς ἐπήρθης Θεοφάντορ γηθόμενος· τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος γενόμενος, πάνσοφος Ἱεράρχης, Μάρτυς ἀήττητος, Κήρυξ ἀληθῆς τῶν ὑπὲρ νοῦν θεομακάριστε.

Ἀεὶ προῖστασο τῶν ὑμνούντων σε, διὰ παντός τὴν σὴν τε ἐκτελούντων πανήγυριν, τῷ Δεσπότη παρεστῶς Ὀνήσιμε, ὅλος πεφωτισμένος, ὅλος υπέρλαμπρος, ὅλος ταῖς ἐκεῖθεν ἀστραπαῖς καταλαμπόμενος.

Θεοτοκίον.

Ῥυσθεὶς τῷ τόκῳ σου παναμώμητε, Μήτηρ Θεοῦ, τῆς πάλαι δερματίνης νεκρώσεως, καὶ κατάραν καὶ φθορὰν καὶ θάνατον, τὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀποσεισάμενος, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς νῦν μεγαλύνω σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Τοῖς Μαθηταῖς.

Μαθητευθεὶς πανόλβιε, Παύλῳ τῷ Κορυφαίῳ, τῶν Ἀποστόλων πάνσοφε, σὺν αὐτῷ περιῆλθες, τὴν γῆν στηρίζων τῷ λόγῳ, παρειμένας καρδίας, τῇ πλάνῃ τοῦ ἀλάστορος· καὶ τελέσας τὸν δρόμον, ἐν οὐρανοῖς, τῷ Χριστῷ παρίστασαι σὺν Ἀγγέλοις, Ἀπόστολε Ὀνήσιμε, ὑπὲρ κόσμου πρεσβεύων.

Θεοτοκίον.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λοχείας σου, τὸ παράδοξον θαῦμα, νοῦς οὐκ Ἀγγέλων δύναται, οὐ βροτῶν ἐρμηνεῦσαι, ἢ ἐννοῆσαι Παρθένε· τίκεις γὰρ ἀπορόρητως, Θεὸν τὸν ὑπερούσιον, ὃν ὑμνεῖ πᾶσα κτίσις, ὡς Ποιητὴν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ· οὗ τῆς χαρᾶς ἀξίωσον, καὶ ἡμᾶς Θεοτόκε.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὡρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΣ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τῶν Ἁγίων.

Ἦχος δ΄. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀποστόλων ἰσάριθμοι, ἀθλοφόροι γενόμενοι, λογισμὸν ὁμόζηλον ἀνελάβετε, μὴ πτοηθέντες τὴν ἄθεον, τυράννων ὠμότητα· ἀλλ' ἀνδρείως καὶ στερόρως, τὸν Σωτῆρα κηρύξαντες, ὑπεμείνατε, τῶν μελῶν τὰς στρεβλώσεις τῇ ἐλπίδι, τὰς μελλούσας ἀπολαύσεις, ἤδη καρπούμενοι πάνσοφοι.

Καρτερία νικήσαντες, τῶν ἀθέων τὴν ἔνστασιν, καὶ ποικίλοις εἵδεσι προσπαλαίσαντες, κολαστηρίων τὸν στέφανον, ἀξίως ἐδέξασθε, ἐκ χειρὸς ζωαρχικῆς, κληρουχίαν ἀνώλεθρον, νῦν πλουτήσαντες, ἐν σκηναῖς αἰωνίοις τῷ Σωτῆρι, καὶ Δεσπότη τῶν ἀπάντων, συμβασιλεύοντες ἐνδοξοί.

Σὺν Παμφίλῳ θεόφρονι, καὶ Οὐάλεντι Σέλευκος, Δανιὴλ Θεόδουλος Ἡσαΐας τε, Ἰερεμίας Ἡλίας τε, καὶ θεῖος Πορφύριος, Παῦλος Ἰουλιανός, Σαμουήλ ὁ θαυμάσιος, νῦν τιμάσθωσαν, ὕμνωδίας ἄσμάτων καὶ ποικίλοις, ἐγκωμίοις οἱ γενναῖοι, καὶ ἀεισέβαστοι Μάρτυρες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπομβρίαῖς πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, ἢ τέξασα Ἀμνάς ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱὲ ποθεινότε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χειράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίμου.

Τὴν δωδεκάριθμον, Μαρτύρων φάλαγγα, ἀνευφημήσωμεν, ἐνθέοις ἄσμασι, Πάμφιλον Παῦλον Σαμουήλ, Οὐάλεντα καὶ Ἡλίαν, Ἰερεμίαν Σέλευκον, Δανιὴλ

καὶ Πορφύριον, Ἰουλιανὸν ὁμοῦ Ἡσαΐαν Θεόδουλον· αὐτοὶ γὰρ τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων, πᾶσιν ἡμῖν ἐξιλεοῦνται.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Δῆμον δωδεκάριθμον ἀεθλοφόρων ἀναμέλω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
- » σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μω-
- » σέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρή-
- » μῳ ἐτροπώσατο.

Δυνάμει τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ δωδεκάριθμος, συγκροτηθεῖσα φάλαγξ καρτερῶς, δυσσεβούντων τὴν ἄθεον, καὶ πονηρὰν παράταξιν, ὡς νικηφόρος ἐτροπώσατο.

Ἡσχύνη τοῖς ἀθλοφόροις Μάρτυσιν, ὁ δυσμενῆς προσβαλὼν· τὴν γὰρ αὐτοῦ φαρέτραν ὁ δεινός, ἐκκενώσας πικρότατα, καταβαλεῖν οὐκ ἴσχυσε, τῶν ἀριστεῶν τὴν στερότητα.

Μανίας ἑλληνικῆς τὸ φρύαγμα, κατεπατήσατε, θεία συνέσει Μάρτυρες Χριστοῦ, καὶ σοφία κοσμούμενοι, ἧ ἀντειπεῖν οὐκ ἴσχυσαν, οἱ εὐσεβέσιν ἀντικείμενοι.

Ὁ θεῖος καὶ θεηγόρος Πάμφιλος, ἐπαληθεύουσαν, πεπλουτηκῶς τὴν κλησιν ἀληθῶς, τῆς φιλίας τὸν σύνδεσμον, πρὸς τὸν Χριστὸν ἐτήρησε, μέχρι θανάτου ἀδιάρρηκτον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλην δικαιοσύνης Ἥλιον, ἡμῖν ἐκλάμπασαν, τὸν τοῦ Πατρὸς Υἱὸν μονογενῆ, Θεοτόκε πανύμνητε, πανευσεβῶς δοξάζοντες, διαπαντός σε μακαρίζομεν.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
- » κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ

» στερέωμα.

Διέπρεψας εὐσεβῶς, ἔργῳ καὶ λόγῳ καὶ σεπτῷ χρίσματι, Μάρτυς Χριστοῦ Πάμφιλε, τῆς ἱερωσύνης θεόσοφε.

Ὡς λύρα πανευπρεπῆς, ὁμολογίας ἐμμελῶς ἄδουσα, φθόγγους Χριστοῦ Μάρτυρες, συγκεκριοτημένοι γεγονάτε.

Δραμόντες πρὸς τὸν σκοπὸν, τῆς οὐρανίου καὶ σεπτῆς κλήσεως, ὡς νικηταὶ στέφανον, παρὰ τοῦ Δεσπότη εὐλήφατε.

Θεοτοκίον.

Ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν ὑψίστοις κατοικῶν Πάναγνε· ὑπερφυῶς σάρκα γὰρ, ἐκ σοῦ προσλαβὼν ἡμφιάσατο.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Κολαστηρίων φοβερῶν προκειμένων, οἱ τοῦ Κυρίου ἀθληταὶ οἱ γενναῖοι, ἐν ἀπτοίτῳ χαίροντες φρονήματι, τούτοις προσωμίλησαν, τῆς σαρκὸς ἀλογοῦντες· ὅθεν ἐκληρώσαντο, αἰωνίζουσαν δόξαν, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύοντες ἀεὶ, τῶν εὐφημούντων αὐτῶν τὰ παλαιίσματα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἀνωδύνως σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρώσά σε Χριστέ, οἴμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος, ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κεκοσμημένη τοῖς θείοις τῶν Ἀποστόλων, καὶ Προφητῶν χαρίσμασιν, ἡ χοροστασία, ὥφθη τῶν Μαρτύρων σου, ἢ τούτων ἰσάριθμος, Δέσποτα φανεῖσα προνοία σου.

Ἀπὸ ποικίλων ἀχθέντες πολιτευμάτων, ὡς ἐν βραχεῖ ὀλόκληρον, πύργον ἐκκλησίας, σώζειν ἠξιώθητε, συμφώνως κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τραδιοργαίαι τυράννων καὶ μεθοδεῖαι, τοὺς ἀθλητὰς οὐκ ἔκαμψαν, οὐδὲ τῶν βασάνων, πόνοι ἐμαλάκισαν, προθύμως κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἰθυνόμενος παλάμη τῇ τοῦ Δεσπότη, τὸν δι' αὐτὸν ἐκούσιον, θάνατον ὑπέστη, δῆμος ὁ πανεύφημος, Μαρτύρων κραυγάζοντες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Θεηγορίαις ἐνηχούμενοι Θεοτόκε, ταῖς περὶ σοῦ καὶ βλέποντες, τούτων τὰς ἐκβάσεις, Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν, Παρθένε Πανάμωμε, οἱ λελυτρωμένοι τῷ τόκῳ σου.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει

» ἀνυμνοῦντάς σε.

Μὴ φέρων τοῖς ἐν γῆ, προσανέχειν ᾧ Πάμφιλε, τὴν ἔνθεον πολιτείαν, ἦν ἐκ βρέφους μετῆλθες, ἀθλήσει κατελάμπρυνας.

Ὁ θεία πολιᾶ, καὶ συνέσει κοσμούμενος, τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, ὠρμημένος Οὐάλης, ὡς Μάρτυς ἐστεφάνωται.

Νοῦν ἔχων τοῦ Χριστοῦ, ὡς τοῦ Παύλου ὁμώνυμος, πανεύφημε τῶν Μαρτύρων, τῷ στεφάνῳ νομίμως, ἀθλήσας κατηγλαῖσαι.

Θεοτοκίον.

Ἀνώρθωσας Ἄγνη, τὸ τῆς Εὐας ὀλίσθημα, κηῖσασα Θεὸν Λόγον, τὸν τῶν κατερῶραγμένων, τὴν πτῶσιν ἀνορθώσαντα.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥεύσαντι αἵματι.

Ἐλπίσιν, αἰωνίου ζωῆς στηριζόμενοι, τὰς τῶν σωμάτων στρεβλώσεις, γεγηθότες ἔφερον οἱ γενναῖοι, οἱ τῶν θεῶν, ὑποφητῶν σου Σῶτερ ὁμώνυμοι.

Θανάτῳ, τὴν ζωὴν τὴν ἀμείνω ὠνήσαντο, ὁ Σαμουὴλ καὶ Ἡλίας, Δανιὴλ καὶ θεῖος Ἰερεμίας, καὶ πρὸς τούτοις, ὁ Ἡσαΐας ὁ μεγαλώνυμος.

Λαμπτήρας, τῷ Θεῷ φαεινούς νῦν ἡ Αἴγυπτος, ἐξανατέλλει ἡ πάλαι, βαθυτάτῳ σκότει καλυπτομένη, τῆς ἀγνοίας, θεογνωσίας φέγγος πλουτήσασα.

Θεοτοκίον.

Ἵσχος σε, Δανιὴλ ἐθεώρει Πανάμωμε, ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ λίθος, ὁ συντριψίφας πᾶσαν πλάνης εἰκόνα, καὶ πληρώσας, θεογνωσίας πάντα τὰ πέρατα.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Φιλῆσας Χριστοῦ, τὰ θεῖα θελήματα, ἐδείχθης Πιστῶν, ἀκέστῳ φιλόχριστος, γενναιόφρον Πάμφιλε· διὰ τοῦτο καὶ μακαρίζομεν, τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν. Πρεσβεύων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Ἴδου ἐξέλαμψεν ἡ φωσφόρος, καὶ φωταυγῆς θεῖα μνήμη τοῦ στερόρου ἀθλητοῦ, Παμφίλου τοῦ θεοκήρυκος, πάντων τὰς ὄψεις καὶ τὰς καρδίας καταυγάζουσα φέγγει τῷ ἀνεσπέρω. Περιχαρῶς, ὧ φιλέορτοι, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ τὴν τούτου θεῖαν ἡμέραν, ὡς καλὴν ἑορτὴν ἐνιαύσιον, τοῖς ἄσμασι καταστέψωμεν, εὐλογοῦντες ὑμνοῦντες τὸν Κύριον, τὸν τοῦτον ἀξίως στεφανώσαντα. Πρεσβεύει γὰρ ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΙϚ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Παμφίλου, Οὐάλεντος, Παύλου, Σελεύκου, Πορφυρίου, Ιουλιανοῦ, Θεοδούλου, Ἡλίας, Ἰερεμίου, Ἡσαΐου, Σαμουὴλ, καὶ Δανιὴλ.

Στίχ. Ὑπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλος φιλῶν Λόγε,

Καὶ τὴν τομὴν ἠγεῖτο τῆς κάρας φίλην.

Παῦλον Σέλευκος, καὶ Σέλευκον Οὐάλης,

Βλέπων τομῆ χαίροντα, τὴν τομὴν φέρει.

Ἦλαντο πρὸς πῦρ Μάρτυρες θεῖοι δύο,

Θεῖου πόθου πῦρ ἐν τρέφοντες οἱ δύο.

Σταυροῦσι δούλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου,

Καὶ Θεόδουλον, δούλον Ἐσταυρωμένου.

Κλήσεις Προφητῶν καὶ τελευτὰς Μαρτύρων,

Αὐχοῦσι πέντε Μάρτυρες τετμημένοι.

Ἑκτη καὶ δεκάτη ξίφους τάμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οὗτοι οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτει τοῦ κατὰ Διοκλητιανὸν διωγμοῦ, εἰς τὸ Μαρτύριον ἤχθησαν ἐκ διαφόρων ἄμα πόλεων, καὶ ἐπιτηδευμάτων, καὶ ἀξιωματῶν, εἰς μίαν τὴν ἐν Χριστῷ πίστιν συνενωθέντες. Ὁ δὲ τρόπος τῆς συλλήψεως αὐτῶν γέγονεν οὕτως. Ἐν τῷ μέλλειν αὐτοὺς τὰς πύλας τῆς πόλεως Καισαρείας παριέναι, τῶν φυλάκων πυνθανομένων, τίνες τε εἶεν, καὶ ὅθεν ὠρμητο, Χριστιανοὺς ἑαυτοὺς ἀπεκάλεσαν, καὶ πατρίδα τὴν ἄνω ἔχειν Ἱερουσαλήμ. Ὅθεν κατασχεθέντες, Φιρμιλιανῷ τῷ ἡγεμόνι παρέστησαν· καὶ ὁ μὲν Ἡλίας, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τέσσαρες Αἰγύπτιοι, μετὰ πολλὰς βασάνους, τὴν διὰ ξίφους ἀπόφασιν ἔλαβον, συναποτηθέντων αὐτοῖς Παμφίλου καὶ τῶν λοιπῶν. Ὁ δὲ Πορφύριος, τοῦ Κυρίου αὐτοῦ Παμφίλου, τὸ σῶμα ἐπιζητῶν, κατεσχέθη, καὶ παρεδόθη πυρὶ. Ὡσαύτως δὲ καὶ Ἰουλιανός, τὰ τῶν Ἁγίων ἀσπαζόμενος σώματα, τῇ φλογὶ ὑπεβλήθη. Ὁ δὲ Θεόδουλος, ἐπὶ ξύλου σταυρωθεὶς, διήνυσεν τὸ μαρτύριον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυροπόλει καὶ τοῦ Ὁσίου Μαρουθᾶ, τοῦ ἀνεγείραντος τὴν πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν Μαρτύρων.

Στίχ. Ἡ κλήσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,

Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ξίφει.

Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα,

Θεῷ παραστάς, τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Μαρουθᾶς Ἐπίσκοπος γέγονεν· ἀπεστάλη δὲ παρὰ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου βασιλέως Ῥωμαίων πρεσβευτὴς πρὸς τὸν βασιλέα Περσῶν. Διὰ δὲ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν, μεγάλης τιμῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις ἀξιωθεὶς, μάλιστα, ὅτι τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα ὑπὸ πνεύματος πονηροῦ συνεχομένην ἀπήλλαξεν, ἐξαιτήσας τὰ τῶν ἐν Περσίδι ἀθλησάντων λείψανα, καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν πόλιν δειμάμενος, ἐν αὐτῇ ταῦτα κατέθετο· καὶ χρόνοις ὕστερον ἐκοιμήθη κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ἧ τὴν πόλιν ἀνεκαίνισεν· ὅθεν καὶ ἡ αὐτοῦ μνήμη συμπανηγυρίζεται τοῖς Μάρτυσι.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

Στίχ. Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,

Ζῆ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν, ὄρους τινὸς καταλαβὼν κορυφὴν, καὶ οἰκίσκον μικρὸν δειμάμενος, καθεῖρξεν ἑαυτὸν. Καὶ ἐξήκοντα διατελέσας ἔτη ἐν αὐτῷ, μήτε ὀρώμενος, μήτε φθεγγόμενος, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν νεύων, καὶ τὸν Θεὸν φανταζόμενος, πᾶσαν ἐκεῖθεν ψυχαγωγίαν ἐδέχετο, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν· Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, καὶ δώη σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου. Διὰ δὴ τινος βραχέος ὀρύγματος τὴν χεῖρα προτείνων, τὴν κομιζομένην τροφὴν εἰσεδέχετο· ἵνα δὲ μὴ προκέηται τοῖς ὄρᾶν βουλομένοις, ὡς ἔτυχεν, ἐγκάρσιον αὐτὸ ἐλικοειδῶς εἶχε κατεσκευασμένον. Τροφή δὲ αὐτῷ ἐκομίζετο, διάβροχα ὕδατι ὄσπρια, καὶ αὐτὰ ἅπαξ τῆς ἐδομάδος σιτούμενα.

Οὕτως οὖν ὁ Ὅσιος ἐπιβιούς ἐν ὅλοις ἐξήκοντα ἔτεσι, μὴ παραμείψας αὐτοῦ τὸ σύνολον, μήτε τὴν τροφήν, μήτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην διαγωγὴν, ἐκ τούτου θαυμάτων δωρεαῖς ἐκ Θεοῦ ἐπεπλούτιστο· καὶ γὰρ δράκοντα παμμεγέθη διὰ προσευχῆς ἐθανάτωσε· καὶ ἀσπίδα ἀπέκτεινεν· ἀκρίδων πληθὸς τὴν χώραν καταβλάψαι ἐπειγομένων, διὰ προσευχῆς ἐδίωξεν· ἀπὸ νεανίσκου τινὸς δαίμονα ἀπήλασε· καὶ καρκινωθέντα μασθὸν τινὸς γυναικὸς ἐναρέτου, σφραγίδι μόνῃ, ἴασατο· ὑπὸ κεράστου κρουσθέντα τινά, καὶ ἀποψύξαντα, διὰ προσευχῆς ἀνέστησεν. Οὕτως οὖν βιώσας ὁ Ὅσιος, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, βίου βίον ἠλλάξατο, καὶ τὴν ἀγήρω καὶ ἄλυπον, ἀντὶ τῆς πολυφροντίδος ἔλαβεν, εὐφραϊνόμενος ἐν αὐτῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Σκώλοισ νοητοῖς οὐχὶ προσκόψας πόδας,

Ὁ Φλαβιανὸς μέχρι σοῦ, Θεέ, τρέχει.

Οὗτος ὑπῆρχε τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας Πρεσβύτερος· καὶ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἐγκράτειαν καὶ ἐνάρετον πολιτείαν, εὐδοκία Θεοῦ, καὶ ψήφῳ τοῦ Βασιλέως, καὶ τῆς Συγκλήτου, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, χειροτονεῖται Πατριάρχης τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Συγχωρήσει δὲ Θεοῦ, ἐκβάλλεται παρὰ τοῦ αἰρετικοῦ Διοσκόρου, καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, κρατήσας τῆς πατριαρχείας χρόνον ἕνα, καὶ μῆνας δέκα, καὶ εἰς ἐξορίαν παραπέμπεται. Ἐνθα θλίψεις πολλὰς ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὑποστάς, καὶ ἀσθενεῖα περιπεσών, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰσμός.

» Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ,
» πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι
» ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
» σου Κύριε.

Φαιδρῷ προσώπῳ, καὶ διανοίας καθαρότητι, Μάρτυς προορῶν τὴν μένουσάν σε
χαράν, τῶν βασάνων κατεφρόνησας, καταξεόμενος, ἀνηλεῶς παμμάκαρ
Πορφύριε.

Ὁ Νεανίας, τρεῖς ἐν καμίνῳ σώσας Θεός, οὗτος ἀθλοφόρε μάκαρ σε δι' αὐτόν, ἐν
πυρὶ ὀλοκαυτούμενον, σαφῶς προσδέχεται, ὡς εὐδδέστατον θῦμα Πορφύριε.

Ῥώμη ψυχῆς τε, κεκοσμημένος καὶ τοῦ σώματος, πᾶσαν τοῦ τυράννου Σέλευκε
τὴν ἰσχύν, καταβέβληκας πανεύφημε, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεός μου κραυγάζων
καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκος, ὠραιότερα πάσης κτίσεως, ἔφυς τοῦ Θεοῦ γὰρ γέγονας ἀληθῶς,
ἐνδιαίτημα πανάγιον. Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξὶ πανάμωμε Δέσποινα.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χειρᾶς ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
» λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
» περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυ-
» γάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
» ριον.

Νόμοις σὺ πειθόμενος Χριστοῦ, ἀπέθου ἅπαντα, πάνσοφε Σέλευκε· ὡς
στρατιώτης δὲ γέγονας, εὐσεβείας καὶ διδάσκαλος, καὶ τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν,
ἐπιμελούμενος καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αἴγλη ἀναλάμπων νοητῇ, Πρεσβύτα ἔνδοξε, Μάρτυς Θεόδουλε, καὶ δοῦλος
γνήσιος γέγονας, τὸν Δεσπότην ἐκμιμούμενος· οὗ τὸν Σταυρὸν ἐπιποθῶν,
χαίρων ὑπέμεινας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ναὸς φανεῖς Ἰουλιανέ, τοῦ θείου Πνεύματος, τρόπων χρηστότητι,
κατακεκόσμησαι πλήρης μὲν, εὐσεβείας καὶ πραότητος, πλήρης δὲ πίστεως
ὀφθεῖς, ὀλοκαυτούμενος, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Αμήτωρ ὁ Λόγος ἐκ Πατρός, ὑπάρχων πρότερον, ἀπάτωρ γέγονεν, ἐκ σοῦ τὸ δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθεὶς ὁ πρὶν ἀσώματος, δι' εὐσπλαγχνίαν βουληθεὶς, σῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Μόνην τὴν οὐράνιον ἔχειν, ζῶν ποθοῦντες ἀθλοφόροι, τῶν τῆς ἐπικήρου καὶ φθαρτῆς, μεγαλοφρόνως κατεφρονήσατε· καὶ νῦν τρυφῆς τῆς κρείττονος, καὶ μακαρίας ἀπολαύετε.

Ἐνδον νῦν τοῦ θείου λειμῶνος, περιχορεύετε προθύμως, τῶν ἀπαυγασμάτων τῆς πηγῆς, παρεστηκότες Μάρτυρες ἔνδοξοι· ἀφ' ἧς ἀπαρνούμενοι, τὰς λαμπηδόνας καταλάμπεσθε.

Λόγω καθηράμενοι θείῳ, τὰς τῶν ψυχῶν ὑμῶν κηλίδας, καὶ τοὺς δερματίνους χιτῶνας, διὰ βασάνων ἀποδυσάμενοι, πανευπρεπὲς ἱμάτιον, τοῦ σωτηρίου ἠμφιάσασθε.

Πάντων τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν παναοίδιμόν σου μνήμην, τῆς δωδεκαριθμοῦ χορείας, νῦν μεμνημένη πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, τῆς μετὰ σοῦ σκηνώσεως, ἀξιωθῆναι καθικέτευσον.

Θεοτοκίον.

Ὡς Μήτηρ τοῦ μόνου Δεσπότη, πάντων κτισμάτων ὑπερτέρα, πέφηνας Παρθένε Μαρία· διὸ πιστοὶ σε πάντες πανάμωμε, ἀεὶ ἐπαγαλλόμενοι, ἐν ὕμνωδίαις μεγαλύνομεν.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Μάρτυρος.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δῶρον ὁ Χριστὸς πλουτοποιόν, σὲ τῇ οἰκουμένη παρέσχεν, ὡς εὐεργέτης Θεός, δῶρόν σου τὸ τίμιον αἷμα Θεόδωρε, δι' αὐτὸν ἐκχεόμενον, καὶ θεοσεβείας, ζήλω προσφερόμενον αὐτῷ δεξάμενος· ᾧ νῦν εὐσεβεῖ παρῴησία, Μάρτυς παριστάμενος πάντας, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας διάσωσον.

Πύργος χρηματίζεις ἀσφαλῆς, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους, ἀποκρουόμενος, πρόμαχος ἀήττητος τῶν εὐφημούντων σε, ὀξυτάτη ἀντίληψις, θερμὴ προστασία, σύντομός τε λύτρωσις κοινὴ βοήθεια, πρέσβυς δυνατώτατος μάκαρ, ῥύστης ἐτοιμώτατος πάντων, τῶν πιστῶς αἰτούντων σε Θεόδωρε.

Ἐχων τὸν χειμάρρουν τῆς τρυφῆς, καὶ τὸ τῆς ἀφέσεως ὕδωρ, Χριστὸν εὐΐλατον, Μάρτυς ἀληθέστατος αὐτοῦ γενόμενος, τῶν χειμάρρῶν με λύτρωσαι, τῶν τῆς ἀνομίας· ὕδωρ μοι κατεύνασον τὸ ἀνυπόστατον· παῦσον πειρασμῶν καταιγίδας· σῶσον πρὸς τὴν ἄνω γαλήνην, ἀξιομακάριστε Θεόδωρε.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Θείων δωρεῶν ἐπώνυμόν σε γεραίρω, τρισμάκαρ Θεόδωρε· τοῦ φωτὸς γὰρ τοῦ θείου, ἄδυτος φωστήρ ἀναδειχθεῖς, κατέλαμψας ἄθλοις σου τὴν σύμπασαν κτίσιν· τοῦ πυρὸς ἀκμαιότερος φανείς, τὴν φλόγα κατέσβεσας, καὶ τοῦ δολίου δράκοντος, τὴν κάραν συνέτριψας· διὸ ἐν τοῖς ἄθλοις σου, Χριστὸς ἐπικαμφθεῖς, ἐστεφάνωσε τὴν θείαν κάραν σου, Μεγαλομάρτυς Ἀθλητά. Ὡς ἔχων παρῴησιαν πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δέξαι τὴν ἰκέσιον ᾠδὴν, τῶν σῶν οἰκετῶν Θεοτόκε, ἣν σοὶ προσάγομεν. Δέσποινα διάσωσον ἀπορούμενους ἡμᾶς, καὶ κινδύνων ἐξάγαγε, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, πίστει σοὶ προσπίπτουσας ἐν τῷ σεπτῷ σου ναῷ· σὺ γὰρ τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, ἔχεις παρῴησιαν ὡς Μήτηρ, ἐκτενῶς πρεσβεύειν τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἐβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς κριόν, θέλοντα ἐλκόμενον θρηνοῦσα ἔλεγεν· Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν; τί τοῦτο πεποίηκας ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντός; ὅμως ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν συγκατάβασιν, Φιλάνθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Τὴν θεοδώρητον χάριν, τῶν θαυμάτων σου Μάρτυς Θεόδωρε, πᾶσιν ἐφαπλοῖς τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, δι' ἧς εὐφημοῦμέν σε λέγοντες· Αἰχμαλώτους λυτροῦσαι, θεραπεύεις νοσοῦντας, πενομένους πλουτίζεις, καὶ διασώζεις πλέοντας· μάταιον δρασμὸν ἐπέχεις οἰκετῶν, καὶ ζημίας φανέρωσιν ποιεῖς, τοῖς συληθεῖσιν Ἀθλητὰ· καὶ στρατιώτας παιδεύεις, τῆς ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι· νηπίοις χαρίζη συμπαθῶς τὰ αἰτήματα· θερμὸς εὐρίσκη προστάτης τοῖς ἐπιτελοῦσί σου τὸ ἱερὸν μνημόσυνον· μεθ' ὧν καὶ ἡμῖν, Ἀθλητὰ ἱερώτατε, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου τὸ μαρτύριον, αἴτησαι παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέον οὐρανὸν καινοφανῆ, οἱ τοῦ οὐρανοῦ αὐτόπται, σὲ καθορῶντες Θεοῦ, δόξαν διηγοῦνταί σοι οὐρανομήκη πρὸς γῆν, καὶ χειρῶν αὐτοῦ ποίησιν, ἀγγέλλουσι κόσμῳ, ἔχοντες στερέωμα τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σοῦ· φθόγγος γὰρ ὁ τούτων ἐξῆλθε, μέχρι γῆς περάτων Παρθένε, τόκον κηρυττόντων σὸν τοῖς ἔθνεσι.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὅτε ἐν Σταυρῷ σε ἡ Ἀμνάς, Ἄρνα τὸν οἰκεῖον ἑώρα, κατακεντούμενον, ἥλοις ὠλοφύρετο ἐκπληττομένη σφοδρῶς· καὶ δακρῶσα ἔλεγε· Πῶς θνήσκεις Υἱέ μου, θέλων τὸ χειρόγραφον τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ῥῆξαι καὶ θανάτου λυτρῶσαι, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον; Δόξα, τῇ οἰκονομίᾳ σου Μακρόθυμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα! ἐν τῇ πηγῇ τῆς φλογός, ὡς ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως, ὁ ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἠγάλλετο· πυρὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται. Ταῖς αὐτοῦ ἰκεσίαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς· Τοὺς προσκαλουμένους σε σῶζε παμμακάρε. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν,

» μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυ-

» τρωτῆ καὶ Θεῶ ἡμῶν ἄσωμεν.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα Μάρτυς Χριστοῦ, διηγωνισμένος, καὶ τὸν δρόμον τετελεκώς, τὴν πίστιν τηρήσας τῆς ἐνθέου, δικαιοσύνης εὖρες στέφανον.

Οὐράνιος ἔνδοξε χορευτής, σὺν τοῖς Ἀσωμάτοις, χρηματίζων τοὺς ἐπὶ γῆς, σὲ προσκαλουμένους ἐκ κινδύνων, καὶ περιστάσεων ἐκλύτρωσαι.

Ὑπερφυῆ δόξαν παρὰ Χριστοῦ, λαβὼν Ἀθλοφόρε, τὴν γῆν πᾶσαν περιπολεῖς, ῥυόμενος πάντας τοὺς ἐν πίστει, μετ' εὐλαβείας ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν καὶ Λόγον ἢ τοῦ Πατρὸς, ἀφράστως τεκοῦσα, τῆς ψυχῆς μου τὸ χαλεπὸν, θεράπευσον τραῦμα καὶ καρδίας, τὴν ἀλγηδόνα καταπράυνον.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ- » ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἔσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Πῦρ τὸ τῶν βασάνων σε, οὐ κατεπτόησεν· ὅθεν πῦρ, τῶν πειρασμῶν, τῶν σοὶ προσφευγόντων, καταπαύεις Θεόδωρε.

Ῥῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου, τῆς κατεχούσης με θλίψεως, Μάρτυς Χριστοῦ, πᾶσαν ὀμαλίζων, τὴν τοῦ βίου τραχύτητα.

Ὅλην τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν διάνοιαν τείνω σοι, καὶ τὴν ψυχὴν, τῆς σῆς Ἀθλοφόρε, βοηθείας δεόμενος.

Θεοτοκίον.

Στήσόν μου τὸν ἄστατον, τῶν λογισμῶν ἀγνή τάραχον, Μήτηρ Θεοῦ, τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου, κατευθύνουσα κίνησιν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θεϊκὴν παντευχίαν ἀναλαβὼν, καὶ εἰδώλων τὴν πλάνην καταβαλὼν, Ἀγγέλους διηγείρας, εὐφημεῖν τοὺς ἀγῶνάς σου· τῷ γὰρ θείῳ πόθῳ, τὸν νοῦν πυρπολούμενος, τοῦ ἐν πυρὶ θανάτου, γενναίως κατετόλμησας· ὅθεν φερωνύμως, τοῖς αἰτοῦσί σε νέμεις, τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Θεόδωρε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ πάθη τὰ χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καὶ συγγνώμην παράσχου μοι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, ἀφρόνως ὦν ἔπραξα, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, μολύννας ὁ ἄθλιος· οἴμοι! τί ποιήσω, ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἥνικα οἱ Ἄγγελοι, τὴν ψυχὴν μου χωρίζουσιν, ἐκ τοῦ ἀθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα βοήθειά μοι γενοῦ, καὶ προστάτις θερμότατος· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δοῦλός σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῶσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
» Θεότητα.

Κυβερνήτην προβάλλομαι, σὲ Θεοῦ θεράπον σύ με κυβέρνησον, τῷ ἰστίῳ τῷ τοῦ Πνεύματος, καὶ ταῖς θεαῖς αὔραις πανασίδιμε.

Ἀπὸ πάσης δεόμεθα, ῥῦσαι ἀπειλῆς παμμάκαρ Θεόδωρε, τοὺς ἐν πίστει μακαρίζοντας, καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίροντας.

Λιτανεύων Θεόδωρε, τὸν ἀγαθοδότην καὶ μεγαλόδωρον, τοὺς ἐν τόπῳ τῆς κακώσεως, τεταπεινωμένους ἐπανόρθωσον.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ χρόνον γενόμενον, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκλάμψαντα, Θεομήτορ ἡμῖν τέτοκας· ὃν δυσώπει σῶσαι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε· Σῶσον ἡμᾶς· σὺ
» γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Μαρτύρων πεφηνῶς ἐγκαλλώπισμα, Μάρτυς Χριστοῦ, τῶν πιστῶν βοήθεια, γενοῦ καὶ τεῖχος ἀκράδαντον.

Ἐνώσει ἀπολαύων τῇ κρείττονι, τῶν ὑπὲρ νοῦν, ἀγαθῶν Θεόδωρε, τοὺς σὲ τιμῶντας διάσωσον.

Νυττόμενος τῷ φίλτρῳ τοῦ Κτίσαντος, τὴν τῶν κτιστῶν, ἀπώσω προσπάθειαν, καὶ τῷ Θεῷ εὐηρέστησας.

Θεοτοκίον.

Ὅν ἔτεκες Παρθένε πανάμωμε, Θεὸν Λόγον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ

» γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Ἵπέρμαχος πεφυκῶς, τῆς εὐσεβείας θερμότατος, καὶ πλάνης στηλιτευτής, εἰδώλων γενόμενος, δαιμόνων φαντάσματα, καὶ παθῶν εἰκόνας τῆς ψυχῆς μου ἐξαφάνισον.

Στερέωμά μου γενοῦ, καὶ τεῖχος Μάρτυς ἀσάλευτον, τὸ ἀσθενὲς καὶ σαθρόν, τὸ τῆς διανοίας μου, στηρίζων Θεόδωρε, ταῖς σαῖς προστασίαις καὶ φυλάττων ἀδιάπτωτον.

Στρατείας φθοροποιοῦ, καὶ φθειρομένης ἠλόγησας· στρατείαν δὲ τῆς ζωῆς, παμμάκαρ Θεόδωρε, τελείως ἠγάπησας, ἐν ἣ νικηφόρος ἀνεδείχθης ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Ἐξέλαμψεν ἐκ Σιών, ἡ τοῦ Ὑψίστου εὐπρέπεια, τὸ πρόσλημμα τῆς σαρκός, καθ' ἕνωσιν ἄφραστον, ἐκ σοῦ Ἀειπάρθενε, περιβεβλημένη καὶ τὸν κόσμον κατεφώτισεν.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Αὐτόμελον.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις, κατεπάτησας πολυάθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ ἐστέφθης, αἰωνίως ὡς ἀήττητος.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἐν θρόνῳ φωτὸς ἐποχούμενον, εὐχαρίστως ἐν πίστει ὑμνοῦμέν σε· ὅτι δώρημα θεῖον δεδώρησαι τὸν γενναῖον τοῖς ἄθλοις Θεόδωρον, τὸν ἐν τῷ βίῳ

τρισμακάριον, ὡς ὑπέρμαχον ὄντα τῆς ἀληθείας, καὶ λαμπρὸν στεφανίτην σου Χριστὲ ὁ Θεός· ὑπὲρ οὗ μέχρι τέλους ἀντέσχεν, ἀθλῶν ὡς ἀήττητος.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΖ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

Στίχ. Τήρων, ὁ δηλῶν ἀρτίλεκτον ὀπλίτην,

Θεῷ πρόσεισιν ἀρτίκαυστος ὀπλίτης.

Ἐβδομάτη δεκάτη πυρὶ Τήρωνα φλεγέθουσιν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς, κατὰ τοὺς χρόνους ἦν Μαξιμιανοῦ καὶ Μαξίμου τῶν βασιλέων, ἐκ Μητροπόλεως Ἀμασειᾶς ὀρμώμενος, ἐκ χωρίου λεγομένου Χουμιαλῶν. Ἄρτι δὲ τῇ στρατιᾷ τῶν Τηρώνων καταλεγείς, καὶ ὑπὸ τὴν τάξιν τοῦ Πραιποσίτου Βρύγκα τυγχάνων, παρ' αὐτοῦ εἰς ἐξέτασιν κατέστη, τὸν Χριστὸν Θεὸν εἶναι ὁμολογήσας, καὶ τὰ σεβάσματα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἄψυχα ξόανα καὶ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καταχλευάσας. Καὶ καιροῦ δοθέντος αὐτῷ εἰς διάσκεψιν, οὐκ ἐν ἀπραξίᾳ τοῦτον, ἀλλὰ τὴν μεγίστην τῶν πραγματειῶν ἐξετέλεσε. Τὸ γὰρ εἶδωλον τῆς τῶν θεῶν μητρος, ὡς Ἕλληνες ληρωδοῦσι, κατέφλεξεν. Ὅθεν συσχεθείς, καὶ αὐτουργὸς γενέσθαι ὁμολογήσας τοῦ ἐμπρησμοῦ, πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται, εἶτα, εἰς κάμινον πυρὸς ἐμβάλλεται, καὶ ἐν αὐτῇ τελειοῦται.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ ἀγιωτάτῳ αὐτοῦ Μαρτυρείῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίῳ, ἐν τῷ Σαββάτῳ τῆς πρώτης τῶν Νηστειῶν ἑβδομάδος, ὅτε καὶ τὸ θαῦμα γέγονε παρ' αὐτοῦ τῶν κολύβων, ῥυσαμένου τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἐκ τῆς μεμιασμένης βρώσεως τῶν εἰδωλοθύτων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μαριάμνης, ἀδελφῆς τοῦ Ἁγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

Στίχ. Ἀφείσα τὴν γῆν Μαριάμνη παρθένος,

Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριστὸν βλέπει.

Μετὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, παραγενόμενος ὁ Ἅγιος Φίλιππος, μετὰ καὶ τοῦ Βαρθολομαίου καὶ Μαριάμνης τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, εἰς Ἱεράπολιν, καὶ διὰ τὸ κηρύξαι τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ κρεμασθεὶς καὶ τελειωθεὶς, ἠΰξατο πρὸς τὸν Θεόν, καὶ κατεχώσθησαν εἰς τὴν γῆν ὅ,τε Ἀνθύπατος, καὶ ὁ ὑπ' αὐτὸν λαός· οἱ δὲ λοιποὶ φοβηθέντες, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον, καὶ τὴν Ἁγίαν Μαριάμνην, κρεμαμένους καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ καταποντισθῶσι.

Καὶ ἐδυσώπησαν αὐτοὶ τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ οὐ κατεπόντισεν αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταποντισθέντας ἐξήγαγε. Τὸν δὲ Ἀνθύπατον, καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἐχιδναν, ἀφῆκε κάτω. Τότε ἀπελύθησαν ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη. Καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος, ἀπελθὼν εἰς Ἰνδιάν τὴν Εὐδαίμονα, σταυρωθεὶς τελειοῦται. Ἡ δὲ Μαριάμνη, ἀπελθοῦσα εἰς Λυκαονίαν, καὶ κηρύττουσα τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐτελειώθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου.

Στίχ. Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,

Φανέντα ληξίβιον ἐξ ἐναντίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστήρικτου· καὶ μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου.

Στίχ. Θεοστήρικτος τὸν Θεὸν πήξας βάσιν,

Ὅντως θεοστήρικτος ἔργοις ὠράθη.

Τὴν γῆν ὀρύξας ὡς δικέλλη τῷ λόγῳ,

Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμένον.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Βασιλείου τοῦ φιλοχρίστου βασιλέως, ὁ μακάριος Μηνᾶς, μιᾶ τῶν νυκτῶν, ἐπιστὰς τινὶ ἀνδρὶ, Φιλομμάτῃ λεγομένῳ, καὶ τῇ τῶν Κανάτων (ἀλλ. Ἰκανάτων) κατειλεγμένῳ σχολῇ, ὡς αὐτὸς εἶη Μηνᾶς ὁ Καλλικελάδος, ὁ ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος, ἐν τῷ κατὰ τὴν ἀκρόπολιν αἰγιαλῷ, καταμηνύει, καὶ τὸν τόπον ὑποδεικνύει δακτύλῳ, καθ' ὃν ἦν κείμενος. Ὁ δὲ φιλόθεος οὗτος ἀνὴρ, ὀρθριώτερον ἀναστὰς, Μαρκιανῷ τῷ Νουμερίῳ, φίλῳ αὐτοῦ ὑπάρχοντι, τὰ ὄραθέντα μηνύει ἀκριβῶς. Οὗτος δὲ πάλιν τὰ ἀκουσθέντα δηλα ποιεῖ τῷ Βασιλεῖ, καὶ αὐτίκα κατὰ τὸν δηλωθέντα τόπον στρατιῶται ἐξαποστέλλονται. Οἵτινες διασκάψαντες τάχιον, εὗρον σιδηρᾶν λάρνακα, ἐν ἣ ἦν τὸ μαρτυρικὸν σῶμα. Ἀλλὰ καὶ γραφὴν σὺν αὐτῇ ἐπὶ πλακὸς ἐγκεκολαμμένην, καὶ δηλοῦσαν ἐκεῖ κατατεθεῖσθαι τὸν Μάρτυρα, ἐν ᾧ ἠρετίσατο τόπῳ. Ψηφίσαντες οὖν κατὰ τὴν τῆς πλακὸς γραφὴν, εὗρον παρωχηκότας χρόνους τετρακοσίους· ὅθεν καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστίαν πανδημεὶ ἐξέπεμψαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ μνήμῃ γενομένων Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Στίχ. Τὸν Μαρκιανὸν Πουλχερίαν συνάμα

Ἄζυγας εἰπεῖν οὐκ ἔχω ἢ συζύγους.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος, ὁ ἐν Μυτιλήνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψϞε´ (1795), ἀγχόνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ὕμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ

Χριστοῦ ἀθλητῆ ἑνδίκως ἀρμολογούμενος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες, ἐν

» Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα

» τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέ-

» ρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σὲ ζωῆς μου προστάτην, καὶ συλλήπτορα φέρω, τῆς σωτηρίας μου, καὶ φύλακα θεόφρον, ἀσφάλειαν δίδόντα, τοῖς ἐν πίστει κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡς τερπνότατον θῦμα, σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ, καὶ ἱερώτατον, προσήνεγκας παμμάκαρ, καὶ πυρὶ τῶν βασάνων, ὠλοκαύτωσας ἑνδοξε, Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ζωτικῆς ἐπιπνοίας, ἐμφορούμενος μάκαρ, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὰ πνεύματα διώκεις, τὰς νόσους θεραπεύεις, καὶ κραυγάζεις γηθόμενος· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ἐκ γαστροῦ σου προῆλθε, σαρκωθείς ὁ τῶν ὄλων, Παρθένε Κύριος· διό σε Θεοτόκον, φρονούντες ὀρθοδόξως, τῷ Υἱῷ σου κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ

» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδὼν, Τὸν Δημιουργ-

» γὸν καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱε-

» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς

» αἰῶνας.

Παντοδαπαῖς πανεύφημε, τρικυμίαις κυκλούμενοι, καὶ ταῖς συμφοραῖς τοῦ βίου συνεχόμενοι, προσάτην ὀξύτατον, καὶ συνεργὸν γινώσκοντες, πάντες οἱ πιστοὶ σε, πρεσβευτὴν τῷ Δεσπότῃ, προσάγομεν βοῶντες· Μὴ ἐλλίπης πρεσβεύειν, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Ἀμαρτιῶν ἀλύσει, δεδεμένος πανόλβιε, καὶ ταῖς τῶν πταισμάτων μου σειραῖς πεδούμενος, προσφεύγω τῇ σκέπῃ σου, στεφανηφόρε λύσιν αἰτῶν· ἀλλ' ὡς θαυμαστήν, πρὸς τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην, θεόφρον παρῶρησιαν, κεκτημένος δυσώπει, σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μαρτυρικαῖς λαμπόμενος, ἀγλαΐαις πανεύφημε, ταῖς Ἀγγελικαῖς συνηριθμήθης τάξεσι· μεθ' ὧν ἀγαλλόμενος, καὶ συγχορεύων Μάρτυς ἀεὶ, θαυματοποιΐαις, ἰαμάτων φαιδρύνεις, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, καὶ πιστῶς μελωδοῦντας· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετὰ σαρκὸς ὠμίλησε, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὔπλαγχνος, ὁ Δημιουργὸς καὶ Λυτρωτὴς τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀπειρογάμε, Θεογεννήτορ ταύτην λαβών· ὅθεν Θεοτόκον, οἱ Πιστοὶ σε κυρίως, δοξάζομεν βοῶντες, καὶ πιστῶς μελωδοῦντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὲ τὴν ἀπειρογάμον Θεοῦ Μητέρα καὶ Παρθέ-

» νον, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄν-

» τως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνά-

» μεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν.

Ἄγρυπνὸν σε φύλακα Μεγαλομάρτυς κεκτημένοι, τῶν δυσμενῶν κακόνοιαν, εὐχερῶς ἀπελαύνοντα, καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν εἰρήνην βραβεύοντα, ἀθλοφόρε ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Κράτος σοι δεδώρηται κατὰ δαιμόνων ὁ Δεσπότης· πάθη δὲ ψυχῆς καὶ σώματος, θεραπεύεις μακάριε, πανευσεβεστάτη παρῶρησιᾷ δεόμενος, τοῦ Σωτῆρος· ὅθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Αἴγλην τὴν τρισήλιον καὶ ἐνιαίαν ἐποπτεύων, μίαν ἐν τρισὶ Θεότητα, καὶ ἀρχὴν ὑπεράρχιον, τὴν ἀγαθοδότιν πηγὴν ἀγαθότητος, Ἀθλοφόρε τοὺς σὲ ὑμνοῦντας περιφρούρησον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με Πανάμωμε τῆς νοητῆς αἰχμαλωσίας, λύτρον ἀντιδοῦσα Δέσποινα, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν σταύρωσιν, τὴν ὑπὲρ τῆς πάντων γενομένην λυτρώσεως, καὶ εἰρήνης καὶ σωτηρίας τῶν ὑμνούντων σε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τοῖς πᾶσι τὰ χαρίσματα, τῶν ἱαμάτων Ἄγιε, σὺ δαψιλῶς παροχεύεις, Θεόδωρε ἀθλοφόρε· ὡς ἔχων δὲ πρὸς Κύριον, τὴν παρῴρησιν πάντοτε, τοὺς ἐκ θερμῆς σε πίστεως, προσκαλουμένους προφθάνεις, καὶ διασώζεις παμμάκαρ.

Θεοτοκίον.

Ταῖς σαῖς ἀγκάλαις Ἀχραντε, βαστάσασα τὸν Κύριον, τὸν τῇ ἀχράντῳ παλάμῃ, διακρατοῦντα τὰ πάντα, αὐτὸν θεομακάριστε, ἰκέτευε ῥυσθῆναί με, χειρὸς δολίου δράκοντος, τοῦ ἀναιδῶς σπαράττοντος, τὴν ταπεινὴν μου καρδίαν, εἰς ἡδονὰς ψυχοφθόρους.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Ἰστῶμεν Στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ τρία ταῦτα προσόμοια Στιχηρά, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει, τοῦ θείου Μάρτυρος, εὐωχηθῶμεν πάντες, καὶ πιστῶς εὐφρανθῶμεν, φιλέορτοι τιμῶντες φαιδρὰν ἑορτήν, τῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα τὴν μνήμην αὐτοῦ.

Τὸν ἀριστερά τῆς ἄνω, στρατολογίας Πιστοί, ὡς καρτερὸν ὀπλίτην, τῆς ἡμῶν πολιτείας, συμφώνως συνελθόντες ῥοδαῖς μυστικαῖς, εὐφημήσωμεν λέγοντες· Ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, ὑπερεύχου τῶν ὑμνούντων σε.

Τῆς εὐσεβείας τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν λαμπρότητα, ἀθλητικοῖς καμάτοις, σεαυτῷ θησαυρίσας, πᾶσαν τὴν ἰσχύν σου δῶρον δεκτόν, σεαυτὸν προσενήνοχας, ἀναπληρῶν ἐν τοῖς ἔργοις μετὰ σπουδῆς, τὴν θεοδώρητόν σου πρόσκλησιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἄγιωσύνης δωρεά, καὶ πλοῦτος θείας ζωῆς, πεφανέρωσαι τῷ κόσμῳ Θεόδωρε· Χριστὸς γὰρ σου σοφέ, τὴν μνήμην ἐδόξασεν, ἐν ἣ συμφώνως οἱ πιστοί, γεγηθότες ὑμνοῦμεν, τοὺς ἀγῶνας τῶν ἄθλων σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστρिकाῖς τῶν Δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον Παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, σοῦ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, ἢ τῶν πεπτωκότων ἀνόρθωσις, καὶ δώρησαι τὴν ἴασιν, καὶ τὴν σωτηρίαν μοι Δέσποινα, ἵνα σε δοξάζω, καὶ πόθῳ κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλειᾶ σου ἄχραντε, μόνη Μητροπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἄρνα τὸν ἴδιον, Ἀμνάς ἢ ἄσπιλος πάλαι, καὶ ἄμωμος Δέσποινα, ἐν Σταυρῷ ὑψούμενον ὡς ἐώρακε, μητρικῶς ἠλάλαξε, καὶ ἐκπληττομένη, ἀνεβόα· Τί τὸ ὄραμα, τέκνον γλυκύτατον, τοῦτο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; πῶς δήμος ὁ ἀχάριστος, βήματι Πιλάτου παρέδωκε, καὶ κατακρινούσι, θανάτῳ τὴν ἀπάντων σε ζωὴν; ἀλλ' ἀνυμνῶ σου τὴν ἄφατον, Λόγε συγκατάβασιν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Ἰγνατίου Νικαίας.

Ἀθλητικὴν ἀνδρείαν εὐσεβῶς καθοπλισθεῖς, Ἀθλοφόρε Χριστοῦ, καὶ λογικῆς λατρείας μυστικῶς ὑπερμαχῶν, τῇ δυνάμει αὐτοῦ, τῶν εἰδώλων τὸ δυσσεβές, καὶ τῶν τυράννων τὸ ἀπηνές, ἀσθενές ἀπέδειξας, καταφρονῶν τῶν βασάνων, καὶ τοῦ προσκαίρου πυρός. Ἄλλ' ὦ θεῖων δωρεῶν, καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, τῇ πρεσβείᾳ σου σῶζε, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἢ δὲ ψυχὴ ἀσελγής, καὶ τὸ σῶμα παμμίαιρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλος ὄντως, εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης, καὶ κατακρίσεως. Ποῦ νῦν πορεύσομαι; καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὶ πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἢ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδίνως, φρικτῶς ἐκύησε· κλαίουσα ἔλεγεν· Οἴμοι! τέκνον φίλτατον, πῶς ὁ δεινός, δήμος καὶ ἀχάριστος, σταυρῷ προσήλωσε;

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΗΙ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Πάπα Ῥώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ἁγίου Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Ἐμφιλοσοφάτατα τὸν νοῦν, Λέων παμμακάριστε, σὺ τῶν παθῶν αὐτοκράτορα, ἀπεργασάμενος, ἀρετῶν ιδέαις, καὶ ἠθῶν σεμνότητι, εἰκόνα τῶν ψυχῶν ἐζωγράφησας· διὸ αἰτοῦμέν σε, ὡς Ποιμένα καὶ Διδάσκαλον, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ αἰτήσασθαι.

Θρασύτητα Λέοντος Χριστοῦ, δυνάμει πανόλβιε, δυναμωθεὶς οὐ κατέπτηξας, ἀλλ' ἐξεφαύλισας, Ἱεράρχα τούτου, τῆς ψυχῆς τὸ ἄστατον, καὶ γνώμην ἀληθῶς τὴν ἀγνώμονα, καὶ τῆς αἰρέσεως, τὴν τελείαν ἀθεότητα, καὶ τῶν τρόπων τὸ δόλιον φρόνημα.

Προσθήκη ἐγένου τοῖς Πιστοῖς, Ἱερεῦ πανόλβιε, τοῖς Ἱεράρχαις καὶ Μάρτυσι· καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν ὠφθης, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, ὡς πύργος εὐσεβείας καὶ πρόβολος, ὀρθοδοξότατα, δογματίζων καὶ σαφέστατα, τοῦ Κυρίου τὴν ἄφραστον γέννησιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πηγὴν σε γινώσκωμεν ζωῆς, αἰδίου Δέσποινα· τὴν ξηρανθεῖσαν οὖν πάθει, ψυχὴν μου ζώωσον, ἐν τῇ χάριτί σου, καὶ πηγάζειν νάματα, σωτήρια ἀεὶ παρασκεύασον· καὶ νῦν μοι στάλαξον, τῇ πρεσβείᾳ σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πταισμάτων καὶ κάθαρον δέομαι.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ῥομφαία διήλθεν ὦ Υἱέ, ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐπὶ τοῦ ξύλου ὡς ἔβλεψε, Χριστὸν κρεμάμενον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, καὶ σπαράττει Δέσποτα, ὡς πάλαι Συμεὼν μοι προέφησεν· ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ συνδόξασον ἀθάνατε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως. Γερασίου.

Θείας πίστεως, ὀρθοδοξία, ὑπεστήριξας, τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς πολύφωνον τοῦ πνεύματος ὄργανον· ἐκ γὰρ Δυσμῶν ἀναλάμψας ὡς ἥλιος, αἰρετικῶν τὴν ἀπάτην ἐμείωσας· Λέον Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τῷ πανσόφῳ Λέοντι τοὺς ὕμνους πλέκω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐ-
- » τοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ· ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδό-
- » ξασται.

Τῷ τῆς ἱερωσύνης, χρίσματι παμμάκαρ σεμννόμενος, κατεκόσμησας ταύτην, ἀρετῶν ταῖς ιδέαις πανόλβιε.

Ὁριμον ὥσπερ βότρυν, Πάτερ ἀποθλίψας τὴν διάνοιαν, εὐφροσύνης κρατῆρα, τῆς σοφίας σου πᾶσι προτέθεικας.

Πέτρου τοῦ Κορυφαίου, θρόνου κληρονόμος ἐχρημάτισας, τὴν αὐτοῦ ἔχων γνώμην, καὶ τὸν ζῆλον θεόφρον τῆς πίστεως.

Αἴγλη τῶν σῶν δογμάτων, τῶν αἰρετικῶν τὸν σκοτεινότατον, διεσκέδασας γνόφον, Ἰεράρχα Κυρίου θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Νόμου τῆ παραβάσει, κατακεκριμένον τὸν πρωτόπλαστον, τὸν Σωτῆρα τεκοῦσα, Θεομητορ ἀγνή ἠλευθέρωσας.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐρανίας ἀψίδος, ὄροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-
- » κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ
- » σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα,
- » μόνε φιλάνθρωπε.

Στήλην ὀρθοδοξίας, τῇ τοῦ Χριστοῦ πάνσοφε, Λέων Ἐκκλησία προθύμως, φέρων ἀνέστησας, ἦν περ κατέχουσα, αἰρετικῶν τὰς ἀθέους, διαλύει φάλαγγας, καὶ τὰ συστήματα.

Οὐρανίου καὶ θείας, ἐμφορηθεὶς χάριτος, τῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων, Πάτερ προΐστασο, πάσαις μαχόμενος, αἰρετικῶν ταῖς ἀθείαις, γλωσσαλγίαις ἔνδοξε, Λέων πανόλβιε.

Φωτὶ τῷ λαμπροτάτῳ, καταυγασθεὶς Ὅσιε, τὸν τῆς ἀπορρήτου καὶ θείας, ἐνανθρωπήσεως, λόγον ἐτράνωσας, διπλῆν εἰπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ διπλῆν ἐνέργειαν, τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ.

Θεοτοκίον.

Ὠραιώθης ὡς νύμφη, παρθενικοῖς κάλλεσι κεχαριτωμένη Παρθένε, Μήτηρ ἀνύμφευτε· πάσης γὰρ κτίσεως, σὺ κεχαρίτωσαι πλέον, ὡς τὸν πάντων αἴτιον, Λόγον κύησασα.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖαις δόγμασι περιεστράπτων, φέγγος ἔλαμψας ὀρθοδοξίας, καὶ αἰρέσεων τὸ σκότος ἐμείωσας· καὶ μεταστὰς ἐκ τοῦ βίου πανόλβιε, πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς κατεσκήνωσας. Λέων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεῖα γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντα ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρρον, πρესβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα Σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μό-

» νης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκουῦσθαι, θεοπτικῶς

» κατενόησεν ἐν φόβῳ, καὶ ἔδοξολόγει σου τὴν δύ-

» ναμιν.

Λέων σὺ ὡς ἀληθῶς παμμάκαρ ὤφθης, τὰς συγχυτικὰς ἀλώπεκας διώκων, βασιλικῶ τῷ βρυχήματι καταπλήττων, τῶν ἀσεβούντων τὰ νοήματα.

Ἐκρυψας τῇ προβολῇ τῶν σῶν δογμάτων, τῶν θεοστυγῶν αἰρέσεων τὰ ἴχνη, τὴν κεκρυμμένην ἀλήθειαν ἀνιχνεύσας, Ἱερομύστα πανσεβάσμιε.

Ὁρθρος ἐκ δυσμῶν ἀνέτειλας τρισμάκαρ, τόμον εὐσεβῶν δογμάτων ὡς ἀκτῖνας, τῇ Ἐκκλησίᾳ θεόφρον ἐξαποστέλλον, καὶ καταυγάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσον ὄρμας Παρθένε τῶν παθῶν μου, παῦσον ἀγαθὴ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων, τῆς ἀμαρτίας τὸν κλύδωνα σὴ γαλήνη, Θεογεννητορ ἀφανίζουσα.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν

» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τῆς διπλῆς ἐνεργείας, κήρυξ ἐχρημάτισας τῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἐνεργεῖν γὰρ ἔφης, ἐκατέραν μορφήν ὅπερ ἔσχηκε, μετὰ τῆς ἑτέρας, καὶ συγκειμένης κοινωνίας, Ἱεράρχα θεόφρον μακάριε.

Ἰσοδύναμον ὄντα, τῷ Γεγεννηκότι τὸν Λόγον ἐγνώρισας· ὡς δὲ σάρκα τοῦτον, γεγονότα τρισμάκαρ ἐπίστευσας· καταλλήλως ἔφης, τὰ τῆς σαρκὸς ἴδια πράττειν, ἀσυγχύτως ἀτρέπτως ἀμφότερα.

Θεοτοκίον.

Τὸ πρὸ πάντων αἰώνων, μόνῳ γινωσκόμενον Θεῷ Μυστήριον, τὸ βροτὸν γενέσθαι, τὸν τῶν ὅλων κτισμάτων δεσπόζοντα, καὶ σαρκὶ πλακῆναι, δίχα τροπῆς ἐκ σοῦ Παρθένε, καθωράθη τὸ πέρας δεξάμενον.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Ὁ Πέτρου νῦν τοῦ σεπτοῦ διάδοχος, καὶ τὴν τούτου προεδρείαν πλουτήσας, καὶ τὸ θερμὸν κεκτημένος τοῦ ζήλου, θεοκινήτως τὸν τόμον ἐκτίθεται, αἰρέσεων συγχυτικῶν, τὸν φυρμὸν καὶ τὴν κρᾶσιν συγχέοντα.

Υἱὸν ἕνα Χριστὸν τὸν καὶ Κύριον, πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, καὶ δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου τεχθέντα, καὶ πεφηνότα ἡμῖν ὁμοούσιον, ἐκήρυξας ὑπερφυῶς, λειτουργῆ τῶν ἀρρήτων θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σὲ Πάναγνε σωτηρίας πρόξενον, οἱ Πιστοὶ ὁμολογοῦντες βοῶμεν· Χαῖρε σεμνή· χαῖρε νύμφη Παρθένε· χαῖρε τὸ ὄρος Θεοῦ τὸ κατάσκιον· τῷ κόσμῳ γὰρ σὺ τὴν χαράν, τὴν ἀκλόνητον ὄντως ἐπήγασας.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐπὶ θρόνου ἔνδοξε ἱερωσύνης καθίσας, καὶ λεόντων στόματα τῶν λογικῶν ἀποφράξας, δόγμασιν, ἐν θεοπνεύστοις σεπτῆς Τριάδος, ἠΰγασας φῶς τῆ σῆ ποιμήνη θεογνωσίας· διὰ τοῦτο ἐδοξάσθης, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Ὁ Οἶκος. Τὴν Ἐδὲμ Βηθλεέμ.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ τρισήλιον φῶς, τὴν τρισαγίαν δύναμιν, Θεότητα μίαν, καὶ μίαν οὐσίαν, ταύτην κηρύξας, χεῖλη τὰ δόλια εἰς τέλος ἐνέφραξας αἰρετιζόντων, Λέων θεόσοφε· ὅθεν τὴν ἀγνήν Χριστοῦ λοχεύτριαν, Θεοτόκον ὁμολογήσας, τοῦ Νεστορίου τὴν ὄφρυν καὶ φληνάφειαν καθεῖλες. Διὰ τοῦτο ἐγνώσθης ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς θεῖος μύστης Θεοῦ τῆς χάριτος.

Συναξάριον.

Τῆ ΙΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Πάπα Ρώμης.

Στίχ. Ψυχὴν ὁ θεῖος ἐξερεύγεται Λέων,

Καὶ δαιμόνων φάλαγξιν ἐμβάλλει φόβον.

Ὁγδοάτη δεκάτη τε Λέων ἠρεύξατο θυμόν.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος Πατὴρ ἡμῶν Λέων, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ τὸ τοῦ βίου εἰλικρινές, Πρόεδρος τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προχειρίζεται. Ὅς, βίον θεάρεστον καὶ ἀκίβδηλον ἐπιδειξάμενος, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν ποίμνιον ὀσίως ποιμάννας, ἔτι καὶ τὰς τῶν αἰρετικῶν βλασφημίας ἠφάνισε τέλεον, κατὰ τὸν

καιρὸν ἐκεῖνον τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης, καὶ πολλὰ περὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐκτεθειμένης, καὶ τῶν μίαν ἐνέργειαν καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν φληναφούντων αἰρετικῶν ἀνατρεπούσης τὰ δόγματα.

Ἔτι δὲ τῶν θεοστυγῶν ἐκείνων μαχομένων τῇ ἀληθείᾳ, καὶ ἀνασκευάζειν πειρωμένων τὰ τῶν θείων Πατέρων θεόπνευστα δόγματα, ὁ μακάριος οὗτος, ἰκεσία τῆς Συνόδου πάσης ἐπικαμφθεὶς, καὶ ἐν πολλαῖς ἡμέραις νηστεία καὶ ἀγρυπνία καὶ προσευχῇ συντόνω πρὸς Κύριον χρησάμενος, καὶ παρὰ τοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς, ἐγγράφως περὶ τῶν τηνικαῦτα ζητούντων ἐξέθετο, διπλῆν ἐνέργειαν καὶ δύο θελήματα ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διαρρήδη ἀνακηρύξας, καὶ ταῦτα δι' ἐπιστολῆς ἐκπέμψας εἰς τὴν Σύνοδον. Ἦνπερ ἡ πληθὺς τῶν Ὀσίων Πατέρων δεξαμένη, καὶ ταύτην ὀρθοδοξίας στήλην ἠγησαμένη, καὶ ὡς ἀπὸ στόματος Θεοῦ τὴν γραφὴν ἐξενεχθῆναι πιστεύσασα, καὶ ταύτη οἷον ἐπαναπαυσαμένη, θαρσαλέωτερον κατὰ τοῦ στίφους ἀντέστη τῶν αἰρετικῶν, καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανὰς ἐτρώσατο· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ ἱερώτατος διελύετο σύλλογος. Ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων, ἔτι διαρκέσας τῷ βίῳ, καὶ ὡς φωστήρ ταῖς ἀρεταῖς διαλάμψας, ἐν βαθεῖ γήρᾳ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Παρηγόριος σάρκα δὸς εἰς αἰκίας,

Ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.

Ἐλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ Λέων,

Ἐλξεις βιαίας ὡς λέων ἐκαρτέρει.

Τούτων, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος, πολλαῖς τιμωριῶν ἰδέαις τὸν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἐκομίσαστο, καὶ ἐν Χριστῷ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ αἰδιδίμος Λέων, μόνος ἀπολειφθεὶς, καὶ τὸν χωρισμὸν τοῦ Μάρτυρος ἐννοῶν, ἔστενε καὶ ἀπωλοφύρετο, ὡς μὴ τῶν αὐτῶν τετυχηκῶς στεφάνων, κοινῆς αὐτοῖς προκειμένης τῆς ὁδοῦ. Ὅθεν ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἐρῴμιμένον ἦν τὸ τοῦ Μάρτυρος Παρηγορίου σῶμα, τὴν καρδίαν ἐφλέχθη, τούτῳ ἐπιδακρύσας. Εἶτα ἐκεῖθεν ἐκκλίνας, ἔρχεται ἐν ᾧ ἡ πανήγυρις ἐτελεῖτο τῶν Εἰδωλολατρῶν.

Οὗτος δὲ ἀσκητικὸν βίον μετελθὼν, πολὺς ἦν τὸν ζῆλον. Καὶ ἰδὼν τοὺς λύχνους καὶ τοὺς κηροάπτας διακαιομένους, ταῖς χερσὶ συνέτριψε καὶ κατεπάτησεν. Ἐκ τούτου κρατηθεὶς, τῷ τῆς πόλεως Ἐπιτρόπῳ παρέστη. Καὶ ἐρωτηθεὶς, καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν κηρύξας, μαστίζεται βουνέυροις ὠμοῖς σφοδρῶς καὶ ἀμέτρως. Ὁ δὲ ταῖς βασάνοις, ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἐνεκαρτέρει. Εἶτα,

παραδοθείς τοῖς δημίοις, ἔλκεται τυπτόμενος, καὶ συρόμενος ἐπὶ τινος χειμάρρου ὑψηλοῦ καὶ κρημνώδους. Συγχωρηθεὶς δὲ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ τελέσαι, τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο. Εὐθύς δὲ οἱ δῆμιοι, λαβόμενοι τοῦ τιμίου αὐτοῦ λειψάνου, ἄνωθεν ἀφέντες κατὰ τῆς φάραγγος ἠκόντισαν, καὶ οὕτως ἐτελειώθη αὐτοῦ ἡ μαρτυρία.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ, Ἐπισκόπου Σινάου, τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

Στίχ. Ὁν ἠγάπησας, Ἀγαπητέ, Δεσπότην,

Οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὓς ἠγάπας.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐκ Καππαδοκίας ἔλκων τὸ γένος, καὶ Χριστιανῶν γονέων υἱός. Ἔτι δὲ νέαν ἄγων τὴν ἡλικίαν, ἔν τινι τῶν ἐκεῖσε μοναστηρίων, πλήθος ἔχοντι, περὶ τοὺς χιλίους ἀσκητάς, εἰσέρχεται. Ἐξ ὧν τὰ κάλλιστα συλλεξάμενος, ἐργάτης δόκιμος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, νηστεία καὶ ἀγρυπνία, καὶ τῇ λοιπῇ ἐγκρατεία σχολάζων, κατέστη. Ὅθεν καὶ παρὰ πάντων ἠγαπᾶτο, καὶ ἐθαυμάζετο· φλοιοῖς γὰρ θερμίων μόνοις ἐχρήτο· καὶ σποδόν, ἀντὶ ἄρτον, ἐφ' ὅλας ὀγδοήκοντα ἡμέρας ἐσθίων διήρκεσε· καὶ τοῦ ὕπνου δὲ περιεγένετο, καὶ εὐχρηστος ἐν ταῖς διακονίαις τῆς Μονῆς καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐξεγένετο. Ἀπαντας ὡς δεσπότης ὠνόμαζε καὶ ἐκέκτητο. Δράκοντα ἐθανάτωσε, καὶ παρθένον τινὰ νόσῳ δαπανωμένην ἰάσατο.

Περὶ τούτου μαθὼν ὁ Λικίνιος, ὅτι περὶ ἰσχυρὸς ἐστὶ σῶματι, στρατιωτικοῖς αὐτὸν καταλόγοις καὶ μὴ βουλόμενον συναριθμεῖ ὁ κατάρατος. Ὁ δέ, οὐδὲ οὕτω κατημέλει τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἀπένεμε, καὶ νόσους χαλεπὰς καὶ ἀνιάτους διὰ μόνης ἐπιφανείας ἐθεράπευεν, οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ παντοίων ἀλόγων θεραπεύων ἀρόσθηματα.

Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, Βικτωρίου καὶ Δωροθέου, Θεοδούλου τε καὶ Ἀγρίππα, τῶν καλλινίκων Μαρτύρων, καὶ ἐτέρων πλειόνων ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως αἰκίζομένων σφοδρῶς, κοινωνὸς αὐτοῖς ἠρετίσατο γενέσθαι καὶ ὁ μακάριος. Ἐκείνων δὲ ἐν Χριστῷ τελειωθέντων διὰ τοῦ ξίφους, οὗτος διεσώθη, δόρατι πληγείς, τάχα εἰς πολλῶν σωτηρίαν περισωθείς. Εἶτα τοῦ Λικινίου ἐκ ποδῶν γενομένου, καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ὄλην ὑπεζωσμένου, τοιοῦτόν τι γίνεται.

Παῖς γὰρ εὐχρηστος αὐτῷ, δαίμονι ληφθεὶς ἀκαθάρτῳ, τὸν Ἅγιον ἐπεκαλεῖτο· ὃν ὁ Βασιλεὺς πρὸς ἑαυτὸν ἠγάγετο· καὶ εὐξαμένου, αὐτίκα τὴν ἰασιν ἔλαβεν. Αἰτεῖ δὲ χάριν, οὐδεμίαν ἄλλην, ἢ τὴν στρατείαν καταλιπεῖν, καὶ τὴν φίλην ἡσυχίαν ἀσπάσασθαι. Διὸ καὶ τὸν Βασιλέα πρὸς τοῦτο ἐπινεύοντα ἔσχεν.

Μετὰ δὲ τὸ ὑποστρέψαι αὐτὸν οἴκοι, μετακαλεσάμενος αὐτὸν ὁ τῆς πόλεως Σινάου Ἀρχιερεὺς, καὶ μὴ βουλόμενον Ἱερέα χειροτονεῖ. Καὶ μετ' οὐ πολὺ, τὸν βίον ἀπολιπόντος ἐκείνου, ὁ μέγας οὗτος, ψήφω Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ. Ἀρχιερεὺς Σινάου ἀναδείκνυται. Καὶ αὐτίκα παντοίων θαυμάτων αὐτουργὸς γίνεται, καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἀξιοῦται, ὧν εἰς ἀπόδειξιν ἐναργῆ, προφητειῶν τινῶν ἐπιμνησθῆναι τοῦ Ἁγίου καὶ μεγαλουργιῶν προσήκει.

Γυνὴ γάρ τις περὶ αὐτοῦ ἀκούσασα, καὶ εὐλογηθῆναι παρ' αὐτοῦ γλιχομένη, παρεγένετο. Ἐπεὶ δὲ εἰς ὄψιν αὐτῶ κατέστη, ἅπαντα τὰ πραχθέντα αὐτῇ παιδιόθεν ἐξεῖπεν ὁ Ἅγιος, καὶ νουθετήσας ἀπέστειλεν οἰκοδομηθεῖσαν. Καὶ Διάκονον δὲ τινα πρὸς τὴν τῆς Θράκης Ἡράκλειαν, πρὸς αὐτὸν παραγενόμενον εὐλογίας χάριν, παρθένον διαφθεῖραι διήλεγξε. Καὶ Δαμιανοῦ, τοῦ ὀσιωτάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων, χωρία τινὰ ὁ παραρρέων ποταμὸς ἐν τῷ χειμῶνι ὀγκούμενος ἠφάνιζεν· ὃν εἰς ἑτέραν κοίτην καὶ ὁδὸν εὐχῆ μόνῃ κατήνεγκε. Καὶ ἕτερα πολλὰ εἰργάσατο θαύματα, ὧν τὸν ἀριθμὸν περὶ τὰ ἑκατὸν καὶ πλείονα, ὡς ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία δηλοῖ. Οὕτως οὖν καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ ἀφῆ χειρὸς, καὶ σκιᾶ σώματος, καὶ λόγῳ μόνῳ ἀνίατα νοσήματα θεραπεύσας, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν
- » φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-
- » λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
- » αἰῶνας.

Ἵπνον οὐκ ἔδωκας βλεφάροις, ἕως προῤῥίζον ἀνέσπασας τὴν πλάνην, Εὐτυχοῦς τοῦ παραφρονήσαντος κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μίαν ὑπόστασιν ἐν δύο, ταῖς οὐσίαις τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἐνεργοῦντα διπτῶς, καὶ θέλοντα νῦν ψάλλεις· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νῦν σοι προσφεύγω Θεομήτορ, τῶν πταισμάτων ταῖς σειραῖς κατεσφιγμένος· διὰ σπλάγχνα ἐλέους, ῥῦσαί με βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραν-

» νος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ
» κρείττονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργ-
» γόν, καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱε-
» ρεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
» αἰῶνας.

Ὁλολαμπῆς ὡς ἥλιος, ἐκ δυσμῶν ἀνατέταλκας, θαῦμα θεορῶημον ἐμφανῶς
παράδοξον, τὴν κρασιν καὶ σύγχυσιν, τοῦ Εὐτυχοῦς ξηραίνων σαφῶς, καὶ τοῦ
Νεστορίου, τὴν διαίρεσιν τέμνων, διδάσκων ἕνα σέβειν, τὸν Χριστὸν ἐν οὐσίαις,
δυσὶν ἀδιαιρέτως, ἀτρέπτως ἀσυγχύτως.

Ὑπὸ Θεοῦ κινούμενος, εὐσεβείας διδάγματα, ὡς θεοχαράκτοις ἐν πλαξίν
ἐτύπωσας, Μωσῆς οἷα δεύτερος, ἀναφανείς τῷ θείῳ λαῷ, καὶ τῇ ὀμηγύρει, τῶν
σεπτῶν Διδασκάλων, κραυγάζων· Ἀνυμνεῖτε, Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σεσαρκωμένον Ὅσιε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἔγνωκας, Λόγον τοῦ Πατρὸς μονογενῆ
συνάναρχον, ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον, περιγραφτὸν μὲν σῶματι, ὡς δὲ Ποιητὴν,
περιγραφὴν οὐκ εἰδότα, διδάσκεις ἀνακραζών· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Περιβολὴν τοῦ σώματος, περιέθετο Πάναγνε, ἐκ τῶν σῶν αἱμάτων ὁ φωστήρων
κάλλεσιν, ἠλίῳ σελήνη τε, τὸν οὐρανὸν φαιδρύνας Θεός, ἔμψυχόν σε ἄλλον,
οὐρανὸν ἀναδείξας· ὃν Παῖδες εὐλογοῦσιν, Ἱερεῖς ἀνυμνοῦσι, λαοὶ ὑπερυψοῦσιν,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
» τάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ
» σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄν-
» θρωπος· διὸ τὴν Ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πιστοὶ με-
» γαλύνομεν.

Λάμπεις νῦν μύστα τοῦ Χριστοῦ, εὐπρεπείας ἐν στεφάνῳ κοσμούμενος, καὶ ὡς πιστὸς Ἰερεὺς, δικαιοσύνην ὄντως ἐνδέδυσαι, καὶ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, χορεύων θεσπέσιε, ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου, τὸν Δεσπότην ἐκτενωῶς καθικέτευε.

Ἐνθα νῦν τῶν Πατριαρχῶν, προεδρεῖαί τε καὶ θρόνοι καὶ τάγματα, Λέων πανόλβιε, σὺ ἐπαξίως Πάτερ ἐσκήνωσας, ὡς Πατριάρχης ἀληθῆς, καὶ πίστει καὶ χάριτι, καταλαμπόμενος· διὸ πάντες σε αἰεὶ μακαρίζομεν.

Κλύδωνος ἐκ βιοτικοῦ, ἀποστάς σὺ τῷ Χριστῷ προσεπέλασας, Λέων πανάριστε, ἐν τόπῳ χλόης ἀναπαυόμενος· ἔνθα χειμάρρους τῆς τρυφῆς, καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ ἡ ἀνέκφραστος, εὐφροσύνη καὶ χαρὰ διαμένουσα.

Θεοτοκίον.

Ἵριμον δρέπομαι ζωὴν, μὴ βλαπτόμενος τῷ ξύλῳ τῆς γνώσεως· σὺ γὰρ Πανάμωμε, ζωῆς τὸ ξύλον Χριστὸν ἐβλάστησας, τὸν τὰς εισόδους τῆς ζωῆς, τοῖς πᾶσι γνωρίσαντα· διὸ σε πάναγνε, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὡς λέων ἀναδέδειξαι, καὶ ῥήμασι καὶ πράγμασι, βασιλικῶς καταπλήττων, βουλήματι τῶν δογμάτων, τὰ ἀσεβῆ βουλεύματα, ὡς ἀλώπεκος πάνσοφε, δεινὰ μηχανουργήματα, καὶ τὴν ὀμήγυριν τέρπων, τῶν θεολέκτων Πατέρων.

Θεοτοκίον.

Ὁ πάλαι μοι τὴν οἴκησιν, τῆς ἐν Ἐδὲμ βιώσεως, φθονήσας δόλιος ὄφις, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκβαλὼν με, διὰ τοῦ σου θείου τόκου, Ἁγία Μητροπάρθενε, καταπεσῶν νενέκρωται· ἐγὼ δὲ αὐθις ἀνήλθον, πρὸς ἣν ἀπώλεσα δόξαν.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΙΘ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου καὶ τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.

Φωτὶ τῶν λόγων Ἀρχιππος, λαοὺς ἐφώτισε καὶ ἀγνωσίας, σκότους ἐρρόύσατο· καὶ ἐναθλήσας, καὶ συμπατήσας τὸν ἐχθρόν, φέγγος πρὸς ἀνέσπερον ἀνέδραμε, καὶ σὺν τοῖς Ἀγγέλοις νῦν εὐφραίνεται. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Δέσποτα δίδου πᾶσι, τὸ μέγα ἔλεος.

Συρόμενος μακάριε, καὶ ἐκκεντούμενος καὶ πάσαις ἄλλαις, περικυκλούμενος δεινῶν ιδέαις, οὐκ ἐξηρνήσω τὸν Χριστόν, οὐδὲ τοῖς γλυπτοῖς σέβας ἀπένειμας. Ὅθεν στεφανίτης ἐχρημάτισας, αἰὶ καθικετεύων, ἅπασι δωρηθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Αἱμάτων θείοις ρεύμασι, Μάρτυς ἠγίασας τὴν γῆν θεόφρον, καὶ ἐτραυμάτισας τοῖς τραύμασί σου, πληθὺν δαιμόνων πονηρᾶν· βλύζων δὲ ἀπαύστως τὰ ἰάματα, πάθη ἰατρεύεις χαλεπώτατα. Διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, αἴτησαι πᾶσι μάκαρ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ λογισμοὶ ἀκάθαρτοι, τὰ χεῖλη δόλια τὰ ἔργα δέ μου, εἰσὶ παμμίαρα· καὶ τί ποιήσω; πῶς ὑπαντήσω τῷ Κριτῇ; Δέσποινα Παρθένε καθικέτευσον, τὸν Υἱὸν καὶ Πλάστην σου καὶ Κύριον, ὅπως ἐν μετανοίᾳ, δέξηταί μου τὸ πνεῦμα, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ δάμαλις ἢ ἄσπιλος, τὸν μόσχον βλέπουσα ἐπὶ τοῦ ξύλου, προσαναρτώμενον ἐθελουσίως, ὀδυρομένη γοερῶς, Οἴμοι! ἀνεβόα ποθεινότατον, Τέκνον τί σοι δῆμος ἀνταπέδωκεν, ἀχάριστος Ἑβραίων, θέλων με ἀτεκνῶσαι, ἐκ σοῦ παμφίλτατε;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ τῆς Ὀκτωήχου Στιχηρά. Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίου.

Ὡς προσπελάσας ὀλικῇ διαθέσει, τῷ τῶν ἀρρήτων μυητῇ καὶ ἐπόπτη, τῶν Ἀποστόλων σύσκηνος ἐδείχθης σοφέ· ὅθεν τὸν τῆς πίστεως, θεῖον λόγον κηρύξας, ἔτεμες τοῖς τρόποις σου, τὰ φυτὰ τῆς κακίας, καὶ ἐναθλήσας Ἀρχιππε στερόρως, δικαιοσύνης ἐδέξω τὸν στέφανον.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Ἄρχιππον ὕμνῳ τὸν σοφὸν θεηγόρον. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
- » σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μω-
- » σέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
- » ἐτροπώσατο.

Ἀστράψας τῷ φωτισμῷ τῆς χάριτος, Παῦλος ὁ πάνσοφος, ὥσπερ ἀκτῖνα μάκαρ
σε φαιδρᾶν, ἐπαφῆκεν ἐλαύνουσαν, πολυθειᾶς Ἄρχιππε, σκότος βαθύτατον ἐν
Πνεύματι.

Ῥημάτων θεῖαις πλοκαῖς ἠλίευσαι, Παύλου τοῦ κήρυκος, καὶ ἐκ βυθοῦ κακίας
τοὺς λαούς, παραδόξως ἐζώγησας, καὶ λογικὸν ὀψώνιον, θεῖα τραπέζη
προσενήνοχας.

Χιτῶνα ἐνδεδυμένος Ἄρχιππε, ἐνθέου χάριτος, τοὺς γυμνωθέντας δόξης Θεϊκῆς,
ἀφθαρσίας ἱμάτιον, καὶ σωτηρίου ἔνδοξε, καταστολὴν θεῖαν ἐνέδυσας.

Θεοτοκίον.

Ἰδόντες προφητικοῖς ἐν ὄμμασι, πόρρωθεν Πάναγνε, τοῦ ὑπὲρ νοῦν σου θείου
τοκετοῦ, τὸ φρικῶδες Μυστήριον, οἱ θεηγόροι Ἄχραντε, ποικιλοτρόπως
κατετράνωσαν.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστὲ
- » κρᾶζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ
- » στερέωμα.

Πυρούμενος νοητῶς, τοῦ Παρακλήτου τῷ πυρὶ ἐφλεξας, ὕλην πικρὰν Ἄρχιππε,
εἰδωλομανίας πανεύφημε.

Πιστόν σε δοῦλον Χριστοῦ, Παῦλος ὁ θεῖος μαρτυρεῖ Ἄρχιππε, καὶ ἱερὸν Κήρυκα,
καὶ συστρατιώτην μακάριε.

Ὁ βίος σου φωταυγής, ταῖς ἐναρέτοις ἀστραπαῖς ἔλαμψε, φωταγωγῶν Ἄρχιππε,
τοὺς εἰλικρινῶς σε γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, χωρητικὸς περιφανῶς Πάναγνε, καὶ καθαρὸν σκήνωμα, καὶ θεοπρεπὲς ἐνδιαίτημα.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοῦ Παύλου μαθητῆς, γεγονὼς Θεοφόρε, ἐφώτισας λαούς, ἀνυμνεῖν τὴν Τριάδα, ναοὺς δὲ κατέστρεψας, ἀπωλείας ἐν χάριτι· ἐναθλήσας δέ, καρτερικῶς τοὺς στεφάνους, χαίρων εἴληφας, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεῦων, Χριστὸν Μάρτυς Ἀρχιππε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον ἡμᾶς, ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας αἰεὶ, πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν ὑπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρογάμε, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον, ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαίτημα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἄσπιλος Ἀμνάς, τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλολύζουσα· Πῶς ἐνέγκω σου, τὴν ὑπὲρ λόγον Υἱέ μου, συγκατάβασιν, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεὲ ὑπεράγαθε;

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑψηλούμενον τὰ θεῖα καὶ τοὺς ἀθέους, περιφανῶς ἐλέγχοντα, ἄνομος διώκτης, πόνους καθυπέβαλε, καὶ μάστιξιν Ἀρχιππε, καὶ ποικιλοτρόποις κολάσεσι.

Μακαρίως διανύων τὸν βίον μάκαρ, τέλος εὑρεῖν μακάριον, ὄντως ἠξιώθης· Μάρτυς γὰρ γεγένησαι, Χριστοῦ γενναιότατος, πόνους καρτερήσας τοῦ σώματος.

Νεμομένην ἀθεΐας τὴν σηπεδόνα, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα, ἔστησας νοστήμῳ, ἄλατι τῶν λόγων σου, καὶ χαίρων ἐκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ὡς κατάσκιον προβλέπει σε πάλαι ὄρος, ὁ Ἀββακοῦμ πανάμωμε, φέρουσαν τὸν Λόγον, πάντας συσκιάζοντα, φλογμοῦ παραπτώσεων, καὶ ἁμαρτιῶν Κόρη καύσωνος.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς
- » ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει
- » ἀνυμνοῦντάς σε.

Ταῖς θεαῖς ἀστραπαῖς, τοῦ πανσόφου κηρύγματος, ἐφώτισας ἀγνωσίας, τοὺς
νυκτὶ συσχεθέντας, θεόφρον παμμακάριστε.

Ὁ θεῖος ποταμός, προελθὼν ἐκ καρδίας σου, κατέκλυσε τοὺς χειμάρρους, τῆς
ἀπάτης καὶ φρένας, Πιστῶν παμμακάκαρ ἤρδευσε.

Νευρούμενος χρησταῖς, ταῖς ἐλπίσιν ὑπέμεινας, συρόμενος ἐκ τεσσάρων, καὶ τὴν
γῆν ἀγιάζων, τοῖς αἵμασι θεόληπτε.

Θεοτοκίον.

Σὲ μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν ἐξελέξατο, ὁ Κύριος Θεοτόκε, καὶ ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη,
θεώσας τὸ ἀνθρώπινον.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

- » Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκ-
- » κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,
- » τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥέυσαντι αἵματι.

Οὐδόλως, ἀπειλαῖς χαυνωθέντα ὁ δόλιος, ἀνηλεῶς σε συγκόπτει, ταῖς πληγαῖς
θεόφρον ἀποσκοποῦντα, πρὸς τὴν δόξαν, ἣν Χριστός σοι παρέχει δοξάζων σε.

Φάλαγγας, δυσμενῶν ἀοράτων τοῖς τραύμασι, κατετραυμάτισας μάκαρ, τῆς
σαρκός σου Ἀρχιππε καὶ ἐλέγχων, τὴν καρδίαν, σπαραγμοῖς τοῦ τυράννου
κατέξανας.

Οἱ λίθοις, ἀναισθητῶ καρδίᾳ θρησκευόντες, λιθολευστοῦσί σε μάκαρ, τῆς ζωῆς
τὴν πέτραν ὁμολογοῦντα, καὶ τῆς πλάνης, τὸ ὀχύρωμα Μάρτυς συντριβόντα.

Θεοτοκίον.

Νέκρωσιν, τὴν ζωὴν ἐκδυθεὶς ἐνεδύσατο, ἐν Παραδείσῳ Παρθένε, ὁ Ἀδάμ· τῷ σῶ
δὲ ἠθανάτισθη, ζωηφόρῳ, τοκετῷ Παναγία Θεόνυμφε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ´. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστέρα μέγαν σε ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη Ἀρχιππε ταῖς τῶν θαυμάτων σου
βολαῖς, φωτιζομένη κραυγάζει σοι· Σῶσον τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Ὁ Οἶκος. Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Πιστόν σε δούλον τοῦ Χριστοῦ ὁ κορυφαῖος Παῦλος, Ἀρχιππε, ἐκθειάζων, συγγράφει τοῖς ἐπαίνοις, καὶ μαρτυρεῖ περιφανῶς πληρωτὴν τοῦ λόγου, καὶ ἱερὸν ὑφηγητὴν, καὶ κήρυκα σοφώτατον. Ἡμεῖς δὲ λύχνον σήμερον ἄσβεστον βλέπομέν σε πάντες, καταλάμποντα τῷ κόσμῳ Ἀπόστολε· ὃν καὶ ἡ Ἀπφία ἐγνώρισε καλῶς, ἐκ τοῦ φωτὸς τοῦ πρώτου τηλαυγέστατον πυρσόν, φαεσφόρον δαδουχητικῶς φωτίζοντα τοὺς βοῶντας· Σῶσον τοὺς πίστει τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Ἀρχίππου, Φιλήμονος καὶ Ἀπφίας.

Στίχ. Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἀρχιππος λίθον,

Κατηλόγηθη τῷ πόθῳ τούτου λίθοις.

Χώραν φιλοῦντα τὸν Φιλήμονα χλόης,

Χλωροῖς λύγοις τύπτουσιν ἠκανθωμένοις.

Ἡπλωμένην παίουσιν εἰς γῆν Ἀπφίαν,

Εἰς οὐρανοὺς ἔχουσιν ὄμμα καρδίας.

Ἀρχιππος δεκάτη ἐνάτη θάνε χερμαδίοισιν.

Οὗτοι ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς βασιλείας Νέρωνος, μαθηταὶ χρηματίσαντες Παύλου τοῦ Ἀποστόλου. Ἐορτῆς δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένης ἐν Κολασσαῖς, ἣτις ἐστὶ πόλις Φρυγίας, καὶ αὐτῶν τῷ Θεῷ τὴν δοξολογίαν ἀναφερόντων τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐπιθέμενοι αὐτοῖς οἱ Εἰδωλολάτραι, τῶν ἄλλων φυγόντων, μόνων δὲ αὐτῶν ὑπομεινάντων, συνέσχον αὐτούς, καὶ ἤγαγον παρὰ Ἀνδροκλεῖ. Τύπτεται οὖν παραντίκα ὁ Ἀρχιππος, καὶ μὴ πεισθεὶς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, εἰς βόθρον ἐμβάλλεται μέχρις ὀσφύος, καὶ οὕτω λιθολευστεῖται, πρότερον ὑπὸ παίδων ῥαφίσι κεντηθεὶς. Ὁ δὲ Ἅγιος Φιλήμων, καὶ ἡ Ἀπφία διαφόρως βασανισθέντες, τέλει βίου ἐχρήσαντο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου, Ἡσυχίου καὶ Ἀσκληπιοδότης.

Στίχ. Ἀνδρῶν τριάς σύναθλος εὐσθενεστάτη,

Ἀνδρίζεται σοι καὶ τομῆς, Τριάς, μέχρι.

Ἔσπεψε Χριστὸς τὴν Ἀσκληπιοδότην,

Ἦς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Οὗτοι, παραστάντες τῷ Ἀρχοντι, καὶ μὴ πεισθέντες τὸν Χριστὸν ἐξομόσασθαι, πολλαῖς αἰκίαις ὑπεβλήθησαν βασάνων, πρότερον μὲν ἐπὶ ξύλου ἀναρτηθέντες, καὶ ξεσθέντες σιδηροῖς ὄνουξιν· εἶτα ἐκ πόλεως εἰς πόλιν μεταφερόμενοι, καὶ περιελκόμενοι, θηρίοις ὠμοτάτοις ἐκδίδονται. Ἡ δὲ Ἀσκληπιοδότη πτερνοσθεῖσα, καὶ ἐπὶ ξύλου τανυσθεῖσα, ὑπεράνω τῶν βασάνων ἐγένετο. Ὅθεν πάντες ὁμοῦ λίθοις βάλλονται, καὶ ἐν ἀλσώδεσι τόποις συρέντες, ξίφει τελειοῦνται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥαβουλά.

Στίχ. Βουλὰς Ῥαβουλάς θεὸς ἀπράκτους δαιμόνων.

Ἀπῆλθε βουλῇ τοῦ Θεοῦ τῶν ἐνθάδε.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλάς, ἐν τῇ πόλει Σαμοσατέων γεννᾶται, παρὰ τινος Βαρυφαβᾶ παιδευθεὶς, ἀνδρὸς ἐνδοξοτάτου. Ὅς τῇ Σύρων γλώττῃ διαλεγόμενος, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας πᾶσαν ἀρετὴν μετερχόμενος, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται, καὶ μονωθεὶς, ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, κατὰ τὸν μέγαν Ἡλίαν καὶ Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, διῆγε. Μετὰ δὲ τινὰς χρόνους, γενόμενος ἐν Φοινίκῃ μεθ' ἑτέρου τινός, ταῖς ἀρεταῖς διαυγέστερον λάμπας, καὶ μὴ βουλόμενος, ἐμφανῆς τοῖς μεγάλοις γίνεται. Διὸ τῇ συνεργείᾳ Ζήνωνος τοῦ Βασιλέως, καὶ Ἰωάννου Προέδρου τῆς Βηρυτοῦ, μέσον τοῦ ὄρους, μοναστήριον μέγα πεποίηκε.

Τότε δὴ, καθάπερ Παῦλος καὶ Βαρνάβας, ἢ εἰπεῖν Πέτρος καὶ Ἰωάννης, Ῥαβουλάς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μέσον τῶν εἰδωλομανούντων ἐλογίζοντο, πῆ μὲν ἐλέγχοντες, πῆ δὲ νουθετοῦντες, μικροῦ δεῖν πάντας τοὺς ἐκεῖσε κατοικοῦντας πρὸς θεογνωσίαν μετέβαλον. Τοῦτο δὴ πρῶτον ἔργον τοῦ μακαρίου ἐξαίρετον. Μετὰ δὲ Ζήωνα, διαδέχεται τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας Ἀναστάσιος. Τῇ οὖν τούτου πάλιν συνεργείᾳ, ἕτερον μοναστήριον κατεσκεύασε τό, Ῥαβουλά, προσαγορευόμενον. Μετὰ δὲ τούτων, καὶ ἕτερα πολλὰ μοναστήρια συνεστήσατο ἐν διαφόροις τόποις.

Ἦν δὲ ὁ μακάριος ἐν πᾶσι νηφάλιος, κόσμιος, ἐπιεικής, διδακτικός, ἀόργητος, συμπαθής, φιλάδελφος, καὶ πρὸς πάντας εὐσπλαγχνος. Οἷω δὲ πάθει ὁ πονηρὸς αὐτῷ ἐνοχλῶν ὑπεισῆρχετο, αὐτός, πεπτυκνωμένος ὢν ὑπὸ τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς, τὸ ἀντίρροπον ἐπιλέγων καὶ ἐργαζόμενος, ἐφυγάδευε τὸ ὄχλοῦν αὐτῷ· τοιοῦτος ἦν ὁ μακάριος. Ἐζῆσε δὲ μέχρις Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἡγουν τοῦ μεγάλου, τοῦ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, οἰκοδομήσαντος. Καὶ γενόμενος ἐτῶν ὀγδοήκοντα, καὶ μικρὸν τι προσβιούς, ἤκουσε φωνῆς ἄνωθεν λεγούσης αὐτῷ· Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ταύτης ἐπακούσας, καὶ μικρὸν νοσήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῶν, Εὐγενίου καὶ Μακαρίου.

Στίχ. Ὡς εὐγενεῖς ὄρητες ἐν γῆ Μακάρων,

Οἰκοῦσιν Εὐγένιος σὺν Μακαρίῳ.

Τουλιανοῦ, κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Βυζαντίῳ οἱ Χριστιανοὶ πάντες περιέκρυπτον ἑαυτοὺς, διὰ τὰς μυσταρὰς αὐτοῦ καὶ ἐναγεῖς θυσίας. Οἱ δὲ ὁμόφρονες αὐτῷ Ἕλληνες, οὐ μόνον ἀσελοῦντες, σὺν αὐτῷ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ὑπέκκαυμα ἑαυτοὺς παρεσκεύαζον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Χριστιανούς τοῦτο ποιεῖν κατηνάγκαζον, καὶ μὴ θέλοντας. Τότε ὁ Μακάριος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ τοῦ Χριστοῦ θεράποντες, κρατηθέντες, ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ Θεοῦ εἶναι ἀληθινόν· αὐτὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ καὶ ἀλάστορα ἤλεγξαν, ὡς παραβάντα τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἕλληνα καὶ εἰδωλολάτρην γεγονότα.

Διὸ καὶ εἰς ὄργην τραπεῖς, ἰμάσι λεπτοῖς προστάξας δεθῆναι τούτους, ἐκρέμασε κατὰ κεφαλῆς· καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐκάπνιζεν αὐτοὺς δριμεῖαν κόπρον ὁ ἄθλιος. Εἴθ' οὕτως ἐσχάραν σφοδρῶς ἐκπυρώσας, ἐκεῖσε τοὺς Ἁγίους γυμνοὺς ἀπλωθῆναι ἐκέλευσεν. Οἱ δὲ μακάριοι, τὰ ὄμματα πρὸς οὐρανὸν ἄραντες, καὶ ὑπὸ Θείας δυνάμεως φυλαττόμενοι, ἤλεγχον τὴν κατακόνοιαν αὐτοῦ, ἀβλαβεῖς διαμένοντες. Τότε σιδηρώσας αὐτοὺς, ἐν Μαυριτανίᾳ εἰς ἐξορίαν ἀπέστειλεν. Οἱ δὲ Μάρτυρες, πορευόμενοι ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ἔχαιρον ὑπὲρ Χριστοῦ διωκόμενοι, καὶ ψάλλοντες ὁμοῦ τό, Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου, ἠγαλλιῶντο τῷ πνευμάτι.

Φθάσαντες δὲ ἐκεῖσε, εἰς ὑψηλὸν τόπον ἀνήλθον μόνοι διάγοντες. Οἱ δὲ ἐγχώριοι ἔλεγον αὐτοῖς· Ἐξέλθετε, ἀδελφοί, μακρὰν τῆς δε τῆς γῆς, ὅτι δράκων πονηρὸς οἰκεῖ ἐν αὐτῇ, τοῖς πλησιάζουσιν ὀλέθριος. Καὶ τῶν Ἁγίων, Ὑποδείξατε ἡμῖν, εἰπόντων, τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ τὴν οἴκησιν κέκτηται τὸ θηρίον· ἀπαγαγόντες αὐτοὺς, ὑπέδειξαν μακρόθεν τὸ σπήλαιον. Καὶ κλίναντες τὰ γόνατα ἐπ' ἐδάφους, προσηύξαντο οἱ μακάριοι. Καὶ εὐθέως ἀστραπῆς ἄνωθεν κατελθούσης, ἐνέπρυσεν τὸν δράκοντα, προσφάτως αὐτὸν ἐκπηδήσαντα ἐπὶ τῷ φυγεῖν, ὡς τε καὶ τὸν χοῦν τῆς γῆς σὺν αὐτῷ κατακαυθῆναι, καὶ τὸν ἀέρα βιαίας πνοῆς λυμαντικῆς ἐμφορηθῆναι.

Τοῦτο τὸ θαῦμα οἱ ἐγχώριοι θεασάμενοι, Ἕλληνες ὄντες, ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ εἰσελθόντες οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ δράκοντος, προσηύχοντο, ἐφ' ὅλαις ἡμέραις τριάκοντα, μὴ ἔχοντές τι πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν. Ἀλλ' ἦλθε μετὰ ταῦτα φωνὴ λέγουσα· Δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσέλθετε ταύτῃ τῇ πλησίον ἡμῶν πέτρᾳ. Οἱ δὲ προσχόντες, εἶδον φῶς ἐν αὐτῇ, καὶ ἐσχίσθη εἰς δύο μέρη, καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ πολὺ· ἐξ οὗ ἀρυσάμενοι οἱ Ἅγιοι καὶ εἰς κόρον ἐμφορηθέντες, τῆς

τε πείνης καὶ δίψης ἐκουφίσθησαν εὐθέως. Καὶ τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ, ἠτήσαντο διὰ προσευχῆς οἱ μακάριοι ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν ἐπακούσας ὁ Κύριος, μετέστησεν ἀμφοτέρους, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας αὐτόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

Στίχ. Κόνων Ὅσιε, εἰ πάλιν οἶδας φέρειν,

Καὶ μισθὸν εἶχες παρὰ Κυρίου μέγαν.

Οὗτος ἦν Κίλιξ τὸ γένος, ἀπετάξατο δέ, ἔτι νέος ὢν, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πενθουκλᾶ, τῇ οὔσῃ πλησίον τοῦ Ἰορδάνου, Πρεσβύτερος γεγονώς, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως φθάσας. Ἐπεὶ δὲ ἐγνώσθη τὰ περὶ τῆς αὐτοῦ θαυμαστῆς ἀρετῆς τῷ τότε Ἀρχιεπισκόπῳ Πέτρῳ, ἐτάχθη παρ' αὐτοῦ βαπτίζειν πάντας τοὺς ἐν τῷ Ἰορδάνῳ προσερχομένους. Ἐχρῖεν οὖν αὐτούς καὶ ἐβάπτιζε. Καθότι οὖν ἔχριε γυναῖκα, ἐσκανδαλιζέτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐβούλετο ἀναχωρῆσαι τοῦ Κοινοβίου. Ὁσάκις οὖν ἔσχε λογισμὸν ἀναχωρῆσαι, ἐφίστατο αὐτῷ ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς καὶ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, λέγων· Καρτέρησον γέρων, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου.

Ἐν μιᾷ οὖν τῶν ἡμερῶν ἦλθε κόρη Πέρσισσα τοῦ βαπτισθῆναι· ἦν δὲ εὐειδῆς σφόδρα, καὶ τοσοῦτον ὠραία, ὥς τε μὴ δυνηθῆναι τὸν Ἅγιον γυμνὴν χρίσαι αὐτὴν τὸ ἔλαιον. Ποιησάσης οὖν δύο ἡμέρας, ἤκουσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος περὶ τούτου, καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῷ Γέροντι, καὶ ἠθέλησεν ἀφορίσαι γυναῖκα ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οὐκ ἦν δυνατόν, διὰ τὸ μὴ δέχεσθαι τὸν τόπον. Ὁ δὲ Γέρων, λαβὼν τὸ μηλωτάριον αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰπών· ὅτι οὐκ ἔτι μενῶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ. Ὑπαντᾶ δὲ αὐτῷ ὁ τίμιος Πρόδρομος ἔξωθεν τοῦ Κοινοβίου, καὶ λέγει αὐτῷ πρᾶεῖα τῇ φωνῇ· ὑπόστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, καὶ κουφίζω σε τοῦ πολέμου. Τότε ὁ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ μετ' ὀργῆς· Πίστευσον, ὅτι οὐχ ὑποστρέφω· πολλάκις γὰρ ὑπέσχου, καὶ οὐδὲν ἐποίησας.

Κρατήσας οὖν αὐτὸν ὁ θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀναμοχλεύσας τὰ ἰμάτια αὐτοῦ, ἐσφράγισε τῷ σημείῳ τοῦ σταυροῦ ὑποκάτω τοῦ ὀμφαλοῦ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πίστευσόν μοι Ἀββᾶ Κόνων, ἠθελόν σε ἔχειν μισθὸν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ ὑπόστρεψον, μηδὲν ἐνδοιάζων ἕνεκεν τούτου. Ὁ Γέρων οὖν ὑποστρέψας εἰς τὸ Κοινόβιον, τῇ ἐπαύριον χρίσας ἐβάπτισε τὴν Πέρσισσαν, μὴ θεωρήσας ὅτι γυνὴ ὑπῆρχεν. Ἐπιζήσας οὖν ὁ Ὅσιος ἄλλα εἴκοσι ἔτη, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας ἐλάσας, ὥστε νομίζεσθαι αὐτὸν ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας.

Στίχ. Ἡ Φιλοθέη τῶν τῆδε μεταστᾶσα,

Χαίρουσ' ἀνήλθε πρὸς Μονὰς οὐρανίους.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῇ Περσικῇ,
- » πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι
- » ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
- » σου Κύριε.

Θεηγορίαις, θεοσόφοις παμμάκαρ χρησάμενος, γνώσει ἀληθεῖ τὸ σκότος ἐκ τῶν ψυχῶν, τῆς ἀγνοίας ἀπεδίωξας, σοφίας χάριτι, τοὺς τῷ σεπτῷ πειθήσαντας λόγῳ σου.

Ἐν λάκκῳ Μάρτυς, σὲ κατωτάτῳ χωννύουσι, δῆμοι δυσσεβῶν καὶ λίθοις ἀνηλεῶς, θανατοῦσιν ἀναμέλποντα· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἡ γῆ τὸ αἶμα, τὸ ἐκχυθὲν σου Μάρτυς δέδεκται, βρῦον ἰαμάτωννάματα τοῖς Πιστοῖς· οὐρανὸς δὲ τὸ μακάριον, Ἀρχιππε πνεῦμά σου, Ἀθλοφόρων ψυχαῖς ἀριθμούμενον.

Θεοτοκίον.

Γῆν μὲν ὀμίχλη, τὸν οὐρανὸν νεφέλαις δὲ Κύριος, Κόρη περιβάλλων σάρκα θέλων θνητὴν, ἐξ αἱμάτων σου ἐνδύεται, καταστολὴν δόξης, ἀθανάτου ἐνδύων τὸν ἄνθρωπον.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
- » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
- » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυ-
- » γάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
- » Κύριον.

Ὁ Παῦλος ἐπαίνοις ἱεροῖς, ἐγκωμιάζων σε, Ἀρχιππε ἔνδοξε, συστρατιώτην σε ἔγραψε, πληρωτὴν ἐνθέων πράξεων, διακονούμενον αὐτῷ, καὶ πίστει μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ῥήμασιν ἐπήλειψε σεπτοῖς, πρὸς τὸ μαρτύριον, ἡ ἀξιάγαστος, Ἀπφία στέργουσα ἔνδοξε, ὡς υἷόν σε γνησιώτατον, μεθ' ἧς τὰ ἄνω κατοικεῖς, ὄντως βασιλεία, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Οἱ νήπιοι ὄντες ταῖς φρεσί, σὲ τὸν ἐχέφρονα, νηπίοις παίγνιον, παραδιδόασιν Ἄρχιππε, ἐναθλοῦντα καρτερώτατα, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἀνηλεῶς, κατακεντούμενον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρὸς διὰ βρώσεως μιᾶς, Ἀδὰμ γεγένηται, τρυγήσας θάνατον, φυτοῦ τῆς γνώσεως Ἄχραντε· διὰ σοῦ δὲ ἀνεζώωται, καὶ Παραδείσου τὴν τρυφήν, πάλιν ἀπέλαβεν, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἵνα τὴν αἰώνιον δόξαν, κληρονομήσης Ἀθλοφόρε, δόξης ἐπιγείου παρείδες, τὸ ἄστατόν τε καὶ παρερχόμενον, καὶ πρὸς Χριστὸν ἐχώρησας, δόξη πρὸς τούτου κλειζόμενος.

Ὡς τῷ Κορυφαίῳ παμμακάρο, τῶν Ἀποστόλων μαθητεύσας, Παύλῳ τῷ σοφῷ θεηγόρῳ, σὺν τούτῳ χαίρων τὴν αἰωνίζουσαν, κληρονομεῖς ἀπόλαυσιν, Κολασσαέων ἐγκαλλώπισμα.

Στέφος ἀνεδήσω θεόφρον, νικητικὸν τῇ κορυφῇ σου, καὶ περιεβάλου πορφύραν, ἐκ σῶν αἱμάτων βαφεῖσαν Ἄρχιππε, καὶ τῷ Χριστῷ γηθόμενος, συμβασιλεύεις παμμακάριστε.

Ἦθροισται λαὸς ἐν τῇ μνήμῃ, τῇ φωτοφόρῳ σου ὑμνήσαι, τὸν ἀγαθοδότην Σωτήρα, καὶ τοὺς γενναίους Ἄρχιππε πόνους σου, οὓς ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον.

Θεοτοκίον.

Φέρουσα Χριστὸν ἐν ἀγκάλαις, νεύματι φέροντα τὰ πάντα, τοῦτον ὡς Υἷόν σου δυσώπει, ἐχθροῦ χειρῶν με Πάναγνε ῥύσασθαι, καὶ δι' ἐλέους ἄβυσσον, ἐναγκαλίσασθαι καὶ σῶσαί με.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ Κ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Λέων θεόφρον πανόλβιε, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, καὶ τελείαις καθάρσεσι, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστη σου, καθαρῶς προσκολλώμενος, φωτὸς ἐνθέου, ἔμπλεως γέγονας, καὶ χαρισμάτων, θείων τετύχηκας, πάθη ἀνίατα, θεραπεύειν πάντοτε, καὶ προσευχῶν, μάλιστα ἀκάθαρτα, διώκειν πνεύματα.

Λέων τῷ ὄντι μακάριος, Ἀρχιερεὺς γεγονώς, ἐπὶ χλόην ἐξέθρεψας, ῥάβδῳ θείας πίστεως, ὡς Ποιμὴν ἀληθέστατος, ὀρθοδοξίας, καὶ τελειότητος, τὴν σὴν ἀγέλην, σθένει τοῦ Πνεύματος, ἧς κατενώπιον, ἐκτελῶν τεράστια, θεοπρεπῶς, κλέος ἀναφαίρετον, ἐκληρονόμησας.

Ἐλαιον θεῖον ἀρύσασθε, ὡς ἐκ πηγῆς προῖόν, βλυστανούσης ἀένναον, τῆς τιμίας λάρνακος, τοῦ σοφοῦ Ἀρχιποίμενος, καὶ τῷ τῶν ὄλων, Θεῷ βοήσατε· Ὁ ἐν Ἁγίοις σου, θαυμαζόμενος, τούτου δεήσεσι, σῶσον ἡμᾶς οἰκτειρον, ὡς ἀγαθός, πίστει ἐορτάζοντας, τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου στενάζουσα, καὶ τῶν δακρύων κρουνούς, ἐκ καρδίας πηγάζουσα, τῇ Παρθένῳ βόησον, καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· Διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου Ἀγνή, τῆς φοβερᾶς με ῥῦσαι κολάσεως, καὶ κατασκήνωσον, ἔνθα ἢ ἀνάπαυσις, καὶ ἢ χαρὰ, ἢ διαιωνίζουσα, καὶ ἢ ἀπόλαυσις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦλιος Τέκνον ἡμαύρωται, καὶ ἢ σελήνη τὸ φῶς, εἰς ζοφῶδες ἱμάτιον, γνοφερῶς μετέβαλε· γῆ κλονεῖται καὶ ῥήγνυται, τὸ τοῦ ναοῦ σου δὲ καταπέτασμα· κᾶγὼ πῶς Τέκνον, οὐ διαῤῥήξομαι, σπλάγχνα καὶ ὄμματα, παρειὰς γλυκύτατε, καταξανῶ, ἀδίκως σε θνήσκοντα, βλέπουσα Σῶτέρ μου;

Εἰς τὸν Στίχον, τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Γερασίμου.

Τερέων ἀκρότης εὐσεβείας διδάσκαλος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, Τεράρχα πανόλβιε· ἡθῶν γάρ οὐρανίων τῷ φωτί, τοῦ Πνεύματος πλουτήσας τὴν ἰσχύν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας καὶ τὰς ψυχάς, Λέον τῶν προσιόντων σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσι ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Λέοντα πηγὴν ὄντα θαυμάτων σέβω. Ὁ Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν,
- » μοχθηρίαν διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυ-
- » τρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν.

Λαμπτήρὰ σε θεῖον ἢ τοῦ Χριστοῦ, παιδρὰ Ἐκκλησία, κεκτημένη Λέων σοφέ, ταῖς τῶν ἀρετῶν σου φρυκτωρίαις, καὶ τῶν θαυμάτων πλουσίως φωτίζεται.

Ἐκ βρέφους ἀνέθηκας σεαυτὸν, τῷ πάντων Δεσπότη, καὶ νεκρῶσει τῶν ἡδονῶν, ζῶσα τούτου γέγονας θυσία, θύων σαυτὸν ἀναιμάκτως μακάριε.

Ὁ βίος σου φέγγει τῶν ἀρετῶν, κατηγλαϊσμένος, καὶ θαυμάτων ταῖς ἀστραπαῖς, καθωραϊσμένος Θεοφόρε, περιφανῆ σε τοῖς πᾶσιν εἰργάσατο.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ, ἀμόλυντε Κόρη, τοῦ οἰκήσαντος ὑπὲρ νοῦν, ἐν σοὶ Θεοτόκε καὶ τὴν πλάνην, ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν βροτῶν ἐξοικίσαντος.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐρανίας ἀψίδος, ὄροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-
- » κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ
- » σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα,
- » μόνε φιλάνθρωπε.

Τὰ σωτήρια Πάτερ, καὶ εὐσεβῆ δόγματα, τῆς ὀρθοδοξίας φυλάττων, ἀδιαλώβητα, ποιμνὴν ἐξέθρεψας, ἐπὶ νομᾶς ζωηφόρους, καὶ πρὸς ἐπουράνιον, μάνδραν εἰσήλασας.

Ἀνελθὼν ἐν τῷ ὕψει, τῶν ἀρετῶν Ὅσιε, χρίσμα ἱερὸν ὑπεδέξω, καὶ τὸν πανύψιστον, πανσόφως ἤνεσας, ὑψηλοτάτη καθέδρα, λειτουργήσας χάριτι, τούτῳ ὡς Ἄγγελος.

Πειρασμοὺς ὑπομείνας, διὰ Χριστὸν Ὅσιε, τῆς ἀθανασίας μετέσχες, καὶ τῆς θεώσεως· μῦρον εὐῶδες δέ, διηνεκῶς ἀναβλύζων, ἀγιάζεις πίστει σοι, τοὺς προσπελάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ἡ λαβὶς ἢ τοῦ θείου, καὶ φωταυγοῦς ἄνθρακος, βάτος ἢ πυρὶ μὴ φλεχθεῖσα, τῷ τῆς Θεότητος, τὰ φρυγανώδη μου, πάντα κατάφλεξον πάθη, καὶ πυρὸς ἐξάρπασον, διαιωνίζοντας.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Μέγας ἥλιος τῇ οἰκουμένῃ, ἀνατέταλκας τῶν ἀρετῶν σου, ἀναλάμπει καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, φωταγωγῆσας Πιστῶν τὰ συστήματα, καὶ ἀφανίσας παθῶν ἀμαυρότητα. Λέων Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θείας φύσεως οὐκ ἐχωρίσθη, σὰρξ γενόμενος ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνηδοῦσα ἐκράυγαζεν· Οἴμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον;

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-

» ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν

» Θεότητα.

Γηπονήσας τὴν ἄρουραν, σοῦ τῆς διανοίας ἑκατοστεύοντα, στάχυν ἤνεγκας πανόλβιε, ἀρετῶν ἐνθέων καὶ ἰάσεων.

Ἡ ἀγία σου Ἄγιε, θήκη ἀεννάως ἔλαιον ἅγιον, ἀναβλύζει ἀγιάζουσα, τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι.

Νοσημάτων καθάρσιον, πονηρῶν δαιμόνων φυγαδευτήριον, Ἱεράρχα ἐχρημάτισας, καὶ πιστῶν ἀνθρώπων καταφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῖς πᾶσιν ἀχώρητος, Πάναγνε χωρεῖται ἐν τῇ νηδύϊ σου, διασώζων με χρηστότητι, τὸν βεβυθισμένον ἀμαρτήμασιν.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν » ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Νοῖ καθαρωτάτῳ, νοῦν τὸν πάντων αἴτιον ἐνοπτριζόμενος, παρ' αὐτοῦ ἐδέξω, χαρισμάτων τὴν αἴγλην θεόπνευστε, καὶ τῶν ἰαμάτων, τὰς ἱερὰς φωτοχυσίας· δι' ὧν λύεις παθῶν τὴν σκοτόμαιναν.

Τὸν ἀπάταις δαιμόνων, πάντας τοὺς πιστεύοντας Χριστῷ μωραίνοντα, τῷ πυρὶ δικαία, παραδέδωκας ψήφῳ μακάριε, καὶ ψυχὰς ἐρρύσω, τῆς ὀλεθρίου τούτου βλάβης, ὡς Ποιμὴν ἀληθῆς καὶ σωτήριος.

Ἀναφθείσης ἐν μέσῳ, ἔστης ἀκατάφλεκτος πυρᾶς ἀοίδιμε· ἡ γὰρ θεία δρόσος, τοῦ ἀγίου ἐκύκλου σε Πνεύματος, ὡς ἱερομύστην, ὡς λειτουργὸν τῆς θείας δόξης, ὡς τῆς ἄνω λαμπρότητος μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Θεωρήσαντες πάλαι, ἐνθεαστικώτατα Θεοχαρίτωτε, οἱ σεπτοὶ Προφῆται, μυστηρίου τὸ βάθος τὸ ἀφραστον, τῆς σεπτῆς λοχείας, σοῦ τῆς ἀγνῆς ποικιλοτρόπως, ὡς ἐχώρησαν τοῦτο προήγγειλαν.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Αόμματοι τῇ ἐντεύξει σου Πάτερ, ἐκομίσαντο τὸ βλέπειν θεόφρον· τὸν γὰρ Χριστὸν συνεργὸν κεκτημένος, καὶ πρὸς αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα, κτησάμενος διηνεκῶς, τὰς αἰτήσεις πλουσίας ἐλάμβανες.

Ἐπῆρξας τῷ βασιλεῖ θαυμάσιε, φοβερῶτατος ἡνίκα προβαίνων, ἐν ταῖς αὐλαῖς ταῖς αὐτοῦ ἐπεφέρου, τῷ ἱματίῳ σου ἄπτοντας ἄνθρακας· ἐδόξαζε γὰρ σε Χριστός, ὃν τῷ βίῳ σου Λέων ἐδόξασας.

Μυρίζει σου ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, καὶ προχέει ἀεννάως παμμάκαρ, ὥσπερ πηγὴ καθαρὰ καὶ εὐώδης, ἔλαιον θεῖον δι' οὗ φυγαδεύονται, νοσήματα ἐκ τῶν Πιστῶν, καὶ ὑγεία τοῖς χρήζουσι δίδεται.

Θεοτοκίον.

Ἀγίασον τὴν ψυχὴν μου Παρθένε, ἢ τὸν Ἅγιον κηύσασα Λόγον, τὸν ἀληθῶς ἐν Ἁγίοις ὡς θέμις, ἀναπαυόμενον μόνον Θεὸν ἡμῶν, καὶ δίδου μοι ὡς ἀληθῶς, κατανύξεως ὄμβρους πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἀπὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθέντα, καὶ ἐκ σπαργάνων τὴν χάριν ἀνειληφότα, πάντες τοῖς ἄσμασι στεφανώσωμεν, Λέοντα τὸν φωστῆρα, τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρόμαχον· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν, Σωτήρ μου.

Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν Χριστέ μου, καὶ παράσχου μοι λόγον, ὁ τῶν λόγων δοτῆρ, καὶ παροχεὺς τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἵνα ἰσχύσω ἐγκωμιάσαι τοῦ σοφοῦ Ἱεράρχου τὸν βίον ὅλον, ὃν ἐν τῇ γῆ διαπύρω ἀγάπη ἐτέλεσε, καὶ εἴληφεν οὐρανόθεν, τῶν ἀπείρων θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ τῶν δογμάτων τὴν δύναμιν, δι' ὧν τὴν Ἐκκλησίαν κατηύγασεν· αὐτῆς γὰρ ὑπάρχει τὸ στήριγμα.

Συναξάριον.

Τῇ Κ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος, Ἐπισκόπου Κατάνης.

Στίχ. Ὁ μὲν νεκρὸς Λέοντος· εἰ δ' οἴου πύθη,

Πάντως ἐροῦμεν· τοῦ προέδρου Κατάνης.

Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ Ῥαβέννης εἴλκε τὸ γένος, εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Διὰ δὲ βίου καθαρότητα καὶ ἐπιμέλειαν λογισμῶν, πάντας τοὺς

ίερους βαθμούς έννόμως διαμείψας, θεία ψήφω, Πρόεδρος τῆς Καταναίων Μητροπόλεως ἀναδείκνυται, ἥτις κατὰ τὴν περιώνυμον κείται Σικελίαν, ἐν ἣ τὸ Αἰτναῖον πῦρ εἰσέτι καὶ νῦν καταρρέει. Οὗτος οὖν φερωνύμως, ὡς λέων πεποιθώς, καὶ φωστῆρος δίκην λάμπων, κατεφώτισεν ἅπαντας, ψυχῶν ἐπιμελούμενος, χερῶν προϊστάμενος, καὶ πενήτων προμηθούμενος. Ὅθεν διὰ μόνης προσευχῆς εἰδωλικὸν ἄγαλμα εἰς γῆν κατέρῳραξε· καὶ μέγιστον τῇ καλλινίκῳ Μάρτυρι Λουκία ναδὸν τοῖς αὐτοῦ φιλοτεχνήμασιν ἀνεστήσατο· καὶ τὸν ἐν μαγγανείαις τερατοποιὸν Ἡλιόδωρον ἀπετέφρωσε.

Οὗτος γὰρ δι' ὄχλου πᾶσι γινόμενος, τερατοποιῶν, καὶ φαντασιοκοπῶν, ἐπεὶ καὶ κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας τοῖς ἑαυτοῦ κακοτεχνήμασιν ἐπιχειρεῖν ὁ μισαρὸς κατετόλμησεν, ὁ μακάριος τοῦτον σπουδῆ χειρωσάμενος, καὶ τῷ αὐτοῦ ἱερῷ Ἐπιτραχηλίῳ δῆσας, κελεύει γενέσθαι μεγίστην πυρκαϊᾶν μέσον τῆς πόλεως· καὶ δημοσιεύσας αὐτοῦ πᾶσαν μαγγανείαν, καὶ συνδεδεμένον ἔχων τῷ τραχήλῳ, εἰσηλθε μέσον τῆς καμίνου· καὶ οὐ πρότερον ἐξῆλθε, μέχρις οὗ εἰς τέλος ἀπετεφρώθη ὁ δειλαιος. Τοῦτο ἐξέστησεν ἅπαντας· οὐ μόνον γὰρ ἀφλεκτος ἔμεινε ὁ μέγας, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ τὸ καθόλου ἢ φλόξ καθήψατο.

Τούτου τοῦ θαύματος τὰ πέρατα καταλαβόντος, καὶ οἱ Αὐτοκράτορες Λέων καὶ Κωνσταντῖνος αὐτήκοοι γεγονότες, πρὸς ἑαυτοὺς τὸν Ἄγιον μετεστεύλαντο, καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἤπτοντο, καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ αὐτῶν ἐξελιπάρουν. Οὗτος, οὐ μόνον ζῶν μέγιστος ἦν ἐν τοῖς θαύμασιν, ἀλλὰ καὶ τῇ γῆ παραδοθείς, πλείονα ἐκτελεῖ θαυμάσια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σαδῶκ Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων, τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ.

Στίχ. Φέρει σὺν ὀκτῶ καὶ Σαδῶκ Ἐπισκόπῳ

Ἡ δωδεκαπλῆ Μαρτύρων δεκάς ξίφος.

Οὗτοι ἐμαρτύρησαν ἐν Περσίδι, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Σαβωρίου, διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν πάντες ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς. Ἱστορεῖται δὲ ὁ ἅγιος Σαδῶκ, πρὸ τοῦ κατασχεθῆναι αὐτόν, ἰδεῖν καθ' ὕπνον τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἱερομάρτυρα Συμεών, ἰστάμενον ἐπὶ κλίμακος ὑψηλῆς, καὶ τὴν ἀνοδὸν ἐκκαλούμενον, δηλοῦντα ὡς ἔουκε τὴν τοῦ Μαρτυρίου ἀνάβασιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

Στίχ. Πολλῶν ἰδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων

Πολλὰς θανῶν εὐρηκεν ἀντιμισθίας.

Οὗτος ἐγεννήθη σαρκικῶς ἐν Αἰγύπτῳ. Απογαλακτισθέντος δὲ αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν ἐκπαιδευθέντος, φῶς ἅγιον ἔλαμψεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ἠγάπησεν Ἰησοῦν Χριστὸν σφόδρα, μηδ' ὅπως οὖν χρόνας οἰώδηποτε πράγματι τὸ δοθὲν αὐτῷ ἅγιον Βάπτισμα νηπιόθεν. Ἀνελθὼν δὲ εἰς τόπον ἔρημον, ὡς ἄσαρκος ἠγωνίσαστο· καὶ τῆς σαρκὸς καταφρονήσας ὡς φθειρομένης, τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑπέταξε, καὶ εὔρε τὸν Θεὸν βοηθόν, ὃν ἐπόθησε. Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἔστη ἀκλόνητος, ὡσπερ στήλη ἄνω τὰς χεῖρας καὶ τὰ ὄμματα ἔχων, καὶ τὴν ψυχὴν ἀχώριστον ἐκ τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ χάριτος ἀξιωθέντος οὐ τὰ τυχόντα σημεῖα ὁ Θεὸς ἐποίησε δι' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ λίαν παράδοξα.

Φυλάξας γὰρ τὸ κατ' εἰκόνα, ὅσον δυνάμεως εἶχεν, ἐκεῖνα εἰργάσατο, οἷα καὶ οἱ μεγάλοι Προφῆται, οἱ τῷ Θεῷ αὐτοφανῶς προσομιλήσαντες. Μωϋσῆς γάρ, ἡ ῥίζα τῶν Προφητῶν πάντων, τὰ πικρὰ ὕδατα εἰς γλυκύτητα μετεποίησε διὰ ξύλου, τὸν τοῦ Κυρίου Σταυρὸν εἰκονίζοντος, ἵνα τοὺς γογγύζοντας Ἰουδαίους κατασιγάσῃ. Οὗτος δὲ ὁ μακάριος, τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ βαδίζοντος ποτὲ ἐν ὁδῷ ἀνύδρω, καὶ τῇ δίψῃ φλεγόμενου, διὰ χαράγματος Σταυροῦ ἐναερίου, τὴν ἀλμυρὰν καὶ ἄποτον θάλασσαν εἰς γλυκύτητα μετεποίησε, καὶ ψυχρὰν καὶ πότιμον εἰργάσατο. Διὸ καὶ ἐμπλησθέντες ἐξ αὐτῆς, σὺν ἑτέροις πολλοῖς, τῷ Θεῷ ἠὺχαρίστησαν. Ὁ Ἰησοῦς ποτὲ τοῦ Ναυῆ, τοὺς Ἰεβουσαίους συγκόπτων, τὸν ἥλιον τοῦ ἰδίου δρόμου ἔστησεν, ἕως συνέκοψεν ἅπαντας. Καὶ οὗτος ποτὲ ὁ μακάριος, ἐν τόπῳ τινὶ εὐρεθεῖς, ὠφελείας ἔνεκεν πολλῶν, καὶ τῆς ὥρας ληγούσης, τὸν Θεὸν αἰτησάμενος, ἔστησε τὸν αὐτὸν ἕως οὗ τὸ πᾶν τῆς ὁδοῦ διήνυσεν. Οὗτος, ὡς Ἡλίας, ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ κατήγαγεν, οὐχ ἅπαξ καὶ δὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις, τοῦτο αἰτησαμένων αὐτῷ. Ἐλισσαῖος ποτὲ ὁ Προφήτης, τῇ μηλωτῇ Ἡλιοῦ, τὸν Ἰορδάνην ἀβρόχως ἐπέρασεν. Οὗτος δὲ, ἀντὶ μὲν Ἰορδάνου, τὸν Νεῖλον ποταμόν· ἀντὶ δὲ μηλωτῆς, τῷ σημείῳ τοῦ Σταυροῦ ὄπλῳ κραταιῷ χρυσάμενος, τὸ ὕδωρ ἅπαν εἰς λιβάδος εὐθύτητα μετεποίησε, καὶ ἐπάνω τῶν τοσοῦτων ὑδάτων πεζοπορήσας, ὧ τοῦ θαύματος! μέχρις ἀστραγάλων ἐβάφησαν οἱ αὐτοῦ πόδες. Τί τούτων τῶν τεραστίων μεῖζον; τί θαυμασιώτερον; Οὕτω καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐργασάμενος, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν γήρᾳ πίνοντι τὸν Θεὸν θεραπεύσας, ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγάθωνος, Πάπα Ῥώμης.

Στίχ. Ῥώμης Ἀγάθων οἶακας διευθύνας,

Πρύμναν ἔκρουσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγάθων, ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο, υἱὸς Χριστιανῶν γονέων, εὐλαβῶν καὶ εὐσεβῶν. Οἱ δὲ γονεῖς αὐτοῦ φιλοπονήσαντες, ἐδίδαξαν αὐτὸν πᾶσαν Γραφὴν θεόπνευστον καὶ ὠφέλιμον· τοσοῦτον δὲ ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς καὶ κατενύγη, ὡς μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τοὺς γονεῖς

αὐτοῦ, συναγαγεῖν πάντα τὸν πλοῦτον αὐτῶν, καὶ προσκαλεσάμενος πτωχοὺς, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διασκορπίσαι αὐτόν, καὶ ἀπελθεῖν εἰς μοναστήριον, καὶ μονάσαι, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ὑποδύσασθαι, καὶ δουλεύειν τῷ Θεῷ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσεύχεσθαι. Εἰς ἀρετὴν δὲ τοσοῦτον ἠγωνίσαστο, ὡς καὶ χαρίσματα ἰαμάτων λαβεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἀρετὴ οὐ λανθάνει, Πάπας Ρώμης ἐγένετο· καὶ καλῶς διαπρέψας ἐν τῷ ἐπισκοπικῷ ἀξιώματι, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κινδέου, Ἐπισκόπου Πισιδίας.

Στίχ. Ἐκ γῆς ἐλήφθης καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστράφης,

Γῆς δημιουργοῦ τῇ κελεύσει, Κινδέα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πλωτίνου.

Στίχ. Τοῦ Κυρίου φήσαντος, ἤχθω Πλωτῖνος,

Ἄγοντες ἤκον Ἄγγελοι τὸν Πλωτῖνον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ´. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν

» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβα-

» λον βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς

» αἰῶνας.

Τάξεις τῶν θείων Ἀσωμάτων, μετὰ σώματος μιμούμενος θεόφρον, ἐλειτούργεις Θεῷ, ἀπαύστως ἀναμέλπων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵστα κωφεύοντα παμμάκαρ, δι' ἐντεύξεως ἠνέφξας σου θείας, καὶ χλωῖς προφανῶς, παρέχεις εὐδρομίαν, Εὐλογητὸς εἶ μέλπουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νεύματι θείῳ τοῦ Δεσπότη, ἀκατάφλεκτος διέμεινας ἐν μέσῳ, εἰσελθὼν τοῦ πυρός· ὁ μέτοχος δὲ τούτου, κρίσει δικαίᾳ φλέγεται, Ἡλιόδωρος εὐχῆ σου.

Θεοτοκίον.

Σοῦ τὴν νηδὺν μὴ καταφλέξαν, τῆς Θεότητος τὸ πῦρ Παρθενομήτορ, σωματοῦται ἐκ σοῦ, τὰ πέρατα φωτίζον, ταῖς θεϊκαῖς λαμπρότησι διὰ τοῦτό σε ὑμνοῦμεν.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Νικηταί τυράννου, καὶ φλογὸς τῆ χάριτί σου γε-
- » γονότες, οἱ τῶν ἐντολῶν σου, σφόδρα ἀντεχόμενοι
- » Παῖδες ἐβῶν· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύ-
- » ριον, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐξεχύθη χάρις, Πάτερ σου τοῖς χεῖλεσιν ἱερομύστα· διὰ τοῦτο Λέων, ὁ Θεός σε ἔχρισεν Ἀρχιερέα, τοῦ λαοῦ βοῶντα· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, καὶ ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Βασιλεῖ παμμάκαρ, τῷ διαιωνίζοντι εὐαρεστήσας, ἐπιγείω Λέων, βασιλεῖ παρέστηκας ἄνθρακας φέρων, καὶ τὴν τούτου Πάτερ καταπλήττων ἔννοιαν, ταῖς θαυματουργίαις, ταῖς λίαν παραδόξοις.

Ὡς ἐλαία Πάτερ, φυτευθεὶς κατάκαρπος οἴκῳ Κυρίου, φέρεις μετὰ τέλος, ἐκ τοῦ θείου σκήνους σου ἔλαιον θεῖον, Πιστῶν πᾶσαν νόσον ἀπελαύνων πάντοτε, τῶν εἰς σὲ μετὰ πόθου, σοφὲ προσπεφευγόντων.

Θεοτοκίον.

Ὁ βουλήσει πάντα, ἐκτελῶν Πανάμωμε εὐλογημένη, βουληθεὶς καὶ μήτραν, τὴν σὴν κατεσκήνωσε καὶ σὰρξ ὥράθη, καὶ ἐθέωσέ με φθαρέντα τὸ πρότερον, τοῦ ἀπατεῶνος, κακίστου συμβουλία.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-
- » τάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ
- » σωματός, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄν-
- » θρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ με-
- » γαλύνομεν.

Ἴνα σε θείαις ἐν φωναῖς, μακαρίζωμεν ὁσίως βιώσαντα, καὶ τὰ οὐράνια, περιπολοῦντα καὶ ἀγαλλόμενον, παθῶν καὶ θλίψεων ἡμᾶς, εὐχαῖς σου διάσωζε, καὶ περιστάσεων, Ἱεράρχα καὶ Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Ὡς κλῆμα τῆς ἀληθινῆς, γεγονὼς Πάτερ ἀμπέλου ἐβλάστησας, ἀρετῶν βότρυας, θαυμάτων γλεῦκος ἐναποστάζοντας· ἐξ οὗ οἱ πίνοντες πιστῶς, ὑγείαν κομίζονται, καὶ ἀγαλλίασιν, εὐφημοῦντές σε ἀεὶ Λέων Ὅσιε.

Σῶμά σου γέγονε ναός, τοῦ Ἁγίου καὶ σεπτοῦ Πάτερ Πνεύματος· καὶ νῦν κατάκειται, τοῦ θείου ἔνδον ναοῦ οὗ ἡγείρας, εἰς δόξαν Λέων καὶ τιμὴν, Λουκία τῇ Μάρτυρι, θαυμάτων βρῦον ἡμῖν, ποταμοὺς τοῖς εὐσεβῶς σε γεραίρουσι.

Ἥλιος ὠφθης φωταυγῆς, ἀρετῶν λαμπαδουχίαις τὰ πέρατα, περιανγάζων ἀεὶ· καὶ νῦν πρὸς φέγγος μετέβης ἄρρητον· τὴν φωτοφόρον σου διό, μνήμην ἑορτάζοντας, Λέων πανόλβιε, σκοτασμοῦ πάντα δεινοῦ ἀπολύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Φρίττω σου μόνη Βασιλεῦ, τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ δέδοικα, ἄμετρα πταίσας σοι, καὶ μεταγνώσει μὴ βελτιούμενος· ἀλλ' ὡς ὑπάρχων ἀγαθός, ἐπίστρεψον σῶσόν με, τῆς Κυρηάσης σε, εὐπροσδέκτοις Ἰησοῦ παρακλήσεσι.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Λαμπτήρα καὶ Διδάσκαλον, καὶ Ἱεράρχην μέγιστον, ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, γνωρίζει σε Ἱεράρχα· τὰ τέκνα ταύτης Ὅσιε, καλῶς Πάτερ ἐποίμανας, ἐπὶ νομὴν σωτήριον, Λέων θεόφρον ἄγιε, αἰρετικούς ἐκδιώξας, καθάπερ θῆρας ἀγρίους.

Θεοτοκίον.

Κατάνης ὁ πολύφωτος, ἀστήρ καὶ διαυγέστατος, τερατουργὸς Ἱεράρχης, Λέων ὁ μύστης Τριάδος, κυρίως Θεοτόκον σε, Ἄγνη τρανῶς ἐκήρυξε, νῶ καὶ ψυχῇ καὶ σώματι· ἦν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνοῦμεν, σαφῶς Θεοῦ σε Μητέρα.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἴνων,

τὰ Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆχου.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, τοῦ ἐν Συμβόλοις καὶ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν σκιότηματα, παντελῶς ἐξηφάνισας· καὶ ἀπαθείας, χάριν δεξάμενος,

δοχεῖον ὥφθης, τοῦ θεοῦ Πνεύματος· ὅθεν τὰ πνεύματα, ἀπελαύνεις πάντοτε, τὰ πονηρά, ζῶν καὶ μετὰ θάνατον, θεομακάριστε.

Πάτερ θεόφρον Τιμόθεε, τοῦ Ἀβραάμ μιμητής, ἀψευδῆς ἐχρημάτισας, θεραπέων πάντοτε, τοὺς πρὸς σὲ καταφεύγοντας· Ἰὼβ ἐκτίσω, τὸ ἐν τοῖς πόνοις στερόν· Δαυῖδ τὸ πρᾶον, ἀνατεινόμενος, βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας· τῶν ὀρεκτῶν, ἔφθασας τὸ ἔσχατον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπῶν.

Πάτερ ἱερὲ Τιμόθεε, τῆς σωφροσύνης εἰκῶν, ἐγκρατείας ὑπόδειγμα, εὐσεβείας ἵνδαλμα, καὶ πηγὴ κατανύξεως, ὀρθοδοξίας, ἔρεισμα ἄσειστον, τῶν ἰαμάτων, ῥεῖθρον ἀένναον, ἥλιος ἄδυτος, τέκνον θείας χάριτος, καὶ Μοναστῶν, ὥφθης ἐγκαλλώπισμα, σεβασμιώτατε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅλος ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ δὲ ψυχὴ ἀσελγῆς, καὶ τὸ σῶμα παμμίαρον, καὶ ὁ νοῦς ἀκάθαρτος, καὶ τὰ ἔργα παμβέβηλα, καὶ ὅλος ὄντως, εἰμὶ ὑπεύθυνος, τῆς καταδίκης, καὶ κατακρίσεως· ποῦ νῦν πορεύσομαι, καὶ πρὸς τίνα φεύξομαι, εἰμὶ πρὸς σέ; Δέσποινα σπλαγχνίσθητι, καὶ δεῦρο σῶσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ μυστηρίου φρικτοῦ! ὦ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! ἡ Παρθένος ἔλεγεν, ἐν Σταυρῷ ὡς ἑώρακεν, ἐν μέσῳ δύο, ληστῶν κρεμάμενον, ὄν ἀνωδίνως, φρικτῶς ἐκύησεν· ἔκλαιε λέγουσα· Οἶμοι Τέκνον φίλτατον! πῶς ὁ δεινός, δῆμος καὶ ἀχάριστος, Σταυρῷ προσήλωσε;

Ἡ Λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκια· τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Γερασίμου.

Φερωνύμως τιμήσας Θεὸν Τιμόθεε, διὰ ζωῆς ἐναρέτου ἀπὸ παιδὸς ὡς σοφός, ἐτιμήθης παρ' αὐτοῦ ἀξίως Ὅσιε· τῶν γὰρ ἐνθέων δωρεῶν, σκευὸς ὥφθης ἱερόν, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, πολυτελεῖς χορηγίας, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Γερασίμου.

Θείας ἔμπλεως σοφίας πέλων, ὁμοούσιον Πατρὶ τὸν Λόγον, ἐν τῇ Συνόδῳ τῇ Πρώτῃ ἐκήρυξας· καὶ διωγμοῖς ὁμιλήσας καὶ θλίψεσι, δόξης ἀρρήτου μετέσχες Εὐστάθιε. Πάτερ Ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Σὲ τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος μέλπω μάκαρ.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων. Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄσωμεν ὠδὴν τῷ Θεῷ, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας,

» Φαραῶ ῥυσαμένῳ Ἰσραήλ, καὶ ἐν πυρίνῳ στύλῳ,

» καὶ φωτὸς νεφέλῃ, καθοδηγήσαντι, ὅτι δεδόξασται.

Σὲ τὸν νοητὸν ἀστέρα, τὸν ἐν τῷ ὕψει Πάτερ, τῆς ἐγκρατείας ἀναλάμπαντα
φαιδρῶς, καὶ τῶν Πιστῶν καρδίας, καταυγάζοντα, μάκαρ Τιμόθεε,
ἀνευφημοῦμεν αἰεὶ.

Ἐχων πρὸς Θεὸν ἐκτενές, τῆς διανοίας ὄμμα, τῆς ἀμελείας τὸν ὕπνον ἐκ ψυχῆς,
ἀπετινάξω Πάτερ, καὶ ναὸς ἐγένου, θείου Πνεύματος, καὶ ἀγιάσματος, τόπος
Τιμόθεε.

Τὰς τοῦ πονηροῦ μηχανάς, τῇ ταπεινώσει Πάτερ, συμπεφραγμένος διήλθες
ἀβλαβῶς, καὶ πρὸς Θεὸν ὑψώθης, καὶ αὐτοῦ τῇ δόξῃ, διαπαντὸς ἐντροφᾶς,
μάκαρ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀνερμηνεύτως Θεόν, τὸν Ποιητὴν τῶν ὄλων, ἐν τῇ γαστρὶ συλλαβοῦσαν καὶ
σαρκί, ὡς ἀληθῶς τεκοῦσαν, Θεοτόκον Κόρην, καὶ παρθενεύουσαν, ὕμνοις
τιμήσωμεν.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωμά μου Σωτὴρ ὑπάρχεις, καὶ καταφυγή

» μου καὶ δύναμις· σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου, στε-

» ρέωσον εἰς τὸν φόβον σου· ὅτι οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς

» σὺ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Οικτειρών πάντας τῇ συμπαθείᾳ, ἄλλος Ἀβραὰμ ἐχρημάτισας, δεξιούμενος τοὺς πάντοθεν, παραβάλλοντας ὦ Τιμόθεε, καὶ δι' αὐτῶν τὸν πάντων, θεραπεύων Θεόν.

Νεκρώσας μέλη τὰ ἐπὶ γῆς σου, Πάτερ ὡς φησὶν ὁ Ἀπόστολος, τῆς ζωῆς τῆς ἐπουρανίου, συμμετοχος ἀναδέδειξαι, ἐν ἧ τῶν τιμώντων σε, αἰεὶ μέμνησο.

Ἀνατολῇ σου τῶν ἔργων Πάτερ, ἥλιος γεγένησαι ἄδυτος, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἀγώνων, τὰ πέρατα καταυγάζων αἰεὶ, καὶ τῶν δαιμόνων λύων, τὴν σκοτόμαιναν.

Θεοτοκίον.

Ἄγνη Παρθένε τοῦ Βασιλέως, τῶν βασιλευόντων Γεννήτρια, τὰς σειρὰς μου τῶν πταισμάτων, διάρρηξον καὶ ὁδήγησον, πρὸς μετανοίας τρίβους, ταῖς πρεσβείαις σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Παρθένος τῷ σώματι, σὺ ἀναδέδειξαι, πιστὸς τῷ ποιήσαντι, σὺ πεφανέρωσαι, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε· ὅθεν καὶ συνευφραίνῃ, ταῖς φρονίμοις Παρθένοις· πίστει δὲ συγχορεύεις, τοῖς ὁσίοις Πατράσιν· ἡμῖν δὲ ἐπεφάνης, βρύων τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἢ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διήλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξ ὄρους κατασκίου Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς μό-

» νης Θεοτόκου μέλλοντος σαρκουῦσθαι, θεοπτικῶς

» κατενόησε καὶ ἐν φόβῳ, ἔδοξολόγει σου τὴν δύ-

» ναμιν.

Σὺ ταῖς προσευχαῖς ἀεὶ ὠχυρωμένος, τὰ τῶν νοητῶν ἐχθρῶν τόξα καὶ βέλη, ὡς περ νηπίων τοξεύματα ἐλογίσω, Πάτερ ἀοίδιμε Τιμόθεε.

Τὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς Χριστοῦ οἰκονομίας, σχέσει προσκυνῶν θεόφρον χαρακτήρα, πεῖραν ὑπέστης μαστίγων ὑπὸ τῶν τοῦτον, ἀπαρνούμενων ᾧ Τιμόθεε.

Ὡς τις ἀνδριάς ἀσάλευτος ὑπῆρξας ἐν τῇ πρὸς Θεόν, ἀεὶ δοξολογία, μηδ' ὀπωσοῦν ἀναπαύσεως ἐν ταῖς ταύτης, ὥραις μετέχων ᾧ Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Νέον ἐπὶ γῆς ἐγέννησας Παιδίον τὸν ἐκ τοῦ Πατρός, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, γεγεννημένον ἀρρέευστως Μητέρα ἁγία, Χριστιανῶν ἢ ἐπανόρθωσις.

Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ζόφον τῆς ψυχῆς μου, διασκέδασον φωτοδό-
- » τα Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ τὸ ἀρχέγονον σκότος, διώξας
- » τῆς ἀβύσσου, καὶ δώρησαί μοι τὸ φῶς, τῶν προστα-
- » γμάτων σου Λόγε, ἵνα ὀρθρίζων δοξάζω σε.

Νοῖ κεκαθαρμένῳ, παρεστῶς τῇ Τριάδι μακάριε, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν ἀκτίσι, πυρσευόμενος Πάτερ, τοὺς ἐν σκότει ἡμᾶς κινδυνεύοντας, τῶν ψυχικῶν παθημάτων, φωτίζεις ἐκάστοτε.

Τὴν σάρκα ἐγκρατεία, τὴν ψυχὴν ἀπαθεία κοσμούμενος, τοῦ Βασιλέως τῶν ὅλων, θεράπων ἐγνωρίσθης, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐναργεῖς, τὰς τῶν θαυμάτων ἐδέξω, Τιμόθεε χάριτας.

Οὐ γνώμη περιέργω, ἀλλ' ἀπλάστῳ καρδία αἰτήσασα, ἢ προσελθοῦσά σοι στεῖρα, διὰ πιστοῦ οἰκέτου, εὐτεκνος δείκνυται ἐξ ἀτεκνίας ὑμνοῦσα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οἰκήσας ἐν γαστρὶ σου, ὁ οἰκῶν ἐν ὑψίστοις σὲ ἀπειργάσατο, οὐρανῶν πλατυτέρα, Μαρία Θεοτόκε· ὄν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, ὡς ἀγαθὴ μὴ ἐλλίπης, πρεσβεύειν Θεόνυμφε.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἰλάσθητί μοι Σωτῆρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
- » καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σὲ

» γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Καλῶς σου διατηρῶν, τὸ παρθενίας ἀξίωμα, ἐν ὅλῃ σου τῇ ζωῇ, γυναῖκα οὐδέ ποτε, κατ' ὄψιν συνέτυχες, τὴν ἐκ τούτου βλάβην παντελῶς ἀποκρουσάμενος.

Λιμένι τῷ νοητῷ, ἐγκαθωρμίσθης τοῖς κύμασι, τῶν ἡδονῶν μὴ βραχείς, παμμακάρο Τιμόθεε, ἀλλὰ ταῖς τοῦ Πνεύματος, ζωηφόροις αὔραις εὐπλοήσας παναοίδιμε.

Ἐμάκρυνας ψαλμικῶς, ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, καὶ ταῖς ἐρήμοις ἀεὶ, σοφὸν ἀυλιζόμενος, ἕως οὗ εἰσήλασας, εἰς Θεοῦ τὴν πόλιν τὴν οὐράνιον Τιμόθεε.

Θεοτοκίον.

Ὁ νώτοις χερουβικοῖς, ἀπεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτῶς ἐν τῇ σῇ, κοιλίᾳ ἐνέκησε, σαρκὶ οὐ Θεότητι, καὶ ἐκ σοῦ προήλθε διασώζων με Πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ πολύφωτος ἐκ τῆς Ἑώρας, ἀναλάμψας ἠῦγασας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν Πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυματοφόρε θεόφρον Τιμόθεε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΑ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου, τοῦ ἐν Συμβόλοις.

Στίχ. Καὶ ζῶντα Τιμόθεε καὶ τεθνηκότα,

Τιμᾶ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.

Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτη κατὰ σῆμα κάλυψεν.

Οὗτος ὁ μακάριος, ἐξ ἀπαλῶν τῶν ὀνύχων τὸν μονήρη βίον ὑποδύς, δι' ἐγκρατείας πολλῆς καὶ συντόνου δεήσεως, τῶν παθῶν τὰ σκιωτήματα ἐξαφανίσας, καὶ ἀπαθῆς γενόμενος, δοχεῖον ὤφθη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παρθένος ἕως τέλους καὶ ψυχῇ καὶ σώματι διαμείνας. Γυναῖκα οὐδέποτε εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἠθέλησεν. Ἐν ὄρεσι διαιτώμενος, καὶ ἐν ἐρήμοις ἀυλιζόμενος, τῶν δακρύων τῇ δρόσῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἠρδευεν. Ὅθεν καὶ χαρίσματα ἰαμάτων ἔλαβε· δαίμονας γὰρ ἐξ ἀνθρώπων ἀπήλασε, καὶ πᾶσαν ἄλλην νόσον ἐθεράπευσεν. Οὕτω βεβιωκῶς, ἐν γῆρᾳ καλῶ καταλύει τὸν βίον, καὶ πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

Στίχ. Ἦν Εὐστάθιος μέχρις ἦν ζῶν καὶ πνέων,

Θεοῦ κατ' ἐχθρῶν εὐσταθὲς μάλα πνέων.

Οὗτος ἦν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ πρώτου ἐν Βασιλεῦσι Χριστιανοῦ ὅς τις, τῆς ὀρθοδοξίας τὰς ἀκτῖνας δεχόμενος, πάντας τοὺς ἐπὶ λόγῳ σοφίας ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπισυνάξειν ἐκπέμπει, ὧν εἷς ἦν καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος· ὅς καὶ παρῆν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν πρώτῃ Συνόδῳ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων Πατέρων, τὸ δόγμα μὲν τῆς εὐσεβείας κρατύνων, ἐξελέγχων δὲ καὶ ἀνατρέπων τοὺς τῆς θείας φύσεως τὴν τομὴν ἐπεισάγοντας, καὶ τὸν Υἱὸν κτίσμα λέγοντας, καὶ τῆς Πατρικῆς τιμῆς ἀλλοτριοῦντας.

Διὰ οὖν τὴν ἔνθεον αὐτοῦ παρρησίαν, καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ζῆλον, φθόνον ὠδίνησαν κατ' αὐτοῦ Εὐσέβιος ὁ Νικομηδείας, Θεόγνις ὁ Νικαίας, καὶ Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, καὶ οἱ λοιποὶ, ὅσοι τῆς ἀρειανικῆς βλασφημίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀθεΐας ἐτύγχανον κοινωνοί· καὶ ἐν σχήματι τῆς κατὰ πάροδον ἐπισκέψεως (καὶ γὰρ τὴν ἐπὶ τὰ Ἱεροσόλυμα πορείαν ἐπλάσαντο) ἐν Ἀντιοχείᾳ παραγενόμενοι, τὴν τοῦ Ἁγίου καταψηφισάμενοι καθαίρεσιν· Ὅτι δὴ, φασί, γύναιον ἐταιρικόν (ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ μεγάλοις δώροις καταπεισθέν), ἀρτιγενὲς παιδίον ἐπιφερόμενον, προσῆλθεν αὐτοῖς, ἐκ συνουσίας τοῦ Εὐσταθίου συνειληφέναι λέγον, καὶ τετοκέσαι τὸ ἐπιφερόμενον βρέφος. Καὶ γὰρ ἦσαν τοῦ τοιοῦτου δράματος αὐτουργοί· οἱ τινες ὄρκῳ μόνῳ τὴν κατηγορίαν βεβαιῶσαι τὸ γύναιον ἀπαιτήσαντες, εὐθέως τοῦ Ἁγίου τὴν καθαίρεσιν καταψηφίζονται, καὶ τὸν Βασιλέα πείθουσιν ἐξορίαν ἀποφῆνασθαι κατ' αὐτοῦ· καὶ ἐπέμφθη διὰ τῆς Θράκης εἰς Φιλίππους πόλιν Μακεδονίας, ἐνθα καὶ τὸν βίον κατέλυσεν.

Ἐκατὸν δὲ χρόνων διαγενομένων, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βασιλείας Ζήνωνος, ἀνήχθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον, καὶ παρεπέμφθη εἰς Ἀντιόχειαν, παντὸς τοῦ πλήθους προχυθέντος τοῦ ἄσπετος ἀπὸ μιλίων δεκαοκτώ, καὶ μεθ' ὕμνων καὶ φῶτων καὶ θυμιαμάτων δεξαμένων αὐτό. Τοῦτον καὶ ὁ τίμιος Χρυσόστομος ἐγκωμίοις ἐτίμησε.

Λέγεται δέ, ὅτι τὸ συκοφαντήσαν τὸν Ἅγιον Εὐστάθιον γύναιον, νόσῳ χαλεπῇ περιπεσόν, τὴν κατ' αὐτοῦ πᾶσαν ἐξαγορευῆσαι ἐπιβουλήν, καὶ τῶν ὑποθεμένων ἕκαστον ἐξαγγεῖλαι· καὶ ὅτι ἐπὶ χρήμασιν ὑπ' αὐτῶν ἐξαπατηθεῖσα, καὶ πεισθεῖσα, τὴν κατηγορίαν ἐξήνεγκε. Τὸν μέντοι ὄρκον παραλογίσασθαι, καὶ μὴ παντελῶς διαψεύσασθαι· ὑπὸ τινος γὰρ Εὐσταθίου χαλκέως, συμφθαρέντος αὐτῇ, γεννηθῆναι, ἔφη, τὸ βρέφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου, Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

Στίχ. Ὁ Γεώργιος καὶ λιπῶν τὸ σαρκίον,

Πολλοῖς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Οὗτος εὐσεβῶν ἔφυ γονέων, Θεοδώρου καὶ Μεγεθοῦς προσαγορευομένων, τὴν Κρώμνην δὲ πατρίδα κεκτημένων· οἱ τὸν βίον ἐν ἀπαιδίᾳ διανύοντες, εὐχῆ καὶ νηστεία τὸ Θεῖον ἐλιτάνευον, δοθῆναι αὐτοῖς τέκνον, ὃ καὶ γέγονε. Διὰ γὰρ θείας φωνῆς, τὴν τε σύλληψιν, καὶ τὴν κλῆσιν, καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης χάρισμα τοῦ μέλλοντος ἐξ αὐτῶν τεχθῆναι, πρὸς βαθὺ γῆρας ἐλάσαντες, ἐμυθήσαν. Τεχθέντος δὲ αὐτοῦ, καὶ τὰ τῆς νεότητος ἡδέα ἀπωθουμένου, καὶ τῶν μενόντων ἀντιποιοιμένου, καὶ τῶν μαθημάτων τῶν τε θείων, τῶν τε ἀνθρωπίνων μηδόλως κατολιγωροῦντος, θεωροῦντες οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸν καλὸν δρόμον τοῦ παιδός, ἐδόξαζον τὸν Θεόν.

Ἰκανῶς οὖν παιδευθεὶς, καὶ τῆς πατρίδος ἀπαναστάς, καταλαμβάνει τὸ ὄρος τῆς Συρικῆς· καὶ εὐρῶν γέροντα ἐκεῖσε τίμιον, παρ' αὐτοῦ λαμβάνει τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. Καὶ τὸν βίον ἐκείνου λιπόντος, τὴν Βόνισσαν καταλαμβάνει, πάσῃ σκληραγωγίᾳ καὶ ἀσκήσει ἑαυτὸν καθυποβαλὼν. Ἐπεὶ δὲ ὁ τῆς Ἐκκλησίας Ἀμάστριδος Πρόεδρος ἀπεβίω, καὶ μὴ βουλόμενος, ἀνάγεται οὗτος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ψήφῳ θείᾳ καὶ συμφωνίᾳ ἱερέων.

Ἀπάραντος δὲ αὐτοῦ τῆς Βασιλευούσης, καὶ τὸν αὐτοῦ θρόνον καταλαβόντος, ὁμοῦ πάντα ἐτελεῖτο καὶ ἐσπουδάζοντο, διατάξεις ἱεραὶ, εὐκοσμία τοῦ Βήματος, κατάστασις τοῦ ἱερατικοῦ συστήματος, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν προστασία καὶ πτωχοτροφία, χρεῶν ἀποκοπαί, καὶ ἡ πρὸς τὸ Θεῖον εὐσέβεια· πρὸς τούτοις δὲ καὶ θεοσημεῖαι, καὶ τεράστια παντοῖα τελούμενα δι' αὐτοῦ. Οὕτω καλῶς τὸν βίον περάνας, τῶν τῆδε μετέστη, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ ἀποδούς.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοῦ τέθνηκας ὁ Σχολαστικὸς θύτης,

Καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολὴν ἄγεις πόνων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Μακάριος εἶ καὶ θανὼν Ζαχαρία,

Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ δι' Ἀγγέλου Παῖδας, ἐκ πυρὸς διασώσας, καὶ

» τὴν βροντῶσαν κάμινον, μεταβαλὼν εἰς δρόσον, εὐ» λογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σβέσας παθῶν τὴν φλόγα, τῶν δακρῶν τῇ δρόσῳ, χάριν θαυμάτων ἔβλυσας· δι' ὧν ἀποκαθαίρεις, τοὺς μολυσμούς, τῶν παθημάτων Τιμόθεε.

Μακαρισμοῦ τοῦ θείου, ἀψευδῶς τετύχηκας, τὴν τῶν πραέων Ὅσιε, κληρονομήσας χώραν, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν, ἐμφορούμενος.

Λύσιν ἀμαρτημάτων, τοῖς τελοῦσιν ἐκ πόθου, τὸ ἱερὸν μνημόσυνον, τῆς μεταστάσεώς σου, ὡς παρόρησιαν εὐρηκῶς, παμμάκαρ αἴτησαι.

Θεοτοκίον.

Λελυτρωμένοι πάντες, τῆς ἀρχαίας κατάρας, τῷ παναγίῳ τόκῳ σου, εὐλογημένη, σὲ εὐλογοῦμεν, Θεοτόκε ἀμίαντε.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ, ὁ τιθεὶς

» θαλάσση ὄριον ψάμμον, καὶ συνέχων τὸ πᾶν· σὲ

» ὕμνῃ ἥλιος, σὲ δοξάζει σελήνη, σοὶ προσφέρει

» ὕμνον πᾶσα κτίσις, τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη εἰς

» τοὺς αἰῶνας.

Παθοκτόνος γεγένησαι, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου Πάτερ τῆς ἀγρυπνίας, ἀναβάσεις ἀεὶ, ἀρετῶν Ὅσιε, μελετῶν ἐν καρδίᾳ, καὶ ἐκ δόξης βαίνων ἐπὶ δόξαν, τῆς ἀτελευτήτου ζωῆς καὶ ἀφθαρσίας.

Ὡς θυμίαμα Ὅσιε, τὰς προσευχὰς σου Θεῶ, τῷ καθαρωτάτῳ σὺ προσενέγκας, καθαρᾶς ἐκ ψυχῆς, θείαν ἐνέργειαν, παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω, τῶν θαυμάτων δαίμονας ἐλαύνειν, καὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἰᾶσθαι ἀσθενείας.

Μισοπόνηρος ἄκακος, καὶ συμπαθῆς καὶ πραῦς, καὶ δικαιοσύνη κεκοσμημένος, Πάτερ γέγονας, ὅσιος ἄμεμπτος, ἀπεχόμενος πάσης, ἀδικίας στῦλος Μοναζόντων· ὅθεν σε τιμῶμεν Πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνην σε ἐξελέξατο, τὴν καλλονὴν Ἰακώβ, τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, καὶ σοῦ ἐν μήτρᾳ κατεσκήνωσε, καὶ ὡς ἠυδόκησεν, ὑπὲρ πάντας ὠραῖος, τοὺς ἀνθρώπους Πάναγνε προῆλθε, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἡμῶν καθαίρων φύσιν.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ἐγείρας
- » κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν οἴκῳ Δαυῖδ τοῦ παιδὸς αὐ-
- » τοῦ· ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, καὶ
- » κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἀγιωσύνης τέμενος, κατανύξεως πηγῆ, συμπαθείας ῥεῖθρον ἀνεδείχθης σοφέ, ἀγάπης τε ἄπειρον πέλαγος, Κυρίου θεράπων ἀψευδῆς, καὶ οὐρανοπολίτης, καὶ Ἀγγέλων σύσκητος, καὶ θαυμάτων βρύσις.

Κατακαυχᾶσθαι ἔλεον, Πάτερ κρίσεως εἰδῶς, οὐ παρείδες ξένον ἀλλὰ πᾶσι χρηστῶς, τὰ σπλάγχνα διήνοιξας Ὅσιε, πατὴρ χρηματίσας ὀρφανῶν, καὶ τῶν χηρῶν προστάτης, καὶ γυμνῶν ἀμφίσις, καὶ τροφὴ πεινῶντων.

Ἀπὸ τῆς γῆς ἐχώρησας, πρὸς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ἔνθα εἶχες ἔτι περιῶν ἐν σαρκί, καλῶς τὸ πολίτευμα Ὅσιε, ἡμῖν ἰλασμόν ἀμαρτιῶν, πρεσβεύων δωρηθῆναι, τοῖς πιστῶς τιμῶσί σου, τὴν ἀγίαν μνήμην.

Ῥεῖθρα ἡμῖν ἐκάστοτε, ἢ τιμία σου σορός, ἰαμάτων Πάτερ ἀναβλύζει παθῶν, ἐκχύσεις παντοίων ξηραίνοντα, καὶ πᾶσαν ἀρδεύοντα ψυχὴν, πρὸς εὐκαρπίαν θείαν, ἱερὸ Τιμόθεε, τοῦ Χριστοῦ θεράπον.

Θεοτοκίον.

Ῥήμασι σοῖς ἐπόμεναι, γενεαὶ τῶν γενεῶν, μακαρία σὲ μακαριοῦσιν ἀεὶ· Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον, ἐκήσας ἄχραντε Ἀγνή, τὸν πάντας μακαρίους, τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, ἀψευδῶς ποιοῦντα.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,
κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α´ Ὁρα, καὶ Απόλυσις.

ΤΗΙ ΚΒ´ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τῶν Μαρτύρων Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος δ´. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ταῖς πολυτρόποις ἰδέαις τῶν βασάνων, ἐναπεκδυσάμενοι τοὺς τῆς νεκρώσεως, χιτῶνας Μάρτυρες ἔνδοξοι, τῆς ἀφθαρσίας, θεῖον ἰμάτιον ἐνεδύσασθε· καὶ νῦν

τὰ οὐράνια περιπολεύετε, τῷ θεϊκῷ θρόνῳ πάντοτε, παρεστηκότες, λελαμπρυσμένοι θεομακάριστοι· ὅθεν ἐν πίστει τὴν ὑπέρλαμπρον, μνήμην ὑμῶν ἐορτάζομεν, καὶ λειψάνων τὴν θήκην, ἱερῶς περιπτυσσόμεθα.

Ἐξ ἀσθενείας βροτῶν δυνάμει θείᾳ, ἰάσεις προΐασι τοῖς προσπελάζουσι· κόνις βραχεῖα τοῦ σώματος, τῶν Ἀθλοφόρων, πηγὰς θαυμάτων βρῦει ἐν χάριτι· προσέλθωμεν ἄνθρωποι καὶ ἀρυσώμεθα, ῥῶσιν ψυχῆς ῥῶσιν σώματος, ἀναβοῶντες, χαριστηρίους φωνὰς καὶ λέγοντες· Σῶτερ τοῦ κόσμου δι' ὃν ἤθλησαν, οἱ σεπτοὶ Ἀθληταὶ καρτερώτατα, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, πάσης βλάβης ἐλευθέρωσον.

Οἱ ἐπὶ χρόνους μακροὺς ἐγκεκρυσμένοι, καλλίνικοι Μάρτυρες νῦν πεφανέρωνται, καθάπερ ὄλβος πολύτιμος, τὴν Βασιλίδα, καταπλουτίζοντες πασῶν πόλεων, παλάμαις φερόμενοι Ἀρχιερέως σοφοῦ, καὶ εἰς ναὸν κομιζόμενοι, σεπτῶς τὸν θεῖον, καὶ τοῖς αἰτοῦσι διανεμόμενοι, εἰς πᾶσαν ῥῶσιν εἰς ὠφέλειαν, εἰς φωτισμὸν εἰς ἀντίληψιν, τῶν ὑμᾶς δεχομένων, ὡς πιστοὺς Θεοῦ θεράποντας.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐξαγορεύσω ἀγνή σοι Θεοτόκε, τὰ δεινὰ μου πταισμάτα· εἰ γὰρ καὶ κρύψω αὐτά, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἀνοιγομένων, πασῶν τῶν βίβλων φανερωθήσονται. Ὅμματα ἐρῶύπωσα βλέπων τὰ ἄτοπα· χεῖρας ἀθέσμως ἐμόλυνα, ταῖς αἰσχροουργίαις· σῶμα ἠχρείωσα ὁ ταλαίπωρος· καὶ τὴν ψυχὴν μου ἐτραυμάτισα, ἁμαρτίαις· ἐλέησον οἴκτειρον, καὶ μερίδος με δεῖξον, σωζομένων ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ καθορῶσα, ἐν ξύλῳ κρεμάμενον τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν ἐφ' ὑδάτων κρεμάσαντα, τὴν γῆν ἀσχέτως, καὶ πᾶσαν κτίσιν δημιουργήσαντα· καὶ γὰρ ἀναστήσομαι καὶ δοξασθήσομαι, καὶ τὰ τοῦ Ἄιδου βασιλεία, συντριψῶ σθένει, καὶ ἀφανίσω τούτου τὴν δύναμιν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκλυτρώσομαι, τῆς αὐτοῦ κακουργίας ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, προσαγάγω ὡς φιλόνητος.

Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας,

κατὰ τὴν τάξιν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γερασίου.

Ὡς ῥόδα νοητά, καὶ χαρίτων ταμεῖα, ἐφάνησαν ἐκ γῆς, τὰ σεπτὰ ὑμῶν σκῆνη, πανένδοξοι Μάρτυρες, Ἐκκλησίας ἐδραΐωμα, διαπνέοντα, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, καὶ παρέχοντα, ὁσμὴν ζωῆς τοῖς ἐκ πόθου, ὑμᾶς μακαρίζουσι.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκεται ὁ Κανὼν τῶν Ἁγίων.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα
- » ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος σταυροτύπως πλήξασα, καὶ
- » διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδί-
- » τὴν διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Μαρτυρικαῖς ἠγλαϊσμένοι χάρισι, καὶ τῷ μεγάλῳ φωτί, ὀλολαμπεῖς πόθῳ παρεστῶτες Μάρτυρες, τὰ νέφη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ παθῶν τὸν χειμῶνα, διασκεδάσατε χάριτι, τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἡμῶν.

Ἀνατεθεὶς ὁ τῶν Μαρτύρων ὄμιλος, τῷ παντεπόπτη Θεῷ, καὶ τῷ αὐτοῦ πόθῳ τὰς ψυχὰς προσδήσαντες, διέλυσαν τὸν σύνδεσμον, τῆς κακίας καὶ λύσιν, ἁμαρτημάτων βραβεύουσι, πίστει τοῖς αὐτοῦ μακαρίζουσιν.

Οἱ φανερῶς τὸν πονηρὸν συντρίψαντες, πόνοις ἀθλήσεως, καὶ φθονερῶς χρόνοις πλείοσι κρυπτόμενοι, σήμερον πεφανέρωνται, καὶ χερσὶν Ἰερέως, θεόφρονος συγκομίζονται, κόσμῳ σωτηρίαν βραβεύοντες.

Θεοτοκίον.

Ἐξ ὄρατῶν καὶ ἀοράτων ῥῦσαί με, Παρθενομήτορ ἐχθρῶν, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον ὄρατὸν γεννήσασα, ἀόρατον ὑπάρχοντα· καὶ παθῶν μου τὸν σάλον, τῇ σῇ γαλήνῃ κατεύνασον, μόνη τῶν βροτῶν ἐπανόρθωσις.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκ-
- » κλησίας δομητορ, σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ
- » σῇ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ στήριγμα,
- » μόνη φιλόφρωπε.

Πυρωθέντες τῷ πόθῳ, τῷ θεϊκῷ Μάρτυρες, πῦρ τῆς ἀθειᾶς αἱμάτων, ρεῖθροις ἐσβέσατε· καὶ ἀναλάμπαντες, φωτοειδεῖς ὡς ἀστέρες, πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, κατεφαιδρύνετε.

Ἀπαστράπτει Μαρτύρων, τὰ φωταυγῆ λείψανα, φέγγος ἰαμάτων τοῖς πίστει, τούτοις προστρέχουσι χάριν γὰρ ἤντησαν, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, τούτου τὸ ἐκούσιον, Πάθος ζηλώσαντες.

Οἱ τῆς πίστεως πύργοι, τὰ τοῦ Χριστοῦ θύματα, χρόνον ἐπιμήκιστον ἤδη, κατακρουπτόμενοι, νῦν πεφανέρωνται, Ἀρχιερέως παλάμη, εὐσεβῶς ὁσίως τε, συγκομιζόμενοι.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε μόνη τεκοῦσα, τὸν τοῦ παντός Κύριον. Χαῖρε τὴν χαρὰν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ προξενήσασα. Χαῖρε κατάσκιον, καὶ ἀλατόμητον ὄρος. Τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, χαῖρε Πανάμωμε.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὴν πλάνην τοῦ ἐχθροῦ, φανερῶς καθελόντες, ἐν ἔτεσι πολλοῖς, φθονερῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν πεφανέρωσθε, πανασίδιμοι Μάρτυρες, θεραπεύοντες, τὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν πάθη, καὶ ἰώμενοι, τὰς τῶν σωμάτων ὀδύνας, εἰς δόξαν Θεοῦ ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἰκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, ἐλευθέρωσον, κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Καὶ σοῦ τῆς καθαρᾶς, καὶ ἀμώμου Παρθένου, διήλθεν ἀληθῶς, τὴν καρδίαν ῥομφαία, Σταυρῷ ὡς ἐώρακας, τὸν Υἱόν σου ὑψούμενον, παναμώμητε, εὐλογημένη Μαρία, τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν Θεοτόκε, πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ μου ἰσχύς Κύριε σύ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός

» μου σύ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λι-

» πών, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ

» σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· Τῆ δυ-

» νάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Σου τὴν σφαγὴν καὶ τὸν ἐκούσιον θάνατον, Ζωοδότα δῆμος ἐπεπόθησε, τῶν Ἀθλητῶν καὶ πολυειδεῖς, πόνους ὑπομείνας εἰς ἄπονον μεταβέβηκε, καὶ θεῖαν εὐφροσύνην, μελωδῶν εὐχαρίστως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Τῷ τοῦ Σταυροῦ περιφραξάμενοι θώρακι, καὶ ἀγάπη θεῖα κρατυνόμενοι, συνασπισμὸν ἔλυσαν ἐχθροῦ, καὶ τὰς παρατάξεις τὰς τούτου πίστει ἠφάνισαν, οἱ Μάρτυρες οἱ θεῖοι, μελωδοῦντες προθύμως· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Ταῖς καλλοναῖς τῶν ἀρετῶν φαιδρυνόμενοι, ἐξ αἱμάτων χλαῖναν ἐστολίσθητε, ἠρωθρωμένην μαρτυρικῶν· σκῆπτρον δὲ καθάπερ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον φέροντες, Χριστῷ συμβασιλεύειν, ἠξιώθητε ὄντως, μακαρίων ἐλπίδων λαβόμενοι.

Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ εὐλογημένη Πανάμωμε, Ἀθλοφόρων θεῖον ἐγκαλλώπισμα, ἡ οὐρανῶσασα τὴν ἡμῶν, φύσιν ἀπωσθεῖσαν τῇ συμβουλίᾳ τοῦ ὄψεως, διάσωσόν με πάντων, τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, καὶ τυχεῖν σωτηρίας ἀξίωσον.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς

» τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν

» δεῖλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν

» ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Τῶν Ἀγίων σου Σῶτερ, χρόνον ἐπιμήκιστον κατακρυπτόμενα, τὰ ὁσῆ φυλάξας, ἐφάνέρωσας νῦν ὡς ἠυδόκησας, εἰς λαοῦ σου Λόγε, ἀγιασμὸν καὶ σωτηρίαν, καὶ αἰσχύνην ἐχθρῶν βλασφημούντων σε.

Τὸν κρυμὸν τῆς ἀπάτης, θέρμη διελύσατε πίστεως ἔνδοξοι, καὶ πολλῶν βασάνων, ὑπερβάντες πολὺπλοκα βάσανα, πρὸς τὴν ἄνω πόλιν, ἐπτερωμένοι τῇ ἀγάπῃ, κατεπαύσατε δόξης πληρούμενοι.

Καρτερία μαστίγων, πᾶσαν ἀπερῶρισαν ἐχθροῦ ἀπόνοιαν, οἱ στερόροι ὀπλίται, καὶ στρεβλούμενοι καὶ ἀναρτώμενοι, καὶ πυρὶ ἐνύλω, προσομιλοῦντες πᾶσαν ὕλην, ἀθεΐας ἐνέπρησαν χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ἵπερτέρα τῶν ἄνω, πέφυκας Δυνάμεων Θεοχαρίτωτε, συλλαβοῦσα Λόγον, τὸν τὰ σύμπαντα λόγῳ ποιήσαντα, καὶ τεκοῦσα τοῦτον, τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ τῶν αἰώνων, γεννηθέντα ἀρρέυστως ἀμόλυντε.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἰ ἀνομίαι μου·

» καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ

» γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου ὁ Θεὸς τῆς σωτη-

» ρίας μου.

Ὡς κρίνα ταῖς νοηταῖς, κοιλάσιν ἀναβλαστήσαντες, ἐνθέου πάντας ὁσμῆς, πληροῦτε πανεύφημοι, καὶ ψυχῶν ἐλαύνετε, δυσωδίαν πᾶσαν Ἀθλοφόροι ἀξιάγαστοι.

Ἰχῶρες μαρτυρικοί, ψυχῶν ἰώνται τὰ τραύματα· ἐν τούτοις γὰρ τὸν ἐχθρόν, στερόρως τραυματίσαντες, ἰατρειὸν ἄμισθον, τοῖς θερμῶς αἰτοῦσι θείῳ Πνεύματι γεγόνασι.

Τῷ Βασιλεῖ κατ' ἐχθρῶν, αἰτεῖσθε τὰ νικητήρια· Ἀρχιερεῖ δὲ θερμῶς, ὑμᾶς συγκομίσαντι, τὴν ἄνωθεν Μάρτυρες, παρὰ τοῦ Σωτήρος ἐξαιτήσασθε εὐμένειαν.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ Θεὸς τοῖς θνητοῖς, σαρκὸς ἐφάνη προσλήμματι· ὁ πλούσιος τὴν ἐμὴν, πτωχείαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνελάβετο, τῆς ἀθανασίας τὰς εἰσόδους μοι δωρούμενος.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐκ τῆς γῆς ἐκλάμψαντες φωστῆρος δίκην, ἀσεβείας ἅπασαν ἀπεμειώσατε ἀχλύν, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐφωτίσατε, Μάρτυρες θεῖοι Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Ὁ Οἶκος.

Ὡς ῥόδα μέσον ἀκανθῶν, τὰ λείψανα ἀνθοῦντα, ὁσμὴν ὀρθοδοξίας πηγάζετε ἐν κόσμῳ, Μάρτυρες ἔνδοξοι σεπτοί· κόσμου τὰ ὠραῖα ἀρνησάμενοι καλῶς, βασάνους ὑπεμείνατε· Βασιλεῖς ἀνομοῦντας ἠλέγξατε, τὸν Βασιλέα καὶ Δεσπότην τῶν ἀπάντων κηρύξαντες μετὰ παρρησίας· διὰ τοῦτο οὐρανοῦ τὰ κάλλη ὀρῶντες, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἰκεσίαν τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων προσάγετε, τῶν τελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα, Μάρτυρες θεῖοι, Τριάδος ὑπέρμαχοι.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου, ἦτις συνέβη ἐν τοῖς χρόνοις Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλέως.

Στίχ. Φανέντες ἐκ γῆς Μάρτυρες κεκρυμμένοι,

Αἴρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γῆς βλάβην.

Εἰκάδα δευτερίην ἀνά σεπτὰ φάνη χθονός ὄστᾱ.

Θωμᾶ τοῦ Ἀγιωτάτου τὸν θρόνον ἰθύνοντος Κωνσταντινουπόλεως, εὐρέθησαν τὰ ἅγια λείψανα, κείμενα ὑπὸ γῆν, καὶ ἀνελήφθησαν εὐθὺς σεβασμίως παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως, συνδρομῆς οὐ τυχούσης ἐκεῖσε γενομένης, ὅτε καὶ νοσήματα ἐθεράπευσαν ἀνίατα. Μετὰ δὲ παρολκὴν πολλῶν χρόνων, ἐκ θείας τινός ἐπιφανείας, ἀπεκαλύφθησαν ἀνδρὶ τινι Νικολάῳ κληρικῷ καλλιγράφῳ, εἶναι τὰ λείψανα, τινὰ ἐν τῶν πολλῶν, Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, ὧν ὁ θεῖος Ἀπόστολος μέμνηται ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου, τοῦ ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

Στίχ. Ἀθανάσιος, θρέμμα Παυλοπετρίου,

Ἀποστόλοις σύνεστι Παύλῳ καὶ Πέτρῳ.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, γονέων εὐλαβῶν ὑπάρχων καὶ θεοσεβῶν, καὶ πλουσίων πάνυ. Γενόμενος οὖν εὐλαβῆς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, τὸ μοναχικὸν ἐπεπόθησεν ἀμφιάσασθαι σχῆμα. Καὶ δὴ ἀπελθὼν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ τῆς Νικομηδείας πορθμοῦ, τὴν κόμην ἀπεκείρατο. Τοσοῦτον δὲ ὑψώθη ταῖς ἀρεταῖς, ὡς καὶ Βασιλεῦσι γνώριμος γενέσθαι. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου διαβληθεὶς, ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους εἰκόνας, βασάνοις ὑπεβλήθη πολλαῖς, καὶ πικροτάταις ἐξορίαῖς καὶ θλίψεσιν. Ἀνένδοτος οὖν διαμείνας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μέχρι τέλους διατηρήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθοῦσα, καὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Εὐνους ἐφεῦρες, Ἀνθοῦσα, τοὺς οἰκέτας,

Ξίφει θανούση, συνθανόντας σοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Συνετὸς ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ψάλλει Συνετὸς καίπερ ἐκθνήσκων ξίφει·

Βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασσίου καὶ Λιμναίου.

Στίχ. Λιμὴν Λιμναῖον καὶ Θαλάσσιον φέρει,

Ὡς περ θάλασσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον.

Τούτων, ὁ μὲν Θαλάσσιος ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, ἀπλότητι ἤθους, καὶ φρονήματος ταπεινότητι πάντας ὑπερβάλλων. Ὁ δὲ γε Λιμναῖος, καὶ αὐτὸς τὸν ἀσκητικὸν βίον ὑπεραγασθεῖς, παρ' αὐτὸν μὲν τὸν μέγαν ἀφίκετο Θαλάσσιον, νέος πάνυ ὑπάρχων· ὑπ' αὐτοῦ δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν ἐκδιδαχθεῖς, πρὸς τὸν ἀοίδιμον παρεγένετο Μάρωνα· οὗ τὸν βίον ζηλώσας, ἐν ὑπαίθρῳ βιοτεύειν ἠσπάσατο. Καὶ κορυφὴν ὄρους καταλαβὼν, κώμης τινὸς ὑπερκειμένην, Τάργαλα λεγομένης, ἐν ταύτῃ διετέλεσεν ἀσκητικῶς βιώσας, οὐ καλύβην πηξάμενος, οὐ σκηνὴν, οὐκ οἰκίσκον, ἀλλὰ θριγγίῳ μόνῳ ἐκ ξηρολίθου ἑαυτὸν περιφράξας, τὸν οὐρανὸν εἶχεν ὄροφον.

Ἐντεῦθεν καὶ θαυμάτων χάριν παρὰ Θεοῦ ἐκομίσαστο, ὡς καὶ δαίμονας ἀπελαύνειν, καὶ νόσους ἰᾶσθαι ἀποστολικῶς. Βαδίζων δὲ ποτε ὁ Ἅγιος, ὑπὸ ὄφεως ἐδήχθη· ἀλλὰ προσευχῇ μόνῃ κρείττων ὤφθη θανάτου. Καὶ πάθει ποτὲ κοιλικῶ περιπεπτωκῶς (δεινὸν δὲ τοῦτο καὶ λίαν χαλεπὸν), τῇ τοῦ Θεοῦ ἐπικλήσει τὴν θεραπείαν ἐδέξατο. Τοὺς δὲ τὸ βλέπειν ἀφηρημένους, καὶ προσαιτεῖν ἠναγκασμένους, συναγαγὼν, καὶ κελλία οἰκοδομήσας, ἀνάλογα τῆς τούτων πληθύος, ἐν τούτοις διάγειν ἐκέλευσε, τὴν ἀναγκαίαν αὐτοῖς τροφὴν παρὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ἀφικνουμένων ποριζόμενος. Ἐν ὅλοις δὲ τριακόντα ὀκτώ ἔτεσιν ὑπαίθριος βιούσ, ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα τῷ Θεῷ παρέθετο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Τελεσφόρου, Ἐπισκόπου Ῥώμης.

Στίχ. Ἦνεγκε καρπὸν τῇ τομῇ Τελεσφόρος,

Τελεσφορήσας εὐγενῆς οἷα σπόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

Στίχ. Ἐν γῇ νεκρώσας, ὡς λέγει Παῦλος, μέλη,

Ζωῆς μετέσχεν ἐν πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος ἐκ πόλεως μὲν ἦν Ἀντιοχείας· τὸν φιλόσοφον δὲ καὶ ἐρημικὸν ἀσπασάμενος βίον, πρῶτον μὲν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἑαυτὸν καθεῖρξεν· εἶτα δὲ τὴν ὑπερκειμένην καταλαβὼν ῥαχίαν, καὶ οὐδὲ τῷ σώματι σύμμετρον, κατασκευάσας κελλίον, ἐν αὐτῷ διῆγε, κατακύπτειν διηνεκῶς ἠναγκασμένος·

οὐδὲ γὰρ εἶχεν ὕψος ἰσόμετρον τῷ μήκει τοῦ σώματος· οὐδὲ σανίς αὐτῇ συνείρμιστο, ἀλλὰ ταῖς κιγκλίσι παραπλησίως διήνοικτο, καὶ φωταγωγοῖς ἔωκει τὰς εὐρυτέρας ἐχούσας τοῦ φωτὸς εισόδους. Οὐ χάριν οὔτε τῆς τῶν ὑετῶν ἀπηλλάττετο βλάβης, οὔτε τῆς ἡλιακῆς ἡλευθεροῦτο φλογός.

Πολὺν χρόνον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ διαρκέσας, ὕστερον ἐξελήλυθε, τοῦ Ἐπισκόπου Ἀντιοχείων Θεοδωρήτου εἷξας ταῖς παρακλήσεσιν. Ἰστατο μὲν οὖν διηνεκῶς εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐκτείνων, καὶ τὸν τῶν ὄλων Θεὸν ἀνυμνῶν· τὸ δὲ σῶμα καλύπτων ἐν δερματίνῳ χιτῶνι, περὶ τὴν ῥίνα καὶ τὸ στόμα, βραχεῖαν τῷ πνεύματι παρείσδυσιν καταλέλοιπε· καὶ τοῦτον ἅπαντα τὸν πόνον ὑπέμεινε, οὐδὲ σῶμα εὐρωστον ἔχων, ἀλλὰ καὶ λίαν πολλοῖς βαλλόμενον πάθει. Ζεούση δὲ προθυμία πυρπολούμενος, πονεῖν ἐβιάζετο διὰ στεφάνων ἀντίδοσιν, οὐς καὶ πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας ἀναμένει λήψεσθαι.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι
- » ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες, ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομέ-
- » νω ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλο-
- » γητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γνωστοὶ τῷ ποιήσαντι, τῷ μαρτυρίῳ πάλαι γενόμενοι, ἀφανῶς κεκρυμμένοι, ἡμῖν ἀρτίως νῦν ἐπεγνώσθητε, τοῖς μελωδοῦσι πανεύφημοι Μάρτυρες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀντλήσατε ἄνθρωποι, πηγῆς βρουύσης νάμα σωτήριον, ὀχετῶν ἐξ ἀῦλων, διὰ λειψάνων Μαρτύρων σήμερον, καὶ μελωδεῖτε τῷ τούτους δοξάσαντι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Φωτὸς οἰκητήρια, ἀναδειχθέντες διὰ βασάνων πολλῶν, κατακρύψει ζοφῶδει, ἐτῶν διαύλοις κατακρυπτόμενοι, ὡς ἐξ ἀδύτων φωστήρες ἐξέλαμψαν, οἱ Ἀθληταί σου Χριστέ, φωταγωγοῦντες ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Προφῆται προήγγειλαν, τὸ βάθος Κόρη τοῦ μυστηρίου σου· ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Θεὸν Παρθένε ἐκνοφόρησας, καὶ ἐν οὐσίαις δυσὶν ἀπεκύησας, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἀπολύτρωσιν.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἑπταπλασίως κάμινον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος,
» τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείτ-
» τονι, περισωθέντας τούτους ἰδῶν, Τὸν Δημιουργόν,
» καὶ Λυτρωτὴν ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς
» ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς τῆς ἀμπέλου κλήματα, τῆς αὐλοῦ ὑπάρχοντες, βότρυας ἡμῖν θεογνωσίας
ἤνθησαν, καὶ οἶνον ἐκέρασαν, ἀθανασίας πᾶσι σαφῶς, μέθην ψυχικῆς,
ἀποκρουόμενον βλάβης, οἱ Μάρτυρες βοῶντες· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς ὄχετοῖς τοῦ αἵματος, ποταμοὺς ἀπεξήραναν, εἰδωλομανίας καὶ πυρὰν
ἐτέφρωσαν, ἀθέου προστάγματος, οἱ Ἀθληταὶ τῆς δόξης Χριστοῦ· πᾶσαν δὲ
πιστῶς, ἀναβοῶσαν καρδίαν, κατήρδυσαν πλουσίως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἱεραρχῶν ὁ πρόκριτος, ἱερῶς συγκινούμενος, τὴν συγκομιδὴν τὴν ἱερὰν
πεποίηται, ὑμῶν παμμακάριστοι, καὶ ἐτησίως ταύτην τιμᾶ, μέλπων σὺν παντί,
τῷ Ἱερῷ καταλόγῳ· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἁγιοσθεῖσα Πνεύματι, Θεοτόκε Πανάμωμε, τὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις ἐπαναπαυόμενον,
ἐκύησας Ἅγιον, καὶ εὐεργέτην μόνον Θεόν, πάντας τοὺς βοῶντας, ἀγιάζοντα
πίστει· Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλά-
» γη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματι-
» κῶς· καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν
» οὐρανῶν· διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων,
» ταξιαρχαὶ μεγαλύνουσι.

Ἀλλήλους συνωθοῦντες πρὸς τὴν ζωὴν, καὶ θαρρῆεῖν ἑαυτοῖς ἐγκελεύοντες, τοὺς
αἰκισμούς, ἤνεγκαν βοῶντες οἱ Ἀθληταί· Ἴδε καιρὸς εὐπρόσδεκτος· στῶμεν καὶ

νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν· Χριστὸς γὰρ ἀθλοθέτης, προτείνει τοὺς στεφάνους, ὁ δι' ἡμᾶς παθεῖν ἐλόμενος.

Ἐψώθης ἐπὶ ξύλου Λόγε Θεοῦ, καὶ Μαρτύρων ἀγέλας ἀνείλκυσας, πρὸς σεαυτόν, πάθος εἰκονίσαντας καὶ σφαγὴν, ἣν ἐκουσίως Δέσποτα, εἴλου εὐσπλαγχνία τῇ καθ' ἡμᾶς· διό σε οἱ γενναῖοι, ποθήσαντες ὀπλῖται, ὡς ἱερεῖα σφαγιάζονται.

Χριστῷ συμβασιλεύειν διαπαντός, ἀθλοφόροι πανεύφημοι Μάρτυρες, περιχαρῶς, καταξιωθέντες ἐν οὐρανοῖς, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, καὶ τῷ Ποιμενάρχη τὴν ψυχικὴν, αἰτεῖσθε σωτηρίαν, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν πίστει, ἀνευφημοῦσιν ὑμᾶς σήμερον.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη τοῦ Ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τῆς ψυχῆς μου τὰ νέφη ἀπέλασον· πύλη Θεοῦ, ἄνοιξόν μοι πύλας ἐκδυσωπῶ, δικαιοσύνης Δέσποινα, καὶ πρὸς τὰς εἰσόδους τὰς ἀγαθὰς, εἰσάγαγε Παρθέने, σκανδάλων πολυτρόπων, τοῦ πονηροῦ ἐκλυτρουμένη με.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΓ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε, ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου τρία.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε τῆς Παρθένου ὁ καρπός, καὶ ζωαρχικώτατος σπόρος, εἰς γῆν ἐνέπεσε, τότε σε πολύκαρπον στάχυν ἐβλάστησε, τοὺς πιστοὺς διατρέφοντα, τοῖς τῆς εὐσεβείας, λόγοις τε καὶ δόγμασι καὶ τῆς ἀθλήσεως, τούτους ἀγιάζοντα θείῳ, αἵματι καὶ ἱερωσύνης, μύρω καθαγνίζοντα Πολύκαρπε.

Ἔδυσ ἐκ τοῦ κόσμου πρὸς Θεόν, ταῖς μαρμαρυγαῖς ἀποστίλβων, τοῦ μαρτυρίου σου· ἔστης τῆς ἐφέσεως ὡς τὸ ἀκρότατον, ὀρεκτῶν φθάσας Ὅσιε, καὶ τῆς μακαρίας, αἴγλης ἐμφορούμενος· ἦς νῦν ἰκέτευε, πάντας ἐν μεθέξει γενέσθαι, τοὺς τὴν σὴν πανίερρον μνήμην, μάκαρ ἐορτάζοντας Πολύκαρπε.

Ὅτε ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ἡ ἀληθινὴ κρεμασθεῖσα, ὑψώθη ἄμπελος, τότε σε κατάκαρπον κλῆμα ἐξέτεινε, τῇ δρεπάνῃ τεμνόμενον, σεπτοῦ μαρτυρίου, καὶ

τοῖς τῶν κολάσεων ληνοῖς πατούμενον· οὐπερ εὐφροσύνης κρατῆρα, πίστει συγκεράσαντες Πάτερ, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνάς σου δοξάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάντων θλιβομένων ἢ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις χειμαζομένων λιμῆν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις καὶ βακτηρία τυφλῶν, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σὺ ὑπάρχεις ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ὑβρεις ὑπομείναντα πολλάς, καὶ ἐπὶ Σταυροῦ ὑψωθέντα, τὸν τοῦ παντός Ποιητὴν, βλέψασα Πανάχραντε ἔστενες λέγουσα· Ὑπερύμνητε Κύριε, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, πῶς τιμῆσαι θέλων σου τὸ πλάσμα Δέσποτα, φέρεις ἐν σαρκὶ ἀτιμίαν; δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ, καὶ συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Ἡ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε. Γερασίμου.

Τὴν κλῆσιν τοῖς ἔργοις σου, ἐπισφραγίσας σοφέ, ἐλαία κατάκαρπος, ὠφθης ἐν οἴκῳ Θεοῦ, Πολύκαρπε ἔνδοξε· σὺ γὰρ ὡς Ἱεράρχης, καὶ στερόδος Ἀθλοφόρος, τρέφεις τὴν Ἐκκλησίαν, λογικῇ εὐκαρπία, πρεσβεύων Ἱερομάρτυς, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς·

Τὸν θεῖον Πολύκαρπον ἐν ἄσμασιν εὐφημήσω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Δεῦτε λαοί, ἄσωμεν ἄσμα Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ

» διελόντι θάλασσαν καὶ ὀδηγήσαντι, τὸν λαὸν ὃν ἀνή-

» κε, δουλείας Αἰγυπτίων, ὅτι δεδόξασται.

Τῆ τοῦ Χριστοῦ, φωτοχυσία λαμπόμενος, καὶ τῆς αὐτοῦ ἐλλάμψεως Πάτερ πληρούμενος, τὴν ζοφώδη ψυχὴν μου, καταύγασσον θεόφρον, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ὁ φωτισμός, τοῦ σωτηρίου κηρύγματος, τὴν καθαρὰν καρδίαν σου καθάπερ ἔσοπτρον, ἀκηλίδωτον Πάτερ, ἀστράψας τὰς ἀκτῖνας, πᾶσιν ἐξέλαμψε.

Νόμου καινοῦ, στηλογραφία σὺ γέγονας, ἐγγεγραμμένον ἔχουσα Πάτερ οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι θείῳ, τῆς χάριτος τῆς θείας, τὸ Εὐαγγέλιον.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἐκ σοῦ, σωματωθέντα γινώσκοντες, ἄνευ σαρκὸς θελήματος τὸν πρὸ τῆς κτίσεως, καὶ πρὸ πάντων αἰώνων, κυρίως Θεοτόκον, ὁμολογοῦμέν σε.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε, ὁ ξύλω νεκρώσας

» τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον, εἰς τὰς

» καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε.

Ἐλαία ψαλμικῶς εἰπεῖν κατάκαρπος, ἐγένου Πολύκαρπε θεοφάντορ, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Κυρίου σου, ἰλαρότητα φέρων τοῦ κηρύγματος.

Ἰθύνας ἐμμελῶς θεομακάριστε, τὸν νοῦν σου προστάγμασι τοῦ Σωτῆρος, ἐπαξίως ἐχρημάτισας, τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας ποιμὴν ἄριστος.

Ὀλόκληρον σαυτὸν Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ζῶσαν θυσίαν τῷ μαρτυρίῳ, συνειδήσεως μαρτύριον, προαθλήσας παμμάκαρ δι' ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσεως ἡμῶν τὸν χοῦν ἐτίναξας, τεκοῦσα τὴν ὄντως ἀθανασίαν, καὶ στολὰς ἡμῖν ἐξύφανα, ἀφθαρσίας Παρθένε τῆ γεννήσει σου.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀληθῶς γεωργήσας Πάτερ σοφέ, ὡς οἶνον ἐξέβλησας, τὸν τῆς πίστεως λόγον, τὸν εὐφραίνοντα πάντων, Πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ θαυμάτων ὠφθης, ἀπέραντον πέλαγος· ὄθεν καὶ Μαρτύρων, καλλονὴ ἀνεδείχθης, πυρὶ τελειούμενος, καὶ φωτὸς ἀξιούμενος, αἰδίου Πολύκαρπε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἡλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχνία χρυσοφαῆς, ἄσπιλε ἀμόλυντε, ὑπεράμωμε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώπτουσαν πάθει, τῆς ἀπαθείας αἴγλη, καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην, τὴν καρδίαν μου πλῦνον, ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας καὶ δάκρυσι, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δοθῆναί μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα, ὁ ἀνάξιος δούλος σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος· σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν τῆς σῆς οἰκονομίας,

» καὶ ἐδόξασά σε, μόνη φιλόφρονε.

Πολυκαρπίαν φέρουσα, τῶν ἀρετῶν πολύκαρπος φυτεία, τῷ Δεσπότῃ ὠφθης, Πάτερ Πολύκαρπε.

Ὁλοκαύτωμα τέλειον, καὶ καθαρὰ θυσία προσηνέχθης, τῷ Σωτῆρι πάντων, Πάτερ Πολύκαρπε.

Λαὸν εὐσεβῶς Ὅσιε, καθοδηγῶν πρὸς φῶς θεογνωσίας, τὸν τῆς ἀθεΐας, ζόφον ἀπήλασας.

Ἕμνολογοῦμεν ἔνδοξε, τὴν τῆς ψυχῆς στερόραν σου καρτερίαν, καὶ τῶν σῶν ἀγώνων, τὸ ἀκαθαίρετον.

Θεοτοκίον.

Καταλάμπρυνον Ἀχραντε, τὴν ζοφερὰν ψυχὴν μου τῷ φωτί σου, ἢ τὸ φῶς τεκοῦσα, τὸ ἐνυπόστατον.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτός χορηγός, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητής

» Κύριος, ἐν τῷ φωτί, τῶν σῶν προσταγμάτων, ὀδηγη-

» σον ἡμᾶς· ἐκτός σου γὰρ ἄλλον, Θεὸν οὐ γινώ-

» σκομεν.

Αἴγλη τοῦ Πνεύματος σύ, καταλαμπόμενος τὸν νοῦν Ὅσιε, συμβολικῶς, πυρὶ φλεγομένω, σαφῶς ἐμυήθης, τὴν διὰ πυρός σου, θεόφρον τελείωσιν.

Ῥεῖθρον ἐδέξω ζωῆς, ὡς ἐκ χειμάρρου τῆς τρυφῆς Ὅσιε, τῷ μαθητῇ, τῷ ἡγαπημένω, μεμαθητευμένος, τῷ ἀρυσάμένω, σοφίας τὴν ἄβυσσον.

Πλοῦτον καὶ δόξαν λαμπράν, καὶ μῆκος βίου καὶ ζωὴν ἀφθαρτον, ἢ ἀληθῆς, σοφία Χριστός σοι, δεδώρηται Πάτερ, ὡς διαφερόντως, αὐτὸν ἀγαπήσαντι.

Θεοτοκίον.

Ὁ παλαιὸς ἡμερῶν, ὡς ἐπὶ πόκον ὑετὸς Πάναγνε, ἐπὶ τὴν σὴν, γαστέρα κατῆλθε, τὴν ἡγιασμένην, καὶ νέος ἐφάνη, Ἀδὰμ ὁ φιλάνθρωπος.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἄβυσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξι-

» χνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσ-

» σον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Νεκρωθεὶς θεηγόρε τῷ κόσμῳ παντί, μόνῳ δὲ Χριστῷ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, πρὸς τὸν Χριστὸν μεθέστηκας, ζωτικὴν ἀφθαρσίαν καρπούμενος.

Εὐσχημόνως ὀδεύων μακάριε, τέκνον τε φωτὸς καὶ εἰρήνης δεικνύμενος, τὸν τῆς νυκτὸς πρωτότοκον, καὶ πολέμιον ἔγνωσ Μαρκίωνα.

Νουθετούμενοι Πάτερ τοῖς λόγοις σου, πᾶσαν ἐκτρεπόμεθα βέβηλον αἵρεσιν, καὶ πονηρὰ συνέδρια, τῶν διττὰς πρεσβευόντων ἀρχὰς δυσσεβῶν.

Θεοτοκίον.

Ἄμαρτιαν τοῦ κόσμου τὸν αἴροντα, ἄχραντον Ἀμνὸν συλλαβοῦσα Πανάμωμε, ἁμαρτιῶν συγχώρησιν, ἐκδυσώπει δοθῆναι τοῖς δούλοις σου.

Κοντάκιον. Ἦχος α´. Χορὸς Ἀγγελικός.

Καρπὸς τοὺς λογικούς, τῷ Κυρίῳ προσφέρων, Πολύκαρπε σοφέ, ἀρετῶν δι' ἐνθέων, ἐδείχθης ἀξιόθεος, Ἱεράρχα μακάριε· ὅθεν σήμερον, οἱ φωτισθέντες σοῖς λόγοις, ἀνυμνοῦμέν σου, τὴν ἀξιέπαινον μνήμην, δοξάζοντες Κύριον.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τῆς σοφίας χρησιμότητα ἀρυσάμενος, ἐξ αὐτῆς Πάτερ ἔπλησας θεογνωσίᾳ τὴν ποιμνὴν σου, καὶ τῆς παναγίας καὶ ἀρρήτου Θεότητος τὸ τρισήλιον

ἤστραψας, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀγέννητον, Υἱοῦ δὲ τὴν γέννησιν, καὶ ἐκπόρευσιν Πνεύματος, μίαν Θεότητα, μίαν δόξαν τρανώς ἐκδιδάξας, καὶ εἰδώλων ἀθεΐαν ἐκ ποδῶν ἀποποιήσας· καρποὺς δὲ ὠρίμους, ψυχὰς πιστευόντων προσάγων τούτῳ ἔνδοξε· ἐν ᾧ βεβαπτίσμεθα, εἰς ὃν καὶ πιστεύομεν, δοξάζοντες Κύριον.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου, Ἐπισκόπου Σμύρνης.

Στίχ. Σοὶ Πολύκαρπος ὠλοκαυτώθη Λόγε,

Καρπὸν πολὺν δούς ἐκ πυρὸς ξενοτρόπως.

Εἰκάδι ἐν τριτάτῃ κατὰ φλόξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Οὗτος ἐμαθητεύθη τῷ Θεολόγῳ Ἰωάννῃ καὶ Εὐαγγελιστῇ, σὺν Ἰγνατίῳ τῷ Θεοφόρῳ καὶ μετὰ Βουκόλον, τὸν ἀγιώτατον Ἐπίσκοπον Σμύρνης, χειροτονεῖται παρὰ τῶν Ἐπισκόπων, προθεσπίσαντος αὐτῷ τὴν ἱερωσύνην τοῦ μακαρίου Βουκόλου. Ἐν δὲ τῷ κατὰ Δέκιον διωγμῷ συλληφθεὶς, προσήχθη τῷ Ἀνθυπάτῳ, καὶ διὰ πυρὸς τὸν ἀγῶνα διήνυσε, καὶ θαυμάτων ἐξαισίων δημιουργὸς γέγονε. Πρὸ γὰρ τῆς ἱερωσύνης, τῆς θρεψαμένης αὐτὸν γυναικὸς τοὺς σιτῶνας ἐπλήρωσε δι' εὐχῆς, οὓς πρότερον εἰς τὴν δεομένων χρεῖαν ἐκένωσε. Καὶ πυρὸς καταφλεγόντος ἐπέσχεν ὀρμήν, μετὰ τὴν τῆς ἱερωσύνης ἀνάρρῃσιν. Καὶ δι' ἰκεσίας ὑετὸν ἀυχμῶσιν τῇ γῇ κατήγαγε, καὶ πάλιν τούτου τὴν ἀμετρίαν ἀνέστειλε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν, Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου καὶ Ἀντωνίνου.

Στίχ. Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,

Συντάσσεται σοι, καὶ μεθίσταται βίου.

Τούτων, ὁ μὲν Ὁσῖος Ἰωάννης γνῶριμος καὶ μαθητὴς γέγονε Λιμναίου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει, τῷ τῇ κόμῃ Ταργάλα πελάζοντι, ἀσκήσαντος. Ραχίαν δὲ καταλαβὼν πάνυ δυσχεῖμερον καὶ προσάρκτιον, ἐνενηήκοντα πέντε ἡμέρας ἐκεῖσε διετέλεσε. Κάκειθεν μεταβάς, πάλιν ὑπέστρεψε, καὶ πεποίηκε χρόνους εἰκοσιπέντε ὑπαίθριος. Τροφή δὲ ἦν αὐτῷ ἄρτος καὶ ἄλας· ἐσθῆς ἐκ τριχῶν· καὶ σιδήροις βαρυτάτοις ἅπαν τὸ σῶμα καθηλουτο. Ὑπὸ τούτων οὖν βαρυνόμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων φλεγόμενος, οὐδεμιᾶς ἠθέλησε πώποτε παραψυχῆς μετασχεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τῶν συνήθων τις παρὰ τὴν σπιβάδα ἀμυγδαλὴν ἐφύτευσε, ἣτις δένδρον τῷ χρόνῳ γενομένη, σκιὰν τῷ Ἁγίῳ παρεῖχεν, ἐκτμηθῆναι ταύτην προσέταξεν, ἵνα μηδεμιᾶς ἐκεῖθεν ἀπολαύση παραψυχῆς. Ἐν τούτοις οὖν ἀγωνιζόμενος ὁ Ὁσῖος Ἰωάννης, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ παναοίδιμος Μωϋσῆς τὸν βίον τούτου ἠσπάσατο, ἐν ὑψηλῇ τῇ κορυφῇ Ῥαμᾶ, ὑπερκειμένη τῆς κώμης, ἀγωνιζόμενος. Καὶ ὁ μέγας Ἀντίοχος, ἀνὴρ πρεσβύτης, ἐν ἐρήμῳ τόπῳ τὸ θριγκίον δειμάμενος· καὶ ὁ τρισόλβιος ἐν γεγηρακῶτι σώματι Ἀντωνῖνος, τοῖς νέοις παραπλησίως ἀγωνιζόμενος ἦν· ἐσθῆς γὰρ ἦν αὐτοῖς ἡ αὐτή, καὶ τροφή, καὶ στάσις, καὶ προσευχαὶ παννύχιοι καὶ πανημέριοι. Καὶ οὔτε χρόνου μῆκος, ἢ γῆρας, οὐκ ἀσθένεια φύσεως ἤλεγξεν αὐτῶν τὴν καρτερίαν. Ἄλλ' ὥσπερ ἀκμάζοντα ἐν αὐτοῖς ἔχοντες τὸν ἔρωτα τοῦ διὰ Χριστὸν πονεῖν, ἐν τοιαύτῃ πολιᾷ, ἐν εἰρήνῃ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῷ Θεῷ παρέθεντο. Τοσοῦτον ἀπώναντο τῆς βιοτῆς καὶ ἀσκήσεως τοῦ θεοῦ Ἰωάννου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Τιμῶ τελευτῆν σὴν σιγῇ, Γοργονία,

Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Κλήμης, τὸ κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου,

Καινόν τι γλεῦκος, αἶμα τμηθεὶς ἐκχέει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Θεὴν ἀποσκώπτουσαν εἰς θεοὺς πλάνους,

Οἱ τῆς πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ζεβινᾶ, Πολυχρονίου, Μωσέως καὶ Δαμιανοῦ.

Στίχ. Θεῖος Ζεβινᾶς λήξιν εἰς θείαν φθάνει,

Λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις βίου.

Πολυχρόνιος, καὶ συνασκηταὶ δύο,

Οἱ τρεῖς ὁμοῦ πληροῦσι τοὺς ζωῆς χρόνους.

Τούτων, ὁ μὲν θεῖος Ζεβινᾶς ἐν ὄρει τινὶ τὸ ἀσκητικὸν ἐπήξατο καταγώγιον, πόνοις ἀσκητικοῖς μέχρι γήρως αὐτοῦ κεχρημένος· ἐπλεονέκτει δὲ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀνθρώπους τῇ τῆς προσευχῆς προσεδρεΐα. Ὅθεν ἐκ τοῦ γήρως φέρειν τὴν στάσιν μὴ δυνάμενος, τῇ βακτηρίᾳ προσκλινόμενος, ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε. Θαυμασιῶς δὲ βιώσας καὶ θεαρέστως, τῶν τῆ δε μετέστη.

Ὁ δὲ θεῖος Πολυχρόνιος, τούτου μαθητὴς γεγονώς, οὕτω τὴν τοῦ διδασκάλου ἀρετὴν ἀκριβῶς ἀνεμάξατο, ὡς οὐδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάσσειται· τῇ γὰρ αὐτῇ διηνεκεῖ στάσει καὶ καρτερίᾳ τῆς προσευχῆς καὶ οὗτος ἐχρῆτο. Σίδηρα μὲν οὐκ ἠνέσχετο φορέσαι, διὰ τὸ μὴ τινὰς ἀστηρίκτους ἐπ' αὐτῷ βλαβῆναι· δρυὸς δὲ ῥίζαν βαρυτάτην τοῖς ὤμοις ἐπιφέρων, ὡς μὴ δύνασθαι δυσὶ χερσὶ ταύτην παρακινήσαι, τὸ σῶμα κατεβάρυνεν. Ἐκ τούτων τῶν πόνων, καὶ θεόσδοτος αὐτῷ ἐπήνθει χάρις, καὶ διὰ προσευχῆς αὐτὸς αὐχμὸν ἔλυσε, καὶ ληκύθιον, κενὸν ὄν ἐλαίου, προσευχῇ πλήρες πεποίηκε· πολλά τε τερατουργήματα ἕτερα πεποιηκώς, πρὸς Κύριον ἐκδημεῖ.

Οἱ δὲ τούτου φοιτηταί, ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐν τῷ τοῦ θεοῦ Πολυχρονίου κελλίῳ παρῶκησεν, ὅλην τὴν αὐτοῦ ἐκμαζάμενος ἀρετὴν. Ὁ δὲ Δαμιανός, κώμην τινα καταλαβὼν, Νιαρὰν καλουμένην, καὶ παρὰ τὰς ἄλλας οἰκίσκον εὐρῶν ἐρημότατον, ἐν ἐκείνῳ διῆγε, τὴν αὐτὴν μετῶν τῷ διδασκάλῳ πολιτείαν. Οὐδὲν γὰρ ἦν αὐτῷ ἐν τῷ κελλίῳ, εἰ μὴ μία σπυρίς τὴν φακὴν ἔχουσα, ἣν τροφήν ἐποιεῖτο. Τοσαύτην ὠφέλειαν ἐκ τῆς τοῦ Πολυχρονίου συναυλίας οὗτοι εὖραντο, ὅσιώς πολιτευσάμενοι.

Ὁ Ὅσιος Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κατὰ τὸν Ἄθω ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται ἐν ἔτει ἀσπ' (1280).

Στίχ. Δαμιανοῦ ὁ τάφος ἦν τῶν χαρίτων,

Λειμῶν γλυκύπνους· ὦ ξένης εὐωδίας!

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰκόνοσ χρυσοῦς, ἐν πεδίῳ Δεηρᾶ λατρευομένης,

» οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθεωτάτου

» προστάγματος· μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσι-

» ζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέ-

» ρων ἡμῶν.

Στερόρῳ λογισμῷ, καιομένης τῆς φλογὸς ἐπέβης ἔνδοξε, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες οἱ τὴν κάμινον, πυρὶ ἀῦλα δροσίσαντες· μέσον δὲ πυρὸς ἀνακράζων, ἀκατάφλεκτος ἔμεινας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μακάριος εἶ, καὶ καλῶς σοι ἔσται νῦν κατασκηνώσαντι, ἔνθα Δικαίων τὰ σκηνώματα, ἔνθα Μαρτύρων στρατεύματα, ἔνθα τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, αἱ χορεῖαι κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀκάρπους τὸ πρῖν, πολυκάρπους τῷ Χριστῷ ψυχὰς προσήνεγκας, τῇ γεωργίᾳ τῇ τοῦ Πνεύματος, καθομαλίσας καὶ εὐσταχυν, ταύταις καταθέμενος σπόρον, καὶ κραυγάζειν ἐπαίδευσας· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη Θεοῦ, τοῦ τὰ σύμπαντα σοφῶς δημιουργήσαντος, Μήτηρ ἐδείχθης ἀπειρόγαμος, Παρθενομήτορ πανάχραντε· ὄθεν εὐσεβῶς σοι Παρθένε, ἀνακράζομεν λέγοντες· Εὐλογημένη ἢ Θεόν, σαρκὶ κηύσασα.

Ωιδὴ η´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς
- » Παισὶ συγκαταβάντα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον, με-
- » ταβαλόντα Θεόν, ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ὡς Κύριον, καὶ
- » ὑπερψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰερουργήσας εὐσεβῶς, τοῦ Χριστοῦ τὴν μυστικὴν ἱερουργίαν, λογικὸν ἱερεῖον, αὐτὸς προσήχθης Θεῷ, θυσία δεκτὴ καὶ εὐάρεστος, ὀλοκαρπουμένη, Πολύκαρπε τρισμάκαρ.

Νεανικὴν ἐν πολιᾷ, βαθυτάτη τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξω, τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει, διαναστήσας σαυτοῦ, πρὸς θεῖους ἀγῶνας τὸ φρόνημα, Ἰερομαρτύρων, Χριστοῦ κλέος θεόφρον.

Ἐπερειδόμενος Σταυρῷ, καὶ τὸν ἱεραρχικὸν κόσμον ἀξίως, ἐνδυσάμενος Πάτερ, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, εἰσηλθες ἰδίῳ σου αἵματι, τῷ Ἀρχιποιμένι, Χριστῷ ἐμφανισθῆναι.

Ἵπὲρ Χριστοῦ σφαγιασθεῖς, ὡς ἐπίσημος κριὸς ἱεροφάντορ, μιμητὴς ἀνεδείχθης, τῶν παθημάτων αὐτοῦ, καὶ δόξης ἐγένου συμμετόχος, καὶ τῆς βασιλείας, αὐτοῦ συγκληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Φωτοειδὴς στῦλος πυρός, καὶ νεφέλη φωτεινὴ προηγουμένη, πρὸς οὐράνιον κλῆρον, Θεογεννητορ Ἁγνή, γενοῦ μοι Παρθένε πανάμωμε, τῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ, τοῦ βίου πλανωμένῳ.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν ἀρρήτῳ σοφία,
- » ἦκοντα καινουργῆσαι τὸν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πε-

» πτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἀγίας Παρθένου, ἀφράστως

» σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν

» ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἡ φωτοφόρος σου μνήμη, ἀνατείλασα Πάτερ, φωτίζει τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶς, ταύτην τελούντων θεσπέσιε, καὶ μετόχους τῆς θείας, φωτοφανείας πάντας ἐκτελεῖ ἦν ἀξίως θεόφρον, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Μετὰ τῆς ἄνω χορείας, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, τῷ θρόνῳ τοῦ Δεσπότη παραεστῶς, τοῦτον δυσώπει τοῦ φθάσαι ἡμᾶς, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν φαιδρῶς, ἀρετῆς πολυτρόπους, ιδέας ἐκτελέσαντας.

Ἡ τῆς Ἀγίας Τριάδος, κατανόησις Πάτερ, τρανῶς οὐκ ἐν αἰνίγμασιν ὡς πρὶν, ὡς καθαρῶ τὴν καρδίαν σοι, διασχόντι τὴν ὕλην, καὶ τῶν δεσμῶν λυθέντι τῆς φθορᾶς, κατοπτεύεται μάκαρ, Πολύκαρπε πανόλβιε.

Στεφηφοροῦντά σε Πάτερ, καὶ βραβεῖον τῆς νίκης, δεξάμενον ἐκ θείας δεξιᾶς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τελέσαντα, καὶ φωτὸς πληρωθέντα, πιστεύοντες Πολύκαρπε σοφέ, πρεσβευτὴν τῷ Χριστῷ σε, προθύμως προβαλλόμεθα.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκον σε Κόρη, καὶ Μητέρα τοῦ Λόγου, καὶ πρόξενον ὑπάρχουσαν ἡμῖν, τῆς αἰδίου καὶ θείας ζωῆς, ὡς τῆς δικαιοσύνης, τὸν Ἥλιον ἐκλάμψασαν ἡμῖν, οἱ Πιστοὶ ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Πολλοὺς καρποὺς προσήνεγκας, Χριστῷ σοφέ Πολύκαρπε, τοὺς διὰ σοῦ σεσωσμένους, βροτοὺς ἐκ πλάνης δαιμόνων, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε, Ἀγγέλων ἰσοστάσιε, καὶ Ἀποστόλων σύσκηνε· μεθ' ὧν μνημόνευε Πάτερ, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Θεοτοκίον.

Ἐρῶάγη Μητροπάρθενε, τὸ τοῦ φραγμοῦ μεσότειχον, καὶ οἱ θνητοὶ τοῖς Ἀγγέλοις, τῷ σῶ συνήφθημεν τόκῳ καὶ νῦν Θεογεννήτρια, νηστεύειν ἡμᾶς κράτυνον, καὶ φθάσαι τὴν τριήμερον, ἀνάστασιν τοῦ Υἱοῦ σου, εἰλικρινῶς προσκυνῆσαι.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΑ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ι΄, καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου· εἶτα τὰ παρόντα γ΄ προσόμοια τοῦ Προδρόμου, δευτεροῦντες τὸ α΄.

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ἱερὰ Κεφαλή, καὶ φωτοφόρος καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος, ἡ ξίφει τμηθεῖσα πάλαι, καὶ τμητικοῖς ἐλεγμοῖς, ἀσελγείας αἴσχος διακόψασα· πηγὴ ἡ τοῖς θαύμασι, τοὺς πιστοὺς καταρδεύουσα· ἡ τοῦ Σωτῆρος, τὴν σωτήριον ἔλευσιν, καταγγείλασα· καὶ τὴν πτῆσιν τοῦ Πνεύματος, πάλαι κατανοήσασα, πρὸς τοῦτον σκηνώσασαν· τῆς Παλαιᾶς τε καὶ Νέας, ἡ μεσιτεύσασα χάριτος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στάμνω ἐγκεκρυμμένη ποτέ, ἡ τοῦ Προδρόμου Κεφαλή πεφανέρωται, λαγόνων ἀναδοθεῖσα, ἐκ τῶν τῆς γῆς ἐμφανῶς, καὶ θαυμάτων ρεῖθρα ἀναβλύζουσα· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ὕδασι, κεφαλὴν ἐναπέλουσε, τοῦ ὑπερῶα, νῦν στεγάζοντος ὕδασι, καὶ ὀμβρίζοντος, τοῖς βροτοῖς θεῖαν ἄφεσιν. Ταύτην οὖν μακαρίζωμεν, τὴν ὄντως ἀοίδιμον, καὶ ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, περιχαρῶς ἐορτάσωμεν, Χριστὸν δυσωπούσης, τοῦ δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Κάρα ἡ τὸν Ἄμνὸν τοῦ Θεοῦ, ἀνακηρύξασα σαρκὶ φανερούμενον, καὶ πᾶσι τῆς μετανοίας, τὰς σωτηρίους ὁδοὺς, θεῖαις ὑποθήκαις βεβαιώσασα· ἡ πρὶν τοῦ Ἡρώδου, παρανομίαν ἐλέγξασα, καὶ διὰ τοῦτο, ἐκτμηθεῖσα τοῦ σώματος, καὶ τὴν χρόνιον, ὑποστᾶσα κατάκρυψιν· ὥσπερ φωτοφανῆς ἡμῖν, ἀνέτειλεν ἥλιος, Μετανοεῖτε βοῶσα, καὶ τῷ Κυρίῳ προστίθεσθε, ψυχῆς κατανύξει, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄. Ανατολίου.

Θησαυρὸς ἐνθέων δωρεῶν, ἡ θεοφρούρητος Κάρα σου Πρόδρομε, ἐκ τῶν τῆς γῆς λαγόνων ἀνέτειλεν· ἦν ἡμεῖς πιστῶς ἀρυσάμενοι, καὶ προσκυνοῦντες ἐνδοξε, πλουτοῦμεν διὰ σοῦ Χριστοῦ Βαπτιστά, θαυμάτων τὰ παράδοξα, καὶ τῶν πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολή τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν Πιστῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης.

Ἐν ξύλῳ τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὀρῶσα ἢ πανάμωμος, Θεοτόκος κρεμαμένην μητρικῶς, ᾠδύρετο βοῶσα· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, σῶσον τοὺς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε.

Τὰ Ἀναγνώσματα τοῦ Τριωδίου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα.

Δόξα. Ἦχος β΄. Ανατολίου.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανῶς ἢ προβλέψασα, τὸ μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα, μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἢ ἐλπίς ἡμῶν, Θεοτόκε ἄχραντε· χαῖρε, ἢ δι' Ἀγγέλου δεξαμένη τὸ χαῖρε· χαῖρε ἢ τεκοῦσα Πατρός τὸ ἀπαύγασμα· εὐλογημένη χαῖρε σεμνή, Παναγία Παρθένε μόνη πανύμνητε· σὲ δοξάζει πᾶσα κτίσις τὴν Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Βότρυν τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλῳ ὡς ἑώρακας τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ἀνατείλασα, ἢ τοῦ Προδρόμου Κεφαλή, ἀκτῖνας ἀφήσι τῆς ἀφθαρσίας, πιστοῖς τῶν ἰάσεων· ἄνωθεν συναθροίζει, τὴν πληθὺν τῶν Ἀγγέλων· κάτωθεν συγκαλεῖται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὁμόφωνον ἀναπέμψαι, δόξαν Χριστῷ τῷ Θεῷ.

Τὸ αὐτό, καὶ εἰς τό, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὡς θεῖον θησαύρισμα, ἐγκεκρυμμένον τῇ γῆ, Χριστὸς ἀπεκάλυψε, τὴν Κεφαλὴν σου ἡμῖν, Προφῆτα καὶ Πρόδρομε. Πάντες οὖν συνελθόντες, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ἄσμασι θεηγόροις, τὸν Σωτῆρα ὑμνοῦμεν, τὸν σώζοντα ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς, ἐχθροῖς βλασφημοῦσί σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἄνελε τῷ Σταυρῷ σου, τοὺς ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει, Ὁρθοδόξων ἢ πίστις, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ἀναδοθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐκ μετάλλων, ἡ ἱερά σου Κεφαλὴ παραδόξως, ἐκ τῶν ἀδύτων γῆς ἐπλούτισε Χριστοῦ Βαπτιστά, πάντας τοὺς προστρέχοντας, ἐν τῇ ταύτης εὐρέσει, ὕμνοις μεγαλύνοντας τὸν Σωτῆρα καὶ Κτίστην, τούτοις διδόντα μάκαρ διὰ σοῦ, λύσιν πταισμάτων καὶ πλούσιον ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κρᾶζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἢ ἀντίληψις.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁ Ἡρώδης Πρόδρομε παρανομήσας, τὴν τιμίαν Κάραν σου ξίφει ἀπέτεμε δεινῶς, ὡς ἔκφρων οἷστρω ὁ δειλαιοσ· ἦνπερ ἐκ πόθου Πιστοὶ ἀσπαζόμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μωϋσῆς ἐώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν Πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Τὸ Α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ Ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρας τῷ Δαυΐδ, ἠτοιμάσα λύχνον τῷ χριστῷ μου.

Στίχ. Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυΐδ, καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ.

Τό, Πᾶσα πνοή... Εὐαγγέλιον, κατὰ Λουκᾶν·

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης...

Ὁ Ν΄ Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Προδρόμου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη...

(σελ. 127).

Ὁ Ἱερέυς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ς΄, καὶ τὰ Τριώδια τῆς ἡμέρας, ὡς καθ' ἑκάστην.

Ὁ Κανὼν τοῦ Προδρόμου.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Δεῦτε εὐφήμῳ τῇ γλώττῃ καὶ πανσθενεῖ, κροτουμένη Πνεύματι, ἐκ χειλέων ῥυπαρῶν, τὴν τοῦ Λόγου Πρόδρομον φωνήν, ἐν ᾠδαῖς πνευματικαῖς πιστοὶ δοξάσωμεν.

Εἰρηνικῇ καταστάσει γαληνῇ, καὶ ἀπειροῖς πλήθεσιν, Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, δωρεὰς παρέχεται τῶν σοί, τὴν ἐτήσιον ᾠδὴν βοῶντων Πρόδρομε.

Τὴν πρὸς Θεοῦ δεδομένην ὡς θησαυρόν, ἡμῖν ἀναφαίρετον, θεοφόρον κορυφὴν, τοῦ Προδρόμου ἅπαντες ᾠδαῖς, ἐπαξίως πανδημεὶ πιστοὶ τιμήσωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὸν σεαυτῆς δεξαμένη Δημιουργόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπόρου σου γαστροῦ, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον Ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδείχθης Δέσποινα.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Γαστήρ στειρεύουσα βλαστὸν σὲ προήνεγκε θεῖον, τῆς ἐθνῶν Ἐκκλησίας, εὐκλεῆ Νυμφαγωγόν, Χριστῷ τῷ ὄντως Θεῷ, καὶ Νυμφίῳ ταύτην μνηστευόμενον.

Τὴν σὴν θεόφθογγον φωνὴν Προόδρομε Ἰωάννη, οὐδὲ ξίφει ἐπέσχεν, ἡ ἀθλία μοιχαλὶς· τὴν θείαν γὰρ σου ἡμῖν, ἐμφανίζεις Κάραν τὴν ὑπόγαιον.

Πανηγυρίζουσα φαιδρῶς ἡ ποθοῦσά σε πόλις, εὐωχεῖται ὡς ὄλβον, εὐραμένη μυστικόν, καὶ κρήνην ἀνελλιπῆ, ἰαμάτων Προόδρομε τὴν Κάραν σου.

Θεοτοκίον.

Τοῦ θείου τόκου σου Ἀγνή πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα μένεις ἀειπάρθενος.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Ὡς ἐν ταμείῳ θησαυρὸς ἐναπόθετος, ἡ τοῦ Προδρόμου Κεφαλὴ ἐφυλάττετο, ἐν ὑδρίᾳ κρυβεῖσα ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου· ὡς σῖτος καταχωσθεῖσα εἰς βάθος γῆς, ἀνῆκε καρποφοροῦσα θείαν ζωὴν. Ταύτης πάντες τιμήσωμεν, τὴν εὐρεσιν τὸν Χριστόν, δοξάζοντες τὸν δόντα αὐτῇ, χάριν βρῦειν ἰάματα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ Βαπτιστοῦ ἡ Κεφαλὴ κατεκρύπτετο, ὡς μαργαρίτης ὑπὸ γῆν ἐν τῇ ὑδρίᾳ· καὶ ὡς λύχνος θεόφωτος ἀγλαϊζομένη, ἐκλάμπει θαυματουργοῦσα κόσμῳ παντί, ὡς ὄρθρος ἐξανατέλλων πανευπρεπῆς, τοῦ Ἡλίου ὁ Προδρόμος, καὶ ἀνεσπέρῳ φωτί, μηνῶν πάλαι ἡμῖν, Ἴδε κράζει ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σικηνῇ τοῦ Ἰωσήφ σπουδῆ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος λέγων τῇ ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῇ καταβάσει τοὺς

οὐρανοῦς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλως ἐν σοί· ὄν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα· ἐκ δια-

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τῆς πάλαι γέγονας σφραγίς πανόλβιε, ἐμφανῶς Διαθήκης καὶ Προφητῶν, πέρας ἐχρημάτισας καὶ νυμφοστόλος δὲ σεπτός, τῆς καινῆς ἐδείχθης Πρόδρομε.

Τριχίνοις ῥάκεσι συνήθως Πρόδρομε, τὴν τιμίαν ἠνέσχου καὶ εὐκλεῆ, Κάραν σου καλύπτεσθαι βασιλικῆς ἀλουργίδος, ὡς ἐσθῆτι ἀγαλλόμενος.

Τῇ αἴγλῃ Πρόδρομε τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν τιμῶσάν σε πόλιν διηνεκῶς, πρέσβευε φαιδρύνεσθαι καὶ ἐν τῇ σῇ σοφῇ μνήμῃ, σὺν Ἀγγέλοις ἐπαγάλλεσθαι.

Θεοτοκίον.

Νεκρόν με ἔδειξε φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων

» σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναί

» Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμά-

» των, ἀνακαλούμενον.

Οὐκ ἔφυς κάλαμος Βαπτιστά, ταῖς πειραστικαῖς τοῦ δυσμενοῦς, αὖραις ἀεὶ ῥιπιζόμενος, πύργος δὲ τοῦ θείου λαοῦ ἀκράδαντος· δυνάμει Ἥλιου γάρ, ὠφθης καὶ πνεύματι.

Ὁ τὴν Θεότητα ἀθετῶν, καὶ κατασμικρύνων τὴν δόξαν, τοῦ ὑπὸ σοῦ βαπτισθέντος Χριστοῦ, τὴν τε θείαν χάριν σοῦ νοσφιζόμενος, ἐνδίκως περιβόλων, θείων ἀπείργεται.

Ἀφθόνου ἠνοιξας σὺ πηγῆς, πύλην τοῖς ὕμνοῦσί σε ἡμῖν, πόθῳ ἀοίδιμε Πρόδρομε, χάριτος τῆς θείας βλυζούσης νάματα, καὶ ῥεῖθρα ἰαμάτων, πάντας εὐφραίνοντα.

Θεοτοκίον.

Φοροῦσα κάλλος τὸ νοητόν, τῆς ὠραιότητος σου ψυχῆς, νύμφη Θεοῦ ἐχρημάτισας, κατεσφραγισμένη τῇ παρθενίᾳ σεμνῇ, καὶ φέγγει τῆς ἀγνείας, κόσμον φαιδρύνουσα.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
- » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
- » προσδραμών, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
- » ζωὴν μου Πολυέλεε.

Προφήτην σε ἔφησεν, ἡ ἀλήθεια Χριστός, καὶ Προφητῶν ὑπέριον, Βαπτιστὰ τε καὶ Πρόδρομε τῆς ζωῆς· αὐτὸν γὰρ ἑώρακας, ὃν Προφήται καὶ νόμος προκατήγγειλαν.

Οὐκ ἔφερε κρύπτεσθαι, τῶν θαυμάτων ἡ πηγῇ, ὁ θησαυρὸς τῆς χάριτος, ἡ ἀοίδιμος Κάρα σου Βαπτιστὰ, Προφήτα καὶ Πρόδρομε, ἀλλ' ὀφθειῖσα προχέει ἰαμάτων πηγὰς.

Πανόλβιον καύχημα, καὶ ἀγλαΐσμα φαιδρὸν, καὶ θυρεὸν σωτήριον, ἡ φιλόχριστος αὕτη καὶ εὐκλεής, προβάλλεται πόλις σου, τὴν σεπτὴν σου καὶ θείαν Κάραν Πρόδρομε.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προφήταις Μωϋσῆς, σὲ κιβωτὸν καὶ τράπεζαν, καὶ λυχνίαν καὶ στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προφήτα Θεοῦ, καὶ Πρόδρομε τῆς χάριτος, τὴν Κάραν τὴν σὴν, ὡς ῥόδον ἱερῶτατον, ἐκ τῆς γῆς εὐράμενοι, τὰς ἰάσεις πάντοτε λαμβάνομεν· καὶ γὰρ πάλιν ὡς πρότερον, ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Ἐκ τοῦ Κυρίου τὴν μαρτυρίαν εἰληφῶς Ἰωάννη, ὑπὲρ πάντας βροτοὺς ὑπέριον ἐχρημάτισας· ὅθεν ἐπαίνους τῶν ἐγκωμίων προσενέγκαι σοι δέδοικα· ἀλλὰ πόθῳ ἐκβιασθεῖς, τῇ ᾠδῇ ἐχειρῆσαι τετόλμηκα· διὸ μὴ ἀπαξιώσης συνεργός μοι γενέσθαι πανεύφημε, ἵνα ἰσχύσω στεφανῶσαί σου κορυφὴν τὴν ἁγίαν τρισόλβιε· καὶ γὰρ σὺ ἐν κόσμῳ κηρύττεις τὴν μετάνοιαν.

Συναξάριον.

Τῆ ΚΔ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Στίχ. Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν Κάραν,

Καρπούς παραινῶν ἀξίους ποιεῖν πάλιν.

Ὁ Βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,

Γῆθεν φανείς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.

Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη Κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Ἡ τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος κεφαλή, πρῶτον μὲν εὐρέθη, κατ' εὐδοκίαν καὶ ἐπιφάνειαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὑπὸ δύο τινῶν μοναχῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἡρώδου, ἐλθόντων εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωηφόρου τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἐκ δὲ τῶν μοναχῶν τούτων λαβὼν αὐτὴν κεραμεύς τις, εἰς τὴν Ἐμεσηνῶν ἤγαγε πόλιν. Αἰσθόμενος δὲ εὐπραγίας τινὸς δι' αὐτῆς ὁ κεραμεύς, διαφερόντως ἐτίμα αὐτήν. Εἶτα μέλλων τελευτᾶν, τῇ ἰδίᾳ ταύτην κατέλιπεν ἀδελφῇ, ἐπειπὼν μὴ κινεῖν αὐτήν, μηδὲ ἀνακαλύπτειν, ἀλλὰ μόνον τιμᾶν. Καὶ μετὰ τὴν τῆς γυναικὸς τελευτῆν, πολλοὶ ταύτην κατὰ διαδοχὴν ἐδέξαντο.

Ἐσχάτον δὲ εἰς Εὐστάθιον τινα μοναχὸν καὶ πρεσβύτερον περιῆλθε, τῆς τῶν Ἀρειανῶν ὄντα κακοδοξίας· ὃς ἀπελαθεὶς τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατώκει, παρὰ τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ τὸ κατηλεύειν τὰς ἐκ τῆς τιμίας Κάρας ἰάσεις, καὶ ἐπιγράφεσθαι αὐτὰς τῇ κακοδοξίᾳ αὐτοῦ, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν κατέλιπεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὴν τοῦ θεοῦ Προδρόμου Κάραν. Καὶ ἦν ἐν αὐτῷ κρυπτομένη μέχρι τῶν Μαρκέλλου χρόνων, ὄντος Ἀρχιμανδρίτου, ἐπὶ τῆς βασιλείας Οὐαλεντιανοῦ τοῦ νέου καὶ Οὐρανίου Ἐπισκόπου Ἐμέσης. Τότε δὲ, πολλῶν ἀποκαλυφθέντων περὶ αὐτῆς, εὐρέθη οὕσα ἐν ὑδρίᾳ, καὶ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου Οὐρανίου εἰσήχθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλὰς ἰάσεις καὶ θαύματα ἐνεργήσασα. Τελεῖται δὲ ἡ τοιαύτη Σύναξις ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ αὐτοῦ Προφητείῳ, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Φωρακίῳ.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-

» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέ-

» γον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·

» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Παρθένου ὁ βλαστός σε ὑπὲρ ἅπαντας, ἔφη ἐν γεννητοῖς γυναικῶν· ὡς γὰρ ἄσαρκος καὶ ἰσάγγελος ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτῷ πεπολίτευσαι βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐν νηδύϊ τῆς Παρθένου τὸν σκηνώσαντα, ἔγνωσ στερωτικῆς ἐκ γαστροῦ, καὶ χρησάμενος τῇ μητρῷα, Πρόδρομε φωνῇ, σκιρτῶν ἀνεκραύγαζες αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μεμακάρισται τρώντι ἐν ταῖς πόλεσιν, αὕτη νῦν παναιοίδιμε, κτησαμένη σε πολιοῦχον, Πρόδρομε Χριστοῦ· διὸ ἐορτάζουσα βοᾷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μήτηρ Παρθένε φῶς ἀνέτειλε, πάση τῇ οἰκουμένη φαιδρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σὺ τῶν ἀπάντων, τέτοκας Θεόν· ὃν αἴτησαι Πάναγνε ἡμῖν, καταπεμφθῆναι τοῖς Πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ

» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,

» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς

» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπεστάλη βοῶντος φωνῇ ὁ Πρόδρομος, ταῖς ἐρήμοις καρδίαις τὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, πίστιν εὐσεβῆ, ἐγκεντριζῶν τοῦ ὄντως Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐτοιμάσατε φάσκει καὶ νῦν ὁ Πρόδρομος, τοῦ Κυρίου τὴν τρίβον δι' ἀγιότητος· οὗτος γὰρ ἐλθὼν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ταῖς ἡμῶν καρδίαις, οἰκῆσει εἰς αἰῶνας.

Τῇ φωνῇ ἀκοὴν μὲν τῇ τοῦ Γεννήτορος, ὀφθαλμοὺς δὲ τῇ θεᾷ τοῦ θείου Πνεύματος, ὅλος δὲ ἀφῆ, Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, σὲ χειροθετήσας, Χριστὲ θεοφορεῖται.

Θεοτοκίον.

Χρυσουργὴς σε λυχνία προδιετύπωσε, δεξαμένην ἀφράστως φῶς τὸ ἀπρόσιτον, γνῶσει τῇ αὐτοῦ, καταυγάζον τὰ σύμπαντα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὃν μεγαλύ-
- » νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σὲ μακαρί-
- » ζομεν.

Σαφῶς τῆς πλήρους δεκάδος Προδρόμε, τῶν ἐντολῶν σὺ φύλαξ ἐξ ἰσχύος γενόμενος, καταλλήλως πρὸς Χριστοῦ τετίμησαι, χαρισμάτων δεκάδι· ὅθεν τοῦ Λόγου σε, μύστην τε καὶ φίλον ἐγνωκότες· σὲ μακαρίζομεν.

Χριστοῦ Προφήτης τε καὶ Ἀπόστολος, Ἄγγελός τε καὶ Προδρόμος τῆς θείας σαρκώσεως, Βαπτιστῆς καὶ Ἰερεὺς καὶ Μάρτυς πιστός, κήρυξ τε τοῖς ἐν Ἄϊδου, σὺ ἐχρημάτισας, καὶ τοῖς παρθενεύουσι κανῶν, καὶ τῆς ἐρήμου βλαστός.

Ψυχῆς τὸ ἄπιστον δειγματίζεται, ἱερουργοῦ χειρὸς νενεκρωμένης τῷ θαύματι, βλαστησάσης αὐθις διὰ τῆς πίστεως· σῆς γὰρ ἐκφανθείσης, Κάρας μακάριε, ἡ καταποθεῖσα παλάμη ἀνακαινίζεται.

Θεοτοκίον.

Παθῶν ἰάματα ἀρυσώμεθα, τῷ εὐκλεεῖ τεμένει τοῦ Προδρόμου προστρέχοντες· ἐν αὐτῷ γὰρ πάρεισιν Ἀγγέλων χοροί, πνεύματά τε Δικαίων, πάντων ἡ Δέσποινα, σὺν τῷ Βαπτιστῇ Ἰωάννη ἰάσεις νέμουσα.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ἦχος β΄. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Λαμπροφανῆς ἀνέτειλεν, ἡ τιμία σου Κάρα, ἐκ τῶν ἀδύτων κόλπων γῆς, Προδρόμε Ἰωάννη, λύχνε φωτὸς τοῦ ἀΐλου· ἧς τὴν εὕρεσιν πόθῳ, τελοῦντες δυσωποῦμέν σε, τῶν δεινῶν εὐρεῖν λύσιν, καὶ τὸν καιρὸν, εὐμαρῶς ἀνύσαι τῆς ἐγκρατείας, πρεσβείαις σου πανεύφημε, Βαπτιστὰ τοῦ Σωτήρος.

Θεοτοκίον.

Ψυχαγωγεῖται Πάναγνε, τῶν Πιστῶν ἡ θεόφρων, ὁμήγουρις λατρεύουσα, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦσα, σὲ Θεοτόκον κυρίως· ταῖς πρεσβείαις σου ὅθεν, τῶν νηστειῶν τὸν διάυλον, δὸς ἡμῖν ἐκτελέσαι, θεοπρεπῶς, καὶ Σταυρὸν τὸν τίμιον προσκυνῆσαι, καὶ πάθη τὰ σωτήρια, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχους δ΄, καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Ἦνοιξε προπύλαια, τῆς ἐγκρατείας ἢ πάνσεμνος, Κεφαλή σου πανεύφημε, καὶ τροφήν προέθηκεν, ἡδυτάτην πᾶσι, θείων χαρισμάτων· ὧν περ μετέχοντες πιστῶς, τὸ τῆς νηστείας τραχὺ γλυκαίνομεν, καὶ πίστει εὐφημοῦμέν σε, καὶ ἐκβοῶμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μύρα ὡσπερ νάματα, ἢ Κεφαλή ἀποστάζουσα, τοῦ Προδρόμου ἀένναα, καὶ τραπέζη σήμερον, ἀποτεθειμένη, μυστικῇ καὶ θείᾳ, εὐωδιάζει νοητῶς, καὶ ἀηδῖαν ἐλαύνει θλίψεων, καὶ εὐφροσύνης ἅπαντας, πληροῖ τοὺς πόθῳ κραυγάζοντας· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔεμεν ἢ Κάρα σου, καθάπερ ξίφος τομώτατον, κεφαλᾶς ἀνομούντων ἐχθρῶν, καὶ ἴαμα ἔβλυσεν, εὐνομοῦσι πᾶσι, τῶν θείων χαρίτων· καὶ διὰ τοῦτό σε πιστῶς, ἀνευφημοῦμεν φίλον καὶ Πρόδρομον, Ἰωάννη τοῦ Κτίσαντος, καὶ ἐκβοῶμεν αὐτῷ ἐκτενῶς· Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, φανερωθεῖσαν σήμερον ἐκ γῆς, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως, ἀρυσάμενοι πιστῶς, εἰς πρεσβείαν φιλόανθρωπε, οἱ ἐπταικότες δούλοι σου, προσάγοντες αἰτούμεθα, δι' αὐτῆς ἐπιτυχεῖν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, παρὰ σοῦ τὸν ἴλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Φιλάγαθε Θεὲ καὶ Σωτὴρ, τοὺς δούλους σου περισώζε, ἀπὸ πάσης περιστάσεως δεινῆς, πρεσβείαις τοῦ Προδρόμου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Μητρὸς σου ταῖς ἐντεύξεσιν.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δῖς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν. Εἶτα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ πρώην ἐπὶ πίνακι, τὸ τοῦ Ἡρώδου ἄθεσμον μύσος ἐλέγξασα, τὴν δὲ μετάνοιαν πᾶσι κηρύξασα Πιστοῖς, τιμία Κεφαλή τοῦ Βαπτιστοῦ σου Κύριε, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς ἀναφανείσα, πρόκειται τοῖς πιστῶς προσιοῦσιν αὐτῇ, καὶ ἀπτομένοις ἐν φόβῳ, καὶ προσκυνοῦσι πόθῳ ψυχῆς, βραβευομένη λύσιν πταισμάτων, καὶ αἰτημάτων παρέχει τὰ σωτήρια, καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή...

Τό, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ...

Ποιοῦμεν δὲ καὶ μετανοίας μεγάλας τρεῖς. Συνάπτομεν δὲ καὶ τὴν πρώτην Ὁραν, καὶ τὰς λοιπὰς ἐφεξῆς, λέγοντες ἐν αὐταῖς Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τοῦ Προδρόμου.

ΕΝ ΔΕ ΤΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Μετὰ τὴν Στιχολογίαν τῶν, Πρὸς Κύριον, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας δὶς, καὶ τὸ Μαρτυρικόν, καὶ τὰ προσόμοια τοῦ Τριωδίου, εἶτα τοῦ Ἁγίου τὰ παρόντα γ' προσόμοια.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε τὴν τιμίαν Κεφαλὴν, τὴν ἀποτμηθεῖσαν τῷ ξίφει, τοῦ Βαπτιστοῦ οἱ Πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν ἐν τῇ εὐρέσει αὐτῆς, ὑπαντῶντες ἐν ἄσμασι, τιμῶντες ἐκ πόθου, χάριτας προχέουσαν τῶν ἰαμάτων ἡμῖν· ἦν περ ὁ Ληρώδης Ἡρώδης, πάλαι προαπέτεμεν οἴστρω, τῇ Ἡρωδιάδι συμπλεκόμενος. (Δίς).

Ὅσπερ ἐκ μετάλλων ὁ χρυσός, οὕτως ἐκ τῆς γῆς τοῦ Προδρόμου, ἡ Κεφαλὴ δαδουχεῖ, στάμνω διαλάμπουσα καὶ φθεγγομένη τρανώς, τοῦ Ἡρώδου ἐλέγχουσα, μοιχείαν καὶ φόνον, αἶγλη τε φωτίζουσα τὰς διανοίας ἡμῶν· ἦν περ ἀσπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ὕμνοις, ὡς ὑπὲρ ἡμῶν Θεῷ πρεσβεύουσαν.

Πάλαι ὥσπερ θεῖος θησαυρός, στάμνω κεκρυμμένη ἡ Κάρα, τοῦ Βαπτιστοῦ ἐν τῇ γῇ, σήμερον τοῖς πέρασιν ἀποκαλύπτεται, ὥσπερ πλοῦτος προχέουσα, πηγὰς ἰαμάτων, νόσους θεραπεύουσα ψυχὰς φωτίζουσα· ὅθεν θυμηδίας ἀπάσης, χάριν ἀπολαύοντες ὕμνοις, ταύτην εὐλαβῶς ἐγκωμιάσωμεν.

Δόξα. Ἦχος β'. Ανατολίου.

Ἡ τῶν θείων ἐννοιῶν πανσεβάσμιος θήκη, καὶ τῆς ἀρρήτου οὐσίας, τρανώς ἡ προβλέψασα, τὸ μυστήριον Κάρα σου, ὡς ἐκ λαγόνων μητρικῶν, ἐκ τῶν ταμείων τῆς γῆς, σήμερον ἀνατέταλκεν, Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ εὐωδίασε πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀγιασμοῦ προχέουσα μύρον, καὶ νοητῶς κηρύττουσα μετανοίας ὁδόν, καὶ τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Φόβος πολυτρόπων πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀναγκῶν καταγίδες, νῦν με χειμάζουσι, καὶ βυθὸς καλύπτει με τῆς ἀπογνώσεως· ὁ χειμῶν τῶν πταισμάτων μου, δεινῶς με ταράττει· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι κλυδωνιζόμενον, μόνη τῶν Πιστῶν ἡ γαλήνη, καὶ πρὸς τὸν λιμένα τῆς ἄνω, θείας κληρουχίας με εἰσάγαγε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρῦουσα καὶ ὀλολύζουσα· Οἴμοι τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις; πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι ὁ πᾶσαν γῆν ἐκπληρῶν; ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἕλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου, τό, Φῶς ἰλαρόν..., τό, Προκείμενον, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς ἡμέρας, τό, Κατευθυνθήτω, καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, τό, Ἀλληλουῖα, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ καθεξῆς ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν τράπεζαν, καταλύομεν ἔλαιον καὶ οἶνον, ἄνευ τῆς πρώτης ἐβδομάδος.

ΤΗΙ ΚΕ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τέσσαρα Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὑπὲρ τὸ ζῆσαι παμμάκαρ, θανεῖν προθέμενος, τὴν τοῦ Χριστοῦ εἰκόνα, ἀναστηλοῦσθαι προστάττεις, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων· ὅθεν λοιπόν, αἰρετιζόντων τὰ στόματα, Δαυϊτικῶς ἐνεφράγη κατὰ Θεοῦ, τῶν λαλούντων ἀδικίαν πολλήν.

Φιλαργυρίας τὴν νόσον, ἀποσεισάμενος, τὸν θησαυρὸν τῆς ἄνω, βασιλείας ἐκτήσω, Ὅσιε θεόφρον· ὅθεν πιστῶς, ἡ σορὸς τῶν λειψάνων σου, τοῖς προσιοῦσι παρέχει θεοπρεπῶς, τὰ ἰάματα ἀοίδιμε.

Ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Κυρίου, πολιτευόμενος, ὑπογραμμὸς ἐδείχθης, τῷ ποιμνίῳ σου Πάτερ, Ταράσιε τρισμάκαρ· ὅθεν καὶ νῦν, ταῖς διδαχαῖς σου φρουροῦμεθα· ἀλλὰ μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν μνήμην σου τελούντων φαιδρῶς.

Τὸν ἀληθῆ Ἱεράρχην, καὶ λειτουργὸν τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρ' αὐτοῦ λαβόντα, τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν, τιμήσωμεν ἀξίως Ταράσιον νῦν, τὸν σοφὸν ἀρχιποίμενα· ὡς παρῶσιν γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, ἰκετεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, προστρέχω πάντοτε· ἐπὶ τοὺς σοὺς προσφεύγω, οἰκτιροῦς καθ' ἑκάστην, ὕμνων καὶ εὐλογῶν σε καὶ τὴν πολλήν, ἀνοχήν

ἐκπληττόμενος, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐπὶ πᾶσί μου τοῖς κακοῖς, ἦν ἐνδείκνυται Θεόνυμφε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἀμνόν, ἢ ἄμωμος Παρθένος, θρηνηδοῦσα ἐβόα· Γλυκύτατόν μου Τέκνον τί τὸ καινόν, καὶ παράδοξον θέαμα; πῶς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ χειρὶ, ἐπὶ ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Ἦ λοιπὴ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα. Γερασίου.

Βίου ὀρθότητι, καλλωπιζόμενος, φωστήρ ὑπέρλαμπρος, ὠφθης τοῦ Πνεύματος, καὶ τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, Συνόδῳ ἐν τῇ Ἑβδόμῃ, προσκυνεῖν ἐκήρυξας, ὀρθοδόξως μακάριε, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα, Ἐκκλησίας γενόμενος· διὸ τοὺς σοὺς ἀγῶνας γεραίρει, Πάτερ Ἱεράρχα Ταράσιε.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, ἀναγινώσκειται ὁ Κανὼν, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς· Χαίρων γεραίρω Ταράσιον τὸν μέγαν.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· Γεωργίου.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύ-
- » ματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ· καὶ
- » ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμε-
- » νος, ταύτης τὰ θαύματα.

Χαρίτων τοῦ Πνεύματος, οἱ ποταμοὶ προχεόμενοι, ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ, καταρδεύουσι Πιστῶν τὰς διανοίας, καὶ πάθη ἐκπλύνουσι, καὶ μολυσμοὺς τῶν ψυχῶν.

Ἄνωθεν δεξάμενος, ἱερωσύνης τὸ ἔνδυμα, ἀρεταῖς ἐφαίδρυνας, τοῦτο Ταράσιε, καὶ ὑπέρλαμπρος φωστήρ ἐν Ἱερεῦσιν, ἐδείχθης ἐν Πνεύματι, ἱερουργῶν τῷ Χριστῷ.

Ἰδρυσας Ταράσιε, ὀρθοδοξίας εἰς ἄσειστον, πέτρων τὴν διάνοιαν, σαλευομένην βροτῶν, καὶ ἐδόνησας θεμέλια τῆς πλάνης, καὶ τὰς τῶν αἰρέσεων, βάσεις κατέβαλες.

Θεοτοκίον.

Γαλήνης ἐπλήρωσε, τῆς νοητῆς Θεονύμφευτε, τὴν κτίσιν ὁ ἀρόρήτως, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐν σαρκί, καὶ κατηύγασε τὸν κλύδωνα τῆς πλάνης, καὶ εἰς ὄρμον ἴθυεν, ἡμᾶς οὐράνιον.

Ωιδὴ γ´. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ

» ἄφθονος πηγῆ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματι-

» κόν, στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στεφάνων

» δόξης ἀξίωσον.

Γραφῆς εἰς βυθὸν τῆς θεοπνεύστου, εἰσδύσας Ταράσιε σοφέ, ἐντεῦθεν τὸν πολύτιμον, μαργαρίτην ἀνείλκυσας· ὃν μεταδούς τῇ ποιίμνῃ σου, ταύτην ἐνθέως κατεπλούτισας.

Ἐσβεσας τοῖς ὄμβροις τῶν δακρῶν, τὸ πῦρ ἡδονῶν τῶν σαρκικῶν, καὶ διανῆψας Ὅσιε, τὴν ψυχικὴν λαμπάδα σου, ἐλαίῳ καθαρότητος, καὶ εὐποιΐας κοσμηθεῖσαν φαιδρῶς.

Ῥάβδῳ τῶν ἐνθέων σου δογμάτων, τοὺς θῆρας σοφέ τῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀπήλασας μακάριε, ποιίμνης ταύτην ἀλώβητον, διατηρῶν Ταράσιε, τὸν Ἀρχιποίμενα δοξάζουσαν.

Θεοτοκίον.

Ὡς κλίμακα γῆθέν σε Παρθένε, ὁ Κτίστης προθέμενος βροτοῖς, ἐκ κατωτάτων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς πρὸς ἄφθαρτον, ζῶντα ταῖς ἰκεσίαις σου, ἀναβιβάζει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Κατὰ παθῶν βασιλεύσας τῶν τῆς σαρκός, Ἱεράρχης ἐχρίσθης θεοπρεπῶς· καὶ τὴν Βασιλεύουσαν, ὀρθοδόξως ἐποίμανας, ἀπελάσας θῆρας, αἰρέσεων θεόπνευστε, τὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων, τρανώσας προσκύνησιν· ὅθεν μετὰ τέλος, ἀτελεύτητον χάριν, ἀξίως κεκλήρωσαι, Ἱεράρχα Ταράσιε. Διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς

Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον Τόκον σου, καὶ συμφώνως βοᾶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρ-
- » θένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης
- » Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει
- » σου Κύριε.

Ἄρτον προβαλλόμενος τὸν ψυχικόν, ἔθρειπας πεινῶντας Ταράσιε, λόγοις ἐνθέοις καὶ προτέθεικας σαυτόν, τοῖς δεομένοις τράπεζαν, ἄφθονον τροφήν ἐπιφέρουσαν.

Ἰλὸν ἀποθέμενος Πάτερ σοφέ, τὴν ἐπιπροσθοῦσαν τοῖς ὄμμασι, τῆς διανοίας ταῖς ἀγρύπνοις προσευχαῖς, τῆς νοητῆς ἐπέτυχες, Θεοῦ θεωρίας Ταράσιε.

Ῥώμη τῶν δογμάτων σου Πάτερ σοφέ, ὄρη ἐσαλεύθη αἰρέσεων, καὶ ἀσεβείας κατεβλήθησαν βουνοί, καὶ ἀσαλεύτως ἴδρυνται, οἱ τῆς Ἐκκλησίας θεμέλιοι.

Θεοτοκίον.

Ῥώμην περιβέβληται ἢ τῶν βροτῶν, φύσις ἀσθενήσασα πρότερον, τῇ παραβάσει ἐν τῷ τόκῳ σου Ἀγνή, καὶ τοῦ ἐχθροῦ ἢ τύραννος, δύναμις εἰς τέλος ἠσθένησεν.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου· σὺ
- » γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ
- » πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς

» ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύοντα.

Τοῦ λόγου τῆ σύριγγι τὴν ποιμνὴν σου Ταράσιε, ἐπὶ τὰς νομὰς τῆς εὐσεβείας, καὶ ἐπὶ ὕδωρ τῆς θείας γνώσεως, καὶ εἰς τὰς ἐπαύλεις τοῦ Χριστοῦ, ἴθυνας ἀλώβητον, ταύτην τηρῶν πρεσβείαις σου.

Ἄρματι χρησάμενος τῶν ἀρετῶν Ταράσιε, δι' αὐτῶν πρὸς ὕψος θεωρίας, ἀνεβιβάσθης καὶ τὰ ἀθέατα, εἶδες διανοίας ὀφθαλμοῖς, κάλλη τοῦ Δεσπότη σου, ὧν νοῖ κατετρύφησας.

Ῥεῖθρον τὴν προαίρεσιν ἐλέου ἀνεξάντλητον, ἔχων Ἱεράρχα δεομένοις, τῆς εὐποιΐας τοὺς ἀεννάους κρουνοὺς, ἔβλυσας· διό σε ὁ Χριστός, πρὸς ὕδωρ ἀείζων, καὶ τρυφὴν κατεσκήνωσεν.

Θεοτοκίον.

Γένος τὸ ἀνθρώπινον τὴν πρώην ὠραιότητα, καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ κατ' εἰκόνα, δι' ἁμαρτίαν ἀπεκδυσάμενον, ταῦτα περιβάλλεται Ἄγνη, διὰ τῆς κηρύξεως, τῆς σῆς θεοειδέστερα.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντι-

» σέ με, καταγιγίς πολλῶν ἁμαρτημάτων· ἀλλ' ὁ Θεὸς

» ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόφρωνος.

Ἀπάρας τὸ κάλυμμα θεόφρον, αἰρετικῶν καρδίαις, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀγνωσίας, τὴν ἀληθὴ τῶν δογμάτων Ὅσιε, πᾶσι γνῶσιν ἐφανέρωσας.

Σὺ πυρφόροις λόγοις Ἱεράρχα, τὰς ἀκανθώδεις φλέξας, δυσφημίας τῶν αἰρετιζόντων, τὸν φωτισμὸν τῶν ὀρθῶν δογμάτων σου, ἐν τοῖς πέρασιν ἐφήπλωσας.

Ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ διεζωσμένος, τῆ νοητῆ μαχαίρα, τῶν δογμάτων σου Ἱερομύστα, τὰς κεφαλὰς τὰς τοῦ ψεύδους ἔτεμες, διαγγέλων τὴν ἀλήθειαν.

Θεοτοκίον.

Ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς τῆς διανοίας, τὴν νοητὴν σου δόξαν, καταξίωσον Θεογεννήτορ, τοὺς τὰ σεπτὰ προσκυνοῦντας σύμβολα, τῆς ἀφθόρου σου κηρύξεως.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡσπερ μέγας ἥλιος ταῖς τῶν δογμάτων, καὶ θαυμάτων λάμπει φωταγωγεῖς διαπαντός, τῆς οἰκουμένης τὸ πλήρωμα, οὐρανομύστα παμμάκαρ Ταράσιε.

Ὁ Οἶκος. Τῇ Γαλιλαίᾳ τῶν Ἐθνῶν.

Τὴν σκοτισθεῖσάν μου ψυχὴν, τῷ σκότει τῶν πταισμάτων, φωτὶ τοῦ σοῦ ἐλέους καταύγασον Σωτῆρ μου, καὶ λογισμὸν ἐπ' ἀγαθοῖς δώρησαί μοι Χριστέ μου, ἐκκαθάρας τὴν ἀχλὺν τῶν φαύλων ἐνθυμήσεων· ἵν' ὅπως κατ' ἀξίαν ἰσχύσω τὸν σὸν Ἱεράρχην ἀνυμνῆσαι, καὶ φράσαι τὸν βίον, καὶ τὰς πράξεις τὰς λαμπράς, καὶ τὴν ἔνθεον πίστιν, καὶ τὸν ζῆλον, ὃν ὑπὲρ τῆς σῆς ἐκτήσατο Ἐκκλησίας, ἣτις κατὰ χρέος αὐτὸν εὐφημοῦσα κραυγάζει· Οὐρανομύστα, παμμάκαρ Ταράσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταρασίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

Στίχ. Ἄκλυστος ὄρμος Ταράσιον λαμβάνει,

Κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.

Εἰκάδι ἐκ ταράχοιο Ταράσιος ἔπτατο πέμπτη.

Οὗτος τὴν τῶν σεπτῶν καὶ ἀγίων εἰκόνων προσκύνησιν ἐδογματίσει, καὶ δι' αὐτοῦ ἡ Βασιλείος ἀρχὴ καὶ Ρωμαϊκὴ ἐξουσία πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐπανῆλθε, καὶ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία τοῖς πᾶσι Πατριαρχείοις ἦνωται. Ζήσας δὲ οὗτος εὐσεβῶς, καὶ τοῖς Βασιλεῦσι τίμιος γενόμενος, καὶ ἱερὸν μοναστήριον πέραν τοῦ στενοῦ οἰκοδομήσας, καὶ πλήθη Μοναστῶν συστησάμενος, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεήσας, καὶ καλῶς κυβερνήσας τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ ἔτη εἴκοσι καὶ δύο, καὶ μῆνας δύο, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη, καὶ κατετέθη ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι μοναστηρίῳ. Ἦν δὲ κατὰ πάντα ὅμοιος τὸν σωματικὸν χαρακτήρα τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ, πλήν τοῦ πολιοῦ καὶ τοῦ ὑπούλου ὀφθαλμοῦ· οὐδὲ γὰρ ἦν παντελῶς οὗτος πολίος. Ἡ δὲ αὐτοῦ Σύναξις τελεῖται ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου,

Ὑπὲρ Χριστοῦ τμηθέντα, δόξης Ἥλιου.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ποτιόλων τῶν κατὰ Ῥώμην, ἐπὶ Μαξιμιανοῦ βασιλείως, καὶ Τιβεριανοῦ ἡγεμόνος· παρ' οὗ προτραπείς θῦσαι τοῖς εἰδώλοις, λοιδορίας καὶ ὕβρεις οὐκ ὀλίγας ἐξέχεεν. Ὅθεν ἐξ ἄκρων χειρῶν κρεμάται, λίθου βαρέος ἐξαρηθέντος αὐτῷ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐν Καρθαγένῃ ἀχθεῖς, καὶ αὐθις κρεμασθεῖς, ξέεται καὶ μαστιγοῦται. Καὶ ἐν Μαρκιανουπόλει γεγονώς, λαμπάδας πυρὸς κατὰ τοῦ προσώπου δέχεται. Ἐν Θράκῃ δὲ ἐλθὼν, τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνεται.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ῥηγίνου, Ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Στίχ. Ἄσειστος εἶ Ῥηγῖνε τὴν προθυμίαν,

Κἄν δεινὸν ἐνσειώσωσι πυκνά σοι ξίφη.

Οὗτος ἐγένετο ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, γονέων Χριστιανῶν υἱός· διὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν καὶ τὴν πολλὴν εὐσέβειαν, χειροτονεῖται Ἐπίσκοπος Σκοπέλου· καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ Σύνοδον κληθεὶς, πάσας τὰς αἰρέσεις διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ καὶ τῆς παρρησίας ἠφάνισεν. Εἶτα ἐπιστρέψας εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπισκοπὴν, διωγμοῦ κινήθεντος, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος ἄρχοντος· καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, τὴν κεφαλὴν ἀπετημήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πῦρ οἱ πλάνοι,

Ἐψουσιν ὄψον νόστιμον τῷ Κυρίῳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, ὁ διὰ Χριστὸν σαλός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκὼν ἀμείψας, ὡς ὁ Δαυῖδ, τὰς φρένας,

Βίον διέδρας, οὐ τὸν Ἀγχοῦς, παμμάκαρ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σπένδεις Θεῷ, Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ,

Θερμοὺς σταλαγμοὺς αἱμάτων ἐξ ἀυχένος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν

» κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες

» χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύ-

» ριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἱ κρατῆρες τῶν δογμάτων σου πληρούμενοι, οἴνου τῆς χάριτος, πόμα ἡμῖν νοητόν, Πάτερ τὸ τῆς γνώσεως πᾶσιν ἐκέρασαν, τοῖς κραυγάζουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νέφη ἤλασας τῇ πνεύσει τῶν δογμάτων σου, τὰ τῶν αἱρέσεων, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ· καὶ αἴγλη Ταράσιε ὀρθοδοξίας αὐτήν, κατεφαίδρυνας, τῷ Φωτοδότῃ κράζουσας· Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἀκένωτον θέοθεν εἰσδεξάμενος, χάριν Ταράσιε, τροφήν ψυχῶν δαψιλῶς, καὶ σωμάτων ἔβλυσας τοῖς ἐνδεέσι σοφέ· διὰ τοῦτό σε, ὡς σιτοδότῃν ἄφθονον, οἱ Πιστοὶ ἀνευφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀχώρητος τῇ φύσει τῆς Θεότητος, καὶ ἀπερίγραπτος, Λόγος Θεοῦ γεννηθεὶς, ἐκ σοῦ σαρκὶ Πάναγνε καὶ παναμώμητε, προσιτός ἐστι, καὶ ἐν εἰκόνι γράφεται, ὡς σαφῶς ἐνανθρωπήσας.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτό-
- » κου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργού-
- » μενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀγείρει ψάλλουσας·
- » Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς
- » πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον τῆς σαρκὸς σου τὸ γεῶδες, ἀπέθου ἐγκρατείας πόνοις Ταράσιε, καὶ βίον ἰσάγγελον, ἐπὶ γῆς διήνυσας, διὸ τῶν Ἀσωμάτων σε χοροὶ ἐδέξαντο, ἀπαύστως ἐκβοῶντα τῷ Κτίστῃ· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νάμασι Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν, δογμάτων Ἱεράρχα ὅλην κατήρδευσας, καὶ τὰ θεῖα σπέρματα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ταύτῃ ἐγεώργησας καὶ ἐπλεόνασας· διὸ καρποφοροῦσα κραυγάζει· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μύρω νοητῷ τοῦ Παρακλήτου, χρισθεὶς ὡς ἱερεὺς Πάτερ Ταράσιε, τῆς ἱερουργίας σου, τὴν στολὴν ἐποίκιλας, τῶν ἀρετῶν τοῖς χρώμασι καὶ ταῖς λαμπρότησι· διὸ καὶ ἱερούργεις κραυγάζων· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὑπὸ τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, καὶ μόνης εὐσπλαχνίας τε καὶ ἀγαθότητος, τοῦ Πατρὸς ὁ σύνθρονος, Λόγος δυσωπούμενος, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται Θεοχαρίτῃ· ἵνα τὴν γεωθεῖσαν ἀνθρώπων, φύσιν οὐρανῶση, ὡς μόνος Εὐεργέτης.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδου-
» χούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀϋλων νόων φύσις γε-
» ραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ
» βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀει-
» πάρθενε.

Ἐμπνους ὡς εἰκῶν, καὶ στήλη Ταράσιε ζῶσα προκείμενος, ἀρετῶν καὶ πίστεως,
βοᾶς ἀπαύστως ἔργοις καὶ λόγοις σοφέ, καὶ πρὸς οἰκίαν μίμησιν πάντας
προτρέπεις Πιστούς· διὰ τοῦτο, μνήμη ἀθανάτω σε, οἱ πρὸς σὲ ἀφορῶντες
γεραίρουσιν.

Γνώσιν ἀληθῆ, πλουτίσας τὴν ποιμνὴν σου Πάτερ Ταράσιε, ἀπειθείς ἐγύμνωσας,
τῆς ψευδωνύμου γνώσεως Ὅσιε, καὶ ἀποροῦντας ἔδειξας καὶ πενομένους αὐτούς·
διὰ τοῦτο, ἀληθείας κήρυκα, οἱ Πιστοὶ σε ἀξίως δοξάζομεν.

Ἄρας πρὸς Θεόν, τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα Πάτερ Ταράσιε, νοητοὺς κατέβαλες, καὶ
ἀοράτους καὶ πολεμίους ἐχθρούς, καὶ ἐτροπώσω φάλαγγας τὰς τῶν αἰρέσεων,
καὶ τὴν ποιμνὴν, τοῦ Χριστοῦ ἀλώβητον, ὀρθοδοξίας εἰς γῆν διεβίβασας.

Θεοτοκίον.

Νέφη τῶν παθῶν, Ἀγνή καὶ τῶν θλίψεων διασκεδάσασα, αἴγλη εὐφροσύνης σου,
καὶ θυμηδίας ἡμᾶς κατάλαμψον, καὶ τῆς εἰρήνης αἴτησαι τὸν φωτοδότην
Χριστόν, ἐναυγάσαι, πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, καὶ τῇ θεῖα σου σκέπη
περίσωζε.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β΄. Τοῖς Μαθηταῖς.

Θεουργικαῖς ἐλλάμψεσι, τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, καταφαιδρύνεις πάνσοφε, τὴν
Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Ταράσιε θεοκήρυξ· τῷ γὰρ κρείττονι Πάτερ, τὸ χεῖρον
δουλωσάμενος, θεῖον ἔσοπτρον ὤφθης, τῆς τριφεγγοῦς, καὶ σεπτῆς Θεότητος
Ἱεράρχα, ὑφ' ἧς καταλαμπόμενος, φρυκτωρεῖς κόσμον ὅλον.

Θεοτοκίον.

Γνώμην βουλὴν καὶ σύνεσιν, νοῦν καρδίαν καὶ σῶμα, ψυχὴν καὶ ἅπαν κίνημα,
ἐνεργείας ἐνθέου, εἰς σὲ ἐθέμην Παρθένε· σύ με φρούρει καὶ σκέπε, ἐξ ἀοράτων
Δέσποινα, καὶ ἐχθρῶν ὀρωμένων, τὸ πονηρόν, τῶν ἁμαρτιῶν μου λύουσα χρέος·
ὡς Θεομήτωρ πάντα γὰρ, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΣ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης καὶ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῖς τῶν δακρύων σου ρείθροις, μάκαρ Πορφύριε, τὸν τῆς ψυχῆς καθάραι, ῥύπον ἔσβεσας φλόγα, παθῶν τῆς ἀμαρτίας· καὶ τὴν στολήν, ἐν πορφύρᾳ χρωρνύμενος, ἐν οὐρανίοις πολεύη διὰ παντός, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Ὁρθοδοξίας ἐμπρέπων, θείοις ὑψώμασιν, Ἀρχιερέων κλέος, τῇ λυχνίᾳ ἐτέθης, ἄξιός ἐργάτης μισθὸν ἀληθῶς, τῶν σῶν πόνων δρεπόμενος· καὶ διὰ τοῦτο χαρίσματα ἐκ Θεοῦ, ἐκομίσω παμμακάριστε.

Ὁ μυστηπόλος τῆς κάτω, φρικτῆς τραπέζης ἐκεῖ, ἐν οὐρανοῖς Κυρίῳ, τὴν θυσίαν προσφέρει, τὴν ἄυλον καὶ θείαν ἄλλως αἰεὶ, ἐποπτεύων ἡμᾶς ταῖς αὐτοῦ, πρὸς τὴν Ἁγίαν Τριάδα πρεσβευτικαῖς, ἰκεσίαις ὁ Πορφύριος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παραπτωμάτων πελάγει, κλυδωνιζόμενος, τῷ γαληνῷ λιμένι, τῆς ἀχράντου πρεσβείας, τῆς σῆς Θεοκυήτορ προσπεφυγώς, ἀνακράζω σοι· Σῶσόν με, τὴν κραταιάν σου ὀρέξασα δεξιάν, τῷ οἰκέτῃ σου πανάμωμε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἴδου κατεῖδον ῥομφαίαν, τὴν διελθοῦσάν μου, νῦν τὴν καρδίαν Τέκνον, ὡς προεῖπόν μοι πάλαι, ὅτε σὲ ἑώρων πάντων υἰῶν, γηγενῶν ὠραιότερον· τῷ γὰρ Σταυρῷ ἐκουσίως μετὰ ληστῶν, ὡς κακοῦργος ἀπηώρησαι.

Τὰ λοιπὰ τῆς τοῦ Ἑσπερινοῦ Ἀκολουθίας.

Ἀπολυτίκιον. Τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ. Γερασίμου.

Πορφυραυγέσιν ἀρετῶν λαμπηδόσι, καταλαμπρύναι σεαυτὸν Ἱεράρχα, καθάπερ φῶς ἐξέλαμψας Πορφύριε σοφέ· λόγοις γὰρ καὶ θαύμασιν, ἀληθῶς διαπρέψας, πᾶσιν ἐβεβαίωσας, εὐσεβείας τὴν χάριν· καὶ νῦν Χριστῷ ἄλλως λειτουργῶν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου, μὴ παύση δεόμενος.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τὸ πορφυρίζον Ποιμένων ἄνθος σέβω. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄισωμεν τῷ Κυρίῳ, τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν αὐ-

» τοῦ, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, ὅτι μόνος ἐνδόξως δεδό-

» ξασται.

Ταύτην τὴν φωτοφόρον, μνήμην σου γεραίροντι Πορφύριε, φωτοφόρον μοι αἴγλην, οὐρανόθεν δοθῆναι ἰκέτευε.

Ὅλον ἀπὸ σπαργάνων, σεαυτὸν Κυρίῳ προσανέθηκας, καὶ αὐτῷ ἐκολλήθης, καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ Πορφύριε.

Πάθη προθανατώσας, πάντα δι' ἀσκήσεως Πορφύριε, Ἰερεὺς ἀνεδείχθης, τοῦ ζωῆς καὶ θανάτου δεσπόζοντος.

Θεοτοκίον.

Ὅμβρον εἰσδεξαμένη, σοῦ ἐν τῇ νηδυΐ τὸν οὐράνιον, Θεοτόκε Παρθένε, ἀμαρτίας τοὺς ὄμβρους ἐξήρανας.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύ-

» ριε· σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων· καὶ ὑμνεῖ σε

» τὸ πνεῦμά μου.

Ράβδῳ τῶν δογμάτων σου, ἐπὶ νομάς ζωῆς Ὅσιε, τὴν ἱεράν, Ποίμνην σου ποιμάνας, τῷ Θεῷ εὐηρέστησας.

Φέγγει θείας γνώσεως, τοὺς ἐν νυκτὶ δεινῶν Ὅσιε, φωταγωγῶν, ἔδειξας ἡμέρας, κοινωνοὺς διὰ πίστεως.

Ἔψει διαπρέποντα, τῶν ἀρετῶν Θεὸς τέθεικεν, ἐν ὑψηλῇ, πάνσοφε λυχνία, τοὺς Πιστοὺς καταυγάζοντα.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαί με πρεσβείαις σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ βελῶν Ἀχραντε, καὶ λογισμῶν, τῶν ἐπεμβαινόντων, ἀφειδῶς τῇ καρδίᾳ μου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐν πέτρᾳ τῆς πίστεως, ἐρηρισμένος σοφέ, τὴν πέτραν ἐπόθησας, ἦν εἶδε πρὶν Δανιήλ, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὕψωσας τὴν φωνὴν σου, καὶ τὸν νοῦν πρὸς τὸν Κτίστην· ἔβαλες τοὺς ὀχλοῦντας, τῇ σαρκὶ πολεμίους, τῇ σῆ σφενδόνη Γάζης ὀσεπτός, πρόβολος Πάτερ Πορφύριε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκαίνισας Ἄχραντε, τῷ θείῳ τόκῳ σου, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, τῶν γηγενῶν τὴν θνητὴν, οὐσίαν καὶ ἡγείρας, πάντας ἐκ τοῦ θανάτου, πρὸς ζωὴν ἀφθαρσίας· ὅθεν σε κατὰ χρέος, μακαρίζομεν πίστει, Παρθένε δεδοξασμένη, ὡς προεφήτευσας.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστή-
- » ριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν
- » Θεότητα.

Ἰσουργὸν τῷ Γεννήτορι, Λόγον διαγγέλων τοῖς ματαιόφροσι, πρὸς εὐσέβειαν ἐζώγησας, καὶ Θεῷ τῶν ὅλων καθιέρωσας.

Ζωτικάϊς ἐπιπνεύσεσι, τὴν πρὸς τελευταίαν ὥραν ἐγγίζουσαν, ἱερώτατε ἐζώωσας, εἰς πολλῶν καὶ ταύτης ἀναγέννησιν.

Ὀλονύκτοις δεήσεσι, καὶ ταῖς πανημέροις Ὅσιε στάσεσι, τὴν καρδίαν ἀπετέλεσας, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων καταγώγιον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Πάναγνε, πάλιν ἀνεζώωσας ὡς κηήσασα, τὴν ζωὴν τὴν ἐνυπόστατον, τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Γεννήτορος.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου Κύριε, καὶ
- » τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, πα-

» ράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Πρόρριζον τεμών, τὴν ἄκανθαν τὴν φιλήδονον, ἐκαρποφόρησας τὸν ἄσταχυν,
τῆς εὐσεβείας, Ἰεράρχα πανσεβάσμιε.

Ὅμβροισ σῶν εὐχῶν, οὐρανοὺς σοφὴ διήνοιξας, καὶ ὑετῶν τῇ γῆ διένειμας,
αἰρετιζόντων, ἀποπνίξας τὰ ζιζάνια.

Ἰθυνας ῥοπῆ, Θείου Πνεύματος ὀλόκληρον, λαὸν καὶ πόλιν εἰς λιμένα ζωῆς,
διεκφυγόντα, ἀθειῆς τὸ κλυδώνιον.

Θεοτοκίον.

Μόνην γενεῶν, ἐκ πασῶν σε ἐξελέξατο, ὁ Πλαστοργὸς καὶ ἀναπλάττει ἡμᾶς, ἐν
σοὶ οἰκήσας, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ωιδὴ ς´. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγ-

» γελῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλή-

» σθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄιδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι

» ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Ἐφέσεως ἀληθοῦς ἐπέτυχες, ἐγκρατεία ταπεινώσας τὰ πάθη, καὶ πρὸς Θεὸν
προσεχώρησας χαίρων, καὶ ὄρεκτῶν ἀκροτάτῳ παρίστασαι, Πορφύριε Ἱεραρχῶν,
καὶ Ποιμένων κανῶν ἀκριβέστατος.

Νοήσας σου τῆς ψυχῆς τὸ ὠραῖον, καθωράθη ἐν σταυρῷ ἠπλωμένος, ὁ ὑψωθείς
ἐν αὐτῷ ἐκουσίως, καὶ τὴν αὐτοῦ φυλακὴν ἐγχειρίζει σοι, ἐμφαίνων σοι τὴν πρὸς
αὐτόν, καὶ στοργὴν καὶ τελείαν οἰκείωσιν.

Ὡς Πέτρου τοῦ Κορυφαίου τὸν ζῆλον, καὶ τὴν πίστιν Θεηγόρε πλουτήσας, τῷ
τμητικῷ, εὐσεβείας σου λόγῳ, τὸ κακουργὸν ἐθανάτωσας γύναιον, τοῦ
Μάνεντος φθοροποιά, δολερῶς ὑποσπεῖρον διδάγματα.

Θεοτοκίον.

Νεκρώσει τε καὶ φθορᾷ ὑπαχθέντα, τὸν πρωτόπλαστον Παρθένε Μαρία, τὸν
νεκρωτὴν τοῦ θανάτου τεκοῦσα, εἰς ἀφθαρσίαν μετήγαγες ἄχραντε, καὶ ἔδειξας
τοὺς γηγενεῖς, οὐρανίους Θεὸν σωματώσασα.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἰερωτάτοις σου τρόποις κοσμούμενος, ἱερωσύνης στολαῖς κατηγλαΐσαι, παμμακάρο θεόφρον Πορφύριε, καὶ ἰαμάτων ἐμπρέπεις ὑψώμασι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος. Τράνωσόν μου τὴν γλῶτταν.

Ὑπεραστράπτει πλέον ἡλίου, Πορφυρίου ἢ μνήμη τοῦ σοφοῦ, ἀστραπαῖς θαυμάτων, πᾶσαν τὴν κτίσιν φωταγωγοῦσα, καὶ διώκουσα πλάνην τὴν τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς Πιστοὺς σελαγίζουσα, πάντας εὐφραίνει. Θεῶ γὰρ εὐαρεστήσας ἐπὶ γῆς, τῶν σημείων ἀπέληφε τὴν χάριν, πάντας ἰᾶσθαι, παρεστῶς τῇ Τριάδι ὀλόφωτος, καὶ πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΣ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου, Ἐπισκόπου Γάζης.

Στίχ. Ὡ τίς παρέλθη, τίς δὲ καὶ παραδράμη

Τὸν Πορφύριον, κἂν παρῆλθεν ἐκ βίου;

Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθὼν εἰκάδι ἔκτη.

Οὗτος ὥρμητο ἐκ τῆς Θεσσαλονικέων πόλεως, υἱὸς ὑπάρχων γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀπάρας δὲ ἐκ τῆς ἐνεγκαμένης, εἰς Αἴγυπτον ἔρχεται· κἀκεῖσε εἰς σκῆτιν εἰσελθὼν, τὸν μονήρη βίον ὑποδύεται καὶ μετὰ πέντε χρόνους, εἰς Ἱεροσόλυμα παραγίνεται, πολλοὺς τῷ λόγῳ καταφώτισας. Διὸ χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ Πραυλίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων· εἶτα ὑπὸ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἐπίσκοπος Γάζης χειροτονεῖται. Ἐνθα πολλὰς δυνάμεις θαυμάτων τελέσας, στηρίζει μὲν τοὺς πιστοὺς, καὶ πολλοὺς τῶν ἀπίστων ἐπιστρέφει πρὸς θεογνωσίαν. Ἀπαίρει δὲ πρὸς Κωνσταντινούπολιν, ὑπὸ τῶν κρατούντων τῆς χώρας, τοὺς Πιστοὺς ἀδικουμένους ὀρῶν· καὶ ἐντυχῶν τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Χρυσοστόμῳ, καὶ διηγησάμενος τὰ κατ' αὐτόν, δι' ὃ παρῆν, παραδίδεται ὑπ' αὐτοῦ Ἀμαντίῳ τῷ Κουβικουλαρίῳ.

Ἐκ τούτου δὲ ἀναδιδαχθεῖσα τὰ περὶ αὐτοῦ ἡ Βασιλίς, ἐδέξατο αὐτὸν εὐμενῶς, καὶ ἀναφέρει τῷ Βασιλεῖ τὴν τούτου ἐνδημίαν, καὶ πρόρρησιν περὶ τοῦ μέλλοντος παιδὸς ἄρῆνος τίκτεσθαι. Ὁ δέ, ἀγασθεὶς ἐπὶ τούτῳ, τὰ εἰκότα τῷ Θεῷ ηὐχαρίστησεν. Εἶτα τίκτει ἡ Βασιλίσα τὸν Νέον Θεοδόσιον· καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ὅσιον, εὐλογεῖται παρ' αὐτοῦ, καὶ ὑποτίθεται τῷ Βασιλεῖ πάντα πληροῦν, κατὰ τὴν τοῦ Ὁσίου θέλησιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς συνταξάμενος, καὶ ἀναγνοὺς, ἐδυσχέραινε λέγων· Διωχθῆναι τοὺς εἰδωλολάτρους οὐ δυνατόν, διὰ τὴν πολλὴν τούτων συντέλειαν. Ἡ δὲ φησὶ πρὸς τὸν Βασιλέα· Βαρεῖα μὲν ἡ αἰτησις, Δέσποτα, βαρυτέρα δὲ ἡ παραίτησις. Διὸ καὶ ἐπινεύει ὁ Βασιλεὺς εἰς

πέρας ἐκβῆναι τὰ αἰτούμενα· καὶ ἐκπέμπεται γράμματα κατὰ τῶν Αἰρετικῶν, κελεύοντα τούτους ἐκδιωχθῆναι ἀπὸ Γάζης.

Ὁ δὲ μακάριος Πορφύριος κομίζεται παρὰ τῆς Αὐγούστης χρυσοῦ κεντηνάρια δύο, χάριν κτίσεως ἐκκλησίας, καὶ λόγῳ δαπάνης νομίσματα διακόσια. Καὶ καταλαβὼν τὴν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ναοὺς τῶν εἰδώλων κατέστρεψε, καὶ τοὺς Αἰρετικούς ἀπήλασε· τὸν δὲ ναὸν τοῦ Μαρναῦ πυρὶ κατακαύσας, ἀνήγειρεν ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχῆμα, ὃ διετάξατο ἡ βασίλισσα Εὐδοξία. Διαπρέψας οὖν ὁσίως ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ θαύματα πλεῖστα ἐργασάμενος, ἐν ἔτεσιν εἰκοσιτέσσαρσι, καὶ μηνσὶν ἕνδεκα, καὶ ἡμέραις ὀκτώ, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ἣ ὠμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.

Στίχ. Ρίπτουσι τὴν σὴν Σαμαρεῖτιν εἰς φρέαρ,

Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασαν, Λόγε.

Ἐν ταῖς ἡμέραις Νέρωνος τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν· μετὰ γὰρ τὴν Μαρτυρίαν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐπιμελῶς τοὺς τούτων ἐζήτουν Μαθητάς. Τότε ἡ Ἁγία Φωτεινή, σὺν Ἰωσῆ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ πόλει τῆς Ἀφρικῆς οὔσα, ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ μετὰ παρόρησίας. Βίκτωρ δὲ ὁ ἕτερος αὐτῆς υἱὸς καὶ πρεσβύτερος, μεγάλως εὐδοκίμησας ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Ἀβάρων, κατὰ Ῥωμαίων ἐπιστρατευσαμένων, μετὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ἐν Ἰταλίᾳ στρατηλάτης πέμπεται, πάντας τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς κολάζειν.

Σεβαστιανὸς δὲ ὁ Δούξ ἀκούσας ταῦτα· Οἶδα ἐγὼ ἀκριβῶς, Στρατηλάτα, φησί, Χριστιανὸν σε εἶναι, καὶ τὴν σὴν μητέρα μετὰ Ἰωσῆ τοῦ ἀδελφοῦ σου τῷ Πέτρῳ ἀκολουθοῦσαν· ἀλλὰ τὸ κελευσθέν σοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ποιεῖ ἐξάπαντος, ἵνα μὴ κατὰ ψυχὴν κινδυνεύσης. Καὶ ὁ Βίκτωρ· Ἐγὼ τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως καὶ ἀθανάτου τὸ θέλημα ποιεῖν βούλομαι. Νέρωνος δὲ τοῦ βασιλέως τὸ πρόσταγμα, ὅσον ἐπὶ τὸ τοὺς Χριστιανούς κολάζειν, οὐδὲ ἀκοῦσαι ἀνέχομαι. Ὁ δὲ Δούξ· Ὡς γνησίῳ φίλῳ μου συμβουλεύω σοι, ἀπεκρίνατο· εἰ γὰρ ἐν προόδῳ καθήμενος, τοὺς διαγινωσκομένους Χριστιανούς ἀνακρίνεις καὶ κολάζεις, καὶ τὸν βασιλέα θεραπεύσεις, καὶ τὰ τῶν Χριστιανῶν χρήματα κερδανεῖς· ἀλλὰ καὶ τῇ μητρὶ σου καὶ τῷ ἀδελφῷ σου μήνυσον, ἵνα μὴ παρόρησιάζωνται, διδάσκοντες τοὺς Ἕλληνας τὴν πάτριον ἀρνεῖσθαι θρησκείαν καὶ κινδυνεύσεις ἴσως δι' αὐτούς· λεληθότως δὲ ἔχετε τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν ὡς βούλεσθε. Καὶ ὁ Βίκτωρ· Μὴ γένοιτό μοι τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐγὼ τιμωρῆσω Χριστιανόν, ἢ λάβω τι ἐξ αὐτοῦ, ἢ συμβουλεύσω τῇ μητρὶ μου, ὡς σὺ φῆς, ἢ τῷ ἀδελφῷ μου μὴ κηρύσσειν ὅτι ὁ Χριστὸς Θεὸς ἐστι· ἀλλὰ κἀγὼ κήρυξ μᾶλλον Χριστοῦ καὶ εἰμί, καὶ ἔτι γενήσομαι,

ὥσπερ κᾶκεῖνοι, καὶ πάντως ἴδωμεν ὃ μέλλει γενέσθαι κακόν. Ὁ δὲ Δούξ· Ἐγὼ μὲν ἀδελφέ, τὰ συμφέροντα, φησί, συμβουλεύω σοι, αὐτὸς δὲ ὄψει τι γενήσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δούξ, εὐθέως ἐπηρώθη τὰς ὄψεις· καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἄγαν σφοδρότητος καὶ δριμείας ὀδύνης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ἄφωνος ἔμεινεν. Ἄραντες δὲ αὐτὸν οἱ παρεστῶτες, ἔθηκαν ἐπὶ κλίνης, καὶ ἔμεινεν ἡμέρας τρεῖς μηδόλως λαλήσας· μετὰ γὰρ τρίτην ἡμέραν ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλη, λέγων· Εἰς ὁ Θεός, ὁ τῶν Χριστιανῶν. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Βίκτωρ πρὸς αὐτὸν εἶπε· Τί οὕτως ἀθρόως μετεβλήθης; Ὁ δέ, Προσκαλεῖταιί με ὁ Χριστός, ἔφη, γλυκύτατε Βίκτωρ. Καὶ εὐθέως κατηχηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐβαπτίσθη· καὶ ἀνελθὼν ἐκ τοῦ ὕδατος, παραχρῆμα ἀνέβλεψε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν. Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι τὸ παράδοξον τοῦ θαύματος, ἐφοβήθησαν, μήποτε καὶ αὐτοὶ τὰ παραπλήσια πάθωσιν ἀπιστοῦντες, καὶ προσελθόντες ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἤχθη τὰς ἀκοὰς Νέρωνος, ὅτι Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης Ἰταλίας, καὶ Σεβαστιανὸς ὁ τῆς πόλεως Δούξ, κηρύττουσι τὸ κήρυγμα Πέτρου καὶ Παύλου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντας προσάγουσι τῷ Χριστῷ· ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ Στρατηλάτου μήτηρ Φωτεινὴ, σὺν Ἰωσῆ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ἐν Καρθαγένῃ ἀποσταλέντες, τὰ ὅμοια πράττουσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, καὶ τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἀπέστειλε στρατιώτας ἐν Ἰταλίᾳ ἀγαγεῖν τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ὦφθη δὲ πᾶσιν ὁ Κύριος λέγων· Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ἡττηθήσεται ὁ Νέρων μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Καὶ πρὸς τὸν Βίκτωρα φησί· Φωτεινὸς ἔσται τὸ ὄνομά σου ἀπὸ τοῦ νῦν· πολλοὶ γὰρ διὰ σοῦ φωτισθέντες, προσενεχθήσονται μοι. Σεβαστιανὸν δὲ ὁ σὸς ἐνισχυσάτω λόγος ἐν τῷ μαρτυρίῳ· καὶ μακάριος, ὃς ἕως τέλους ἀγωνίσεται.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνῆλθε εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἀπεκαλύφθη δὲ καὶ τῇ Ἁγίᾳ Φωτεινῇ τὰ μέλλοντα αὐτῇ συμβαίνειν. Καὶ ἀπάρασα ἀπὸ Καρθαγένης μετὰ πλήθους Χριστιανῶν κατέλαβε τὴν μεγάλην Ῥώμην. Καὶ ἐσεῖσθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστὶν αὕτη; Ἡ δέ, μετὰ παρόρησίας ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἦχθη δὲ καὶ Φωτεινὸς ὁ υἱὸς αὐτῆς μετὰ Σεβαστιανοῦ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ, προλαβοῦσα αὐτόν, παρέστη τῷ Νέρωνι μετὰ Ἰωσῆ καὶ τῶν σὺν αὐτῇ. Εἶπε δὲ ὁ Νέρων πρὸς αὐτήν· Τί παραγεγόννατε πρὸς ἡμᾶς; Ἡ Ἁγία εἶπε· Διὰ τὸ διδάξαι σε τὸν Χριστόν σέβεσθαι.

Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Σεβαστιανὸς ὁ Δούξ καὶ Βίκτωρ ὁ Στρατηλάτης, οἱ τοῖς θεοῖς ἀπειθοῦντες, ἤκασιν ἀπὸ Ἰταλίας. Ὁ Βασιλεὺς ἔφη· Ἀχθήτωσαν· Εἰσαχθέντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν Βασιλέα, λέγει αὐτοῖς· Τί ἀκήκοα περὶ ὑμῶν; Οἱ Ἅγιοι εἶπον· Ὅσα περὶ ἡμῶν ἀκήκοας, ὦ Βασιλεῦ, ἀληθῆ εἰσι. Καὶ ὅς, ἀτενίσας πρὸς τοὺς Ἁγίους· Ἀρνεῖσθε ὑμεῖς τὸν Χριστόν, φησίν, ἢ αἰρεῖσθε κακῶς ἀποθανεῖν; Καὶ οἱ Ἅγιοι· Μὴ γένοιτό ποτε, ὦ Ἄναξ (τὸ ὄμμα εἰς οὐρανὸν

ἄραντες), ἀποστῆναι τῆς πρὸς σὲ ἡμῶν πίστεως καὶ ἀγάπης. Καὶ πάλιν ὁ Νέρων εἶπε· Τίνες καλεῖσθε ὑμεῖς; Ἡ Ἁγία εἶπεν· Ἐγὼ μὲν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου Φωτεινὴ ἐκλήθην, αἱ δὲ ἀδελφαί μου, ἡ μὲν πρώτη, ἡ μετ' ἐμὲ γεννηθεῖσα, καλεῖται Ἀνατολή, ἡ δὲ δευτέρα Φωτῶ, ἡ τρίτη Φωτίς, ἡ τετάρτη Παρασκευή, καὶ ἡ πέμπτη Κυριακή. Οἱ δὲ υἱοί μου οὗτοι, ὁ πρῶτος Βίκτωρ, ὃς ἐπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου Φωτεινός, ὁ δὲ δεύτερος ὁ σὺν ἐμοὶ Ἰωσῆς. Καὶ ὁ Νέρων· πάντες συνεφωνήσατε τιμωρηθῆναι καὶ ὑπὲρ τοῦ Ναζωραίου ἀποθανεῖν; Ἡ Ἁγία εἶπε· Πάντες ὑπὲρ αὐτοῦ χαίροντες καὶ ἀγαλλιώμενοι ἀποθνήσκομεν.

Τότε ἐκέλευσεν ὁ Βασιλεὺς σφαίραις σιδηραῖς καταθλασθῆναι τοὺς ἄρμους τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἀχθέντες δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, ἐπέθηκαν οἱ Ἅγιοι τὰς χεῖρας αὐτῶν ἄνωθεν τοῦ ἄκμωνος, καὶ ἤρξαντο τύπτειν οἱ δήμιοι. Καὶ ἀπὸ ὥρας τρίτης ἕως ὥρας ἕκτης ἐκ τρίτου ἐνηλλάγησαν οἱ τύπτοντες, οἱ δὲ Ἅγιοι οὐδόλως ἠσθάνοντο τῆς κολάσεως. Καὶ ἀκούσας ὁ Νέρων ἐταράχθη, καὶ προσέταξεν ἐκκοπῆναι τὰς χεῖρας αὐτῶν. Καὶ αὐτίκα τοὺς Ἅγίους κρατήσαντες, καὶ τὰς χεῖρας δεσμήσαντες, καὶ τῷ ἄκμωνι ἐπιθέντες, τῶν ξιφῶν ἐπελάβοντο. Καὶ κατὰ τῶν χειρῶν τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τὰς τῶν ξιφῶν ἐπιφορὰς πολλάκις οἱ δήμιοι ἐπαγαγόντες, ἤνυσαν οὐδέν· ἐκλυθέντες δέ, ἔπεσαν ὡσεὶ νεκροί. Ἡ δὲ Ἁγία, ἀβλαβῆς διατηρηθεῖσα, εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, προσηύχετο λέγουσα· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

Τοίνυν ἤρξατο ὁ Βασιλεὺς ἀπορεῖν, καὶ διαλογίζεσθαι περὶ τούτων, τί ποιήσει καὶ γενήσεται ἐγκρατῆς καὶ κύριος τῶν Ἁγίων. Καὶ τούτους μὲν ἐν τῇ βαθυτάτῃ φρουρᾷ ἐμβληθῆναι κελεύει· τὴν δὲ Ἁγίαν Φωτεινὴν, μετὰ τῶν πέντε ἀδελφῶν αὐτῆς, ἀπενεχθῆναι ἐν τῷ χρυσῷ αὐτοῦ κουβουκλίῳ, καὶ τεθῆναι ἐπτὰ χρυσοῦς θρόνους, καὶ ἐπτὰ κλίνας χρυσαῖς καὶ τράπεζαν· καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δομνίναν προσέταξεν εἰσελθεῖν, καὶ συνεῖναι μετ' αὐτῶν, μετὰ καὶ τῶν θεραπειδῶν αὐτῆς, καὶ τεθῆναι χρήματα πολλά, καὶ κόσμια χρυσαῖ, ἐσθῆτάς τε χρυσαῖς, καὶ ζώνας. Ἰδοῦσα δὲ τὴν παιδα Δομνίναν ἡ Ἁγία Φωτεινὴ, εἶπε· Χαῖρε τοῦ Κυρίου μου Νύμφη. Ἡ δὲ πρὸς αὐτήν· Χαίροις καὶ σὺ κυρία μου, ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ Ἁγία Φωτεινὴ τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, ἠὲ χαρίστησε τῷ Κυρίῳ· καὶ ἀγκαλισαμένη αὐτήν ἠσπάσατο. Καὶ κατηχηθεῖσα ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως ὑπὸ τῆς Ἁγίας μετὰ τῶν ἑκατὸν αὐτῆς θεραπειδῶν, ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Καὶ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως, ἀντὶ Δομνίνας, Ἀνθοῦσαν. Καὶ εὐθὺς προσέταξεν ἡ μακαρία Ἀνθοῦσα, τό τε χρυσίον αὐτῆς, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ χρυσῷ κουβουκλίῳ αὐτῆς ὄντα χρήματα, δοθῆναι τοῖς φτωχοῖς, διὰ χειρὸς Στεφανίδος, τῆς τῶν ἑκατὸν θεραπειδῶν ἐξαρχούσης.

Μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, καὶ λίαν θυμωθεὶς, καὶ μέγα οἰμῶξας ἐκέλευσεν εὐθέως ἐκκαῆναι κάμινον ἐπὶ ἡμέρας ἐπτὰ, καὶ ἐν αὐτῇ βληθῆναι τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν, καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῇ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Καὶ τούτου γενομένου, ἐποίησαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου ἡμέρας τρεῖς, σῶοι καὶ ἀλώβητοι

ἐκ τῆς τοῦ πυρός βλάβης διαμείναντες. Μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας ὑπολαβὼν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι παρανάλωμα γέγονασιν οἱ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐκέλευσεν ἀναφραγῆναι τὴν κάμινον, καὶ εἰ μὲν εὗρωσιν τὰ ὅστᾳ τῶν Ἁγίων, ῥίφθῃναι αὐτὰ ἐν τῷ ποταμῷ. Καὶ ἀνοίξαντες οἱ δῆμιοι εὗρον πάντας δοξάζοντας, καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν· καὶ ἐξέστησαν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ θαύματι, ὅτι οὐχ ἤψατο αὐτῶν καθόλου τὸ πῦρ. Ὡς δὲ ἤκουσαν καὶ εἶδον ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐξεπλάγησαν δοξάζοντες καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν.

Ὡς δὲ ὁ Βασιλεὺς τοῦ τοιούτου θαύματος κατήκοος ἐγένετο, ἀναιρετικὰ φάρμακα ἐκέλευσε δοθῆναι αὐτοῖς. Καὶ προσκληθέντος Λαμπαδίου τοῦ Μάγου, καὶ συγκεράσαντος τὸ φάρμακον, δέδωκε τῇ Ἁγίᾳ Φωτεινῇ πρότερον. Ἡ δὲ λαβοῦσα τοῦτο· Σοῦ μὲν ἔφη, ἀκαθάρτου τυγχάνοντος οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἄψασθαι τούτου· ἵνα δὲ γνῶς, Βασιλεῦ, καὶ αὐτὸς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πρῶτον τῶν ἄλλων πίομαι τοῦτο, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν, εἴθ' οὕτω καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες. Καὶ πάντων πiónτων, καὶ ἀβλαβῶν διατηρηθέντων, ἰδὼν ὁ Μάγος ἐξέστη. Καὶ περιβλεψάμενος τὴν Ἁγίαν· Ἔστι μοι δηλητήριον πάνυ, φησί, δόκιμον· καὶ εἰ τούτου γευσάμενοι οὐκ ἀποψύξητε τάχιον, πιστεύσω καὶ αὐτὸς τῷ Θεῷ ὑμῶν. Οὐ καὶ προσαχθέντος, καὶ πάντων τοῦ δηλητηρίου γευσαμένων, καὶ μηδὲν δεινὸν πεπονθόντων, ἐξέστη ὁ Μάγος. Καὶ συναγαγὼν εὐθύς πάσας τὰς βίβλους αὐτοῦ, πυρὶ κατέκαυσε. Καὶ πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἐβαπτίσθη, μετονομασθεὶς Θεόκλητος.

Τοῦτο πάλιν μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, προσέταξεν ἀρπαγῆναι αὐτὸν ἐκ μέσου τῶν Ἁγίων, καὶ ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἀποτμηθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ οὕτω πρὸ τῶν ἄλλων ἐτέλεσε τὸ μαρτύριον ὁ Θεόκλητος, ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς. Τοὺς δὲ Ἁγίους πάντας, σὺν τῇ Μεγαλομάρτυρι Φωτεινῇ, ἐκέλευσε νευροκοπηθῆναι. Οὐ γενομένου, καὶ τῶν Ἁγίων λοιδορούντων καὶ διαχλευαζόντων τὸν τε Βασιλέα καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοῦ, μόλυβδον κοχλάζοντα σὺν τεάφῳ ποτισθῆναι τὴν Ἁγίαν προστάττει· κατὰ δὲ τῶν νῶτων τῶν λοιπῶν Ἁγίων ἐκχυθῆναι προστάττει. Καὶ τούτου γενομένου, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος οἱ Ἅγιοι ἐξεβόησαν· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὥσπερ ἀπὸ καύσωνος διψώσας καὶ φλεγμαινούσας.

Τότε ὁ Νέρων ἐκπληττόμενος, καὶ θαυμάζων, ἐκέλευσε τοὺς Ἁγίους κρεμασθῆναι, καὶ ξέεσθαι ἀφειδῶς καθ' ὅλου τοῦ σώματος, καὶ λαμπάσι πυρὸς κατακαίεσθαι. Τούτου δὲ ταχὺ γενομένου, καὶ τῶν Ἁγίων προσευχομένων, καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἐνισχυομένων, ἐμμανεῖς ὁ δεῖλαιος Νέρων, τέφραν σὺν δριμυτάτῳ ὄξει ἐνωθῆναι, καὶ κατὰ τῶν μυκτῆρων τῶν Ἁγίων χυθῆναι προστάττει. Προσαχθέντος δὲ τοῖς Ἁγίοις τοῦ τοιούτου κράματος, Ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ὑμῖν ἐπιφαίνεται, ἔλεγον.

Ἐπὶ πλέον οὖν παροξυνθεὶς, ἐκέλευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐξορυχθῆναι. Καὶ ἐκτυφλώσας αὐτοὺς καθεῖρξεν ἐν φρουρᾷ ζοφώδει, πλήρει ἐρπετῶν ἰοβόλων καὶ ἀκαθάρτων. Οἱ δὲ Ἅγιοι ὕμνουν καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ τὰ μὲν τῆ εἰρκτῆ ἰοβόλα θηρία ἀπενεκρώθησαν, καὶ ἡ δυσωδία τῆς εἰρκτῆς εἰς εὐωδίαν μετεβλήθη ἀνυπέρβλητον, καὶ τὸ σκότος ἐγένετο φῶς ὑπέρολαμπρον, καὶ ὁ Χριστὸς ἔστη ἐν μέσῳ τῶν Ἀγίων, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τῆς Ἁγίας, ἤγειρεν αὐτήν, εἰπὼν· Ὅτι μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν· αἰεὶ χαίρετε. Καὶ ἅμα τῷ λόγῳ, εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ· καὶ ἰδόντες τὸν Κύριον, προσεκύνησαν αὐτόν. Καὶ κατασφραγίσας αὐτούς, καὶ εἰπὼν· Ἀνδρίζεσθε καὶ ἰσχύετε· οὗτος μὲν ἀνῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκ δὲ τῶν σωμάτων τῶν Ἀγίων ὡσεὶ λεπίδες ἐξέπεσον, καὶ ἐγένοντο ὑγιεῖς ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ δὲ Νέρων, ὁ δύστηνος καὶ θεομισῆς, ἐκέλευσε προσμεῖναι τοὺς Ἅγίους ἐν φυλακῇ χρόνους τρεῖς, ὥστε κακωθῆναι ἐν αὐτῇ, καὶ κακῷ θανάτῳ τὰς ψυχὰς ἀπορῶξαι. Μετὰ δὲ τοὺς τρεῖς χρόνους, ἴδιον οἰκέτην ἔχων ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κατάκλειστον, προσέταξεν ἐκβληθῆναι τοῦτον· καὶ ὡς εἶδον τοὺς Ἅγίους ἐρῶμένους οἱ ἀπεσταλέντες, ἀπήγγειλαν τῷ Βασιλεῖ, ὅτι οἱ ἐκτυφλωθέντες Γαλιλαῖοι βλέπουσι, καὶ ὑγιεῖς εἰσιν· ἀλλὰ καὶ ἡ φυλακὴ φωταγωγηθεῖσα, καὶ μύρα πάμπολλα πνέουσα, μετεποιήθη εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ οἶκος ἅγιος ἐγένετο· καὶ δαψίλεια μέσον τῆς φυλακῆς ἐστὶ βρύουσα, ἐν ἣ συντρέχοντες οἱ λαοὶ βαπτίζονται ὑπ' αὐτῶν, πιστεύοντες εἰς τὸν Θεὸν αὐτῶν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξέστη· καὶ ἀποστείλας, παρέστησεν αὐτοὺς, καὶ φησὶν· Οὐκ ἐπεφωνησάμην ὑμῖν διὰ προστάγματος βασιλικοῦ, μὴ κηρύττειν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ πόλει τῶν Ῥωμαίων; πῶς ἐν τῇ φυλακῇ ὄντες, τοῦτο ποιεῖτε; διὰ τοῦτο πολλὰς καὶ μεγάλας ἐπιθήσομαι τιμωρίας ὑμῖν. Οἱ Ἅγιοι εἶπον· Ὁ θέλεις ποιῆσον· ἡμεῖς γὰρ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὄντα ἀληθινόν, καὶ Ποιητὴν πάντων, διδάσκειν οὐ παυσόμεθα. Ἐπὶ τοῦτο, τῷ θυμῷ ὑπερζέσας, ἐκέλευσε σταυρωθῆναι τοὺς Ἅγίους κατὰ κεφαλῆς, καὶ ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις καταξαίνειν τὰς σάρκας αὐτῶν, ἕως ἄν, φησί, διαλυθῶσιν αἱ ἀρμονίαι αὐτῶν. Τούτου δὲ γενομένου, φύλακας ἔστησαν, ἐάσαντες αὐτοὺς καὶ ἑτέρας τέσσαρας ἡμέρας. Ἐλθόντες δὲ οἱ δῆμιοι θεάσασθαι αὐτοὺς, εἰ ἄρα ζῶσιν, ὡς εἶδον αὐτοὺς κρεμαμένους, οὗτοι μὲν εὐθέως ἀπετυφλώθησαν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου κατελθὼν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ λύσας τοὺς Ἅγίους, καὶ ἀσπασάμενος, ὑγιεῖς αὐτοὺς εἰργάσατο. Τότε ἡ Ἁγία ἐπὶ τῇ τυφλώσει τῶν δημίων σπλαγχνισθεῖσα, προσήγατο, καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν, καὶ πιστεύοντες ἐβαπτίσθησαν.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων, ὀργισθεὶς, ἐκέλευσεν ἀποδαρῆναι τὸ δέρμα τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς· οὗ γενομένου, ἡ Ἁγία ἔψαλλε· Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνωσ με. Ἐκδειράντες δὲ τὸ δέρμα αὐτῆς, ἐρῶσαν εἰς τὸν ποταμόν, τὴν δὲ Ἁγίαν, εἰς φρέαρ ξηρόν, τοὺς δὲ λοιπούς, Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἰωσῆν κρατήσαντες, τὰ παιδογόνα τούτων μόρια ἀπέτεμον, καὶ τοῖς κυσὶν ἐρῶσαν. Εἶθ'

οὕτως ἀποδείραντες αὐτῶν τὰς δοράς, ταύτας μὲν ἐν τῷ ποταμῷ ἔρριψαν, αὐτοὺς δὲ κατησφάλισαντο ἐν παλαιῷ λουτρῷ. Τὰς δὲ πέντε ἀδελφὰς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς παραστήσας, ἀπέτεμε τοὺς μαστοὺς αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐξέδειραν καὶ τούτων τὰ δέρματα. Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν Ἁγίαν Φωτίδα, οὐ κατεδέξατο αὕτη κρατηθῆναι ὑπότινος, καθὼς καὶ αἱ λοιπαί, ἀλλὰ μόνη ἴστατο γενναίως, ἀποδυομένη τὸ δέσμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ὡς ὑπερθαυμάσαι καὶ τὸν βασιλέα τὸ ἀνδρεῖον αὐτῆς καὶ καρτερικόν.

Διὸ καὶ ἐκμανεῖς, μετὰ τὸ ἀποτεμεῖν τοὺς μαστοὺς αὐτῆς, ἐκδυθῆναι δὲ καὶ τὸ δέσμα τῆς σαρκὸς αὐτῆς, ἑτέραν ἐπινοεῖ κατ' αὐτῆς τιμωρίαν, πάνδεινον καὶ ὀλεθρίαν. Δύο γὰρ δένδρα, ἔνδον τοῦ παραδείσου αὐτοῦ, βία κελεύσας κλιθῆναι, καὶ τούτοις τὴν μακαρίαν προσδῆσαι, καὶ τούτων ἀθρόως ἀπολυθέντων, διαμερισθῆναι τὴν Ἁγίαν, καὶ τὴν ψυχὴν τῷ Θεῷ παραθῆναι. Τότε πάντα τῷ ξίφει τελειώσας ὁ δύστηνος, τὴν μακαρίαν Φωτεινὴν, ἀπὸ τοῦ φρέατος ἐκβαλὼν, τῇ φρουρᾷ ἐναπέθετο. Αὕτη δέ, ὡς μόνη ἀπολειφθεῖσα, καὶ μὴ στεφανωθεῖσα σὺν τοῖς λοιποῖς, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ. Ὅς καὶ ἐμφανισθεῖς αὐτῇ καὶ τρίτον σφραγίσας, ὑγιῆ ἀπειργάσατο. Καὶ μεθ' ἡμέρας πολλάς, ὕμνουσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, εἰς χεῖρας αὐτοῦ ἀφήσιν τὴν τιμίαν αὐτῆς ψυχὴν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Φωτῶ, ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φερνήν ταλάντων μυρίων ἀνταξίαν,

Φωτῶ φέρει σοι τὴν κάραν φώτων, Πάτερ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Φωτίς, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, εἰς δύο προσδεθεῖσα δένδρα, καὶ διαμερισθεῖσα, τελειοῦται.

Στίχ. Δώσεις ἔπαθλον δενδροάθλω Φωτίδι,

Δενδρῶνα τερπνὸν τῆς Ἐδέμ Θεοῦ Λόγε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Παρασκευή, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν ἀρχένα,

Ἔτοιμον εἶχε καὶ παρεσκευασμένον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Κυριακὴ, ἡ ἑτέρα ἀδελφὴ αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Ἐκ Κυριακῆς οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος,

Τοῦ Κυρίου τὸν θεῖον ἐκβάλλει φόβον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἰωσῆς, ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τομεὺς τραχήλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος·

Ἰωσὴ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Φωτεινός, ὁ ἕτερος υἱὸς αὐτῆς, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Τίς οὗτος ἀτμὸς ἐκ ζεόντων αἱμάτων;

Φωτεινὸς ἄρτι Μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δούξ, ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Σεβαστιανῶ τοῦτον εἶπω τὸν λόγον·

Σεβάζομαί σε, τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ κάλφας, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει αφοε΄ (1575), ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Πληγὰς ἀριθμεῖν μὴ, Ἰωάννη, θέλε,

Σκηναὺς δὲ μᾶλλον, ἃς ἔχει ἔνδον πόλος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ, κατεπάτησαν τὴν

» φλόγα θαρσαλέως, καὶ εἰς δρόσον τὸ πῦρ, μετέβαλον

» βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρνας ποιμάνας ἐπὶ χλόην, ἀληθείας ὡς ἀρνίον τῷ ποιμένι, προσηνέχθης Χριστῷ, Πορφύριε κραυγάζων· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νέμει καμάτων σου τὰ γέρα, κατοικίζων σε μοναῖς ἐν ἀκηράτοις, Ἰησοῦς ὁ Χριστός, Πορφύριε βοῶντα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαύμασι πλείστοις καὶ σημείοις, κατεκόσμησε τὸν βίον σου τρισμάκαρ, ὁ Χριστὸς ὃν ποθῶν, Πορφύριε ἐβόας· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οἴκτειρον σῶσόν με Παρθένε, τὸν οἰκτίρμονα τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, καὶ φωτὶ τῷ ἐν σοί, καταύγασον βοῶντα· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Οἱ θεορῶήμονες Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, σὺν τῷ πυρὶ

» καὶ τὴν φλόγα, καταπατοῦντες ἐκραύγαζον· Εὐλογεῖ

» τε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σεσοφισμένω σου λόγῳ κατεβλήθη, ὁ σοφιστὴς τῆς κακίας, ἱεροκήρυξ πανόλβιε, εὐσεβῶν δὲ καρδίαι ἐνθέως εὐφράνθησαν.

Συναγελάζη Πατέρων ὀμηγύρει, καὶ συνευφραίνῃ Ὅσιων, Πάτερ μακάριε πνεύμασιν· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα κραυγάζων τὸν Κύριον.

Ἐξεδαφίσας τεμένῃ τῶν δαιμόνων, ναὸν Θεοῦ ἐδομήσω, ἐν ᾧ πληθὺς μέλπει Ὅσιων· Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Βασιλικὴν ἀλουργίδα πορφυρώσας, ἐξ ἀρετῶν σου καὶ ταύτην, ὡς Ἱερεὺς στολισάμενος, εἰς τὰ ἄνω χορεύεις βασιλεία Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνωτέραν σε πάντων τῶν ποιημάτων, καὶ οὐρανῶν πλατυτέραν, Παρθενομῆτορ ἠγάπησεν, ὁ Υἱός σου καὶ σάρκα ἐκ σοῦ ἀνελάβετο.

Ωιδὴ θ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκα-

» τάβασιν· ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ

» σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ, γενόμενος ἄν--

» θρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ Πιστοὶ με-

» γαλύνομεν.

Ἰστίῳ Πάτερ νοητῷ, ἐκπεράσας τὸ τοῦ βίου κλυδώνιον, οἰακιζόμενος, παλάμη θεία τοῦ Παντοκράτορος, πρὸς τοὺς λιμένας τῆς ζωῆς, Ὅσιε κατέπαυσας, χαρᾶς λαβόμενος, αἰωνίου καὶ τερπνῆς ἀπολαύσεως.

Ὁρμος πλήρης ἡμερῶν, τῶν τοῦ Πνεύματος γενόμενος Ὅσιε, καὶ τὴν ἀπάθειαν, ὡς διπλοῖδα περιβαλλόμενος, ἱερωσύνης στολισμῷ, λάμπων μεταβέβηκας, εἰς φῶς ἀνέσπερον, τοῦ Κυρίου καθορᾶν τὴν τερπνότητα.

Στόματι θεῖον γλυκασμόν, ἀρυσάμενος ἠρεύξω μακάριε, λόγον σωτήριον, παθῶν πικρίαν ἀποδιώκοντα, καὶ γλυκασμῷ πνευματικῷ, πάντας ἐνηδύνοντα, τοὺς τὴν ἐτήσιον, ἐκτελοῦντάς σου θεόφρον πανήγυριν.

Ἦλιον ἔγνωσ τὸν Χριστόν, ὀμιλήσαντα ἡμῖν μετὰ σώματος, καὶ ταῖς λαμπρότησι, ταῖς τούτου Πάτερ ψυχῆς τὰ ὄμματα, καταυγασθεῖς ὀλολαμπῆς, ἀστήρ ἐχρημάτισας, θέσει θεοῦμενος, ἱερὲ θαυματουργέ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαί μου Σῶτερ ὁ τεχθεὶς, καὶ φυλάξας τὴν τεκοῦσάν σε ἄφθορον, μετὰ τὴν κύησιν, ὅταν καθίσης κρῖναι τὰ ἔργα μου, τὰς ἀνομίας παρορῶν, καὶ τὰς ἁμαρτίας μου, ὡς ἀναμάρτητος, ἐλεήμων ὡς Θεὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Μεταναστεύσας τὴν πολλήν, ὑπαρξιν διεσκόρπισας· τοὺς πλάνη δὲ σκορπισθέντας, θαύμασιν ἀποστολικοῖς, συνήγαγες Πορφύριε· ἀλλὰ πρέσβευε Πάτερ, σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σοὶ μετὰ Θεόν, ἐλπίζομεν Πανάχραντε, καὶ τῷ ἐκ σοῦ προελθόντι, συσταυρούμενοι Χριστῷ, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, ἀπροσκόπους εἰς τέλος, ἡμᾶς διαφύλαξον.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες,

ἢ Ἀ' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τοῦ Ὁσίου Στιχηρὰ προσόμοια τρία.

Ἦχος δ'. Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Κατ' εἰκόνα γενόμενος, τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, κατ' ἀρχὴν τῆς πλάσεως παμμακάριστε, τὸ τῆς εἰκόνης ἀξίωμα, τηρεῖν διεσπούδασας, λογισμῶ πανευσεβεῖ, καὶ νοὸς καθαρότητι, καὶ ἀγνότητι, καὶ παθῶν ἐγκρατεία καὶ τηρήσει, τῶν Χριστοῦ διαταγμάτων, καὶ εὐσεβείας πανόλβιε.

Τῇ ἀσκήσει τὸ πρότερον, προσλαβὼν καὶ τὴν ἄθλησιν, θεοφρόνως ὕστερον εὐηρέστησας, δι' ἀμφοτέρων τῷ Κτίσαντι, τῷ μόνῳ τὴν κάθαρσιν, ἀπαιτοῦντι παρ' ἡμῶν, καὶ ψυχῆς τὴν εὐγένειαν· οὐ τὴν ἔνσαρκον, παρουσίαν δοξάζων προσεκύνεις, τὴν εἰκόνα τὴν ἀγίαν, τῆς κατ' αὐτὸν ἀνθρωπότητος.

Τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν, δυσσεβῶς ἀθετήσαντας, διελέγχων Ὅσιε διετέλεσας, διὰ μαστίγων ἐτάσεως, πάσης τε κακώσεως, καὶ δεσμῶν καὶ φυλακῆς, βεβαιῶν τὴν ἀλήθειαν· ὅθεν γέγονας, τῆς Χριστοῦ βασιλείας κληρονόμος, καὶ χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, καὶ αἰδίου ἐλλάμψεως.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν τὸν ἀχώρητον, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, φιλανθρώπως ἄνθρωπον χρηματίσαντα, καὶ τὸ ἡμέτερον φύραμα, ἐκ σοῦ προσλαβόμενον, καὶ θεώσαντα σαφῶς, μὴ παρίδης με Πάναγνε, νῦν θλιβόμενον· ἀλλ' οἰκτείρησον τάχος καὶ παντοίας, δυσμενείας τε καὶ βλάβης, τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον.

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί· Τί τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρόρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὡς σύνηθες.

Απολυτίκιον. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Γερασίμου.

Φερωνύμως προκόπτων ἐν ἀσκήσει Προκόπιε, ἤρθης ἐκ δυνάμεως Πάτερ, πρὸς ἀθλήσεως ἔλλαμψιν· Χριστοῦ γὰρ τὴν Εἰκόνα προσκυνῶν, Μαρτύρων ἀνεδείχθης κοινωνός· μεθ' ὧν πρέσβευε παμμάκαρ διαπαντός, ὑπὲρ τῶν ἐκβωόντων σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα τὴν δέ· Τοὺς σοὺς ἀγῶνας εὐπρεπῶς μέλπω μάκαρ. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρμός.

» Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ

» ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραώ, καθορῶν ποντούμενον

» Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐβόα ἄσωμεν.

Τῆς εὐσεβείας τῷ φίλτρῳ κατασχεθεῖς, καὶ τῷ θείῳ ἔρωτι, τρικυμίας κοσμικάς, ἀπεκρούσω Ὅσιε Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀνακρουόμενος.

Ὁ φωτοφόρος σου βίος καὶ τὸ φαιδρὸν, τῆς ψυχῆς καὶ σύντονον, εὐσεβεία συγκραθέν, ἀρετῆς εἰκόνισμα λαμπρόν, ἐν σοὶ Ὅσιε τρανῶς ἀπηκριβώσατο.

Ἵπερφυεῖ δαδουχία καὶ φωταυγεῖ, τοῦ Χριστοῦ λαμπόμενος, τῶν παθῶν τὰς προσβολάς, ἐγκρατῶς ἐμάρανας βοῶν, ἐπινίκιον ᾠδὴν τῷ Παντοκράτορι.

Θεοτοκίον.

Σεσαρκωμένον τὸν Λόγον θεοπρεπῶς, συλλαβοῦσα Πάναγνε, τὸν πρὶν ἄσαρκον ἡμῖν, ὑπὲρ φύσιν τέτοκας Ἄγνη, μετὰ γέννησιν Παρθένος διαμείνασα.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς σὺ Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ

» ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν Πιστῶν σου ἀγαθέ, καὶ στε-

» ρεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Σοῦ ἢ θεόληπτος ψυχὴ τῷ τῆς πίστεως ζήλω, πυρπολουμένη μάκαρ, τῶν ἀνόμων τὴν πικράν, μανίαν καὶ τὸν θυμόν, Θεοφόρε κραταιῶς διέλυσεν.

Οικείοις αἵμασι βαφεῖς τῶν Μαρτύρων τοὺς ἄθλους, ἐμμήσω τρισμάκαρ, αἰκισμοὺς τῶν ἀσεβῶν, ἀνδρειοτάτη ψυχῇ, ὑπομείνας καρτερῶς Προκόπιε.

Ἵπέστης Ὅσιε διπλοῦς τοὺς ἀγῶνας ἐμφρόνως, τὰς αἰρέσεις ἐλέγχων, καὶ λεόντων τὰς ὀρμάς, ἀνδρείως ὑπενεγκών, θεοφρόνως πάνσοφε Προκόπιε.

Θεοτοκίον.

Σοφία Λόγος τοῦ Πατρὸς ὁ πρὸ πάντων αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἀπορρήτως σαρκωθεῖς, ἐξ ἀπειράνδρου Μητρὸς, Θεοτόκον ταύτην ἀπειργάσατο.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀσώματος ἐν βίῳ, ἐγνωρίσθης Πατὴρ ἡμῶν, καὶ ἔνσαρκος Ἀγγέλοις, ἀνεδείχθης συνδίαιτος, τῷ κόσμῳ κατὰ Παῦλον σταυρωθεῖς, τῷ σοὶ ἐσταυρωμένῳ ἀληθῶς, καὶ εἰς οὐράνιον οἰκῶν, τῇ διανοίᾳ χώρον ὁ γήϊνος. Δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοὶ δόξα τῷ γνωρισθέντι σοὶ δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖράς σου τὰς θείας, αἷς τὸν Κτίστην ἐβάστασας, Παρθένε Παναγία, σαρκωθέντα χρηστότητι, προτείνασα δυσώπησον αὐτόν, λυτρώσασθαι ἡμᾶς ἐκ πειρασμῶν, καὶ παθῶν καὶ τῶν κινδύνων, τοὺς εὐφημοῦντας πόθῳ καὶ βοῶντάς σοι. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ. Δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῶ σου προσπαγέντος, ὑπὸ τῶν παρανόμων, καὶ στρατιωτῶν Σῶτερ λόγχη, τὴν πλευρὰν ὀρυγέντος, ἢ Πάναγνος ᾠδύρευτο πικρῶς, τὰ σπλάγχνα κοπτομένη μητρικῶς, καὶ τὸ πολὺ σου καὶ φρικτόν, τῆς ἀνοχῆς ἐξίστατο βοῶσα· Δόξα τῇ πρὸς ἀνθρώπους σου στοργῇ· δόξα σου τῇ χρηστότητι· δόξα τῷ ἐν τῷ θανάτῳ σου βροτοῦς ἀθανατίζοντι.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ

» Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα ἐκ δια-

» νοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Ἀρδεύων Ὅσιε δακρῶν χεύμασι, τὴν καρδίαν σου μάκαρ τῶν ἀρετῶν, σπόρον ἐγεώργησας ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ὀσιώτατε Προκόπιε.

Γεῶδες φρόνημα τῷ θείῳ Πνεύματι, καθυπέταξας Πάτερ ἀσκητικόν, βίον ἀνελόμενος καὶ συνταττόμενος χοροῖς, τῶν Μαρτύρων παμμακάριστε.

Ὡς μάρτυς ἔνθεος καὶ ἀληθέστατος, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας αἰρετικὴν, ἤλεγξας ἀπόνοιαν· τῆς γὰρ μανίας ἀληθῶς, τῶν ἀθέων κατεφρόνησας.

Θεοτοκίον.

Νομίμων ἀνευθεν θεσμῶν Πανάμωμε, συλλαβοῦσα τὸν Κτίστην δίχα φθορᾶς, τοῦτον ἀπεγέννησας καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, καὶ κυρίως ἐχηρμάτισας.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόν

» των σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέ-

» ναι Λόγε Θεοῦ τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πται-

» σμάτων ἀνακαλούμενος.

Ἁγιασθέντα ἀσκητικῶς, καὶ τελειωθέντα σε δι' αἵματος, γεραίρομεν Ὅσιε· μνήμη γὰρ δικαίων μετ' ἐγκωμίων ἀεὶ, πιστῶς ἐπιτελεῖται, καὶ μνημονεύεται.

Σοφῶς ὁ πάντα μεταποιῶν, καὶ μετασκευάζων πρὸς τὸ κρεῖττον, ὡς βούλεται Κύριος, τῇ τῶν δυσσεβούντων μαιφονία τῇ σῇ, ἀσκήσει μαρτυρίου κλέος προσέθετο.

Ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναλαβών, τὴν διὰ Σταυροῦ πανοπλίαν, σὺ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, τῶν ὀπίσω Πάτερ λήθην ποιούμενος, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν δρόμοις ἐπεκτείνόμενος.

Θεοτοκίον.

Ἦμνου̅μεν Πάναγνε τὸν ἐκ σοῦ, σάρκα παθητὴν τε καὶ θνητὴν, περιβαλόμενον
Κύριον, καὶ τεθεωμένην ἀπεργασάμενον, ἐνώσει ἀσυγχύτῳ τῇ καθ' ὑπόστασιν.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

- » Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν,
- » τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
- » προσδραμῶν, βοῶ σοι Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν
- » ζωὴν μου Πολυέλεε.

Προβαίνων ἀείμνηστε, ἀπὸ δόξης ἀληθῶς, ἀσκητικῆς ἀνέδραμες, πρὸς
Μαρτύρων ἀνδρείαν τε καὶ τιμὴν, οἰκείου ἐξ αἵματος, ἐρυσθρὰν πορφυρίδα
περικείμενος.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον, λογισάμενος ψυχῇ, καὶ λογισμῷ θεόφρονι, τοῖς ἀεὶ
διαμένουσιν ἀγαθοῖς, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσιν, εὐσεβῶς ἐπτερώθης
παμμακάριστε.

Ἐγκράτειαν σύντονον, καὶ πραότητα Χριστός, σὲ καθορῶν πλουτήσαντα,
φιλανθρώπως ἐπέβλεψεν ἐπὶ σέ, καὶ δόξης ἀνέδειξε, κοινωνὸν Θεοφόρε
παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Δέσποινα, τῆς ψυχῆς μου τὰ δεινά, καὶ χαλεπὰ συντρίμματα,
χειρουργίαις ἰάτρευσον μυστικαῖς, δραστήρια φάρμακα, τοῦ Υἱοῦ σου βαλοῦσα
τὰ παθήματα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐωσφόρον σήμερον ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη ἅπασαν, κακοδοξίας τὴν ἀχλύν,
διασκεδάζει τιμῶσά σε, οὐρανομύστα Προκόπτιε ἔνδοξε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ,
Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

Στίχ. Οὐδέν, Δεκαπολίτα, γῆς πᾶσαι πόλεις

Πρὸς τὴν νοητὴν, ἔνθα περ τάττη πόλιν.

Εἰκάδι ἑβδομάτη Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Οὗτος τὸν μονήρη βίον πρότερον ὑπέδου, πᾶσαν ἄσκησιν ἀκριβῶς διαμείψας, καὶ τελείως καθάρας ἑαυτὸν, τοὺς τοῦ Λόγου τὴν σάρκωσιν δυσσεβῶς ἀθετήσαντας διελέγξας ἀνδρείως καὶ καταπτύσας· ὕστερον δὲ καὶ ὅσα διὰ μαστίγων ἀθλήσας, μέγας Ὁμολογητὴς ἀνεφάνη, θαυμάτων ἐνεργείας ἐνδειξάμενος· καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γελασίου, ὃς τὸ Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαῖξαι παρὰ τοῦ Ἄρχοντος, βαπτίζεται ἀληθῶς, καὶ ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Φῶτισμα μέλλων ἐγγελᾶν, γελᾶς πλάνην·

Πλυθεὶς δὲ Γελάσιε, ἐκτέμνη κάραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θαλλελαίου.

Στίχ. Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρῶς ἦκει πρὸς πόλον,

Θαλλοῖς ἐλαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Οὗτος Κίλιξ μὲν ἦν τὸ γένος· ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, τὴν πόλιν κατέλαβε Γαβάλων· ἧς ἀπὸ σταδίων εἴκοσι γεώλοφόν τινα καταλαβόν, ἐν ᾧ τέμενος ἦν δαιμόνων, ἐν αὐτῷ ἐπήξατο μικρὰν καλύβην, τοῖς τῆς ἀσκήσεως ἀσχολούμενος πόνοις, νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ κακουχίαις ἑαυτὸν ἐκτήκων. Ὅθεν οἱ ἐν τῷ τεμένει δαίμονες πλείστοις αὐτὸν φοβήτρους ἐξεδειμάτου· οὓς καὶ κατησχυμένους ἐξέπεμπε, καταγελῶν τῆς ἀσθενείας αὐτῶν. Μειζόνων δὲ πόνων ἐφιέμενος, τὴν μὲν καλύβην κατέλιπε· κελλίον δὲ στενώτατον δειμάμενος, μηδὲ τῷ σώματι σύμμετρον ἐν αὐτῷ εἰσῆει, τοῖς γόνασιν τὸ πρόσωπον ἔχων προσηλωμένον. Θεαρέστως οὖν ἐν αὐτῷ ἐπὶ ἔτη δέκα βεβιωκῶς, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὁσιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γηροκομεῖον τοῦ Ἀρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Γήρει Στέφανος πρῦτανις ζωῆς πόρου·

Ὅν περ θανόντα Πρῦτανις στέφους στέφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Νήσιος, βουνεύροις τυπτόμενος, τελειοῦται.

Στίχ. Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει·

Νευρούμενος γάρ, τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγε-
» λος τοῖς ὀσίοις Παισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέ-
» γον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἔπεισε βοᾶν·
» Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὡς ὑπέρλαμπρος ὁ βίος σου θεόσοφε, γέγονε δι' ἀσκήσεως, οὕτως ὤφθη σου προφανῶς, ἢ ἄθλησις στερόα. Χριστὸν γὰρ ἐδόξασας βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Σωφροσύνη καθαρότητα θεσπέσιε, Πάτερ περιζωσάμενος, ἐν ἀνδρεία δὲ Μαρτυρίου, στέφανον λαμπρόν, δεξάμενος χάριτι βοᾶς· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Μὴ τὴν ἄχραντον εἰκόνα προσκυνοῦντές σου, Σῶτερ οἱ ἀσεβέστατοι, τὸν οἰκέτην σου μαστιγοῦντες, ἕξον δεινῶς, ὑμνοῦντα καὶ κράζοντα πρὸς σέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Εὐφραϊνόμενοι τῷ τόκῳ σου Πανάμωμε, πάντες σὲ μακαρίζομεν· δι' αὐτοῦ γὰρ νῦν σαρκικῆς, γεννήσεως ἡμεῖς, ῥυσθέντες κραυγάζομεν αὐτῷ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ωιδὴ η΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὀσίοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ
» Δικαίου θυσίαν ὕδατι ἔφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρᾶς,
» Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλεσθαι· Σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς
» πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λελυμένος τῆς ὕλης καὶ πρὸ θανάτου ὀφθείς, μετετέθης ἐντεῦθεν πρὸς τὴν ἀκήρατον, Ὅσιε ζώην, τῷ θανάτῳ χρησάμενος, κλίμακι προσφόρῳ, Προκόπιε θεόφρον.

Πεπλησμένος ἐφάνης φωτὸς τῆς πίστεως, καὶ πρὸς ἄδυτον φέγγος Πάτερ ἐφοίτησας, πᾶσαν ὑλικήν, ἀποθέμενος ἔφεσιν· ὅθεν σε τιμῶμεν, Προκόπιε θεόφρον.

Ὡπλισμένος δυνάμει τοῦ θείου Πνεύματος, πονηρίας πνευμάτων ἐτρέψω φάλαγγας· ὅθεν οὐρανῶν, πύλαι σοι ἠνεώχθησαν, μάκαρ ἀνυμνοῦντι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζουσι πᾶσαι γενεαὶ Δέσποινα, ὡς προέφης ἡ μόνη Θεομακάριστος, σὲ τὴν ἀληθῆ, Θεοτόκον καὶ Πάναγνον· ἦν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

- » Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὄν οὐ τολμᾷ
- » Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε
- » ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος· ὄν μεγαλύ-
- » νοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μακαρί-
- » ζομεν.

Ἀθλεῖν νομίμως σοφὲ ἐλόμενος, τὰς τῶν παθῶν ὀρμὰς δι' ἐγκρατείας ἐνέκρωσας, καὶ σαρκὸς σκιρτήματα θεράπον Χριστοῦ· ὅθεν τῆς ἀπαθείας, νῦν τὴν ἀνώλεθρον, σὺν ταῖς ἀσωμάτοις Στρατιαῖς εὖρες ἀπόλαυσιν.

Κριτῆ δικαίῳ φαιδρῶς παρίστασαι, ὡς νικητῆς στεφάνους ἀμαράντους δεξάμενος, ἐκτενῶς Προκόπιε δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων, σοῦ τὴν πανίερρον, μνήμην καὶ τὴν θεῖαν ἐορτὴν τῆς μεταστάσεως.

Αὐγαῖς τρισὶ νῦν καταλαμπόμενος, ταῖς ἐκ μιᾶς ἀφράστως προϊούσαις Θεότητος, πανολβίου λήξεως ἠξίωσαι, καὶ τερπνῆς θυμηδίας, συναγαλλόμενος, ταῖς ὑπερκοσμίαις Στρατιαῖς Πάτερ Προκόπιε.

Θεοτοκίον.

Ψευστὴν ὁ Λόγος Θεοῦ ὁ ἄρρευστος, μορφὴν λαβὼν ἀνθρώπους ἀφθαρσίαν ἐνέδυσεν, εὐδοκίᾳ Πατρικῆ σκηνώσας ἐν σοί, τῇ κεχαριτωμένῃ· ὅθεν Πανάχραντε, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β´. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαρκίου τοῦ τιμίου σου, ἀπολυθεὶς Προκόπιε, παρέστης νῦν σὺν Ἀγγέλοις, τῇ ἀπροσίτῳ Τριάδι· πρὸς ἣν ἡμῶν μνημόνευε, τῶν ἐκτελούντων ἐνδοξε, τὴν παναγίαν μνήμην σου, καὶ σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, Πάτερ σοφὲ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Τὸ μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπη τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἡ οὐρανῶν πλατυτέρα, καὶ Χερουβὶμ ὑπερτέρα, τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπησον, ὑπὲρ οικείων δούλων σου, Θεοκυῆτορ Πάναγνε· ὅπως ῥυσθειῆμεν πάντες, ἀμαρτιῶν καὶ κινδύνων.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθρου Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΗ΄ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου τοῦ Ὁμολογητοῦ, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος δ΄. Ἦδωκας σημείωσιν.

Τῆς μακαριότητος, τῆς ὑπὲρ νοῦν ὀρεγόμενος, ἐλογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τὴν ἐγκράτειαν, τὴν πτωχείαν πλοῦτον, τὴν ἀκτημοσύνην, περιουσίαν δαψιλῆ, καὶ εὐδοξίαν τὴν μετριότητα· διὸ καὶ τῆς ἐφέσεως, τῆς κατὰ γνώμην ἐπέτυχες, ἐν σκηναῖς ἀυλιζόμενος, τῶν Ἁγίων Βασίλειε.

Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καὶ τὴν πίστιν τετήρηκας· ἐντεῦθεν καὶ στέφανον, ἐκομίσω Πάτερ, τῆς δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ ἔπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοσιν· ὃν δυσώπει θεόπνευστε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ὑποπιάζων τὸ σῶμά σου, ἀπηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τὴν αἴσθησιν, ἐγκρατείας πόνοις, καὶ σκληραγωγίαις, ὑπομονῇ τε πειρασμῶν, καὶ καρτερίᾳ τῶν περιστάσεων· ἀνθ' ὧν τὴν ἀτελεύτητον, ἀντιλαμβάνεις ἀπόλαυσιν, καὶ τρυφήν ἀδιάδοχον, καὶ χαρὰν ἀνεκκλάλητον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θείου φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαίωματα Χριστοῦ· ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ κληρὸν τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὖρω Δέσποινα, εὐφραίνόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόνητον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Υἱέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτινύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Γερασίμου.

Βασίλειον δώρημα, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθης Βασίλειε, ὡς βασιλεύσας παθῶν, τοῖς θείοις σου σκάμμασι· σὺ γὰρ ὁμολογία, τὸν σὸν βίον φαιδρύνας, λάμπεις δι' ἀμφοτέρων, ὡς ἀστὴρ σελασφόρος· ἐντεῦθεν τῆς ἀσαλεύτου βασιλείας ἠξίωσαι.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγομεν τὸν Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Τῆς πίστεως βάσιν σε γινώσκω Πάτερ. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωιδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνε-
- » σιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μω-
- » σέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ
- » ἐτροπώσατο.

Τὴν βάσιν ἐπὶ τὴν πέτραν θέμενος, Πάτερ τῆς πίστεως, τῶν πειρασμῶν οὐκ ἔπηξας ὀρμάς, ἀλλ' ἀσάλευτος ἔμεινας, ὡς ἀρετῆς ὑπέρμαχος, τῆς βασιλείας ὡς ἐπώνυμος.

Ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, σὲ δυναμώσασα, τῶν ἀλγεινῶν μαστίγων καρτερεῖν, τὰς νιφάδας ἐνίσχυσε, καὶ νικηφόρον ἔδειξε, κατὰ τυράννου ματαιόφρονος.

Συνάθλου καὶ στρατιώτου ἔμφρονος, Πάτερ ἐπέτυχες, ταῖς ἀρεταῖς προκόπτοντος ἀεὶ μεθ' οὗ χαίρων πανόλβιε, τῆς σταθηρᾶς ἀθλήσεως, διηγωνίσω τὸ μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Προστάτιν καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ τεῖχος ἀρόηκτον, σὲ τῆς ἐμῆς προβάλλομαι ζωῆς, Θεοτόκε πανύμνητε, τὴν τὸν Θεὸν γεννήσασαν, τὸν εὐεργέτην πάσης κτίσεως.

Ωιδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ
- » κράζουσα· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ

» στερέωμα.

Ἰθύνας ἐπιμελῶς, τὴν σὴν καρδίαν πρὸς Θεὸν Ὅσιε, ἀσκητικῇ χάριτι, καὶ ὁμολογίᾳ διέπρεψας.

Στρατείαν ἀναλαβὼν, καὶ πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ ἔτρεψας, τὸν νοητὸν δράκοντα, καὶ τὸν αἰσθητὸν Πάτερ Λέοντα.

Τηρήσαντες εὐσεβῶς, τὸ κατ' εἰκόνα τῆς ψυχῆς Ὅσιοι, τὴν τοῦ Χριστοῦ ἄχραντον, σέβοντες εἰκόνα ἠθλήσατε.

Θεοτοκίον.

Εὐλόγηται διὰ σοῦ, ἢ πρὶν κατάρας καὶ φθορᾶς μέτοχος, φύσις ἡμῶν Ἄχραντε, καὶ τῆς ἀφθαρσίας μετείληφεν.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν πτωχείαν τοῦ Χριστοῦ ἐπιποθήσας εὐσεβῶς, πλοῦτον ἔλιπες φθαρτὸν καὶ δόξαν ῥέουσας σοφέ· καὶ τὸν σταυρὸν σου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὴν τρίβον τὴν στενήν, χαίρων διήνυσας, πατῶν τὰς ἡδονάς, τὰς ἐκ τοῦ σώματος, δι' ἐγκρατείας Ὅσιε ἀπάσης, κακοπαθείας καὶ ἔφθασας, πρὸς πλάτος θεῖον, τοῦ Παραδείσου, θεηγόρε Βασίλειε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον., αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν τὸν ἐπὶ πόκον ὑέτον, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε· Βάτον ἐν πυρὶ, ἀκατάφλεκτον· Ράβδον Ἀαρῶν, τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳ σου καὶ φύλαξ, τοῖς Ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ ἡ παναμώμητος Ἀμνάς, τοῦ Ἀμνοῦ καὶ Λυτρωτοῦ θρήνοις συνέκοπτεν αὐτήν· καὶ ἀτενίζουσα ἔλεγεν ἐκπληττομένη· Τί τοῦτο τὸ καινόν, καὶ ξένον θέαμα; γλυκύτατε Υἱέ, πῶς φέρεις ταῦτα ἐκόν, ὄνειδισμοὺς καὶ μαστιγὰς καὶ ὕβρεις, καὶ ἐπονείδιστον θάνατον; Δοξολογῶ σου, τὴν ὑπὲρ λόγον, Υἱέ μου συγκατάβασιν.

Ωιδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ

» τὸν Ἥλιον, τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς,

» εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς ὠραία σου παμμάκαρ ἢ καρτερία, ἐν πολιᾷ νεότητος, ἐπιδεικνυμένη, Ὅσιε στερόρτητα, μεθ' ἧς ἀνεκραύγαζες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Συνημμένος δι' ἀγάπης τῷ σῷ Δεσπότη, καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν, περιβεβλημένος, πόνων οὐκ ἠσθάνου σαρκός, κραυγάζων δὲ ἔψαλλες· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Βασιλείας ὡς ἐπώνυμος οὐρανόου, τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπάγουσαν, ὁδὸν ἐπορεύθης, σύμπνοον εὐράμενος, Προκόπιον κράζοντα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ Χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ωιδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

» Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· φῶς

» ἅγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει

» ἀνυμνοῦντάς σε.

Σὺ Ὅσιε λαμπρῶς, ἠγωνίσω Βασίλειε, τοῦ Λέοντος ἐκφαυλίσας, τὸ ἀμείλικτον θράσος, καὶ γνώμην τὴν ἀγνώμονα.

Ἰσόρροπον εὐρών, διανύεις τὴν ἄθλησιν, Προκόπιον τὸν ἐν πόνοις, προκοπαῖς πολυτρόποις, ἐνθέως στεφανούμενον.

Νῦν βλέπεις καθαρῶς, τὸν Χριστὸν ὃν ἐπόθησας· οὗ πόρρωθεν τὰς ἐμφάσεις, νοητῶς ἐθεώρεις, Παμμάκαρ ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωιδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

» Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἢ Ἐκ-

» κλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη,

» τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρέυσαντι αἵματι.

Ἐρωτι, Βασιλείας τῆς ἄνω λαβόμενος, τοῦ ἐπὶ γῆς Βασιλέως, ἀλογίστου γνώμης καὶ προσταγμάτων, καὶ δογμάτων, Θεοφόρε γενναίως ἠλόγησας.

Γυμνός μὲν, τῶν ἐπὶ γῆς ἐμφρόνως ἠγώνισαι· ἐνδεδυμένος δὲ θείαν, δυναστείαν
ᾧφθης στεφανηφόρος, ὡς νικήσας, τῶν ἀθέων τυράννων τὴν ἔνστασιν.

Θεοτοκίον.

Ἴδου νῦν, τῶν Προφητῶν πληροῦνται κηρύγματα, σοῦ τῆς Παρθένου τεκούσης,
τὸν Προφήταις πάλαι κεκηρυγμένον, καὶ πληροῦντα, τὰ προρῶθέντα
Πνεύματος χάριτι.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἐξ ὕψους λαβὼν, τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, ἐξῆλθες σοφέ, ἐκ μέσου τῶν θορύβων·
καὶ μονάσας ὀσίως, τῶν θαυμάτων εἴληφας τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὰς νόσους
ἰᾶσθαι τῇ χάριτι, Βασίλειε παμμάκαρ ἱερώτατε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΗ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ
Βασιλείου, συνασκητοῦ τοῦ Ἁγίου Προκοπίου.

Στίχ. Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,

Ψυχὴν σκιᾶς τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.

Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδι ὀγδοάτη Βασίλειον.

Οὗτος ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Εἰκονομάχου. Καταλιπὼν δὲ τὸν
κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ἐγένετο Μοναχός. Καὶ καλῶς ἀσκήσας πρότερον,
ἕστερον δὲ τῆς τῶν ἁγίων εἰκόνων ῥιφείσης τιμῆς, σπουδαίως ἀντέστη τοῖς
Εἰκονομάχοις. Ὅθεν κρατηθεὶς, καὶ πολλὰ τιμωρηθεὶς, οὐκ ἐνέδωκεν, ἀλλὰ τὴν
ἀλήθειαν ἐκήρυττε μέχρι θανάτου, συμμαχοῦντα ἔχων καὶ τὸν θεῖον Προκόπιον.
Διὸ ἐξέσθη ἅπαν τὸ σῶμα καὶ τὸν τράχηλον, καὶ τῇ φρουρᾷ παρεδόθη. Τοῦ δὲ
τυράννου τελευτήσαντος, ἀπελύθη· καὶ τῆς φυλακῆς ἐξελθὼν, τῆς ὁμοίας
ἐπεμελεῖτο διαγωγῆς· καὶ πολλοὺς πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπαλείφων, καὶ πρὸς τὴν
ὀρθόδοξον πίστιν ἐπανάγων ἐν διαφόροις καιροῖς, πρὸς τὸν Θεόν, ὃν ἐπόθησεν
ἐκ βρέφους, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου
Ἀλεξανδρείας.

Στίχ. Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,

Ὁξυγράφου κάλαμος ὢν κατὰ πλάνης.

Οὗτος ὁ μακάριος πρεσβύτερος ἦν ἐν τῇ κατ' Ἀλεξανδρείαν Ἐκκλησίᾳ. Καὶ
συνελθὼν τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνελθοῦσιν Ἀλεξανδρεῦσι, καὶ πλείστα

τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν ἀγωνισάμενος κατὰ τῶν δυσσεβῶν αἰρέσεων, Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τῆς Συνόδου προβάλλεται. Στασιαζόντων δέ, ὅσοι τὰ Εὐτυχοῦς καὶ Νεστορίου φρονοῦντες ἐτύγχανον, καὶ τὴν σιτοπομπίαν κωλύσειν ἐπαπειλησάντων, ὁ εὐσεβῆς βασιλεὺς Μαρκιανός, οὐκ εἰς Ἀλεξανδρείαν τὸν σῖτον, ἀλλ' εἰς τὸ Πηλοῦσιον ἀνάγειν διὰ τοῦ Νείλου παρεκελεύσατο. Ὅθεν οἱ Ἀλεξανδρεῖς λιμώξαντες, μεσίτην τὸν Ἀρχιερέα πρὸς τὸν Βασιλέα προβάλλονται. Ὁ δέ, τῇ τοῦ Ἀρχιερέως εἴξας παρακλήσει, πάλιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατάγεσθαι τὸν σῖτον παρεκελεύσατο.

Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως Μαρκιανοῦ, Τιμόθεός τις, τὴν ἐπωνυμίαν Αἴλουρος, ἀσέληνόν τινα νύκτα ἐπιτηρήσας, καὶ τοῖς τῶν μοναζόντων κελλίοις ἄωρὶ τῶν νυκτῶν ἐπιστάς, Ἄγγελον ἑαυτὸν εἶναι ἔφησε, καὶ τῆς κοινωνίας ἀποστῆναι Προτερίου ἐπέσκηψε τούτοις. Οἱ δέ, ὡς ἀπλοϊκῶς ἐξαπατηθέντες, στάσιν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἐγείρουσιν. Οὗτος δὲ φεύγων, τὸν θειότατον Προφήτην Ἡσαΐαν ἐθεάσατο λέγοντα· Ὑπόστρεψον, κἀγὼ περιμένω διαδέξασθαί σε· τοῦτο δὲ ἐδήλου τάχα τὴν βιαίαν αὐτοῦ τελευταίαν.

Ὑποστρέψας οὖν, καὶ ἐν τῇ θείᾳ κολυμβήθρᾳ εἰσελθὼν, ὑπ' αὐτῶν ἐκεῖσε καλάμοις ὀξέσι κατασφάττεται. Εἶτα χειροτονοῦσιν αὐτ' ἐκείνου τὸν ἀπατήσαντα αὐτοὺς Τιμόθεον, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης θρόνον ἀνάγουσιν. Ὅπερ μαθὼν ὁ μετὰ Μαρκιανὸν βασιλεύσας Λέων, τὸν μὲν Τιμόθεον ὑπὸ τὴν τῶν Ἐπισκόπων ἐξουσίαν κριθῆναι κανονικῶς ἐποίησεν· ὃν καὶ τῆς Ἀρχιερατικῆς τιμῆς γυμνώσαντες, εἰς Γάγγραν ἐξώρισαν· τοὺς δὲ κοινωνήσαντας λαϊκοὺς εἰς τὸν τοῦ Ἀρχιερέως φόνον, μᾶστιξι καὶ δημεύσεσι παιδεύσας ὁ βασιλεὺς, ἕτερον Τιμόθεον ὀρθόδοξον, Σαλοφακιόλιον λεγόμενον, χειροτονηθῆναι Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπον παρεκελεύσατο. Καὶ οὕτως ἡ στάσις πέρας εἴληφε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νέστορος.

Στίχ. Οὐκ εἶχεν εἶδος, οὐδὲ κάλλος ἐν ξύλῳ,

Νέστωρ ἀπλωθεῖς, τὸ προφητικὸν φάναι.

Οὗτος ἦν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ βασιλέως, καὶ Πουπλίου ἡγεμόνος, ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Διὰ δὲ τὸ σέβεσθαι τὸν Χριστόν, συνελήφθη παρὰ τοῦ ἄρχοντος Εἰρηνάρχου, καὶ ἤχθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Καὶ ὁμολογήσας κατενώπιον αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστόν πίστιν, σταυροῦται· καὶ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαρίστους φωνὰς ἀφείς, καὶ τοὺς Πιστοὺς ἐπιστηρίζων, τὸ πνεῦμα παρέδωκε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἁγίων γυναικῶν Κύρας καὶ Μαράνας.

Στίχ. Καταξιοῦνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,

Σαρκὸς μαρασμῶ, κυριεύειν τοῦ πόλου.

Ταύταις πατρὶς μὲν ἢ πρὸ ἔω κειμένη Βερόροια· γένος δὲ τὸ τῆς πατρίδος ἐπίσημον· ἀνατροφή δὲ τῷ γένει συμβαίνουσα. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων ὑπεριδοῦσαι, καὶ εἴσω γενόμεναι τινὸς οἰκίσκου, πηλῷ τε καὶ λίθοις ἀναφράξασαι τὴν θύραν, καὶ θυρίδιον μικρὸν ἐάσασαι, δι' αὐτοῦ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν εἰσεδέχοντο, καὶ ταῖς πρὸς αὐτὰς ἀφικνουμέναις γυναιξὶ διελέγοντο, καὶ τῷ Θεῷ τὰς δοξολογίας ἀνέπεμπον. Καὶ ὅλον μὲν τὸν ἐνιαυτὸν ἐν ἡσυχίᾳ διῆγον, μόνον δὲ τὸν τῆς Πεντηκοστῆς καιρὸν τὴν διάλεξιν ἐποιούντο. Τοῖς δὲ σώμασιν ἔφερον σιδήρου βάρους ἄπειρον, τὰ δὲ περιβόλαια μέγιστα εἶχον· ἀσιτεία δὲ καὶ καρτερίας ὑπομονὴ τοσοῦτον διήνεγκαν, ὡς διὰ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἅπαξ μεταλαμβάνειν τροφῆς, ἐπὶ τρεῖς ὅλους ἐνιαυτούς.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Χριστοῦ πορευθεῖσαι, οὐδεμίᾳ τροφῆς ἀπήλαυσαν, μέχρις ἂν τὴν προσκύνησιν ἐποίησαντο. Καὶ πάλιν ἐπανελθοῦσαι, ἄσιτοι τὴν πορείαν διήνυσαν· τὸ δὲ τῆς ὁδοῦ μῆκος σταδίων ὑπῆρχεν εἴκοσι. Καὶ εἰς τὸ τῆς καλλινίκου Θέκλης τέμενος ἀπελθοῦσαι, ὡσαύτως διεπράξαντο. Αὗται μὲν οὖν τοιαύτη πολιτεία τὸ θῆλυ κατακοσμήσασαι γένος, πρὸς τὸν ποθούμενον ἀνέδραμον Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες, οἱ ἐξ Αἰγύπτου, ξίφει τελειοῦνται.

Στίχ. Ξίφει θανεῖν ἔγραψαν ἐξ Αἰγυπτίου,

Οἱ τοῦ χρόνου γράψαντες ἄθλους καὶ βίους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφᾶς καὶ Εὐβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

Στίχ. Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύο,

Χριστῷ σύνεισιν Εὐβουλος Νυμφᾶς ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ὅσιος Βάρσος, Ἐπίσκοπος Δαμασκοῦ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχ. Πανήγυριν ῥέοντος ἐκλιπῶν βίου,

Σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβίρκιος ξίφει τελειοῦται.

Στίχ. Χριστοῦ λατρευτῆς ἀρχένα τμηθεὶς ξίφει,

Θεῶν λατρευτὰς Ἀβίρκιος αἰσχύνει.

Ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Κυράννα, ἡ σωφρονεστάτη, κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην ἐν βασάνοις τελειοῦται ἐν ἔτει ρψνα' (1751).

Στίχ. Κυράννα παθῶν καὶ βασάνων κυρία,

Φανεῖσ' ἀπῆλθε πρὸς Κύριον Κυρίων.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι παῖδες τῇ Περσικῇ,
- » πόθῳ εὐσεβείας μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι
- » ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης
- » σου Κύριε.

Γεωρηθέντα, καὶ καθαρθέντα δι' ἀσκήσεως, Πάτερ καὶ ἀθλήσει λάμπαντα καρτερῶς, ὁ Χριστὸς σε προσεδέξατο, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου βοῶντα καὶ Κύριος.

Νευρωμένους, θεία δυνάμει Πάτερ ἤλεγξας, πάντας τοὺς σεπτὸν εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ, ἀθετοῦντας ὡς παράφρονας, Εὐλογημένος εἶ, ὁ Θεὸς μου κραυγάζων καὶ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοτόκον, καὶ Βασιλίδα πάσης κτίσεως, πάντες οἱ Πιστοὶ ὑμνοῦμέν σε τὴν ἀγνήν, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι κραυγάζομεν· Εὐλογημένη σύ, ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις Πανάμωμε.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » Χειρᾶς ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, ἐν
- » λάκκῳ ἔφραξε· πυρὸς δὲ δύναμιν ἔσβεσαν, ἀρετὴν
- » περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, Παῖδες κραυ-
- » γάζοντες· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύ-
- » ριον.

Σῶμα Θεοφόρε καὶ τὸν νοῦν, εἰς ὀλοκάρπωσιν, Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ὀλοκαύτωμα τέλειον, τῷ πυρὶ τῆς συνειδήσεως, καὶ τῇ φλογί τῶν αἰκισμῶν, ὀλοκαυτούμενον, καὶ κραυγάζεις· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κατεδίωξάς σου τοὺς ἐχθρούς, καὶ διωκόμενος, Πάτερ κατέλαβες, καὶ κατεπάτησας Ὅσιε, τὴν ὀφρὺν τὴν ὑψηλόφρονα, ἀνηρημένους κατιδῶν, τοὺς σὲ μαστίξαντας, καὶ κραυγάζων· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ὡς τις περιδέξιος ἡμῖν, τοῖς φοιτηταῖς ἀριστεύς, ὤφθης πανόλβιε· τῇ πρὶν ἀσκήσει γὰρ ἄθλησιν, ἀνδρικότατα προστέθεικας, συναθλητὴν τὸν μαθητὴν, ἔχων Προκόπιον, καὶ βοῶντα· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Πύλην φωτοφόρον οὐρανῶν, σὲ ὀνομάζομεν, δι' ἧς διῆλθε Θεός, καὶ σεσωμάτῳται Πάναγνε, ὁ ἀσώματος τὸ πρότερον, καθὸ Θεὸς καὶ τῷ Πατρὶ, ὡς ὁμοούσιος, ᾧ βοῶμεν· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Ωιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου

» Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας

» τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεο-

» τόκε μεγαλύνομεν.

Ἄπασαν τὴν αἴσθησιν Πάτερ, νῦν ὑπερβάς πρὸς τὸν Δεσπότην, χαίρων μεταβέβηκας πόθῳ, τῶν σῶν ἀγώνων πλουῦτον δρεπόμενος, Ἀγγελικὴν τερπνότητα, καὶ Παραδείσου τρυφὴν ἄληκτον.

Τῷ σῷ μαθητῇ καὶ συνάθλῳ, συναπολαύων ἀθλοφόρε, τῆς τῶν μακαρίων ἐλπίδος, καὶ δι' αἰῶνος συνευφραινόμενος, τοὺς τὴν ὑμῶν πανήγυριν, ἐπιτελοῦντας ἐποπτεύοιτε.

Ἐκ γῆς πρὸς οὐράνιον λῆξιν, στεφανηφόροι μεταστάντες, ἔνθα τῶν Ἁγίων οἱ δῆμοι, καὶ τῶν Ἀγγέλων θεῖα στρατεύματα, τῶν μαθητῶν τὸν σύλλογον, ὑμῶν πρεσβεΐαις διασώσατε.

Θεοτοκίον.

Ῥῆξον τὰς σειρὰς τῶν πταισμάτων, τῶν σὲ ὑμνούντων Θεομήτορ· παῦσον τὰς ὀρμὰς τῶν πειρασμῶν· τῆς ἁμαρτίας θραῦσον τὸν τάραχον· τὴν καταιγίδα σύντριψον, τὴν τῶν κινδύνων Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθροῦ Ἀκολουθία,

κατὰ τὴν τάξιν, ἢ Α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.

ΤΗΙ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κασσιανοῦ.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Ἰστέον ὅτι, ὅτε ὁ χρόνος ἐστὶ Βίσεκτος, ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία αὕτη κατὰ τὴν κθ΄.
Εἰ δὲ οὐκ ἔστι Βίσεκτος, ψάλλεται τῇ κη΄, ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν προσόμοια Στιχηρὰ τοῦ Ὁσίου τρία.

Ἦχος β΄. Ἄγγελος μὲν τὸ χαῖρε.

Ἀγγελικῶς βιώσας, ἐπὶ γῆς θεόφρον μακάριε, χοροῖς τῶν ἀσωμάτων ἠρίθμησαι·
σταυρὸν γὰρ ἐπὶ ὤμων σου, ἀράμενος Ὅσιε, τῷ τῶν ὅλων Θεῷ ἠκολούθησας· καὶ
πάθη ψυχοφθόρα, ἐγκρατείας πόνοις θανατώσας, τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, καὶ
σκεῦος καθαρὸν, ἐχημάτισας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων ἐκδυσώπει, τῶν
εὐφημούντων σε.

Νηστείαις ἀγρυπνίαις, τῷ Θεῷ αἰεὶ προσκολλώμενος, ἀπάσης ἡδονῆς
ύψηλότερος, μακάριε ἐδείχθης· καὶ καλαῖς ἀναβάσεσιν, ἀπαύστως φωτιζόμενος,
ἔβλυσας διδασκαλίας ῥεῖθρα, τῶν πιστῶν ἀρδεύοντα καρδίας, καὶ γινῶσιν
ἐκτιθέντα, Κασσιανὲ θεόφρον, σωτήριον. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὑπὲρ πάντων
ἐκδυσώπει, τῶν εὐφημούντων σε.

Ἄνωθεν φωτισθεῖσα, ἡ σοφὴ σου Πάτερ διάνοια, διδασκαλίας φέγγος
ἀπήστραψε, δι' οὗ φωταγωγεῖται, Μοναζόντων τὸ σύστημα, τῶν παθῶν τῆς
ἀχλύος λυτρούμενον· διὸ καὶ ἐορτάζει, τὴν ἁγίαν πάντοτε μνήμην σου, τὸν
Κύριον τῆς δόξης, δοξάζον τὸν αἰεὶ σε, δοξάσαντα, ἀγωνισάμενον, καὶ νικήσαντα
τὸν ὄφιν, τὸν πολυμήχανον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν
σκέπην σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Βότρυν τὸν παμπέπειρον Ἀγνή, ὃν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυοφόρησας, ξύλω
ὡς ἑώρακας τοῦτον κρεμάμενον, θρηνηδοῦσα ἠλάλαζες, καὶ ἔκραζες· Τέκνον,
γλεῦκος ἐναπόσταξον δι' οὗ ἡ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ
τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Γερασίμου.

Τῆς σοφίας τὸν λόγον Πάτερ τοῖς ἔργοις σου, ἀσκητικῶς γεωργήσας ὡς οἰκονόμος πιστός, ἀρετῶν μυσταγωγεῖς τὰ κατορθώματα· σὺ γὰρ πράξας εὐσεβῶς, ἐκδιδάσκεις ἀκριβῶς, Κασσιανὲ Θεοφόρε, καὶ τῷ Σωτῆρι πρεσβεύεις, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, λέγεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς· Σοὶ Κασσιανὲ τὴν δε τὴν ᾠδὴν πλέκω. Ἰωσήφ.

Ωιδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα,
- » πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις· σαρκωθεὶς ὁ Λό-
- » γος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δε-
- » δοξασμένος, Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Στεφανώσας θείαις ἀρεταῖς, Ὅσιε τὸν βίον σου, Κασσιανὲ πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησας· παρ' οὗ ἡμῖν αἴτησαι, ἀπολύτρωσιν τῶν πταισμάτων δεόμεθα, τοῖς ἐπιτελοῦσι, πίστει τὴν ἀγίαν σου μετάστασιν.

Ὀλοτρόπῳ νεύσει πρὸς Θεόν, πάντων ἀξιάγαστε, τῶν ἐμπαθῶν νοημάτων ἐξένευσας, καὶ φῶς ἐχρημάτισας, ταῖς μεθέξει ταῖς ἀῦλοις θεούμενος· ὅθεν σε τιμῶμεν, καὶ πανηγυρίζομεν τὴν μνήμην σου.

Ἰατρὸς γεγένησαι ψυχῶν, θείοις σου διδάγμασι, Κασσιανὲ ῥυθμίζων τὰ φρονήματα, Μοναστῶν ἐν χάριτι, καὶ τὴν φέρουσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἄριστα δεικνύων, τρίβον Θεοφόρε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυοφόρον ἄνανδρον Ἀγνήν, πάντες σε γινώσκομεν· τὸν γὰρ Θεὸν σάρκα θνητὴν ἐνδυσάμενον, ὑπὲρ νοῦν ἐγέννησας, τὸν φαιδρύναντα τῶν Ὁσίων τὸν σύλλογον. Ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, πίστει μεγαλύνοντες τὸν τόκον σου.

Ωιδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν
- » ἔθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν
- » ἡ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Ἀστέρα ἐν τῷ ὕψει σε, Ἐκκλησίας λάμποντα, ὁ φωτισμὸς ἀνέδειξε, τῶν ἐν σκότει Χριστὸς πανεύφημε, ἀσκητῶν ὠραιότης Πάτερ πάνσοφε.

Σταυρῷ τὸν ὁμιλήσαντα, καὶ τὸν κόσμον σώσαντα, Κασσιανὲ μιμούμενος, ἐσταυρώθης κόσμῳ καὶ πάθεσι, πανουργίας δαιμόνων τροπωσάμενος.

Σοφίας πληρωθεῖσά σου, ἡ καρδιά πάνσοφε, διδασκαλίας ἄβυσσον, ἐν Ἁγίῳ ἔβλυσε Πνεύματι, Μοναστῶν τὰς ἀγέλας καταρδεύουσα.

Θεοτοκίον.

Ίατρευσον Πανάμωμε, τὴν ψυχὴν μου δέομαι, ἐξασθενούσαν πάθεσι, καὶ παντοίαις ἐπαναστάσεσι, τῶν κακίστων δαιμόνων μεσιτείας σου.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὅσιωθεὶς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεὶς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Κασσιανὲ ὡς ἥλιος ἀπήστραψας, φέγγει τῶν ἐνθέων σου, διδασκῶν τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε ἀεννάως φωτίζων· ἀλλ' ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ θερμῶς εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρᾶζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς· σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἡ ἀνωδίνως σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὀρῶσά σε Χριστέ, Οἶμοι! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμνῶ σε μακρόθυμε.

Ωιδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὐ πρέσβυς οὐκ Ἄγγε-

» λος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσω-

» σας, ὅλον με τὸν ἄνθρωπον· διὸ κραυγάζω σοι· Δό-

» ξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀγῶσί σου, τῆς σαρκὸς ὑποτάξας σκιρτήματα, τῷ πνεύματι Ὅσιε, ταῖς ἱεραῖς
νουθεσίαις σου, πάσας ἀπεγύμνωσας, τὰς πανουργίας, τοῦ πλάνου καὶ τὰ
ἔνεδρα.

Νεκρούμενος, ἔκουσίως τῷ κόσμῳ τὴν μέλλουσαν, ζωὴν κληρὸν εἴληφας,
Κασσιανὲ παναοίδιμε· νόμους συνεγράψω δέ, εἰς Μοναστῶν, ὁδηγίαν καὶ
τελείωσιν.

Ἐνώκησε, τῇ ψυχῇ σου ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, καὶ πάντων ἀνώτερον, τῶν τῆς
σαρκὸς φρονημάτων σε, ἔδειξε πανόλβιε, καὶ τῶν τοῦ πλάνου, παγίδων
ἐμφανέστατα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον τέτοκας, ἀρρήτως Πανάμωμε, τὸν τοὺς
Ὅσιους λαμπρύναντα, πίστει ἀριστεύσαντας, καὶ τὸν ἀρχέκακον, ὄφιν
ταπεινώσαντας.

Ωιδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας Χριστέ ὁ

» Θεός· διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφω-

» τον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν

» ἐσχήκαμεν.

Ἡρπάγης ταῖς σαῖς, ἀρεταῖς θεόληπτε ὀχούμενος, καὶ χαίρων κατέπαυσας, πρὸς
τὰ ἐπουράνια σκηνώματα, τῶν καμάτων τὰ γέρα, ἀξίως κομιζόμενος.

Νοῖ καθαρῶ, σὺ ἐνοπτριζόμενος τὸ κάλλος Χριστοῦ, ἴστασο ἀκλόνητος, νύκτωρ
μεθ' ἡμέραν τε αἰοίδιμε, τὰς ἐνθέους δηλώσεις, ἐκεῖθεν εἰσδεχόμενος.

Δακρύων πηγαῖς, Θεοφόρε Πάτερ ἀρδευόμενος, ὡς δένδρον ὑψίκομον, ἦνεγκας
καρπὸς τὰ κατορθώματα, ἐπευφραίνοντα πάντων, ἐνθέως τὰ νοήματα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἡ ζωὴ, ὑπὲρ νοῦν Παρθένε ἀνατείλασα,

» ἐχθρὸν ἐθανάτωσεν, ἅπαντας ἡμᾶς τὸν θανατώσαν-

» τα, καὶ ἐζώωσε κόσμον, ἀπαύστως ἀνυμνοῦντά σε.

Ωιδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τὴν ὁδὸν τὴν στενὴν Πάτερ ὠδεύσας, πᾶσί τε τοῖς λόγοις σου ταύτην ὑπέδειξας, ἦν οἱ καλῶς βαδίζοντες, Παραδείσου πρὸς πλάτος εἰσάγονται.

Ἡ ζωὴ σου ὅσια γεγένηται, καὶ ἡ τελευτὴ μακαρία καὶ ἔντιμος, Κασσιανὲ Πατὴρ ἡμῶν, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.

Νυσταγμὸν ἀμελείας ἀπέρριψας, καὶ ἐπαγρυπνῶν θεωρίας καὶ πράξεις, ἀγγελικῆς ἐβίωσας, ἐπὶ γῆς Θεοφόρε πανόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ὡς καλὴν ὡς ὠραίαν ποθήσας σε, ὁ καλλοποιὸς Ἰησοῦς Παναμώμητε, ἐκ σοῦ σαρκὶ γεγέννηται, καὶ θεοῖ με δι' οἶκτον ἀμέτρητον.

Κοντάκιον. Ἦχος α΄. Χορὸς Ἀγγελικὸς. Γερασίμου.

Οἱ λόγοι σου σοφέ, οὐρανοῦ κασσίας, ὁσμὴν πνευματικὴν, διαπνέουσι κόσμῳ· φιάλαι γὰρ ὠφθησαν ἀρωμάτων ὡς γέγραπται, σιαγόνες σου, αἱ ἀναπτύσσουσαι πᾶσι, τὰς ἐν Πνεύματι, πνευματικὰς ἀναβάσεις, Κασσιανὲ Ὅσιε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΘ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ, Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

Στίχ. Θεῖους μεταστάς Κασσιανὸς πρὸς νόας,

Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.

Εἰκάδα ἀμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων.

Οὗτος ἦν ἐκ πόλεως Ῥώμης, περιφανῶν καὶ λαμπρῶν γονέων ὑπάρχων υἱός. Ἐν ἀρχῇ οὖν τοῦ βίου αὐτοῦ πολὺν πρὸς τοὺς λόγους ἐκτέτατο ἔρωτα. Τῇ οὖν περὶ τούτους σπουδῇ, καὶ τῆς φύσεως ὀξύτητι, πᾶσαν ἑλληνικὴν παιδείαν μετῆλθε, φιλοσοφίαν τε καὶ ἀστρονομίαν εἰς ἅπαν ἐκμελετήσας. Καλῶς δὲ καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς περὶ αὐτὴν ἐλάσας γνώσεως, καὶ ἐν ἀγνεΐᾳ καὶ καθαρότητι τὸν βίον κοσμήσας, ἀπαναστάς τῆς πατρίδος, καὶ τὴν σκίητην καταλαβὼν, τὸν μονήρη βίον ὑπέρχεται. Καὶ ἐκδοὺς ἑαυτὸν μοναστηρίῳ, πᾶσαν τε ὑπακοὴν ἐξασκήσας, καὶ πᾶσαν σκληραγωγίαν ἐκεῖθεν ἐκμαθὼν, καὶ ἑαυτὸν ἐθίσας, εἰς ἄκρον τε διακρίσεως ἐκ τῆς ἄκρας ὑπακοῆς φθάσας, ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν ἔρχεται. Χρόνους δὲ πλείστους πεποικῶς, καὶ πάσῃ σκληραγωγίᾳ ἑαυτὸν ἐκτέτακας, πρὸς πλείονα πείραν καὶ γυμνασίαν ἐχώρησεν.

Ἀναστὰς οὖν ἀπὸ τῆς ἡσυχίας, ἀμείβει πάντα τὰ μοναστήρια, τῆς τε Αἰγύπτου πάσης καὶ Θηβαΐδος, καὶ τὸ τῆς Νητρίας ὄρος, Ἀσίας τε καὶ Πόντου, Καππαδοκίας τε καὶ πάσης Ἀνατολῆς. Ἀνεμάξατο δὲ πάντων τοὺς βίους, καὶ τύπους, καὶ ἀγωγὰς, ὡς μηδὲ κηρὸς τῶν δακτυλίων τοὺς τύπους ἐκμάττεται. Καὶ δηλοῦσι ταῦτα αἱ παρ' αὐτοῦ συγγραφεῖσαι διατυπώσεις, πάσης ἀκριβείας καὶ σοφίας καὶ ὠφελείας οὔσαι πεπληρωμένοι, καὶ ἄλλαι ὅσαι παρ' αὐτοῦ συνεγράφησαν, καὶ συνετέθησαν διδασκαλίας. Ἄς εἴ τις ἐπεσκεμμένως καὶ ἠκριβωμένως διέλθῃ, πολλὴν ἐκ τούτων δρέψεται τὴν ὠφέλειαν, καὶ τὸν τοῦ Συγγραφέως βίον καὶ τρόπον ἐκ τούτων γινώσεται. Οὕτως οὖν βίους ὁ θεῖος οὗτος ἀνὴρ, καὶ οὕτω πολιτευσάμενος, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μετέβη μονάς.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

- » Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου
- » μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερόριπισε· Χριστὸς δὲ ἐφή-
- » πλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύμα-
- » τος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος.

Διόλου ταῖς νεύσεσι ταῖς φανοτάταις, θεόφρον θεούμενος, φωστὴρ ἐδείχθης ἄδυτος· ἐντεῦθεν ἀπήστραψας, λόγον σωτήριον, πάντων τὰ νοήματα, ἡμῶν φωταγωγοῦντα, τῶν εὐφημούντων σε.

Ἡ γλῶσσά σου κάλαμος ἐκτεθηγμένη, σαφῶς διεχάραξε, τὸν νόμον τὸν σωτήριον, καὶ τύπους ἐξέθετο, οἷς περ ῥυθμίζονται, πᾶσαι παμμακάριστε, ἀεὶ τῶν μοναζόντων, ἀγέλαι χαίρουσαι.

Νοήματα Ὅσιε σωτηριώδη, καὶ ῥήματα ἄγνοϊαν, καρδίας ἀπελαύνοντα, πλουσίως ἀνέβλυσας, Πάτερ θεόσοφε· ὅθεν σε γεραίρομεν, πιστῶς τὴν παναγίαν, τελοῦντες μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Παστὰς ἐχρημάτισας τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ θρόνος πυρίμορφος, ἐν ᾧ ἐπανεπαύσατο, ὁ Λόγος σαρκούμενος, δι' ἄκραν ἀγαθότητα· τοῦτον οὖν ἰκέτευε, Ἀγνή κατοικτειρηῆσαι, καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Ωιδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

- » Κάμινος ποτὲ πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας
- » διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους

» καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλον-

» τας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Λάμπων ὡς ἀστὴρ τῷ λόγῳ καὶ τῷ βίῳ, Κασσιανὲ φωτίζεις ἅπαντα, τῆς γῆς τὰ πληρώματα, τῆς ἀγνοίας ὑπεξαίρων ἀχλύν, καὶ μέλπειν προτρεπόμενος ἅπαντας· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Ἐδυσας θανῶν ὡς ἥλιος παμμάκαρ· ὥσπερ ἀκτῖνας δὲ κατέλιπες, ἀδύτους τοὺς λόγους σου, φωτιζούσας τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν πίστει τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐπιτελούντων, καὶ δοξαζόντων τὸν Κύριον.

Κάλλους νοητοῦ ἀρρήτως ἀπολαύεις, ἀπολυθεὶς τοῦδε τοῦ σώματος, καὶ βλέπειν ἠξίωσαι, ἅπερ βλέπουσιν αἰοίδιμε, Ἀγγέλων τὰ στρατεύματα μέλποντα· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἦφθης οὐρανῶν Παρθένε πλατυτέρα, τὸν μηδαμοῦ Θεὸν χωρούμενον, ἀφράστως κηύσασα, καὶ τεκοῦσα ὑπὲρ ἔννοιαν, διπλοῦν ὄντα ταῖς φύσεσι μίαν δὲ κεκτημένον, θεοπρεπῶς τὴν ὑπόστασιν.

Ωιδὴ θ´. Ὁ Εἰρμός.

» Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος,

» σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου, ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἔσκοτι-

» σμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἔσκορπισμένα· διὸ

» τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Ἴσχύς σοι δεδώρηται, παρὰ Θεοῦ καὶ δύναμις, τὰς ἀρχὰς διολέσαι, τοῦ κοσμοκράτορος· ὅθεν ἀριστεύσας μέγਾਲως, ὡς ἀληθῶς Πάτερ Θεοφόρε, χοροῖς συνηρίθμησαι, τῶν Ὁσίων ἀγαλλόμενος.

Ὡς ῥόδον ἠδύπνοον, ἡμᾶς εὐωδιάζουσιν, οἱ θεόπνευστοι λόγοι, τῆς θείας γλώττης σου· σὺ γὰρ εὐωδία ἐγένου, τοῦ δι' ἡμᾶς Θεοῦ σαρκωθέντος, δι' ἄμετρον ἔλεος, Θεοφόρε πανσεβάσμιε.

Σκιρτήσωμεν ἄνθρωποι, πνευματικῶς χορεύοντες, Κασσιανοῦ νῦν τῇ μνήμῃ, ἐπαγαλλόμενοι· ψάλλωμεν Θεῷ ἐν αἰνέσει, τῷ θαυμαστῷ ὄντι ἐν Ἁγίοις, καὶ καθαγιαζόντι, τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν σέβοντας.

Θεοτοκίον.

Φθαρεῖσαν ἐκαίνισας, τὴν φύσιν τοῦ Προπάτορος, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, καὶ παρθενεύουσα, φύσεως ἀπάσης τὸν Πλάστην· ὃν ἐν Σταυρῷ κρεμᾶμενον πάλαι, ἠλάλαζες βλέπουσα, Παναγία Μητροπάρθενε.

Καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ Ὁρθοῦ Ἀκολουθία,

κατὰ τὸ σύνηθες, ἢ Α΄ Ὁρα, καὶ Απόλυσις.

ΘΕΟΤΟΚΙΑ

καὶ

ΣΤΑΥΡΟΘΕΟΤΟΚΙΑ

ψαλλόμενα μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ τυχόντος Ἁγίου, ἐν ταῖς ἕξ ἡμέραις τῶν Μεθεόρτων τῆς Ὑπαπαντῆς, ἐὰν αὐταὶ τύχωσιν ἐν τῇ Τεσσαρακοστῇ. Ὡσαύτως μετὰ τὰ Καθίσματα τῆς γ΄ ὥδης, Θεοτοκία καὶ Σταυροθεοτοκία ἕτερα, διὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

ΤΗΙ Γ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημειώσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομητορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θεοῦ φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον· καὶ κληρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὐρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόνηρον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο γιέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ὥδης.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀκατανόητον καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον,

συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὄν πάντοτε Ἄγνη ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀπειρογάμος Ἄγνη καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὀρῶσά σε νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.

ΤΗΙ Δ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἐπομβρίαῖς πανάχραντε, τῆς τοῦ Πνεύματος χάριτος, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἢ τὴν σταγόνα κηύσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον, ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα· καὶ κατάκλυσσον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου καὶ χειμάρρου, καταξιώσον τρυφῆς με, τῇ ἀειζώῳ πρεσβείᾳ σου.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα σε, ἐπὶ ξύλου ὡς ἔβλεψεν, Ἀμνάς ἢ κηύσασα ἐπωδύρετο, καὶ μητρικῶς σοι ἐφθέγγετο· Υἱέ ποθεινότατε, πῶς ἐν ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνηρητήθης μακρόθυμε; πῶς τὰς χεῖράς σου, καὶ τοὺς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, ὑπ' ἀνόμων καὶ τὸ αἷμα, τὸ σὸν ἐξέχεας Δέσποτα;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτωρ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀμίαντος Ἀμνάς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς

θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ΤΗΙ Ε΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τὸ χαῦνον καὶ ἔκλυτον, Παρθενομήτορ πανάμωμε, τῆς ψυχῆς μου μετάβαλε, εἰς ῥῶσιν καὶ δύναμιν, νῦν τοῦ θεοῦ φόβου, ποιεῖν τε καὶ πράττειν, τὰ δικαιώματα Χριστοῦ, ὅπως ἐκφύγω τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον· καὶ κληρον τὸν οὐράνιον, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀπέραντον, διὰ σοῦ εὐρω Δέσποινα, εὐφραινόμενος πάντοτε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρούμενον βλέπουσα, καὶ τὴν πλευρὰν ὀρυττόμενον, ὑπὸ λόγχης ἢ Πάναγνος, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον, ἔκλαιε βοῶσα· Τί τοῦτο Γιέ μου; τί σοι ἀχάριστος λαός, ἀποτιννύει ἀνθ' ὧν πεποίηκας, καλῶν αὐτοῖς καὶ σπεύδεις με, ἀτεκνωθῆναι παμφίλτατε; Καταπλήττομαι εὐσπλαγχνε, σὴν ἐκούσιον Σταύρωσιν.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεία γέγονας σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπερέχουσα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ γοῦν γενόμενον, ῥερωπυμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον, πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ ἀμίαντος Ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἢ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπῶς θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν· Οἶμοι τέκνον μου! πῶς πάσχεις; θέλων ῥύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

ΤΗΙ Σ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ πάναγνος ὡς εἶδέ σε, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον, ἀνεβόα θρηνηδοῦσα μητρικῶς· Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ δοῦλοί σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ ἀναγκῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἡμῶν ἢ ἀντίληψις.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν ἐξ ἀνάρχου τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα, ἢ ἐπ' ἐσχάτων σε σαρκὶ τετοκυῖα, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ὁρῶσά σε Χριστέ, Οἱμοὶ! ποθεινότατε, Ἰησοῦ ἀνεβόα· πῶς ὁ δοξαζόμενος ὡς Θεὸς ὑπ' Ἀγγέλων, ὑπὸ ἀνόμων νῦν βροτῶν Υἱέ, θέλων σταυροῦσαι; Ὑμῶ σε μακρόθυμε.

ΤΗΙ Ζ΄ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τετραυματισμένον με, ταῖς ληστροκαῖς τῶν δαιμόνων, ἐφόδοις καὶ κείμενον, ὅλον ἀνενέργητον παναμώμητε, ἐν ὁδῷ πάντοτε, τοῦ ἀστάτου βίου, καὶ ἐλέους προσδεόμενον, τάχος ἐπίσκεψαι, οἶνον ἐπιθεῖσα καὶ ἔλαιον, τοῖς ἀνιάτοις μώλωπι, καὶ πρὸς εὐρωστίαν ἀνάγαγε· ὅπως σε δοξάζω, καὶ πόθω κατὰ χρέος ἀνυμνῶ, τὰ μεγαλεῖά σου ἄχραντε, Μήτηρ ἀειπάρθενε.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ρομφαία ὡς ἔφησεν, ὁ Συμεὼν τὴν καρδίαν, τὴν σὴν διελήλυθε, παναγία Δέσποινα ὅτε ἔβλεψας, τὸν ἐκ σοῦ λάμπαντα· ἀπορρήτῳ λόγῳ, ὑπ' ἀνόμων ὡς κατάκριτον, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὄξος καὶ χολὴν τε γευόμενον, πλευρὰν τε ὀρυττόμενον, χεῖράς τε καὶ πόδας ἠλούμενον· καὶ ὄδυρομένη, ἠλάλαζες βοῶσα μητρικῶς· Τί τοῦτο τέκνον γλυκύτατον, τὸ καινὸν μυστήριον;

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ' ᾠδῆς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζουσι, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Δέσποινα.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν, ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἠλάλαζε δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ἀνεκραύγαζεν· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἣν περ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους. Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀνεξάντλητος, σπλαγχνίσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσί σου πίστει, τὰ θεῖα παθήματα.

ΤΗΙ Η' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μετὰ τὰ Προσόμοια τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον, ὅμοιον.

Ὡς ἀμνὸν σε Λόγε, ἢ ἀμνάς καὶ Παρθένος, πρὸς σφαγὴν χωροῦντα, καθορῶσα ἐβόα· ὦ ξένου τολμήματος! πῶς ἄνομοι σφάττουσι, τὸν τοὺς ἀνθρώπους ζωοῦντα; Μέγα σου Υἱέ μου τὸ ἔλεος!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μετὰ τὰ προσόμοια τοῦ Προφήτου.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. δ΄. Τί ὑμᾶς καλέσωμεν Ἅγιοι.

Νύμφην σε Παρθένον ἐκήρυξαν, τῆς ἀξίας τοῦ Πατρὸς καὶ τῆς Θεότητος αὐτοῦ, οἱ Θεὸν ἀξιωθέντες κατιδεῖν σωματικῶς, καὶ Λόγου καὶ Θεοῦ Κόρη Γεννήτριαν, καὶ Πνεύματος Ἁγίου οἰκητήριον· ἐν σοὶ γὰρ πᾶν τῆς Θεότητος, σωματικῶς κατεσκήνωσε, τὸ πλήρωμα, πληρεστάτης οὔσης χάριτος.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Εὐλῶ προσπηγνύμενον Κύριε, ὡς ἐώρακεν ἀσπόρως ἡ τεκοῦσά σε Ἀμνάς, κατεξαίνετο τὰς ὄψεις καὶ ἐβόα ἐν κλαυθμῶ· Υἱέ μου, πῶς σφαγὴν φέρεις τὴν ἄδικον; πῶς θνήσκεις, ὁ ἀθάνατος ὡς ἄνθρωπος; Λόγον μοι δὸς φῶς γλυκύτατον, βλέψον Μητέρα θρηνοῦσάν σε, καὶ δόξασον, ταύτην Λόγε τῇ ἐγέρσει σου.

Μετὰ τὸ Κάθισμα τῆς γ΄ ὥδης.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Ἀκατανόητον καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν ὄντως μυστήριον! τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου· ὄν πάντοτε Ἀγνή ὡς Υἱόν σου, δυσώπει τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦ Σταυροθεοτοκίον.

Ἦ ἀπειρογάμος Ἀγνή καὶ Μήτηρ σου, Χριστὲ ὄρωσά σε νεκρὸν κρεμάμενον, ἐπὶ τοῦ ξύλου μητρικῶς, θρηνοῦσα ἀπεφθέγγετο· Τί σοι ἀνταπέδωκε, τῶν Ἑβραίων ὁ ἄνομος, δῆμος καὶ ἀχάριστος, ὁ πολλῶν καὶ μεγάλων σου, Υἱέ μου δωρεῶν ἀπολαύσας; Ὑμνῶ σου τὴν θείαν συγκατάβασιν.